ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VIII.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS SECUNDI PARS PRIMA.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA

ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI

PARS PRIMA.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCXCIX.

POLYSTRATI EPIGRAMMATA.

¶. 1.] *I.* Vat. Cod. p. 582. Primus edidit *Wolfius* in Fragm. Sapph. p. 234. unde idem repetivit *Toup.* in Emend. in Hesych. P. I. p. 308. Ex schedis Vinariensibus protulit *Klotz* in Musa puer. nr. XXXIX. Varietatem lectionis enotavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 64. Duplici amore incensus poëta oculos accusat, qui tam gravem ipsi perniciem attulerint. Conf. *Meleagri* Ep. IV. quod hinc expressum videtur. — V. 2. ὀφθαλμὸς κατοσσόμενος. *Wolf.* κατασσόμενοι ap. *Toupium* vitiose. — V. 3. εἴδετε. primum Antiochum spectastis, formosum puerum; deinde Stasicratem; unde duplex in animum amor defluxit. Hunc vers. laudat *Alberti* ad Hesych. v. περισκέπτῳ. Puer venustate *conspicuus*, utrum περίσκεπτος appelletur, an περίβλεπτος, ut hoc loco quidam conjecit ap. *Albertum*, utque legitur in apogr. Lips. parum interest; sed non est cur Codicis lectionem relinquendam existimes. — Pro χρυσέαισιν idem Apogr. χρυσέοισιν exhibet. — V. 4. ἠὲ θέων. *Klotz.* quod correxit *Koehlerus* ad Theocr. p. 16. — ἄνθεμον. *splendidorum juvenum florem.* παίδων ἄνθος *Meleager* Ep. II. Formam ἄνθεμον attigit *Dorvill.* ad Charit. p. 717. — V. 5. ἐπηγάσασθε. Sched. Tryll. In ἐπηυγάσασθε duplicandum esse τὸ σ judicat *Brunckius*, metri causa. Antepenultima enim corripitur, ut ap. *Antip. Sid.* LIX. σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο. Perperam *Wolfius* vertit *illuminastis*, cum sit: *Quid adspexistis* —.

In fine diſtichi interrogandi nota poni debet. — V. 6. edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 83. πατρίης Sched. Tryll. — V. 7. Similiter *Meleager* l. c. ὀπτᾶσθ' ἐν κάλλει, τύφεσθ' ὑποκαιόμενοι νῦν. — Pro ἕλοιντο, quod ex conjectura, ipſius fortaſſe *Brunckii*, fluxit, Cod. Vat. ἕλητε legit. Et ſic habet apogr. Voſſ. ubi corrigitur ἀνέλοιτε. Alia Apogr. ἕλοιτο, ἕλοιτε et ἕλοισθε exhibent. *Toupius* corrigere tentat: τὼ δύο γὰρ ψυχὴ οὐκ ἂν ἕλοιτο μία. *utrumque enim amorem una anima non ceperit.* Huic conjecturae patrocinatur locus *Theophyl. Simoc.* Ep. XXXVIII. ὡς γὰρ ἡ γῆ δύω ἡλίοις οὐ δύναται θάλπεσθαι, οὕτω μία ψυχὴ δυάδος πυρσῶν ἐρωτικῶν οὐκ ἀνέχεται.

II. Cod. Vat. p. 250. ſq. Planud. p. 203. St. 296. W. Scriptum in expugnationem Corinthi; quae urbs a L. Mummio everſa eſt Ol. CLIX. 4. anno V. C. 609. — V. I. Ἀκροκόρινθον. *arx Corinthi. Livius* L. XLV. 28. *Urbs erat tunc praeclara ante excidium. Arx quoque et Iſthmus praebuere ſpectaculum: arx inter omnia in immanem altitudinem edita, ſcatens fontibus: Iſthmus duo maria, ab occaſu et ortu ſolis finitima arctis faucibus dirimens.* Corinthi ſitum ad duo maria paſſim commemorant, qui amoenitatis loci mentionem faciunt. *Alciphron* L. III. p. 426. Πελοποννήσου προπύλαια καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα ἰδεῖν καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων. *Horatii Corinthus bimaris* expreſſit *Rutilius* in Itin. I. 319. *Ephyreïus Iſthmos Ionias bimari litore findit aquas.* — Ut hic Corinthus Ἑλλάδος ἄστρον, ſic in Epigr. ἀδεσπ. CDLXXXVII. Κολοφὼν τρυφερῆς ἄστρον Ἰηονίης. — σύνδρομον ἠϊόνα. Et haec verba circumſcriptionem Corinthi continent, quae in Iſthmo collocata, eumque fere implens, utrumque litus quaſi conjungere et connectere videbatur: *litora concurrentia, urbe conjuncta.* Pro σύνδρομον, quae Cod. Vat. eſt lectio, veteres editiones omnes σύντροφον habent. Illam tamen et Aldus in Cod. quodam invenit. — V. 3. ἐστυφέλιξα.

Plan. In Vat. Cod. α superscriptum est τῷ ε finali. Non quidem inepta est vulgata lectio; nec tamen satis est causae, cur Mummius hic loqui existimetur. — σκόπελος acervum h. l. significare videtur, in quem devictorum ossa coacervata sunt. — V. 5. Mummii crudelitatem ita excusat poëta, ut Romanos ab Achaeis Trojae eversae poenas sumsisse dicat. — ἀκλαύστους. supremo honore orbatos. ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον *Homer.* Od. λ. 54. unde *Sophocl.* in Antig. 29. ἐᾶν ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρόν. *Ovidius* Trist. III. 3. 54. *Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri, Indeploratum barbara terra teget?*

NICANDRI COLOPHONII EPIGRAMMATA.

¶. 2.] *I.* „In Planudea p. 172. St. 250. W. *Ni*„*carcho* tribuitur et quidem verisimiliter. Sed Vatic. „Codicem in Epigrammatum titulis semper sequor." *Brunck.* In Cod. Vat. est p. 507. In Venere omnes varietatem amare ait. — V. 2. αἰνεῖν Planud. quod monachum prodit. κινεῖν Vat. praebuit. ἐκ ψυχῆς. *Theophrast.* in Char. XVII. θαυμάζω, εἰ καὶ ἀπὸ ψυχῆς σύ με φιλεῖς. *Aristoph.* Nub. v. 26. ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας ὄντως φιλεῖς. Similia collegit *Valcken.* ad Theocrit. Eid. II. 61. p. 52. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 478. — V. 3. ἡ φύσις Vat. Cod. vitiose. — φιλόκνισος. i. e. φιλοῦσα τὸ κνίζεσθαι. hoc enim libidinoso amori proprium ab honesto cum matrona connubio abest. — ἀλλότριος χρώς. Cod. Vat. et Plan. Hoc emendavit *Toup.* in Emend. in Suid. P. II. p. 268. Epist. crit. p. 16. — In seq. vers. τὴν ξενοκυσταπάτην recte vertit *Brodaeus alienae uxoris congressum*, sed male derivat a πατεῖν, cum ab ἀπάτη deducendum sit. *Tou-*

pius comparavit *Agathiae* Ep. LIII. ἡ δὲ τόση βρώματος ἐξαπάτη, ubi *Brunckius* rectius ſcripſit βρωματομιξαπάτη, quod ad analogiam vocis Nicandreae ξενοκυσταπάτην formatum eſſe nullus dubito. In eiusmodi compoſitionibus ἀπάτη *voluptatem* ſignificat. Vide ad *Meleagr*. Ep. II. — τὸ ξένον hoc ſenſu uſurpavit *Theophyl. Simoc*. Ep. IX. ubi meretrix ad amatorem, καί σοι, ait, τὸ ξένον ἀεὶ τιμιώτερον. — Ut κύστην Graeci (vid. *Ariſtoph*. Lyſiſtr. 956.), ſic Latini *veſicam* pro parte muliebri dixerunt. *Juvenal.* VI. Sat. 64.

II. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W. In Othryadem, qui poſt pugnam cum Argivis et tropaeo de hoſtibus erecto, ſibi ipſe manum intulit, ut narrat *Herodotus* L. I. 82. p. 41. τὸν δὲ ἕνα λέγουσι τὸν περιλειφθέντα τῶν τριηκοσίων, Ὀθρυάδην, αἰσχυνόμενον ἀπονοστέειν εἰς Σπάρτην τῶν οἱ συλλογιτέων διεφθαρμένων, αὐτοῦ μιν ἐν τῇσι Θυρέῃσι καταχρήσασθαι ἑωϋτόν — diſſentiente *Pauſania* L. II. 20. p. 156. qui eum Perilai manu periiſſe narrat. Vide de Othryade not. ad *Simonidis* Ep. XXVI. et *Dioscorid.* Ep. XIII. — V. 3. πλευρῶν vulgo. — V. 4. In Cod. Gottingenſi *Nicandri* (de quo vid. *Schneider*. in Praef. ad Nicandri Alexiph. p. XIII. ſq.), ubi hoc Epigr. exſtat, κατατρίψας legitur. Proba eſt vulgata: Othryades Argivorum ſpolia ſanguine ſuo inſcripſit verbis, quae Spartanorum victoriam, Argivorum dedecus et contumeliam ſignificarent. Hoc eſt γράψας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν, ut ap. *Pſeudo-Plutarch.* T. II. p. 306. C. ἔστησε τρόπαιον ἐπιγράψας, Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διῒ τροπαιούχῳ. Vide quae notavimus ad *Meleagr*. Ep. XXXVI. p. 56.

III. Cod. Vat. p. 274. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 421. In ſex filios Iphicratidis Spartani, qui cum in Meſſenae oppugnatione occubuiſſent, a Gylippo, fratre ſuperſtite, concremati ſunt. — V. 1. Εὐπυλίδας. in Cod. ſuperſcriptum Ερπυλίδας. — V. 3. ἄμμι Cod. et Dorv. — V. 2. μεγάλαν σποδιάν, fortaſſe pro πολλὴν poſitum; for-

tasse majore cum vi pro fortium virorum cinere. *Sophocl.* Electr. 759. καὶ νιν πυρᾷ κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν. quem locum *Burmannus* comparavit ad *Propertium* L. II. 51. *Et tanti corpus Achillei, Maximaque in parva sustulit ossa manu.*

CRATETIS GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

¶. 3.] Vat. Cod. p. 537. Primus protulit *Salmasius* in Scr. Histor. Aug. T. I. p. 154. unde *Toupius* sumsit Epist. crit. p. 134. sq. qui sensum carminis praeclare vidit. Disertius eundem exposuit doctissimus *Moneta* in Epist. ad Buherium, a *Brunckio* edita ad calcem Lectionum p. 316. et in Menagianis Tom. IV. p. 290. sq. Totum hoc carmen obscoenum est et aenigmaticum, rem foedam verbis a re grammatica petitis tecte significans. *Euphorion* Chalcidensis, de quo inprimis *Heynius* consulendus est in Excurs. ad Bucol. III. p. 170. obscurus erat poëta et glossarum plenus, quod testatur *Cicero* de Divin. II. 64. *Quid? poëta nemo, nemo physicus obscurus? Illi vero. Nimis etiam obscurus Euphorio.* ut h. l. post *Lambinum Hottingerus* restituit. Hanc ob causam a Grammatico nostro dicitur κατάγλωττα ποιήματα ποιεῖν, quo et carmina glossarum plena scribere significat, et flagitiosa facinora lingua patrare. Eodem ambiguitatis genere, sed foede, lusit *Ausonius* Epigr. CXXVII. Possis quoque ποιήματα κατάγλωττα de carminibus eleganter et studiose expolitis accipere. (*Aristoph.* Thesmoph. 138. ἡδὺ μέλος — καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον — ubi respicitur libidinosum osculandi genus, de quo *Pollux* II. 109.

οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι, καὶ καταγλωττισμὸς, καὶ κατεγλωττισμένον.) — Sed prior explicatio videtur verior. Hinc intelligitur, cur Euphorion Choerilum dicatur διὰ στόματος ἔχειν, quo aperte quidem critici ejus judicii perversitas, tecte autem flagitiosa ejusdem consuetudo indicatur. Choerili enim nomen ambiguum est, quippe a χοῖρος derivandum. χοῖρος, τὸ γυναικεῖον μόριον. *Schol. Aristoph.* in Acharn. 781. Fuit autem, quod bene monuit *Moneta*, duplex Grammaticorum familia, quorum hi Homero, illi Antimacho omnia summa tribuerent. Homerum cum Antimacho composuit *Propertius* II. 25. 45. *Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.* ubi vide quos laudavit *Burmannus* p. 471. Euphorion autem Ὁμηρικὸς ὢν, Choerilum, qui se totum ad Homeri imitationem dederat, unice admirabatur. De Choerilo et Antimacho veteres disputasse, uter alteri praeferendus sit, apparet ex *Procli* Comm. in Platon. Tim. p. 28. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων, Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὐτίμησεν, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα, τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. De Platonis erga Antimachum studio testatur quoque *Plutarchus* in Vita Lysandri Tom. I. p. 443. C. Non autem solum propter Homeri studium Ὁμηρικὸς appellatur Euphorion, sed multo magis, quia τοῖς μηροῖς incumbebat. Plane eadem ratione in verbo ὁμηρίζειν lusit *Achilles Tatius* VIII. 9. p. 336. ubi Dianae sacerdos Thersandri flagitia his verbis salse insectatur: ὀλίγον ἑαυτῷ μισθωσάμενος στενώπιον, εἶχεν ἐνταῦθα τὸ οἴκημα, ὁ μ η ρ ί ζ ω ν μὲν τὰ πολλὰ, πάντας δὲ τοὺς χρησίμους (fortes et in Veneris palaestra probe exercitatos viros) πρὸς ἅπερ ἤθελεν (fort. ἤθελον, Thersander enim illorum libidini morem gessisse dicitur) προσεταιρίζετο δεχόμενος —. Quem locum ne a *Salmasio* quidem recte acceptum esse miror. Mox in eadem oratione p. 337. in verbis μόνην δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσέλγειαν ἀκονᾷ,

turpis flagitii ſignificationem ineſſe, poſt ea, quae de καταγλώττοις ποιήμασι notavimus, nemo dubitabit. — V. 3. κατάγλωσσ' ἐπόει τὰ ποήματα legit Cod. Vat. — Idem φίλιτρα exhibet. φίλητρον *Toupius* nunc de *amore*, nunc de *plagio* acceptum eſſe, ait. *Suidas:* φιλητής ἐραστής. φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Vide *Albertum* ad Heſychium in φιλήτης. — Vereor, ut in hac voce veram lectionem teneamus. Quodſi tamen recte ſic legitur, Crates Euphorionem ait artem Homerum compilandi, nec minus impudica baſia figendi calluiſſe.

CALLIAE ARGIVI
EPIGRAMMA.

In Cod. Vat. p. 538. ut Καλλέου proſtat. Καλλίου rectius legitur in Planud. p. 167. St. 243. W. In Polycritum quendam, qui cum antea vir bonus eſſet viſus, repente, vino poto, improbus et rabioſus exſtitit. Hinc poëta colligit, eum nec antea bonum virum fuiſſe. Hic ſenſus Epigrammatis, quem Planudes minus perſpectum habuit, cum v. 1. pro χρυσίον, quae Vat. Cod. eſt lectio, θηρίον ederet. Veram lectionem ex Cod. revocavit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 361. Ad hoc Epigramma reſpexit idem ad Solinum in Proleg. p. 5. — χρύσεος in laudem dicitur de iis, qui morum elegantia et ſuavitate ſunt conſpicui. *Antiphil* Ep. XXIV. ἦν ὄντως μερόπων χρύσεον γένος. *Theocrit.* Eid XII. 15. ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσεοι οἱ πάλαι ἄνδρες. ut recte emendavit *Waſſenbergius.* Vide *Bergler.* ad Alciphr. III. 17. p. 314. — Polycritus autem non tantum χρύσεος, ſed χρυσίον, *merum aurum*, fuerat viſus. — V. 2. λυσσομανές. Eadem compoſitione utitur *Antip. Sid.* XXVII. ῥομβητοὺς λυσσομανεῖς πλοκάμους. — V. 3. οἶνος ἐλέγχει τὸν τρόπον. Vinum, qualis quisque ſit, oſtendit; quae *Chaeremonis*

fuit sententia, cum diceret: ὁ οἶνος τοῖς τρόποις κεράννυται τῶν πινόντων. ap. *Plutarch.* T. II. p. 406. B. Similia dedimus ad *Ionis* Fragm. I. 12. p. 314.

PERSAE THEBANI

EPIGRAMMATA.

¶. 4.] *I.* Cod. Vat. p. 162. Ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Χαιρεδαϊλόχου καὶ Προμένους. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 9. nr. 414. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἄφατοι T. I. p. 391. ubi Μαιναδίων perperam legitur. Depravatum Apollinis nomen in apogr. Lipſ. in ἀπαλλον, quod neſcio quis corrigere conatus ἀπ' ἄλλων in margine notavit. Nihil ineptius. ἐπ' αἰθούσαις *Reiske.* ὑπ' tuetur *Suidas* et Cod. Vat. — V. 2. ἔγκειντοι Vat. Cod. ἄγκειντοι *Suid.* l. c. et in Μαιναλίκ T. II. p. 512. *Antip. Sidon.* XI. ἄγκειμαι, Φερένικε, τεὸν Τριτωνίδι κούρα, Ἄγκειμαι. More receptum fuiſſe ap. veteres, ut venatores ferarum crania diis dicarent, apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc *Libanii* Or. V. p. 225. Tom. I. ed. *Reisk.* ubi orator varia anathematum genera recenſens, ὁ δὲ στέφανον, inquit, ποιμὴν δὲ αὐλὸν, καὶ θηρατὴς θηρίου κεφαλήν. Vide Miſcellan. Obſſ. Tom. I. p. 107. — V. 3. ἐξ ἵππων (ἐξυππων apogr. Lipſ.) γυγερῷ χερε δαΐλοχος τε. Cod. Vat. *Salmaſius* emendabat σθεναρῇ χερί. *Reiskius* varia comminiſcitur: ἐξαίτω φοβερᾷ vel σθεναρᾷ, vel νεαρᾷ, vel στυγερᾷ χειρί. In contextu dedit ἐξ ἵππων βριαρῷ χέρε. quod *Brunckius* recepit. At ſi hoc voluit poëta, propius ad depravatae ſcripturae ductus accederet κρατερῷ χέρε. Sed nec hoc verum puto. *Tres,* ni fallor, fratres, ſtrenui in Arcadia venatores, *tria* cervorum capita Apollini dono afferunt. Sed tertii fratris nomen latet in cor-

ruptis ſyllabis γυγεϱωχεϱε. Hoc quale fuerit, non tam facile ſit conjectura aſſequi. Sed fac, ſcriptum fuiſſe:

ἃς ἕλον ἐξ ἵππων Ἱεϱάϱχης Δαΐλοχός τε

et longe facilius verſum et ſententiam defluere ſenties, quam in Reiskiana lectione βϱιαϱῷ χέϱι.

II. Cod. Vat. p. 194. Edidit *Pierſon* ad Moer. p. 234. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 520. Tiſis mater facta Lucinae munera quaedam dedicat. — V. 1. κοῦϱος ὁ ταύταν ἐπὶ ποντίδα ν. Cod. Vat. quod ſic correxit *Reiskius*: κουϱοσόα, τ. ἑλικώπιδα. Prius, ad dialecti rationem nonnihil immutatum, recte recepit *Brunckius*. βϱοτῶν κουϱοτϱόφε δαῖμον vocatur Artemis ap. *Orpheum* Hymn. XXXV. 8. — Pro ἐπὶ, quod in Cod. ſeparatim habetur, Vir doctus in Cod. Pariſ. ἔχε conjecit. *Toupius* in Em. ad Suid. P. III. p. 405. junctis vocabulis ἐπιποντίδα ſcripſit, *pupam* ſive *nympham marinam* ſignificari pronuntians. Eandem emendationem iterum profert in Epiſt. crit. p. 130. ubi per *pupam corallinam* ſive *ex coralio factam* interpretatur. Mihi *Perſes* ſcripſiſſe videtur:

πότνια κωϱοσόα, ταύταν ἐπὶ παστάδι νύμφαν,

quae cum φύλασσε jungenda ſunt: *Serva, veneranda dea, hanc pupam in templi tui veſtibulo poſitam.* In παστάσι enim munera dedicatoria frequenter collocantur. *Leonidas Tar.* Ep. V. variis ejusmodi muneribus recenſitis, ὧν ἤθελεν τυχοῦσ᾽ Ἀλησιὰς Κύπϱις, Ἐν σοῖς τίθησι Καλλίκλεια παστάσι. Parma Herculi dicatur, ὄφϱα ποτὶ στεπτὰν παστάδα κεκλιμένα Γηϱαλέα τελέθοιμι. *Hegeſipp.* Ep. I. p. 254. *Damaget.* Ep. II. ad Dianam: σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπε κόμης Ἀϱσινόη θυόεν παϱ᾽ ἀνάκτοϱον. — νύμφη, *pupula*, (*Julian.* in Caeſar. p. 28. ἢ γὰϱ οὐκ ἔπλαττες ἡμῖν, ὥσπεϱ ἐκεῖνοι (οἱ κοϱοπλάσται) τὰς νύμφας. Cf. *Schol.* Theocrit. Eid. II. 110.) inter pueritiae oblectamenta, a virginibus, cum nubiles factae eſſent, diis, Veneri inprimis, dedicari ſolebat. *Sappho* ap. Athen. L. IX. p. 410. E. πϱὸς τὴν

'Αφροδίτην· χειρόμακτρα (velamentum) πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα παρθενίας δῶρα τίμια. Sic hunc locum constituere libet, qui vulgo depravatissimus est. Morem illum illustrat *Casaubonus* ad *Athen.* L. VII. p. 553. ad *Persium* II. 70. — V. 2. λιπαρῶν τ' ἐκ Cod. Vat. In marg. apogr. Lipſ. λιπαρὸν τ' ἐκ κ. πλόκαμον. — στεφάναν. Dubito, utrum de velamento accipiendum sit hoc vocabulum, (*Hesych.* στεφάνη. εἶδος περικεφαλαίας, ἐξοχὰς ἐχούσης, καὶ κόσμος γυναικεῖος. Cf. *Schol. Homer.* Il. η. 12.) an de ipsis crinibus, in divae honorem detonsis. Puellas enim nupturas crines Dianae deposuisse, cum ex aliis locis intelligitur, tum ex *Antip. Sid.* Ep. XXV. Coma autem, verticem ambiens, στεφάνη vocatur. Conf. *Polluc.* I. 40. IV. 144. — V. 3. Εἰληθυια. Vat. Cod. — *Reiskius* haerebat in nomine Τίσις, quod mulieris esse dubitabat. Corruptelae suspicionem auget *Suidas*, qui h. versum proferens in ῥυτῆρα T. III. p. 272. τὸ εἶδος habet pro τίσιδος, quamvis hoc facile in illud abire potuit. — ῥύσια ὠδίνων munera vocantur, quae pro ope in partu lata deae offeruntur. τὸ ῥύσιον enim pro ἀμοιβῇ passim ponitur. *Sopbocl.* Philoct. 959. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας. *Schol.* ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Loca veterum, qui hoc vocabulo usi sunt, laudat *Pierson* ad Moer. p. 338.

III. Cod. Vat. p. 412. Exstat in Planudea p. 345. St. 484. W. parum emendate scriptum. *Jensius* ut ineditum exhibuit nr. 150. Hinc *Reiskius* repetivit in Anthol. p. 175. nr. 801. Tychon, deus inferioris ordinis, illis, qui ipsum res parvas et factu faciles rogaturi sint, se propitium fore promittit. — „Τύχων est nomen „Priapi. Vide Hesychii interpp. in τυχόν. Diodor. Sic. „IV. p. 252. περὶ μὲν οὖν τῆς γενέσεως τοῦ Πριάπου καὶ τῆς „τιμῆς τοιαῦτα μυθολογεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Αἰγυπτίων. „τοῦτον δὲ τὸν θεὸν τινὲς μὲν Ἰθύφαλλον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ

„Τύχωνα. Alii a Priapo diverſum faciunt. Strabo p. 587. „ἀπεδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος „οἶδε Πρίαπον, ἀλλ᾽ ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ, καὶ Κονισάλῳ, „καὶ Τύχωνι, καὶ τοῖς τοιούτοις." *Brunck.* His locis adde *Plutarchum* T. II. p. 232. ed. Bry. et *Athen.* L. IX. p. 397. A. ubi ex *Antiphanis* Comoedia Στρατιώτης ἢ Τύχων duo tetrametri laudantur, quos *Caſaubonus* perperam in ſenarios mutare conatus eſt. — V. 1. ἐπιβώσῃ. Plan. commate in fine hujus verſiculi poſito. — ἐν σμικροῖς, θεοῖς ſcil. ne cum *Brodaeo* πράγμασι ſubaudias. — V. 2. μεγάλῳ Cod. Vat. — V. 3. ὡς ὅτε Plan. et Cod. Vat. Aliam lectionem, ὧν ὅτε, notavit *Brodaeus. Stephanus* ὅτι conjicit, τούτων, ὅτι, pro ἃ, jungens. Quod nihili. Fortaſſe ὅσσα γε ſcribendum eſt. — δημογέρων θεός. inter deos minorum gentium ſive plebejos honoratus; niſi fortaſſe ſimpliciter pro plebejo, δημοτικῷ accipiendum eſt. — In fine verſus Plan. πένητι legit. — V. 4. κύριός εἰμι. ſic ex Plan. et Vat. Cod. legendum, quod *Br.* in Lectt. monuit, cum in contextu κύριός ἐστι dediſſet. — Τυχόν. Planud. In Jenſianis τυχὼν habebatur, unde *Reiskius* veram lectionem acute perſpexit.

IV. Cod. Vat. p. 322. ſq. *Reiskius* in Jenſian. nr. 689. p. 130. Scriptum carmen in imaginem ſepulcro impoſitam, in qua Neotima conſpiciebatur, in matris Mnaſyllae ulnis animam agens, et Ariſtoteles, Neotimae pater, filiae caput tenens. — V. 1. Μνάσιλλα. Jenſ. — V. 2. μυρομένα κούρα. Cod. quod *Reisk.* emendavit. — γραπτὸν τύπον idem de ſculpta imagine accipit. Certe γραπτὸς hanc interpretationem non reſpuit. Vide *Wolfium* in Prolegg. ad Homer. p. XLV. Nihil tamen eſt, quod nos a vulgari ſignificatione recedere cogat, cum veteres ſepulcra pictis tabulis ornaſſe ſatis conſtet. — κεῖται. hic ut mortua jacet, mortis caligine ejus oculos obducente. — V. 5. ματρὸς Cod. — ἀπὸ Jenſ. — ¶. 5.] V. 7. ἐπεμάξατο ex *Reiskii* emendatione, pro ἐπεμάσσατο.

Cum κεῖται praecesserit, et omnino de re praesente agatur, corrigendum suspicor:

δεξιτερᾷ κεφαλὰν ἐπιμάσσεται. ὦ μέγα δειλοί —

V. 8. οὐδὲ θανόντες. Imago enim, longum tempus duratura, mortuorum doloribus perpetuitatem tribuere videtur. Similia passim occurrunt. Vide *Glaucum* Ep. V. T. II. p. 348.

V. Cod. Vat. p. 292. Planud. p. 257. St. 372. W. ubi *Theophani* tribuitur, quod nomen inter Epigrammatarios poëtas alibi non occurrit. In Theotimi, Eupolis et Aristodicae filii, qui naufragio perierat, cenotaphium.

VI. Cod. Vat. p. 284. Πέρσου Μακεδόνος. Gentile omissum in Planud. p. 288ᵃ. St. 416. W. In Philaenii, quatuordecim annorum puellae, tumulum. Confer Ep. *Anytes* XIX. — V. 2. ὡραίους. Proprie ipsa puella dicitur ὡραῖος, *viro matura.* Vide *Trilleri* Obss. p. 117. *Julianus Aegypt.* Ep. LVI. ὥριος εἶλέ σε παστὰς, κὤριος εἶλέ σε τύμβος. *Antiphanes* Ep. I. ἐς Παφίης θαλάμους ὥρια καλλοσύνη. — V. 3. κατὰ δρύψασα. Vat. Conf. not. ad *Mnasalcae* Ep. XVII. — V. 4. τεσσερεκαιδεκέτιν. Vat. Cod.

VII. „Lemma in Vat. Cod. (p. 275.), cujus lectio„nes exhibui, Εἰς Μαντιάδην καὶ Εὔστρατον τοὺς Δυμαίους ἐπι„τύμβιον." *Brunck.* Planud. p. 214. St. 312. W. ubi v. 1. Μαντιάδης et Ἀχέλλου legitur. Posterius *Casaubonus* in ἀπελλῶ mutandum censebat. — V. 2. δυσμαίῃ Plan. *Opsopoeus* δυμαίῃ tentabat. Fratres, quorum cippo haec inscripta sunt, Achaei ex urbe Dyme, Δυμαῖοι fuerant. Vide *Steph. Byz.* p. 248. *Strabo* L. VIII. p. 387. *Pausan.* VII. 17. p. 565. — ἐπὶ ξυλόχῳ Aldina pr. et Ascens. — V. 3. ἄγλαυροι. Aldina tert. — ὀροιτύποι Vat. Cod. — V. 4. μηνυταὶ τέχνης Cod. Vat. — Secures lignariorum cippo insculptas fuisse puta.

VIII. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. In naufragum, in Lesbi litus ejectum. — V. 1. Εβρου. Flor. Εὔρου Ald. pr. et deinde omnes editt. veteres. — κατ' αἰγίδες. Vat. — „Scribe ἐξεκύλισαν, ut recte legitur „in veteribus editionibus omnibus. ἐξεκύλισσαν e prava „Stephani emendatione eſt." *Brunck.* Duplex σ tamen Vat. quoque Cod. exhibet. — V. 3. οἰνηρῆς Λέσβου. *Hermeſianax* in Eleg. 54. οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα Λέσβον εἰς εὔοινον. *Callimach.* fragm. CXV. ἀπ' οἰνηρῆς Χίου. — αἰγίλιπος πέτρου. Homericum. Il. π. 4.

Ceterum Perſae in Cod. Vat. tribuitur Ep. Incert. CXIV.

ANTIPATRI SIDONII

EPIGRAMMATA.

¶. 6.] *I.* „Quae aſteriſco notata ſunt, ea in codi„ce adpoſitum non habent gentile, et ſic incertum eſt, „utrius ſint Antipatri. Pleraque tamen Theſſalonicenſi „tribuenda videntur." *Brunck.* Cod. Vat. p. 510. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 179. St. 263. W. ἄδηλον eſt. Poëta, vitae brevitatis memor, ſe ad potandum exhortatur. Ad Seleucum orationem dirigit, fortaſſe eum, qui poſt Antiochum M. in Syria regnavit. — V. 3. μία καταίβασις. Vide ad *Tymn.* Ep. V. ἔστι γὰρ ἴση Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός. quamvis hujus loci paulo diverſa eſt ratio. In Planud. legitur εἰς Ἀ. πάντεσσι κατ. — Pro τάχιον Cod. Vat. τάχειον. et mox Μήνω pro Μίνω, quod pro Μίνωα ſive Μίνων ex Atticorum conſuetudine poſitum, illuſtrat *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 24. — Omnes, Antipater ait, Orco debemur; ſi quis habet, quod ad curſum accelerandum valeat, is Minoa citius videbit. Potantes vero hoc aſſequuntur, ut celerius vi-

vant, nec, ut reliqui, pedibus, ſed quaſi equo vecti, viam conficiant. — V. 5. πίνομεν et καὶ δὴ γὰρ Cod. Vat. Poſterius, quo hiatus vitatur, veriſſimum. Nam illo quoque ordine hae particulae collocantur. *Ariſtoph.* Veſp. 1224. καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων. — ἵππος οἶνος. *Cratini* dictum. Vide *Nicaenet.* Ep. IV. οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ.

II. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 62. St. 90. W. In Euagoram quendam, bene nummatum virum, qui pecunia tantum in amore valebat, quantum ſummi dii fraude et potentia. — V. 1. καβάλλης. Superſcriptum in Vat. Cod. ἱπποφορβος. ineptum gloſſema. Neptunus in equum mutatus ad Cererem acceſſit; unde natus Arion, equus nobiliſſimus. *Pauſan.* p. 650. — V. 2. ἀμφιβόητος. *Heſych.* Ἀμφιβώτης. περιβόητος. Ἴων Τεύκρῳ. Vide *Bentleii* Epiſt. ad Mill. p. 55. — V. 3. Vulgo παιδικὸς, quod variis interpretum erroribus locum fecit. Recte *Brunckius* monuit, de Apolline agi, quem Admeti amore incenſum greges apud Theſſalos paviſſe exiſtimabant. *Callimach.* H. in Apoll. 48. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους, Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. Eandem fabulam apud *Rhianum* fuiſſe, intelligitur ex *Schol.* in Eurip. Alceſt. 1. Ῥιανὸς δέ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα Ἀδμήτου. — V. 4. οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης. Haec in eadem re ſaepius ſibi opponuntur. Amor in *Simmiae* Alis v. 10. οὔτι γὰρ ἔκρηνα βίᾳ, πᾶν δ' ἐπράϋνα πειθοῖ. *Pindar.* Pyth. Θ. 69. κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων. Poëta dramaticus neſcio quis ap. *Plutarch.* T. II. p. 751. D. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται·

Βίᾳ δὲ πράξας (l. δ' ἔπραξας) χάριτας ἢ πείσας κόρην;

Idem dicere voluit *Philoſtratus* Jun. Imag. IV. p. 868. ubi Achelous Deïanirae τὸν γάμον σπεύδει, καὶ πειθὼ μὲν ἄπεστι τῶν δρωμένων. quae inepte vertuntur vulgo. *Plato* de

de Rep. VIII. T. II. p. 548. B. λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες· οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι. Vide *Wyttenbach.* ad *Juliani* Orat. I. p. 36. ſq. — V. 5. „Veterum editio„num omnium et Mſſ. lectionem revocavi ὢν χαλκός. „Praedives Euagoras non formas alias induit, ſed oblato „aere pueris et virginibus potitur. Elegans eſt Vat. „Cod. lectio ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς πάντας — ſuppreſſo „verbo, quod facile ſuppletur. Hanc genuinam eſſe „lectionem credo.“ *Brunck.* Recte. Planudes procul dubio apoſiopeſin, in qua verbum nequam ſubaudiendum eſt, vitaturus ἁλίσκει ex ſuo ingenio ſcripſit. ὢν χαλκός, quaſi in nummos mutatus, ut dii in beſtiarum formas. Vulgo ὢν καλὸς ex *Brodaei* conjectura legitur.

III. Cod. Vat. p. 584. Ἀντιπάτρου. Edidit *Schneider* in Peric. crit. p. 105. Tractavit *Toup.* in Cur. nov. p. 255. Scriptum in Eupalamum, (vitioſe apogr. Lipſ. Εὖ πάλαμος) puerum, cujus pedes totaque pars inferior ſuperiore minus formoſa erat. Eſt hoc carmen ex eo genere, ubi res nequam grammatico acumine tecte et obſcure ſignificantur. Eupalamum pulchro colore conſpicuum eſſe ait μέσφ' ἐπὶ Μηριόνην, i. e. μηρούς. Hinc *Rufinus* Ep. III. tres puellas ait certaſſe, τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα Μηριόνην. Lucem his affundit *Sextus Empir.* Pyrrh. Hypot. III. 24. p. 177. καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Κρῆτα οὕτω κεκλῆσθαί φασιν δι' ἔμφασιν τοῦ Κρητῶν ἔθους. Mos Cretenſium erat pueros amare. *Servius* ad Aen. X. 325. *De Cretenſibus accepimus, quod in puerorum amores intemperantes fuerunt.* Vide quae congeſſit *Wetſten.* in N. T. II. p. 26. — Ex ea inde parte, quam poëta Merionae nomine indicat, Eupalamus Ποδαλείριος erat, quod item herois ap. Graecos nomen, etiam eum ſignificat, qui infirmis eſt pedibus. λειρός. ὁ ἰσχνός· καὶ ὠχρός. καὶ λήρίας λέγουσι κύνας τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας. Haec autem pars in Eupalamo ſi ſuperiori reſponderet,

Achille foret praeſtantior, qui pedum pernicitate valebat ſcilicet. Hic ſenſus Epigrammatis, quem *Toupius* primus perſpectum habuit. — V. 1. ξανθὸν eſt in Codice, nec cum *Toupio* in ξανθῷ mutandum videtur. ξανθὸν ἐρεύθεσθαι dictum, ut ἁπαλὸν γελᾷν et ſimilia. — Pro ἶσον Cod. Vat. εἶσον. vulgari errore. — V. 2. Cod. μέσφ' ἀπὸ Κρ. Brunckiana lectio eſt in margine apographi Lipſ. fortaſſe ex *Salmaſii* emendatione. — V. 3. Ad Ποδαλείριον *Brunckius* εἰς ſubaudiendum eſſe monet. *Toupius* Ποδαλείριος corrigit, quod ſenſum faciliorem fundit. Idem οὐκέτ' ἐς ἠῶ νεῖται (in edit. Lipſ. vitioſe κεῖται excuſum eſt) perperam ex *Theocrito* deſumta exiſtimat, Eid. XVIII. 55. νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, quae cum noſtro loco nihil commune habent. Obſcura verba fortaſſe in hunc ſenſum accipi debent: Superior pars Eupalami ξανθὸν ἐρεύθεται; inferior non eodem colore ſplendet; hinc poëta eam non ad Auroram accedere ait, quae ξανθὴ καὶ ἐρευθομένη ſcilicet. Fortaſſe verba οὐκέτ' ἐς ἠῶ νεῖται ſimpliciter ſic accipienda, ut inferiores pueri partes fere exſtinctae et mortuae eſſe dicantur. ἠὼς pro ἡμέρα, φῶς, βίος ponitur. Infra Ep. LXII. κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος Ἠοῦς Οὐκέτ' ἀπὸ πλεκτᾶς ἧκε δεραιοπέδας. — V. 5. τά τ' ὕψόθι ap. *Schneiderum*. — V. 6. Idem Ἀχίλλης et Αἰακίδεω. In Cod. Vat. eſt Αἰακίδαο. In apogr. Lipſ. Αἰακίδας. — Comparat *Br.* Epigr. ἀδέσπ. XXXVI. p. 158.

¶. 7.] *IV.* Cod. Vat. p. 538. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 130. St. 188. W. Priapus Cimonem bene vaſatum conſpicatus, ſe a mortali ſuperari conqueritur. — V. 1. ἑστηκός. Plan. et Cod. Vat. — Κύμωνος. Ed. Flor. et Ald. pr. — *Juvenal.* Sat. VI. 375. *Conſpicuus longe cunctisque notabilis intrat Balnea, nec dubie cuſtodem vitis et horti Provocat.*

V. Cod. Vat. p. 430. Ἀντιπάτρου εἰς ἐρῶντα πρὸς Κλεόμβροτον. Planud. p. 36. St. 53. W. Hinc a *Geſnero,*

ni fallor, relatum in *Stobaei* Florileg. T. LXI. p. 389. 15. Gesn. p. 253. Grot. ſine lectionis varietate. Amor in undis natus lacrymis exſtingui nequit, ſed auro molliendus eſt. — V. 1. τελέμβρ. Vat. Cod. — ὕδατι πῦρ. *Zenodot. Epheſ.* Ep. I. T. II. p. 61. — ἀπνεές. intendit τὸ α. *ignis vehementer ſpirans. Caſaubonus* incidit in ἀφανές. — V. 4. τικτόμενος. Qui inter veteres Amorem in undis natum dixerit, novi neminem; nec tamen idcirco hunc verſum depravatum exiſtimem. *Huetius* conjecit τεγγόμενος. Quo admiſſo, non ſatis video, quo τότε referendum ſit.

VI. Cod. Vat. p. 103. Ἀντιπάτρου. Edidit *Leichius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 17. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 135. nr. 314. — In Europam quandam, meretriculam perquam humanam et facilem. — V. 1. μήτε (apogr. nonnulla μηδὲ) φοβηθῆς. Cod. Vat. φοβηθεὶς corrigendum eſſe vidit *Valcken.* in Diatr. p. 286. B. ubi prius diſtichon exhibet. Europam, drachma ſoluta, ſubagites licet, neque quenquam metuens, nec ipſam renuentem experturus. Huc facit *Horatius* I. Serm. II. 119. *Parabilem amo Venerem facilemque; Illam: Poſt paulo; ſed pluris; ſi exierit vir; Gallis hanc, Philodemus ait: ſibi, quae neque magno ſtet pretio, neque cunctetur, cum eſt juſſa, venire. — Haec ubi ſuppoſuit dextro corpus mihi laevum, Ilia et Egeria eſt: — Nec vereor, ne, dum futuo, vir rure recurrat.*

VII. Cod. Vat. p. 407. Planud. p. 82. St. 120. W. Ἀντιπάτρου. Bacchum ſibi per quietem viſum eſſe ait, qui ipſi mala minaretur, ſi aquam potare pergeret. Ab eo inde tempore aquam ſibi inviſam eſſe. — V. 1. ἀκρίτου. Cod. Vat. Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαιοὶ τὸ ἄκρατον. Σώφρων. ὕδωρ ἄκρατον εἰς τὴν κύλικα. *Athen.* L. II. p. 44. B. — V. 2. ἐμοὶ λεχέων Vat. Cod. Veriorem hanc lectionem penitus ignoravit *Brunckius.* ἄγχι λεχέων παρα-

στὰς ἐμοί. Similiter poëtam increpat Apollo ap. *Virgil.* Eclog. VI. 3. *Horat.* IV. Carm. XV. — V. 3. ἀπεχθομένην Ἀφροδίτην. Cod. Vat. Sinceram lectionem *Planudes* servavit. Aquae potorum somnum Veneri invisum esse ait, secundum paroemiam, quae sine Baccho Venerem ait frigere. Fateor tamen, Veneris mentionem mihi ab hoc loco alienam videri. An fuit: ἀπεχθομένων Διονύσῳ? librario Ἀφροδίτην Baccho substituente, propter Hippolyti commemorationem. — V. 4. πεύθεσθαι. Vat. Cod. — V. 6. ἀπὸ τῆς, τότε νυκτὸς subaudi.

VIII. Cod. Vat. p. 511. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 174. St. 253. W. Se improbos et aquae potores detestari ait. — V. 2. ὤρυμον Cod. Vat. unde profluxit vitiosa Planudeae lectio ὀρνύμενον. Vera est lectio Brunckiana, cujus tamen auctoritatem ignoramus. ὠρύειν et ὠρύεσθαι de quavis lugubri voce, de ferarum rugitu, terraeque fremitu usurpatur. Vide *Triller.* Obss. p. 304. Hinc descendit ὠρυγὴ et ὤρυγμα. Posterius de fluctuum strepitu adhibuit *Qu. Maecius* Ep. VI. Neptune, διπλοῖς ἠϊόνων ὠρύγμασι τερφθείς. — V. 3. ἀστράπτῃ primus *Stephanus* dedit; omnes editt. veteres ἀστράπτει. — V. 4. μύθων μνήμονας ὑδροπότας. Huc egregie facit *Philostratus* in Vit. Soph. L. I. p. 507. Ὁ μὲν Αἰσχίνης φιλοπότης ἐδόκει καὶ ἡδὺς καὶ ἀνειμένος καὶ πᾶν τὸ ἐπίχαρι ἐκ Διονύσου ᾐρηκώς. — ὁ δ' αὖ (Demosthenes) νενηφώς τε ἐφαίνετο, καὶ βαρὺς τὴν ὀφρῦν καὶ ὕδωρ πίνων, ὅθεν ἐν δυσκόλοις καὶ δυστρόποις ἐγράφετο. — De paroemia, ad quam *Antipater* h. v. respexit, μισέω μνήμονα συμπόταν, disputavit *Plutarch.* T. II. p. 612. Conf. *Lucian.* T. III. p. 419. sq. et *Martialem* L. I. Ep. XXVIII.

¶. 8.] *IX.* Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. Planud. p. 422. St. 556. W. Bitto, mulier fere quadragenaria, ex Minervae castris ad Venerem transiens, textricum deae radium textorium dedicat. Hinc fortasse expressum, geminum certe germanum Epigr. ἀδέσπ.

CXVI. Conf. etiam *Nicarchi* Ep. X. — V. 2. 3. laudat *Suidas* v. λιμηρῆς T. II. p. 448. — χήρη ἐγὼ γάρ. Nescio, quid alii sentiant; mihi quidem *viduitatis* mentio ab hoc loco aliena videtur. Nec in Epigrammate, huic nostro simillimo, ejus rei vestigium. Fortasse igitur pro χήρη aliud quid lectum fuit. Suspiceris:

καὶ τήνδ' ἔχε κερκίδ'· ἐγὼ γάρ —

quo simul hiatus tollitur. Neque tamen huic conjecturae multum tribuerim, praesertim cum ad τήνδε substantivum κερκίδα elegantius subaudiatur. Videant alii. — V. 5. δῶρα. Minervae munera sunt lanificium. — V. 6. ἄρης. Cupiditatem plus valere quam aetatem, jam ad senium inclinantem. θέλειν proprium verbum in re venerea. Vide *Alc. Messen.* Ep. I. *Rufin.* Ep. XXXV. ἡ μὲν γὰρ βραδέως, ἡ δὲ θέλει ταχέως.

X. Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. Planud. p. 442. St. 575. W. Pherenicus Minervae tubam ponit. Expressum ex *Tymn.* Ep. I. — V. 1. ὑποφῆτιν. et pacis et belli interpretem. — V. 2. βάρβαρον. Tyrrhenorum inventum tuba. — V. 4. πολέμου καὶ θυμέλας. *Pollux* IV. 85. — Posterius distichon laudat *Suidas* in θυμέλη Tom. II. p. 211.

XI. Cod. Vat. p. 168. sq. Ἀντιπ. Σιδ. Prius distichon excitat *Suid.* v. δαὶ Tom. I. p. 504. ubi *Kusterus* totum Epigr. edidit. Posterius id. v. κελαδοῦσιν T. II. p. 292. Ex Cod. Bodl. produxit *Bentlej.* ad Callim. p. 231. *Reisk.* in Anth. p. 16. nr. 442. — V. 1. μέλας. *Suid.* et Cod. Vat. Quaedam apogr. μένος. — V. 2. ἐκπροχ. μέλος *Kuster.* errante calamo. — V. 3. ἔγκειμαι. Codd. *Suidae* praeter Parisinum; et in Vat. Cod. quoque, quamvis ductus paulo obscurior, ἔγκειμαι tamen potius quam ἄγκειμαι scriptum fuisse videtur. Sed vide *Bentl.* l. c. et ad *Pers. Theb.* Ep. I. 2. — Τριτωνίδα. apogr. Lipſ. vitiose.

XII. Cod. Vat. p. 142. Ἀντιπάτρου, gentili non addito. Edidit *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 642. *Reiske* in Anth. p. 2. nr. 398. In aram Minervae a Seleuco positam. — V. 1. laud. *Suid.* v. φυγοδέμνιος. — Σωτείρας cognomen pluribus deabus commune. Vid. *Hesych.* v. — V. 3. βωμὸν κεραοῦχον. *Reiskius* cogitabat de ara e ferarum cornibus exstructa, (*cornibus ara frequens* ap. *Martial.* I. Ep. I. 4.) qualis fuit Apollinis ara in Delo, de qua *Plutarch.* T. II. p. 983. E. et in Vita Thes. c. XXI. Conf. *Spanhem.* ad Callim. H. in Apoll. 60. p. 116. At recte hoc fieri propter linguae analogiam dubitabat *Ernestus* ad Callim. l. c. qui aram cornibus instructam, quales fuerunt, qui in libris sacris crebro commemorantur, intelligendam existimat. — Σέλευκος. Vide Ep. I. Probabile est, Seleucum regem cum *Reiskio* intelligendum esse. — V. 4. „Perspicuus non est ultimi penta„metri sensus. An oraculi jussu aram hanc exstruxerat „Seleucus? Sic legendum esset Φοιβείου ἰαχὰν φθεγξαμένου „στόματος. Φοιβείου reponebat Salmasius. An Seleucus „ipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφήτης erat? „tum legendum erit Φοιβείαν ἰαχὰν φθεγγόμενος στόματι.“ *Brunck.*

XIII. Cod. Vat. p. 158. Ἀντιπ. Σιδ. Edidit *Reiske* Anth. p. 5. nr. 406. *Toup.* ad Suid. P. III. p. 414. Harpalion piscator, senex factus, Herculi hastam dedicat. — V. 1. Cod. Vat. ῥυτιςουλινευτής. (superscr. πιλινευτης.) Nostram lectionem *Reiskius* in marg. apogr. Lips. repertam in textu posuit. Pro meo tamen sensu ὢν elegantius abesset. Vide an scriptum fuerit:

ὁ πᾶς ῥυτὶς, ὁ 'σπαλιευτὴς,

i. e. ὁ ἀσπαλιευτής. quod a codicis lectione proxime abest. Vide *Abresch.* ad Hesych. v. — V. 2. „Scribe uti „in Cod. est τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιβύνην. [in „Anal. *Br.* dedit τήνδε – τὴν σιγύνην] Graecis perinde est

„ὁ σιβύνης, ου: et ἡ σιβύνη, ης. Male in Suida Kusterus „edidit τόνδε — τὴν σιγύνην. In edit. Mediolanensi recte „τόνδε τὸν σιγύνην. Sed alieno loco hoc exemplum posuit „Suidas, et omnino scribendum σιβύνην. In hac voce „media corripitur, at in σιγύνη producitur. Oppian. „Cyneg. I. 152. αἰχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον. „Poëta ap. Suidam in hac voce: τὸν κύνα, τὰν πήραν τε „καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον. Sigynorum Thraciae populi no„men Σίγυνοι sic unico ν in veteribus libris scriptum „conspicitur, producta media. Apollonii Rhodii codd. „L. IV. 320. οὔτ' οὖν Θρήϊξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυνοι." *Brunck.* Vide de hoc instrumento ad *Meleagr.* Ep. CXXVIII. p. 123. Laudat h. v. *Suidas* in σιγύνη T. III. p. 311. — ¶. 9.] πλείωνος. *Reisk.* Accentus male positus *Reiskium* in errorem induxit. πλειών est *annus.* Respexit hunc vers. *Suid.* in πλειών. πλειῶνος. ἐνιαυτός. Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. ἤγουν ἐκ πολλοῦ χρόνου T. III. p. 129. Conf. *Eustath.* ad Il. p. 118. 3. *Callim.* H. in Jov. 89. οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. *Heinsius* ad Hesiodi Ἔ. κ. Ἡ. 617. — V. 4. ἔσθενον Cod. Vat. ἔστεγον est ex emendatione *Salmasii. Hesych.* στέγει. βαστάζει. ὑπομένει.

XIV. Vat. Cod. p, 182. Ἀντιπάτρου. Edidit *Kusterus* ad Suid. T. I. p. 151. *Reiske* in Anth. p. 30. nr. 473. In scolopendrae frustum a piscatore Ino et Palaemoni dedicatum. Conf. Ep. *Theodoridae* I. T. II. p. 41. — V. 1. excitat *Suid.* in ἀμφίκλαστον. ubi σκολοπένδρης legitur, plane ut in Cod. Vat. Ceterum haec scolopendra, cujus λείψανον quadraginta octo cubitorum erat, qualis bellua fuerit, ne *Schneiderus* quidem definire ausus est ad *Aelian.* H. A. XIII. 23. ubi haec habentur: πέπυσμαι καὶ σκολοπένδραν εἶναί τι θαλάττιον κῆτος, μέγιστον κητῶν καὶ τοῦτο, καὶ ἐκβρασθεῖσαν μὲν θεάσασθαι οὐκ ἄν τις θρασύνοιτο. — ἤδη δ' ἄρα αὐτῆς τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασιν ὁρᾶται, ὅσον ἀντικρίναι τριήρους τελείας αὐτὸ μεγέθει· νήχονται δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσί. Longe diversa est scolopendra,

quam *Aristoteles* descripsit H. A. II. 14. nec non ea, cujus calliditatem narrat *Plinius* H. N. IX. 67. p. 528. — V. 2. 3. laudat *Suid.* in ὀργυιὰ T. II. p. 709. et v. 3. iterum in πεφορυγμένον T. III. p. 104. ubi πολλῷ π. ἀφρῷ legitur. In Cod. Vat. est ὑπό. In apogr. Lips. et Bigot. ὕπαι, unde *Kusterus* ἅπαν emendavit. Facile adducar, ut gravius mendum subesse existimem, veramque lectionem, cujus vestigia sunt apud *Suidam*, fuisse:

δὶς τετρόργυιον, πολιῷ πεφορυγμένον ἀφρῷ.

— V. 4. ap. *Suid.* in ξαίνω T. II. p. 642. — Similiter Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. λίνου λείψανον αὐχμηρῶν ξανθὲν ὑπ' ἠϊόνων. *Oppian.* Hal. III. 23. κρᾶθ' ἑκατὸν πέτρῃσι ξαινόμενος. — V. 5. 6. *Suidas* v. γειτεὺς Tom. I. p. 498. et iterum in Ἑρμῶναξ T. I. p. 861. Utroque loco ante ἐκίχανεν inseritur δ', ut etiam in Vat. Cod. — V. 6. πελάγους, *Reisk.* — V. 7. εὑρὼν δ' ἠέρτησεν. ut *Theodorid.* Ep. II. τίς σ' ἀνέθηκεν, ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος.

XV. Cod. Vat. p. 143. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 431. St. 565. W. sine diversitate lectionis, nisi quod versu 4. dorismus neglectus est. Conf. *Leonidae Tar.* Ep. XIX. Vers. 1. laudat *Suid.* v. ἄρμενα T. I. p. 333. et in αὔθαιμοι p. 378. V. 1. et 2. in ὀρειονόμων T. II. p. 711. — V. 3. πετεηνων Cod. Vat. πετεινῶν *Suid.* in δεραιοπέδη T. I. p. 526. ubi τάνδε δεραιοπέδην habet, ut est in Vat. τήνδε δ. Planud. — V. 5. λιμνης. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 143. τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ Ζωσίμου. In Planud. p. 431. St. 565. W. *Zosimo* soli inscribitur. Hujus esse, verisimile videbitur *Zosimi* Epigrammata comparantibus, inter quae tres sunt in eodem argumento lusus. — V. 2. ὑπ' ἠερίων. Vat. Cod. et omnes Planud. editt. vett. praeter Stephan. In Edit. Lips. vitiose Πίγρες pro Πίγρης excusum. — V. 4. Vulgatam ἠερίην

πόντῳ emendavit *Pierſon.* in Veriſim. p. 88. cujus emendationem Cod. Vat. confirmat.

XVII. Cod. Vat. p. 161. ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κραύβιδος. Ἀντιπάτρου. ubi gentile non magis additur, quam in Planud. p. 434. St. 568. W. Craubis, venator, auceps et piſcator, Pani arma venatoria ponit. Hoc carmen expreſſit *Philipp. Theſſ.* Ep. VIII. — V. 2. „ἰχνοπέδαν. Sic „legendum e Cod. Vat. et ita exhibent edit. Flor. et „Planudeae codd. plerique: veſtigii ſeu pedis vinculum; „ut infra λαιμοπέδαν colli vinculum." *Brunck.* Vulgo ἰσχνοπέδαν. *Philippus* νευροπλεκεῖς κνωδάλων ἐπισφύρους vocat. *Pedica* eſſe videtur, quam vulgo ποδάγρην vocant. τρίπλικτος. *Pollux* V. 27. de ἄρκυσι agens, δεῖ δὲ, inquit, αὐτὰς εἶναι κατὰ τὸν τοῦ Ξενοφῶντος λόγον (de Venat. X. 2.) ἐννεαλίνους, ἐκ τριῶν τόνων συμπεπλεγμένας. — πέπλεκται δὲ ὁ τόνος ἐκ λίνων τριῶν. — ¶. 10.] V. 3. κλωβούς. Ap. *Philipp.* τραχηλοδεσμότας Κλοιοὺς κυνούχους. Idem, quas *Antipater* δεράγχας appellat, δεραγχέας πάγας vocat. Voce κλωβὸς uſus eſt Paraphraſtes *Oppiani* in Ixeut. III. 14. ubi *caveam* ſignificat, avibus captandis aptam. Sed h. l. de ferarum captura agitur. Quare vide an ſcribendum ſit:

κλῳοὺς ἀμφιῤῥῶγας,

quae eſt Atticorum forma pro κλοιούς. Vide *Schol.* in Ariſtoph. Veſp. 892. τὸ κολλάριον τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν. κλοιὸς pro *torque* occurrit ap. *Eurip.* in Cyclop. 184. ubi vide *Musgrav.* — In fine verſ. δέ τε ῥάγχας Planud. Veram lectionem perſpexit *Brodaeus* et *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — V. 4. πυρὶ θηγαλέους στάλικας. pali in inferiore ſua parte praeuſti et acuti, quibus retia ſustinentur. Vide *Polluc.* V. 31. — V. 5. 6. Sequuntur inſtrumenta aucupii. — δρυὸς ἰκμάδα. viſcum. — τῶν δὲ πετηνῶν. Cod. Vat. — ἰξῷ μυδαλέον. viſco inunctum. — V. 7. καὶ τρυφίου. Cod. Vat. ἐπισπαστῆρα explicat *Schneiderus* ad Eutecnium de

Aucup. L. III. 12. Est funis, quo orbes lignei semicirculares adducuntur, ut praeda intra illos includatur. — V. 8. „καὶ λαιμοπέδαν, ἥ ἐστιν ἀρή, ἤγουν λοιγὸς τῶν κλαγε- „ρῶν γεράνων. In Vat. Cod. prius scriptum fuit ἄρην, sed „correctum ἦρκεν. Hoc autem male scriptum pro ἄρκυν, „quod habet Suidas in γλάγος (T. I. p. 482.), ubi hunc „versum sic profert: γλάγος. γάλα. καὶ γλαγερὸν, ἀντὶ τοῦ „λευκόν. ἐν ἐπιγράμματι· ἄρκυν τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γερά- „νων. Hinc ἄρκυν sumendum, quod pro vera lectione habeo; „sed γλαγερῶν Suidae relinquendum, licet id in suo co- „dice invenisse videatur Aldus, a cujus editionibus in „ceteras propagatum est. Lectionem Florentinae κλα- „γερῶν revocavit H. Stephanus. κλαγερὸς *stridulus*, vox „optimi commatis addenda est Lexicis, derivata a κλάζω, „clango, quod verbum gruibus fere proprium. Homer. „Il. γ. 3. ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. De „iisdem, χηνῶν ἢ γεράνων — κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Vide „infra Epigr. LXXVIII. 6." *Brunck.* κλαγερῶν *Ascensius* quoque servavit, et *Scaliger* assensu suo comprobavit. Quod autem *Brunckius* ait, in Vat. Cod. ἄρην esse a prima manu, idque in ἦρκεν postea mutatum videri, ejus rei nullum est vestigium in apogr. Spallet. quod ἄρκυν τε κλαγερῶν exhibet. Vocabulum λαιμοπέδαν *Antipater* debet *Leonidae Tar.* Ep. XXXIV. καὶ τῶν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων. — V. 9. „Scr. Νεολάδα. Νεολαΐδας nomen Arcadi- „cum ap. Pausaniam p. 452. Idem p. 698. [et 706.] „habet nomen Arcadicum Κραῦγις, quod hic etiam re- „ponendum est. Κραῦβις est in Cod. Vat. Planudea „Κράμβις." *Brunck.* Vide ad Epigr. *Simonid.* LXXV. 2. p. 249. In Analectis Br. Νεολάδα dederat, ut est in Cod. Vat. et Plan.

XVIII. Cod. Vat. p. 162. ubi gentile non magis comparet, quam in Planud. p. 435. St. 569. W. De tauro in Orbelo monte a Philippo Macedone occiso. Conf. *Samii* Ep. I. et II. — V. 1. laudat *Suidas* in

δειρὰ T. I. p. 534. et in Ὀρβηλοῦ T. II. p. 707. — V. 2. idem in ἐρημωτὴς T. I. p. 853. ubi vulgo θήραμα Μακηδονικὸν legitur; in Cod. Pariſ. autem θῆρα Μακηδονικόν, quod *Kuſterus* ſincerum putabat. — V. 3. Recte *Br.* ὀλετῆρα, quae omnium librorum lectio eſt, in ὀλετὴρ mutandum eſſe vidit. Philippus Dardanos, perpetuos Macedonum hoſtes, ſuperavit Olymp. CXLIX. 1. *Livius* L. XXXI. 42. Conf. Epigr. ἀδέσπ. CLXIII. et *Polyb.* XXIV. 6. Nihil aptius epitheto ὀλετὴρ, quo in ſimili re utitur auctor incert. Epigr. CCCLXI. ἠνορέης ὀλετῆρα ὑπερφιάλου Βαβυλῶνος. *Nonnus* Dionyſ. XX. p. 532. Τιτήνων δ' ὀλετῆρα, προασπιστῆρα τοκῆος. — V. 5. βριαρᾶς βύρσας. *Plinius* L. VIII. 30. de tauris ſilveſtribus: *tergori duritia ſilicis, omne vulnus reſpuens.* — V. 6. ἔρεισμα. ἀσφάλισμα. κερατίωμα. *Schol. Sophocl.* Oedip. Col. 59. cornua, quibus tauri caput munitur. Superſedere poſſumus itaque conjectura viri docti ap. *Huetium* p. 41. ἔρυμα, quam *Br.* ad h. l. p. 123. pro vera habuit, meliora poſtea edoctus p. 317. ἔρυμα enim mediam neceſſario corripit. Vide *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 360. — V. 7. ἐκ ῥίζας. Reges Macedoniae generis originem ad Herculem referebant, quare etiam in nummis leonis exuviis ornati conſpiciuntur. Vide inprimis *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. Diſſ. VII. p. 371. ſqq. — V. 8. πατρωΐου Cod. Vat. Referenda ſunt haec ad bovem Cretenſem, quem Hercules perdomuit.

XIX. Cod. Vat. p. 162. Ἀντιπάτρου, gentili omiſſo, ut etiam in Planud. p. 435. St. 568. W. Lycormas exuvias et cornua cervi Dianae dicat. — V. 1. τὰν ἔλαφον. Cervae h. l. cornua tribui, nemo mirabitur poſt iteratam doctorum virorum obſervationem de poëtarum in hoc genere licentia. Vide inprimis *Gatacker.* Miſc. Adverſ. II. 9. p. 312. et *Fiſcher.* ad Anacr. p. 353. — (In edit. Lipſ. pro Λάδωνα perperam Ἀάδωνα excuſum.) — V. 2. Φολόης. Plan. — Θεαρίδεω, nomen Thearidae Spartani

occurrit ap. *Plutarch.* T. II. p. 221. C. Alium, Achaeorum legatum, commemorat *Polyb.* XXXII. Tom. IV. p. 577. et p. 685. Hic legatione apud Romanos functus eſt Ol. CLV. 1. et CLVIII. 1. quo tempore *Antipater* vixiſſe videtur. — De urbe Laſione vide *Schneiderum* ad Xenoph. Hellen. VII. 4. p. 447. — V. 4. laudat *Suidas* in ῥομβεῖν T. III. p. 264. — V. 5. 6. idem in δικέραιον T. I. p. 587. — δικέραιον στόρθυγγα, bina cornua. Quicquid in apicem faſtigiatum erat, στόρθυγγα vocabant. κορύναν εὐστόρθυγγα. *Leonidas Tar.* XXXIV. εὐστόρθυγγι Πριήπῳ. *Crinag.* Ep. VI. Conf. *Diodor. Zon.* Ep. III.

XX. Cod. Vat. p. 163. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 436. St. 569. W. Soſis, ſagittarius, Apollini arcum; Phila, citharoeda, teſtudinem; Polycrates, venator, retia dedicat. — ¶. 11.] V. 4. ὡ'γρευτής. Vat. Cod. — V. 5. κράτος ἰῶν. Cod. Vat. ſed error emendatus. — πρῶτα κυν. praemia ſummae in venando praeſtantiae. Vide ad *Leonid. Tar.* XXXI. 6.

XXI. „Epigramma hoc olim in Planudea legebatur, „quod ut quaedam alia, neſcio quo caſu a librariis omiſ- „ſum, quum non repertum fuerit in Codice, ex quo „Anthologia primum Florentiae excuſa eſt, diu latuit. „Exſtat in Planudeae optimo codice Bibl. regiae, ſcri- „ptum poſt Epigr. quod ſequitur, Παλλάδι ταὶ τρισσαί." *Brunck.* Eſt in Vat. Cod. p. 178. Ἀντιπάτρου Σιδ. Edidit *Kuſterus* ad Suidam T. II. p. 292. *Reiske* in Anthol. nr. 460. p. 24. Quinque Ariſtotelis filiae Veneri Uraniae dona offerunt. In eodem argumento verſatur *Archias* Ep. V. — V. 1. Βίτιννα diſerte legitur in Cod. Vat. et ap. *Suid.* qui h. v. laudat in θαλπτήρια T. II. p. 163. et in Βίτιννα T. I. p 435. *Kuſterus* Βίτυννα dedit et vertit *ſandalia Bithynica.* — V. 2. ἐρατῶν σκυτοτόμων καμάτων. Cod. Vat. Noſtram lectionem exhibuit

Kuſterus et *Reiskius.* — V. 3. φιλοπέκτοιο. *Reisk.* Codicis lectionem tuetur *Suidas* in κεκρύφαλος, ubi laudat v. 2. 3. T. II. p. 292. Linteum illud capitis ornamentum, quod Philaenis Veneri dicabat, erat βαπτὸν ἄνθεσιν ἁλός. i. e. *purpura*, ut *Reiskius* interpretatur. *Archias* l. c. πολυπλέκτου δὲ Φιλαινὶς Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. *Paulus Silent.* Ep. XXII. ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἁλιανθέϊ φάρεα κόχλῳ. ἁλιπόρφυρον ῥέγος ex *Anacreonte* ſervavit *Etymol. M.* in ῥῆγος. *Heſych.* ἁλιπόρφυρα. ἁλουργῆ, τουτέστιν ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας. *Alcman* ap. Athen. L. IX. p. 374. ἁλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις. ἄνθος autem cum omnino de coloribus, tum de purpura potiſſimum uſurpatur. — V. 5. τ' Ἀντικλ. pro δ' Vat. Cod. — V. 6. ἀραχναίοις νήμασι. *Achilles Tat.* L. III. 7. p. 118. τὸ δὲ ὕφασμα λεπτὸν, ἀραχνίων ἐοικὸς πλοκῇ. Ejusmodi quid fortaſſe olim legebatur ap. *Callimachum*, ex quo verba ἔργον ἀράχνα laudat *Suidas* in ἀράχνη. Apud eundem ex *Sophoclis* Inacho commemorantur *telam texentes araneae*, ἔριθοι ἀράχναι. quod expreſſit *Philoſtrat.* II. 29. p. 854. araneae telam deſcribens: αἱ δὲ ἔριθοι δι' αὐτῶν βαδίζουσι. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in εὐσπειρῆ T. I. p. 910. δράκοντα εὐσπειρῆ *Brunckius* de faſciis cruralibus, forte e ſerpentum pellibus factis, accipit, laudans *Herodotum* p. 359. qui populum quendam Libyae memorat, τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορεῖ. Longius petita interpretatio. Aureum annulum ſive catellam ex auro factam, brachia crurave ambientem, δράκοντα appellatam eſſe, nihil habet quod miremur. Ad formam fortaſſe reſpicitur in hoc nomine, fortaſſe etiam nonniſi ad flexus. Vide ad *Meleagri* Ep. CXXIX. 7. p. 147. Commentum de pellibus ſerpentum penitus evertit *Lucian.* in Amor. c. 41. Tom. V. p. 304. ed. Bip. inter ceterum muliebrem ornatum τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας commemorans, addita imprecatione, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. *Philoſtrat.* Epiſt. XL. p. 931. τὸ φυκίον, καὶ

ὁ κηρὸς, καὶ τὸ Ταραντινὸν, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. *Clemens Alex.* in Paedag. II. 12. ὡς γὰρ τὴν Εὔαν ὁ ὄφις ἠπάτησεν, οὕτω καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ὁ κόσμος ὁ χρυσοῦς, δελέατι προσχρώμενος τοῦ ὄφεως τῷ σχήματι, ἐξέμηνεν εἰς ὕβρεις, μυραίνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀποπλαττόμενος εἰς εὐπρέπειαν. Hinc armillas revera quandam cum ſerpentibus habuiſſe ſimilitudinem, colligi poſſe videtur. Adde *Heſych.* in ὄφεις. τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Vide inprimis *Trilleri* Obſſ. p. 411. — V. 9. πατρός. *Kuſterus* Ἀριστοτέλεια ἐπώνυμος citra neceſſitatem corrigere tentat. *Archias* l. c. οὔνομ' Ἀριστοτέλεω πατρὸς ἐνεγκαμένα.

XXII. Cod. Vat. p. 171. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 424. St. 558. W. gentile *Sidonii* addit. Hoc fortaſſe Epigr. expreſſit *Archias* Ep. XI. Conf. et *Philipp.* Ep. XVIII. Tres puellae Palladi lanificii inſtrumenta dicant. — V. 1. 2. excitat *Suidas* in ἀράχνη T. I. p. 310. ubi μῖτον legitur pro στήμον', ut eſt ap. Plan., ſive στάμον', quod in Vat. Cod. habetur. *Suidae* lectionem metrum reſpuit. *Archias* l. c. ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν. — V. 3. *Suid.* in τάλαρος T. III. p. 426. εὔπλοκος. Cod. Vat. et Ἀρσινόᾳ. — V. 4. ἐργάτην — ἠλακάτην. Edit. pr. εὐκλώστου. fili *bene deducti*, ut interpretatur *Schneiderus* in Indice Script. R. R. voce *Tela* p. 361. — V. 5. *Suid.* in κερκὶς T. II. p. 300. et iterum cum v. 6. in μίτος T. II. p. 567. Radium textorium poëta ἀηδόνα vocat ab arguto, quem edit, ſtrepitu. Vide *Leonid. Tar.* Ep. VIII. 5. Huc referenda ἡ τῆς κερκίδος φωνὴ, ex *Sophoclis* Tereo commemorata ap. *Ariſtotel.* in Poët. IX. 7. de qua interpretes mira comminiſcuntur. Conf. *Twining.* in Notis ad Poët. p. 362. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας. *Eurip.* in Meleagr. ap. *Schol. Ariſtoph.* Ran. 1351. Tarſenſibus, rhonchos inter loquendum per nares edentibus, vicini nomen Κερκίδων impoſuerant. *Dio Chryſoſt.* Or. XXXIII. p. 405. 18. ubi vulgatam lectionem temere ſollicitant. — V. 6. „εὐκρέκτους. Sic optimus Planudeae Cod. et Vat. membr.

„In aliis Planudeae Codd. εὐκρίτους, quod ultimum ha„bet ed. Flor. et Suid. in μίτος; pessime a Brodaeo emen„datum εὐκρίτους, tam quoad sententiam, quum sequa„tur διέκρινε, quam quoad metrum; εὔκριτος enim me„diam corripit." *Brunck.* εὐκρέκτους legendum esse, vidit etiam *Jos. Scaliger* in not. mstis. Pro ᾇ Cod. Vat. vitiose εὖ. Ducta sunt haec ex *Leonid. Tar.* Ep. VIII. καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν Κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. — V. 7. 8. excitat *Suid.* in ἀρνυμένη T. I. p. 335. et in ὄνειδος T. II. p. 696. Utroque loco ἤθελ' ἕκαστα exhibet, ut etiam Vat. Cod. legit.

XXIII. Cod. Vat. p. 196. Ἀντιπάτρου. sine gentili, ut in Plan. p. 425. St. 559. W. Expressum hoc carmen ex *Leon. Tar.* Ep. XX. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in πέζα T. III. p. 70. — ¶. 12.] V. 4. πολυπλανέος. Plan. et Vat. Cod. sed superscr. γρ. παλιμπλ. — V. 5. Quae in sinistra Maeandri parte erant ornamenta, ea Anticlea, in dextra, Bittium texuerat. — Pro μήσατο, quod vulgo legitur, *Brunck* ex Ed. pr. et Cod. Planudeae Ja. Lascaris νήσατο recepit, a νέω, νήθω. Infra Ep. LXX. ἄφθιτα νησαμένα δῶρ' Ἑλικωνιάσι. At hujus loci diversa est ratio. Sappho, quae carmina *tenui deduxit filo*, probe dici poterat νήθεσθαι δῶρα. At in nostro Epigrammate de opere textorio agitur. Praefero itaque vulgatum μήσατο, quod Vat. quoque Cod. tuetur, et fere dictum est, ut ἐβούλευσεν ap. *Anacreont.* Ep. LXXI. Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις Εἷμα τόδε. — Pro Ἀντιάνειρα Ed. pr. vitiose Ἀτιάνειρα. — V. 7. τὸν δὲ νῦν. Cod. Vat. et ἰσοπάλαστον. — V. 8. σπιθαμήν. Cod. Vat.

XXIV. Cod. Vat. p. 179. τοῦ αὐτοῦ. Praecedit Ep. Ἀντιπάτρου (sine gentili) quod *Br. Antipatro Thessalonicensi* tribuit nr. XXII. nec immerito; nam idem carmen iterum legitur in Vat. Cod. p. 419. cum lemmate Ἀντιπ. Θεσσ. Hinc sequitur, nostrum quoque carmen *Thessa-*

lonicensi poëtae tribuendum esse. — Edidit *Reisk.* Anth. nr. 462. p. 25. et *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 350. A. Scriptum est in Veneris statuam a Cythera, Bithyna muliere, dicatam. — V. 1. Βιθυνίς. *Reisk.* qui dubitat, utrum sit gentile mulieris nomen, an appellativum. Si prius, illa *Cythera* appellabatur; sin posterius, Κυθέρη pro Veneris epitheto habendum, Κύπρι Κυθέρη, i. e. Κυθέρεια. Illud probabilius. — V. 2. μορφᾶς – εὐξαμένα, et in fine ὁμοφροσύνᾳ Cod. Vat — Mulier nostra ex voto (εὐξαμένη) ponit statuam ex marmore Pario, λύγδινον εἴδωλον. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 131. et *Fischer.* ad Anacr. XXVIII. p. 109. — Praxitelis opera λύγδινα πάντα καὶ ἄκρα in Epigr. ἀδεσπ. CCCXV. — V. 3. In marg. apogr. Lips. ubi μενάλην exaratum, nescio quis conjecit μὲν ὅλην. inepte. *Valckenarius* comparat versum *Callimachi* ap. Stob. p. 517. Gesn. emendatum a *Cantero*: αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μίκκα διδοῦσι θεοί. — V. 4. ὡς ἔθος, ut dii solent parvis mortalium donis magna retribuere. *Reiskius* laudat *Horat.* II. Serm. VI. 14. *Hac prece te oro, Pingue pecus domino facias et cetera, praeter Ingenium, utque soles, custos mihi maximus adsis.* Magna autem illa gratia, quam Cythera Venerem rogat, haec est, ut concordi cum marito sit animo. Hoc praeclarum!

XXV. „Integrum legitur hoc Epigr. infra p. 527. „Tertium distichon in Cod. a praecedentibus avulsum, „tanquam novum Epigramma praefixum habet nomen „Damagetae, et ibi corrupte legitur, uti id exhibui „infra p. 38. Re attentius considerata, et observato „ap. Suidam in Ἰότητι et in Λυκομήδειος hoc disticho, vidi „ad praecedentia duo pertinere. Hoc etiam in apogra„pho Buheriano, quod nondum habebam, cum haec „excuderentur, exilibus characteribus, litura post ob„ductis, ita tamen ut qui oculorum acie valet scriptu„ram adhuc legere possit, notatum his verbis: *Subjun„gendum hoc distichon superiori tetrasticho, ut fiat hexasti„chum.*

„*chum*. Δαμαγήτου *nomen sequenti Epigrammati praefigen-*
„*dum*. Sequitur in Cod. Damagetae Epigramma Ἄρτεμι
„τόξα λαχοῦσα, sed cui nullum nomen praefixum. De-
„scriptoris est error inde ortus, quod duo disticha ab
„eadem voce Ἄρτεμις incipiunt. Scriptum autem in Cod.
„Δηϊότητι, ad quod refertur marginalis nota Salmasii,
„κύριον. Falso. Puellae nomen Ἵππη, quae fuit filia Λυ-
„κομήδους, unde dicitur Λυκομήδειος παῖς.“ *Brunck*. Quae in hac nota de lectionibus Vat. Cod. dicuntur, falsissima sunt. Nullum est in eo erroris vestigium, sed tria illa disticha junctim sub *Antipatri* nomine leguntur p. 192, tum sequitur tetrastichon *Damagetae*, cui ejus nomen praefixum est. Nec v. 5. Δηϊότητι in Cod. exhibetur, sed τῇ δ' ἰότητι. Quatuor priores versus edidit *Reisk*. Anth. nr. 522. p. 55. Hippe, Lycomedis filia, viro nuptura, Dianae comam suam dicat, precibus de futuro matrimonio additis. — V. 1. ἀνεδήσατο. Cod. Vat. In Schedis Dorvill. Vir doct. ἀνεθήκατο conjecit. Num fuit olim

ἀπεδύσατο

exuit, deposuit comam. — V. 2. εὐώδεις σ. κρόταφον (κροτάφων apogr. Lips.) Cod. Vat. εὐώδη *Reisk*. restituit ex Sched. Dorv. σμηχομένα sic interpretatur: inuncta smegmate quoad tempora, i. e. rasa. Nam ubi capillus demendus est novacula, debet cutis prius smegmate illini. Vide *Hadrian. Junium* de Coma IX. p. 398. *Smegma* de unguento manibus purgandis inungendisque proprio dixit *Philoxenus* ap. *Athen*. IX. p. 409. E. ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν σμήγμασιν ἰρινομίκτοις, χαιροθαλπὲς (fort. πυριθαλπὲς) ὕδωρ ἐπεγχέοντες. — V. 3. γάμου τέλος. De nuptiarum mysteriis explicat *Reiskius*, quae marem feminamque velut novae vitae initiatos conjungunt, ut verbis utar *Ruhnkenii* ad Tim. p. 225. qui inprimis consulendus est. Hoc sensu serioris aevi poëtas formulam γάμου τέλος accepisse, nullus dubito; sed apud *Homerum*, qui ejus auctor est (Odyss. υ. 74.

κούρησ' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο) vocabulum τέλος nonnisi periphrasi inservire videtur, plane ut in verbis θανάτου τέλος. Quod *Antipater* dixit οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος, ap. *Callimachum* est τελέειν γάμον, Hymn. in Apollin. 14. — Pro γάρ οἱ in Cod. Vat. γάρ τοι. quod R. correxit. Idem v. 4. pro αἰτέομεν, quod est in Vat. et in Apogr. αἰνέομεν dedit. — παρθενίας, i. e. παρθένου, χάριτας, puellae, cujus olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus. — V. 5. 6. laudat *Suidas* T. II. p. 122. et in Λυκομήδειος T. II. p. 468. τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδὶ φιλαστραγάλῃ. In Cod. Vat. τῇ Λυκομηδείου π. φιλαστραγάλῃ. Epitheton puellae nostrae in hac praesertim dedicatione tributum non dubito, quin aliis quoque displiciturum sit. Quid enim attinebat dicere, Hippen *talorum amantem* esse? et quam decorum, ejusmodi rei studium in virgine, nuptiis cum maxime initianda, commemorari? Corruptelae suspicionem auget Codicis lectio. Vide, an corrigendum sit:

τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ Φίλας θ' ἁπαλῇ.

sive:

Φίλας τε καλῇ.

Nomen patris fuit Lycomedes; mater *Phila* vocabatur. Vide supra Ep. XX. 2. *Theaetetus* Ep. I. 5. In Λυκομηδείῳ genitivus latet. Vulgaris ratio tulisset: Λυκομήδους καὶ Φίλης παιδί.

XXVI. Cod. Vat. p. 169. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 424. St. 558. W. Expressit *Philipp. Thess.* Ep. XVIII. — V. 1. metro graviter laborante Planud. ὀρθρινᾷ χελιδόνων. Emendavit *Huetius* p. 40. et *Dorvill.* ad Charit. p. 253. *Aratus* in Phaen. 948. ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών. Vide *Brunck.* ad *Aristoph.* Pac. 800. T. III. p. 141. Telesillae in texendo assiduitas laudatur, quae inde a primo diluculo ad opus suum incumbere solebat. — κερκίδα — ἀλκυόνα. *quia pecten sive radius in agitando*

ſonum edit, et eum quaſi querulum. Dorvillii ſunt verba. — V. 3. πολυῤῥοίβητον Plan. et Vat. Cod. Veram lectionem ſervavit ed. Mediolanenſis *Suidae*, qui hoc diſtichon laudat in ἄτρακτος T. I. p. 373. Idem absque *Suida* intellexerat *Huetius* p. 40. — καρηβαρέοντα ob perpetuam convolutionem, quaſi vertigine laborantem interpr. *Brodaeus*. Sed eſt potius fuſus in ſuperiore ſua parte lanae globo gravatus. De papillis *Paul. Silent.* Ep. VIII. μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις. *Schneiderus* in Ind. Script. R. R. voce *Tela* p. 361. hoc epitheton refert ad *verticillum* capiti fuſi additum. — V. 5. πήνιας. Vat. Cod. Saltem πηνία ſcribendum erat. — τολύπας φύλακα. Sic *Catull.* LXIV. 320. *Ante pedes autem candentis mollia lanae Vellera virgati cuſtodibant calathiſci.* — V. 7. φιλαεργός. Vat. — V. 8. in Analectis vitioſe excuſum Κούρα pro κούρα. Minerva virgo intelligitur.

¶. 13.] *XXVII.* Cod. Vat. p. 180. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 426. St. 561. W. Notam de Gallo hiſtoriam, ſed fuſius narrat, quam *Simonid.* CXII. et reliqui, qui eandem dederunt. — V. 1. – 5. in Galli deſcriptione verſatur. V. 1. laudat *Suidas* v. σηκαθὲν T. III. p. 306. ſed exemplum pertinet ad σεσοβημένος. — V. 2. idem T. II. p. 476. λυσσομανεῖς. ὑπὸ μανίας λελυσσηκότας. *Appul.* Metam. L. VIII. p. 581. de ſacerdotibus Iſidis: *Cervices lubricis intorquentes motibus, crinesque pendulos in circulum rotantes.* — V. 3. *Suid.* in ἀσκητὸς T. I. p. 351. εὐπείροισι κορύμβοις. De capillis in capitis vertice intortis accipiendum videtur. — V. 4. *Suidas* in ἅμματα T. I. p. 134. ἁβρῶν καὶ στρ. legit. ἁβρῶν agnoſcit etiam Vat. Cod. et Plan. — V. 5. »ἡμιάνωρ e conjectura eſt, quae »mihi jam non probatur. Libri omnes habent, ut et »Suidas (in κοιλῶπις T. II. p. 384.) ἴδρις ἀνὴρ, quod cor»ruptum videtur. Scribendum cenſeo ἁβρὸς ἀνὴρ et ſu»periori verſu χρυσέῳ τε στρεπτῶν. E Suida ſcribendum »πέτραν.« *Brunck.* Altera conjectura priore non pro-

babilior. Praeclare rem expedivit doctissimus *Huschke*, qui corrigit:

ἴθρις ἀνὴρ — —

Hesychius: ἴθρις. σπάδων. τομίας. εὐνοῦχος. Vide *Albertum*. Qui plurimas eunuchorum appellationes recenset, *Suidas* in ἄῤῥεν, nec hanc omisit: ἴθρις. οὗ ἰσχὺς τεθέρισται. — πέτρην superscripto α Cod. Vat. — V. 6. ἐλαστρηθείς. forma Ionica. Vide *Eustath.* Il. Σ. p. 1219. 24. et *Valckenar.* ad *Herodot.* L. II. p. 181. 22. Laudat h. v. *Suid.* T. I. p. 708. — V. 7. τῷ δέ κεν. Plan. τὸν δέ κεν ἀῤῥήγητος ἐπείσθορε. Vat. Cod. Fortasse fuit:

τὴν δὲ καὶ ἀῤῥίγητος ἐπείσθορε.

in hoc antrum etiam leo irruit. Conf. *Dioscorid.* Ep. XI. 7. τοῦ δὲ λέων ὤρουσε κατὰ στίβον. Sic omnia recto ordine procedunt: Gallus antrum subit; leo ejus vestigia sequitur, virum adspicit (v. 9.) et posterioribus insurgens pedibus impetum parat. In vulgata lectione ordo inversus. — V. 8. προμολῶν. Cod. Vat. — V. 11. 12. ap. *Suidam* in σφεδανῶν. στεῤῥῶν. ἰσχυρῶν. T. III. p. 416. — Cod. Vat. σφεδανόν. — Mox Plan. et Vat. Cod. ὄβριμον. *Suid.* ὄμβριμον. — V. 13. ὑλάης Vat. Cod. sed error emendatus. Initio versus ed. princ. ἦχει. — V. 15. Junge ἐνεάγη θυμὸν ἐν στέρνοις. Sed fateor, nihil mihi videri inficetius voculis ἐν μέν. Aliud quid lectum fuisse suspicor. Fortasse: αὐτίχ' ἅπαντα. Sive paulo audaciori conjectura:

αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρὺν, ὄμμα τ' ἀπαντῶν.

Gravem illum rugitum cum stupore exaudiens, et leonis oculos conspicatus, graviter animo commotus est. Sic haec verba ad amussim respondent verbis v. 11. ὄμμα δ' ἑλίξας βρυχᾶτο. — V. 18. ἐδίνησεν. Plan. et Vat. Cod. Hic quoque versus est ex iis, ubi pentametri caesura in brevem syllabam cadit. Vid. ad *Platon.* Ep. XXX. p. 358. — V. 21. ἐπ' ἀρωγόν. Vat. Cod. — Mox βύρσας corrigit *Br.* — V. 23. laudat *Suidas* in ἀνάγκη T. I. p. 160.

XXVIII. Cod. Vat. p. 368. cum lemmate: Ἀντιπάτρου. ὅτι ἡ πρὸς Ἑρμῆν θυσία εὔκολος, ἡ δὲ πρὸς Ἡρακλέα δύσκολος. βουφάγος γὰρ καὶ γαστρίμαργος. Planud. p. 56. St. 80. W. Mercurium loquentem tibi finge, parvo mellis lactisve munere contentum deum; cum contra Hercules, qui frequenter in eadem cum Mercurio ara colebatur, agnos haedosque ſibi expoſceret. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XXIX. — V. 1. εὔχολος vett. quaedam editt. *Heſych.* εὔκολος. εὐχερής. καὶ ὁ ἐναντίος τῷ δυσκόλῳ. καὶ Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις. Priori ſignificatu hoc epitheton Mercurio tribuitur tanquam palaeſtrae praeſidi. Hoc loco altera ſignificatio locum habet. Vide *Ruhnken.* Epiſt. crit. II. p. 181. — ἐν δὲ γαλ. Cod. Vat. et Plan. — V. 2. δρυΐνῳ μέλιτι. ex arboribus collecto melle, quod vilius eſt eo, quod in alvearibus ſervatur; mel ſylveſtre, ἄγριον, vocant. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 258. De diis, quibus mel libari ſolebat, conf. *Bochart.* Hieroz. T. II. p. 529. — ¶. 14.] V. 4. ἓν θύος. Non valde placet repetitio τοῦ ἕν, quod nullam h. l. vim habet. An fuit: καὶ πάντως οἱ θύος ἕ.? — V. 5. At, dixeris, lupos tamen abigit. — Quid intereſt, grex utrum per lupos an per cuſtodem pereat? — Pro λύκων in Cod. Vat. λύκος, in Planud. λύκοις legitur. Haec lectio non ſpernenda.

XXIX. Cod. Vat. p. 410. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 3. St. 7. W. Expreſſum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII. Conf. *Meleagr.* Ep. CXV. Mars nova ſibi et ſplendida arma dicata eſſe conqueritur. — V. 1. βοάγρια. *ſcuta. Euſtath.* ad Il. p. 844. 45. — ἀφόρυκτα. ſanguine non maculata. Formatum verbum ad ſimilitudinem τοῦ αἱμοφόρυκτος ap. *Homer.* Od. υ. 348. — V. 5. τεράμνοις. in cubiculis, ubi epulae et convivia habentur. οἰνόπληξ idem, quod μεθύπληξ, hominum epitheto ad locum translato. Quare ſuperſedere poſſumus conjectura V. D. in Miſc. Obſſ. T. V. p. 279. οἰνόφλυξι, *vinum ſpirantibus.* —

V. 6. „πλάθειν. Haec eſt codicum lectio, quam revocavi. „Cum verbo conjungenda eſt praepoſitio per tmeſin di- „vulſa: τάδ' ἔοικεν ἐμπλάθειν i. e. ἐμπελάζειν οἰνοπλῆξι τε- „ρέμνοις ἀπτολέμων. Deeſt πλάθειν in Florentina, vacuo „relicto ſpatio; repoſuit Aldus in prima editione: at in „ſecunda, neſcio unde, dedit κεῖσθαι, quod in ceteras „propagatum eſt. Emendatio eſt, quae neceſſaria vide- „batur, quum non intelligeret, qui eam invexit, quo- „modo conſtruenda eſſet praepoſitio." *Br.* — In Vat. Cod. πλάθεν. — V. 7. ὅδε pro ἅδε. Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 322. St. 462. W. Argutum Epigramma in ſtatuam Apollinis pueri ex aere, Onatae opus. Hanc ſtatuam apud Pergamenos fuiſſe, ex *Pauſan.* L. VIII. 42. p. 687. tradit *Schol.* ad h. l. — V. 1. Βούπαις. qui pubertatis annis proximus eſt. *Euſtath.* in Il. p. 944. 17. *Phurnutus* de Nat. Deor. p. 70. Βούπαιδος ἡλικίαν ὁ Ἀπόλλων ἔχει, καθ' ἣν καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐειδέστεροι ἑαυτῶν φαίνονται. κάλλιστος γὰρ ὀφθῆναι, καθαρὸς ὢν καὶ λαμπρός. In Cod. Vat. ὤπολλον et in fine verſ. ἐνάτα legitur. — Illuſtre Onatae Aeginetae nomen, de quo vide *Junium* in Catal. — V. 2. ἀγλαΐης. Filii pulcritudo patris dignitatem matrisque venuſtatem arguit. — V. 3. οὐ μάτην. non indigna fuit Latona, quam ſummus Jupiter amaret; nec falſum eſt, quod ajunt, Jovem et capite et oculis praeſtitiſſe. κατ' αἶνον. Reſpicitur locus *Homeri* Il. β. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ. — V. 5. Ex operis praeſtantia poëta colligit, ipſam Lucinam Onatae in eo edendo et progignendo tuliſſe opem; unde ſequitur, Junonem ſculptori Apollinem privignum edenti non ſuccenſuiſſe. Hoc argute magis quam bene et probabiliter dictum. Vide *Heynium* in Comm. T. X. p. 82. — Nata eſt ἔννοια hinc, quod artifices opus ad naturae ſimilitudinem prope accedens fingentes, illud τεκεῖν dicuntur. Epigr. ἀδέσπ. CCXXIV. ἁ βοῦς, ἁ τίκτουσ' ἀπὸ γαστέρος

ἔπλασε τὰν βοῦν. Ἁ δὲ Μύρωνος χεὶρ οὐ πλάσεν, ἀλλ' ἔτεκε. — V. 6. Εἰλειθυίης omnes libri. Metri causa Ἐλειθυίης correxit *Huetius* p. 31. Haec forma passim obvia apud *Pindarum*. Vide *Maittaire* D. D. p. 158. B. Brunckiana Ἐληθυίη quam auctoritatem habeat, ignoro.

XXXI. Planud. p. 324. St. 463. W. Ἀντιπ. Σιδ. In Praxitelis Venerem Cnidiam et Amorem Thespiensem, quae numina poëta tantam vim habere ait, ut in uno loco posita omnia igne consumtura essent. — V. 2. „Sic „in omnibus libris legitur hic versus, cujus scriptura „forte sollicitanda non est, ob sequens οὐχ ὅτι πέτρον. „Sed mallem: ἅδε που ὡς φλέξει καὶ θεὸν εὖσα λίθος." *Br.* Non magni pretii conjectura, qua elegans oppositio et membrorum concinnitas penitus tollitur. Noli tamen dubitare, quin depravata sit vulgata lectio. Sensus est: Haec vel lapidem incendat, *cum* dea sit, καὶ λίθον, θεὸς εὖσα; sive: licet dea sit, καίπερ θεὸς εὖσα. Sive hanc, sive illam interpretationem admiseris, sensus evadet subabsurdus. Scribendum videtur:

ἅδε που ὡς φλέξει καὶ λίθος εὖσα λίθον.

Haec quamvis lapidea, tamen vel saxum amore incendat. Causa erroris in aperto est. Scribebatur: ΚΑΙΛΙΘΟϹ — ubi cum ΛΙ a praecedente ΑΙ absorptum esset, orta est lectio ΚΑΙ ΘΟϹ. Nihil magis in artium operibus mirari solent poëtae et sophistae, quam vitae et sensus speciem, inanimis rebus tributam. Plena est exemplorum Anthologia, plenus *Callistratus*. Quare duo loca hic laudasse suffecerit. Epigr. ἀδέσπ. CCCII. Μαίνη καὶ λίθος οὖσα. *Callistr.* Stat. IX. p. 901. ἀλλὰ καὶ λίθος ὢν εἶχεν ἐξουσίαν φωνῆς. Gravium autem animi sensuum vim ita significare solent poëtae, ut eos vel ád inanimas res permanare dicant. Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε; Τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης; — V. 3. De Amoris ap. Thespienses sta-

tua vid. ad *Leonid. Tar.* Ep. XL. — V. 4. κὴν ψυχρῷ πῦρ ἀδάμαντι. Color fortaſſe ductus ex nobili *Pindari* loco ap. *Athen.* L. XIII. p. 601. in Pindari Fragm. p. 22. ed. *Heyn.* τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαρίζοισας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται Μέλαιναν καρδίαν. Conf. *Wyttenb.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 69. — V. 6. ἵνα μή. Non valde diſpari acumine Pompejorum ſepulcra diviſa eſſe dicuntur: *jacere Uno non potuit tanta ruina loco*, ap. *Martialem* L. V. 75. et ap. *Petron.* c. 120. *Et quaſi non poſſet tot tellus ferre ſepulcra, Diviſit cineres.*

¶. 15.] *XXXII.* Planud. p. 326. St. 465. W. Ἀντιπ. Σιδ. Ducta ἔννοια ex *Leonid. Tar.* XLI. Noſtrum carmen imitando expreſſit *Julian. Aegypt.* Ep. XXXII. Vertit *Auſonius* Ep. CVI. hunc in modum:

Emerſam pelagi nuper genitalibus undis
Cyprin Apellei cerne laboris opus:
Ut complexa manu madidos ſalis aequore crines
Humidulis ſpumas ſtringit utraque comis.
Jam tibi nos, Cypri, Juno inquit, et innuba Pallas,
Cedimus, et formae praemia deferimus.

Comparavit hoc noſtrum carmen cum Epigrammate *Leonidae*, ita ut archetypo praemium decerneret, *Ilgen* in Opuſc. phil. Tom. I. p. 35. ſqq. — V. 3. χειρί. Veneris imago obverſabatur *Ovidio*, cum puellae comas comparat cum illis, *quas quondam nuda Dione Pingitur humenti ſuſtinuiſſe manu*, I. Amor. XIV. 33. Nymphae ap. *Himer.* Eclog. XIII. 21. p. 222. ἔτι λευκὸν ἐκ τῆς θαλάττης ἀφρὸν ἐξ ἄκρων πλοκάμων στάζουσαι. — V. 6. Hunc verſum in parodiam ſuam transſumſit *Philippus* Ep. XXXVI. οὐκέτι σοὶ χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα, monente etiam *Valckenario* ad Theocr. Adon. p. 301. A.

XXXIII. Planud. p. 325. St. 464. W. Ἀντιπάτρου. Verba hujus diſtichi ſatis quidem expedita; ſed in ſenſu

haeremus. Saltem ſcribendum: Ἢ λίθος — —. Sive hoc marmor Veneris formam et arma aſſumſit; ſive Venus, hanc ſtatuam conſpicata, dixit: Sic eſſe volui. Quibus verbis dea ſtatuae ejusmodi praeſtantiam videtur tribuere, qualem ipſa voluerit. *Brodaeus* ad εἶναι ſubaudit θωρηχθεῖσα. Fortaſſe recte. Sed, ut dixi, ſenſus carminis mihi non ſatis expeditus eſſe videtur.

XXXIV. Planud. p. 325. St. 465. W. Ἀντιπάτρου. Venerem Spartae armatam eſſe ait, ut Spartanam et Martis conjugem. Conf. ad *Leonid. Tar.* Ep. L. — V. 1. Vulgo verba hujus diſtichi continua ſerie, ſine diſtinctione leguntur. Recte quidem *Br.* poſt Σπάρτας diſtinxit; ſed in ſequentibus aliquid deeſſe paſſus eſt, quod ad cola melius connectenda requiri videtur. Scripſerim:

οὐκ ἄστεσι Δ' εἶτν ἐν ἄλλοις.

— V. 2. στολίδας, tunicas, ut ap. *Euripid.* in Helen. 1379. Phoen. 1498. ubi vide *Musgrav.* Ex hoc loco colligit cl. *Viſconti* in Muſeo Pio-Clem. T. III. p. 9. Venerem plerumque tunicis στολιδωτοῖς indutam fuiſſe in veteribus ſtatuis. Cnidiae certe Veneris nuditatem turpem nonnullis fuiſſe viſam, idem notavit ad Tom. I. Tab. IX. not. f. — V. 3. κάλύπτρας. quas vulgo gerit. *Pauſanias* tamen L. III. 15. p. 246. Veneris armatae apud Spartanos ſignum commemorat, καλύπτραν ἐχούσης καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσί. — V. 4. χρυσείων ἀκρεμ. *Aureus* ramus, quo poëta Venerem vulgo inſtructam eſſe ait, fortaſſe pro *pulchro* accipiendus eſt; quo ſenſu χρύσεον ῥέθος dixit *Rhian.* Ep. IV. et puella χρυσοτέρη Κύπριδος in Ep. ἀδεσπ. 732. Florem, liliam inprimis, Venus manu tenet in veteribus monimentis. Vide *Winkelmann.* Monim. inediti c. XII. p. 36. Fortaſſe frons myrti intelligitur, quam Veneri ſacram fuiſſe conſtat ex *Pauſan.* VI. 24. p. 540.

XXXV. Planud. p. 334. St. 473. W. Ἀντιπάτρου. In tres Muſarum ſtatuas, trium ſculptorum opera. Dedit

nonnulla de hoc carmine *Winkelmann.* Mon. Ined. T. I. in Tratt. Prelim. p. LXVII. — V. 1. τρίζυγες. Nonnisi tres Musae vetustissimis temporibus colebantur, Μελέτη, Μνήμη et Ἀοιδὴ, docente *Pausan.* L. IX. 29. p. 765. Vide *Davisium* ad Cicer. de N. D. L. III. 21. Tres esse volebant nonnulli propter tria τῶν μελῳδουμένων genera, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον, secundum *Plutarch.* T. II. p. 744. C. Hinc ultimum carminis nostri distichon explicandum venit. Prima illarum Musarum est ἡ κράντειρα τόνου, diatonicum moderatur genus; altera, μελῳδὸς χρώματος, chromatici generis auctor; tertia, εὑρέτις ἁρμονίας, enharmonici inventrix. — Pro τᾷδ' Ed. pr. τῆδ. — V. 4. Καναχᾶ editt. vett. omnes usque ad Stephan. Canaches, Onatae aequalis, secundum *Pausan.* p. 688. De ejus arte judicat *Cicero* in Brut. c. XVIII. Frater ei fuit, arte non multum inferior ipso, *Aristocles. Pausan.* VI. 9. p. 472. De *Agelada* Argivo, eodemque Onatae aequali vide *Pausan.* VIII. 42. p. 688.

¶. 16.] *XXXVI.* Cod. Vat. p. 484. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 357. St. 496. W. ubi ἄδηλον. Scriptum in templum Dianae Ephesiae, quod eam Olympo et deorum contubernio praeferre ait Antipater. — V. 1. παρθενεῶνα. illum Dianae virginis thalamum, qui ei, ut reliquis diis deabusque, in Olympo exstructus fuit. ἐμβεβαῶτα. exstructum, collocatum. Verbo simplici βαίνειν sic utitur *Pausan.* L. III. 7. p. 222. καὶ ὁ πόλεμος οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἤδη βεβηκυῖαν διέσεισεν ἐκ βάθρων. Ex *Xenophonte* βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ laudat *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 120. Quaedam huc facientia vide ap. *Intpp. Herodoti* L. VII. p. 581. *Schweigh.* ad Polyb. T. VI. p. 445. — V. 3. πόλις Ἀνδρόκλοιο, Ephesus ab Androclo, Codri filio, condita. *Strabo* L. XIV. p. 633. et 640. *Pausanias* L. VII. 2. p. 526. — V. 6. τὰν τροφόν. Ephesi enim nata putabatur Diana. Vide ad *Nossidis* Ep. III.

p. 414. — Pro ἐνταυθοῖ Cod. Vat. elegantius ἐν ταύτᾳ. — Τιτυοκτόνε. *Callimachus* H. in Dian. 110.

XXXVII. Cod. Vat. p. 489. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 75. St. 110. W. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. Vere ineunte Priapus nautas hortatur, ut navigationem fuscipiant. Noftrum carmen expreffit *Agathias* Ep. LVII. — V. 1. ῥοθίῃ νηΐ. celeriter et cum ftrepitu undas fecanti navi. *Schol. Apollon.* L. II. 1110. et *Hefych.* ῥόθιον. ῥεῦμα. κῦμα. τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Vide *Musgr.* ad Euripid. Iph. Taur. 407. et *Ducker.* ad Thucyd. L. IV. 10. p. 17. ed. Bip. — V. 2. φρικί. *Homer.* Il. η. 63. οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς. — V. 5. Hinc *Satyrus Thyill.* Ep. V. σχοίνους μηρύεσθε, ἐφ᾽ ὁλκάδα φορτίζεσθε ἀγκύρας. — V. 6. φωλάδος. Vat. Cod. Quod de beftiis, reptilibus praefertim, ufurpatur vocabulum φωλὰς, in anchoram transtulit poëta, in arena latentem. φωλάδες ὕδραι *Nonn.* Dion. II. p. 48. φωλεύειν dicuntur urfi, araneae, reptilia, quae in antris et fpeluncis degunt. Vide *Salmaf.* ad Solin. p. 223. *Wetften.* ad N. T. I. p. 351. — V. 8. ἐνορμήτας. Vat. Cod. ἐνορμίταις. Plan. Vera lectio non fugit *Jof. Scaligerum.*

XXXVIII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 10. St. 19. W. Ἀντιπάτρου. Gentile *Sidonii* nomen membranae Vat. addunt. Platanus, quae longa fenectute exaruit, felicitatem fuam praedicat, quod vitis ipfam viridantibus pampinis ambiat. Suave carmen. — Vitem platano junctam commemorat etiam *Thall. Milef.* Ep. IV. — V. 3. ὀροδάμνους. Vat. vitiofe. Ego, quae olim inter viridantes meas frondes hujus vitis nutrivi uvas. — V. 4. ἀποτελοτέρῃ. Vat. — V. 5. Tales fibi quisque amicos alat, qui ei vel mortuo gratiam referant. — μόνῃ. Eximiam paffim praeftantiam fignificat μόνος. Exempla vide ap. *Wetften.* in N. T. I. p. 942.

XXXIX. Cod. Vat. p. 451. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 1. St. 3. W. Ariae ſtadiodromi celeritas laudatur et cum Perſei pernicitate comparatur. — V. 1. οὐ κατελέγχει. οὐ καταισχύνει. *Schol.* Sic hoc vocabulo uſus eſt *Pindar.* Pyth. VIII. 50. Perſeo poëtae pedes alatos tribuunt. *pennipes Perſeus* ap. *Catull.* LV. 24. ubi vide *Doeringium.* Tarſum (*Perſea Tarſos* ap. *Lucan.* L. III. 225.) Ariae patriam fuiſſe, licet diſerte non dicatur, dubitari tamen non poteſt. — σὸν κτίστην. *Dionyſ.* Perieg. 868. Τάρσον ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα. *Ammian. Marc.* L. XIV. p. 39. *Ciliciam vero, quae Cydno amne exultat, Tarſus nobilitat, urbs perſpicabilis, quam condidiſſe Perſeus memoratur, Jovis filius et Danaes.* ubi vide *Valeſium.* — ¶. 17.] V. 3. Hunc ne Perſeus quidem currendo praevertiſſet, νῶτον ἔδειξε, quod in curſus certamine victoribus proprium. — V. 5. ὑσπλήγγων. Plan. — Summam Ariae celeritatem ita deſcribit poëta, ut eum aut ad carceres aut ad metam viſum eſſe dicat, nunquam in medio ſtadio. Sic Oreſtes ap. *Sophoclem* in Electra v. 686. δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. Plutus ap. *Lucian.* in Timon. 20. T. I. p. 90. Bip. ὁπόταν ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. In quibus verbis color ductus ex Epigr. ἀδεσπ. 312. quod nunc mutilum, aliquando integritati reſtituere conabimur. — In Schedis Krohnianis v. 1. Ἀρίας, v. 3. οὐκ ἂν legitur.

XL. Legitur in Cod. Vat. poſt titulum, et iterum p. 191. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 2. St. 3. W. In Nicophontem Mileſium, pugilem, quem Olympiae vincentem ne Jupiter quidem ſine metu videre potuit. Partem hujus carminis expreſſit *Philipp.* Ep. XLVI. — V. 1. excitat *Suidas* in τένοντας T. III. p. 447. et iterum cum v. 2. in Ἄτλας T. I. p. 372. ubi σιδηρέους legitur. —

ταύρου βαθὺν τένοντα. Deſcribitur Nicophontis, quem Mileſium gigantem appellat poëta, robur. *τένων* cervix eſt, ſecundum Homericum dicendi uſum. Vide *Foeſium* in Oec. Hipp. v. *τένοντες* p. 370. In tauro cervix pars validiſſima; unde qui Herculem finxerunt ſtatuarii, cervicem inprimis ad tauri ſimilitudinem finxiſſe exiſtimantur; quae *Winkelmanni* eſt ſententia in Mon. Ined. Tratt. prelim. T. I. p XLIII. exornata a viro illuſtri *Ramdohr über Mahlerei und Bildh. zu Rom* T. I. p. 9. Talem cervicem labor palaeſtricus efficiebat. *Philoſtr.* Vit. Soph. II. p. 552. *εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος· τουτὶ δὲ ἐκ πόνων ἥκειν αὐτῷ.* De Patroclo idem in Heroic. p. 736. IX. *ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, οἷον αἱ παλαῖστραι ἀσκοῦσιν.* *Heliodor.* L. VII. p. 368. *εὐρύς τις ἦν τὰ στέρνα καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὸν αὐχένα ὄρθιον καὶ ἐλεύθερον ὑπὲρ τοὺς ἄλλους αἴρων.* — *σιδαρέους ὤμους.* Amyclus ap. *Theocritum* Eid. XXII. 46. *στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον Σαρκὶ σιδαρείῃ.* *Artemidor.* Oneir. I. 52. *σιδηρέους λέγομεν τοὺς πολλὰ κακὰ ὑπομένοντας.* Cum Atlante cur in hac parte comparetur Nicophon, apparet ex *Eurip.* Ion. init. *Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν Θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρίβων.* Conſ. *Aeſchyl.* in Prom. 428. quem locum nuper praeclare emendavit *Herrmann.* in Obſſ. crit. p. 14. ſq. *Barth.* ad Stat. Theb. L. I. 489. Tom. I. p. 168. — V. 2. *κόμαν Ἡρακλέους.* Quid ſit, quod Herculis comam ab aliorum diſtinguat coma, docuit *Winkelmann* in Hiſtor. Artis p. 46. et 56. et in Tratt. Prelim. p. LVIII. ſq. Ad hanc in Herculis coma proprietatem reſpicit *Ovid.* in Heroid. IX. 63. *Auſus es hirſutos mitra redimire capillos.* — V. 3. *λέοντος ὄμματα.* *Philoſtrat.* Her. XI. p. 718. de Ajace Telamonio: *βλέποντές τε χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι.* *Callim.* H. in Cer. 51. *Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα.* — V. 5. Jupiter Gigantem ſe videre putans,

nova ſibi bella excitatum iri fortaſſe exiſtimabat. — V. 6. πυγμήν. Plan.

XLI. Planud. p. 329. St. 468. W. Ἀντιπάτρου. Plures exſtant luſus in Amoris vincti imaginem. Vide *Alc. Meſſ.* Ep. XI. *Satyr. Thyill.* Ep IV. *Quint. Maec.* IX. *Crinagor.* I. — V. 2. πῦρ πυρί. Hinc *Meleager* Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον. — V. 3. Ne lacrymas fundas; merito enim haec tibi contigerunt, cum aliorum lacrymis gaudeas.

XLII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. De Niobe, Dianae et Apollinis ira bis ſeptem liberis orbata. — V. 1. *Joſ. Scaliger* eleganter corrigit: δὶς ἑπτάκι τέκνα. idem v. 3. κόραις, ubi vulgo κούραις habetur. — κούρα. Diana. ἄρσην. Apollo. In Analectis pro ἄρσεσι vitioſe ἄρσενι excuſum eſt. — V. 6. Planudeae Codd. teſte *Brunckio*, ut libri excuſi, λείπεται γηροκόμω. In uno λείπετο, ſuperſcripto αι. Hanc lectionem ſinceram eſſe, cum metri ratio, tum ſequens ἄγοντο arguit. — ἐφ' ἑνὶ λείπεσθαι. *Aelian.* V. H. VI. 10. κατελείφθη δὲ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις. et ſic paſſim. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 436. Bip. De γηροκόμος et γηροκομεῖν dixit *Euſtath.* ad Od. p. 840. 6. γηροβοσκός pro eo uſurpavit *Sophocl.* Aj. 570. *Eurip.* in Phoen. 1445. — ¶. 18.] V. 10 δεῖμα λίθος. De lapide Tantali capiti imminente vide ad *Archilochi* fragm. XLIII. p. 177. Adde *Heynium* ad *Pindar.* I. Olymp. 89. p. 13.

XLIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. Hoc carmen expreſſit *Meleager* Ep. CXVII. Ipſam nobis Nioben poëta exhibet poſt liberorum mortem externatam, manibus ad coelum ſublatis, tanquam minabundam. χεῖρα νένευκας. Vide *Wakefield.* in Silv. crit. V. p. 64. — V. 2. ἔνθεον κόμαν. crinibus paſſis, ut Baccha externata. Ariadne ap. *Ovid.* in Heroid. X. 47. *Aut ego diffuſis erravi ſola capillis; Qualis ab Ogygio concita*

Baccha deo. XV. 139. *Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho Impulit, in collo crine jacente, feror.* I. Amor. IX. 37. *Atrides, visa Priameide fertur Maenadis effusis obstupuisse comis.* Vide *Valcken.* ad Phoen. p. 293. — V. 10. „In uno Planudeorum κᾄϊδι τειρομένα. super„scripto τ. Neutrum verum esse credo. Corruptus lo„cus." *Brunck.* Merito vir perspicacissimus de novissimi versus sinceritate dubitat, cum Niobe in Sipyli monte in lapidem conversa non dici possit *apud Plutonem* affligi. Aliter res se habet ap. *Theocrit.* Eid. α. 103. Δάφνις κεἰν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι. Nullus dubito, quin *Antipater* expresserit locum Homericum de Niobe Il. ω. 617. ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. Quare minima mutatione lego:

πέτρῃ ἐσῃ Νιόβα ΚΑΔΕΪ τειρομένα.

Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. τοκῆας γηραλέους, στυγερῷ πένθεϊ τειρομένους. *Paul. Silent.* Ep. LXXXII. δυστλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων. Conf. *Merrick* ad Tryphiodor. 185. *Ovid.* Metam. VI. 301. *orba resedit Exanimes inter natos natasque virumque Diriguitque malis.* Forma κᾶδος aeolicae dialecto propria, (vide *Valcken.* ad Adon. p. 204. B. C.) nec Doriensibus tamen plane incognita fuit. *Hipparchus* quidem ap. Stobaeum T. CVI. p. 572. 48. τὰ ἴδια κᾶδεα.

XLIV. Planud. p. 366. St. 505. W. Sine auctoris nomine. In nonnullis tamen codicibus hoc Epigr. *Antipatro Sidonio* tribui monuit *Leo Allatius* de Patr. Homeri p. 116. Satis noti distichi in eum poëtam, *patriam cui Graecia, septem dum dabat, eripuit* (quae *Manilii* verba sunt L. II. 7.) lectionem diversam vide inter Ep. ἀδέσπ. CDLXXXVI.

XLV. Planud. p. 366. St. 505. W. Ἀντιπάτρου. Veram Homeri patriam coelum esse, nec eum ex mortali matre, sed ex Calliope natum videri. Hinc expressum

Ep. ἀδέσπ. CCCCLXXXVII. — V. 3. εὔκλαρον. i. e. εὐτυχῆ, εὐήμερον. Vide *Hesych.* in εὐκληρία. — V. 4. Λαπιθέων est in Edit. pr. et Ald. pr. Seriores Λαπιθῶν. — V. 6. πινυτᾶς omnes vett. editt. et ἄνδιχα. In marg. Wechel. γρ. καὶ ἀμφαδά. Poëta deorum interpretem agens, veram Homeri patriam indicat. Apollinis opus carmina Homerica esse, suspicatur *Philostratus* in Heroic. XVIII. p. 726. cujus verba dabimus ad Ep. Heroic. XIX. T. III. p. 146.

¶. 19.] *XLVI.* Cod. Vat. p. 367. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 92. St. 134. W. ubi μνημοσύναν habetur. — V. 2. μοῦσαν. Vat. Cod. — Sappho Musarum decima ap. *Platon.* Ep. XII.

XLVII. Cod. Vat. p. 320. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 280. St. 405. W. Pauca Erinnae carmina, Musis faventibus scripta, multis multorum versibus anteponenda. Obversabatur poëtae *Asclepiadis* Ep. XXXV. — V. 1. παυροεπής. Erinnae enim Ἠλακάτη, quod solum poëma paulo longius reliquit, non ultra trecentos versus excurrebat. — τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος. Fere ut *Meleagr.* Ep. I. 6. Σαπφοῦς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα. — V. 3. Hinc gloria puellam sequitur, nec Orci premitur tenebris. *Tullius Laur.* Ep. III. γνώσεαι, ὡς Ἀΐδεω σκότος ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται Τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος. — κωλύεται. mors non impedit, quominus clara sit et illustris Erinna. Respondet verbum Latinorum *premere*, quod illustravit *Mitscherlich* ad Horat. I. Od. IV. 16. Contra *Sappho* in illustri fragmento de puella ingloria in Anal. I. p. 57. XI. ἀφανὴς κὴν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις . . . οὐδέ σε βλέψει παῖς ποτ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμέναν. — Nocti tribuuntur alae ap. *Aristoph.* in Avibus 694. νὺξ ἡ μελανόπτερος. Conf. *Winkelm.* in Monim. ined. Nr. XXVII. *Heynium* ad Tibull. II. 1. 89. — V. 5. Recentiorum poëtarum carmina in oblivionem abeunt. Tempus, quod omnia exstinguere et in oblivionem adducere videtur

ap.

ap. *Diodor.* in Exc. p. 556. 96. ὁ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἄλλα, ταύτας (τὰς ἀρετὰς) ἀθανάτους φυλάττει, καὶ πρεσβυτέρας γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Dicit μαρχινόμεθα, se ipsum cum ceteris sui aevi poëtis comprehendens; ut adeo non necessarium sit, cum *Sonntagio* in Hist. Poës. brev. p. 21. statuere dialogum inter recentiores poëtas et *Antipatrum.* — ἀναρίθμητοι. Cod. Vat. — μαρχινόμεθα. evanescimus. — V. 7. Hoc distichon laudat *Suid.* in λώϊον T. II. p. 462. — κύκνου. Poëtae eximii imago cycnus, ut notum, (vide *Böttigerus* in not. ad Horat. p. 158.) hoc loco tanto aptior, quo brevior ejus cantus esse putabatur. Ex nostro fortasse loco profecit Auctor Carm. ἀδεσπ. DXXIV. in Erinnam κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι. — κρωγμός. ὁ τῆς κορώνης ἦχος. *Eustath.* ad Od. Δ. p. 179. 33. De barbarorum cantibus *Julian.* in Misop. p. 337. C. ἄγρια μέλη, παραπλήσια τοῖς κρωγμοῖς τῶν τραχὺ βοώντων ὀρνίθων. — Pro ἠὲ Cod. Vat. ἠδέ. — Eandem sententiam iisdem fere verbis expressit *Lucret.* L. IV. 182. *Parvus ut est cycni melior canor, ille gruum quam Clamor, in aetheriis dispersus nubibus austri.*

XLVIII. Planud. p. 367. St. 506. W. Ἀντιπάτρου.— In Pindarum, reliquos omnes poëtas, ipso Pane teste, superantem. — V. 1. νέβρειοι αὐλοὶ, ex hinnulorum ossibus factae tibiae, quas etiam ὀστίνους appellant. (vide *Aristoph.* in Acharn. v. 863.) Thebanorum inventum ex *Ioba* tradit *Athen.* L. IV. p. 182. *Pollux* L. IV. 75. Vide quae collegit *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 244. et *Beckmann.* ad Antig. Caryst. c. VIII. p. 16. Hinnuleorum ossibus postea asinorum ossa substitui coeperunt, ut docet *Plutarch.* T. II. p. 150. E. quem locum adscribam, ut conjecturam expromam de *Cleobulines* loco longe corruptissimo: Εἶγε εἰδείης, ὦ ξένε, τοὺς νῦν αὐλοποιοὺς, ὡς προέμενοι τὰ νέβρεια, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν

λέγουσιν. Διὸ καὶ Κλεόβουλον ἡ πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν νεβρογόνος κνήμη κερασφόρον οὖας ἦξε θαυμάζειν ἕκατι κρούσεως· ὥστε θαυμάζειν κ. τ. λ. *Wyttenbachii* Codd. ſic legunt: πρ. τ. Φ. αὐλὸν ἤρξατο κνήμη νεκρογόνος αἷμα κερασφόρῳ οὖας ἔκ τε κρούσεως. Mihi perſuaſum habeo, poſtremo vocabulo ως adhaeſiſſe ex ſequenti ὥστε. Vide, an totus locus ſic poſſit probabiliter refingi: διὸ καὶ Κλεοβουλίνη· ὑπὲρ τὸν Φρύγιον αὐλὸν ἦιξε τὸ κνήμης νεβρογόνου ἄημα, κερασβόλον οὖας ἔκ τ' ἔκρουσε. *Tibiae binnuleae ſonitus ſuper Phrygiam ſeſe extulit tibiam, et duras aures ſtupore quodam affecit.* Junge οὖάς τε κ. ἐξέκρουσε. — Ut ad *Antipatrum* redeam, ſimili comparatione utitur vanus ille ap. *Lucianum* rhetor T. III. p. 14. ἐμὲ, dicens, τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. Conf. T. III. p. 92. 25. et 199. 90. — V. 3. Conf. not. ad *Platon.* Ep. XXIX. 6. p. 357. In Pindari pueri labiis apes conſediſſe, elegans poëtarum commentum, quo futuram pueri in canendo dulcedinem ſignificarent. *Pauſan.* L. IX. 23. qui egregie huc facit: μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ. Conf. *Aelian.* V. H. XII. 45. et *Philoſtrat.* II. Imag. 12. p. 829. — V. 5. Μαινάλιος. Pan, qui ſacellum habebat prope Pindari domum, (Pyth. III. 137. ſqq) poëtae hymnos ceciniſſe fertur. Ut noſter, *Philoſtrat.* l. c. φασὶ δὲ τὸν Πᾶνα, ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀμελήσαντα τοῦ σκιρτᾷν, ᾄδειν τὰ τοῦ Πινδάρου. — Pro τὸν σέο *Sonntag* in Hiſt. Poëſ. brev. p. 19. τῶν corrigit, ut Pan non unum ſolum, ſed omnino hymnos Pindari ceciniſſe dicatur. Comparat *Plutarch.* T. II. p. 1103. Πίνδαρος ἀκούων ᾄδεσθαι (Πᾶνα) τι μέλος, ὧν αὐτὸς ἐποίησε. — Ad hunc verſum reſpexit *Euſtath.* p. 1917. ed. Rom. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν Ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς τὸ νεμίων λησάμενος δονάκων, ἤγουν ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος.

XLIX. In Planud. p. 66. St. 96. W. *Antipatro* tribuitur. In Vat. Cod. p. 362. *Leonidae Tarentini* nomen prae se fert. Ut *Leonidae* et ut ineditum hoc carmen ex *Grotii* mantissa expromsit *Burmann.* in Add. ad Anth. Lat. T. II. p. 729. Temporum ratio non obstat, quominus *Leonidae* sit. Hic enim poëta et Aratus Antigono Gonata regnante, circa Olymp. CXXV. floruerunt. — V. 1. In *Arati* de astris carmen. — δηναιούς. πολυχρονίους. *Eustath.* ad Il. α. p. 96. 4. In hoc epitheto, sed sine causa idonea, haesit *Casaubon.* quem hic aliquid conjecisse ex Schedis Bibl. Bodl. apparet, sed ductus obscuri sunt. — V. 4. „ἰλλόμενος, quod e Scaligeri cod. notatum probat *Huetius*, habet unus Planud. codicum ex „correctione ab eadem manu, ι scripto supra α. Editio„nes aliae ἀλλόμενος.“ *Br.* *Casaubonus* adscripsit ὡς ἅλως κυκλόεις. In Vat. autem Cod. ὀλλόμενος habetur. In vulgata acquievisse videtur *Grotius*, qui vertit: *Seu vaga sint seu fixa, quibus pulsatur Olympi Regia, tam multis orbibus implicita.* Stellas quidem novi saltantes et choros ducentes, (vide ad *Dionys.* II. 17. T. II. p. 254.) sed οὐρανὸς ἀλλόμενος nimis absone dictum. Quare probabilis *Brunckii* emendatio: οὐρανὸς κύκλοις ἰλλόμενος, *coelum viis circumdatum*, per quas stellae cursum conficiunt. ἰλλόμενος, συνεχόμενος, σφιγγόμενος, interprete *Proclo* ad *Platonis* Tim. p. 281. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 69. ubi haec glossa habetur: γῆν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί. Fortasse tamen κύκλοις pro κύκλῳ positum, ἴλλεσθαι autem *vertendi volvendique* sensu accipiendum est: *coelum in orbe circumactum.* — ἐνδέδεται. *stellis coelum aptum*; ut *Ennius* dixit ap. *Macrob.* in Saturn. VI. 1. eumque secutus *Virgil.* Aen. IV. 482. — V. 5. εἶναι, λεγέσθω scil. *Secundus* a Jove esse putetur is, qui stellas splendidiores et illustriores reddidit, carmine eas describendo et illustrando scil.

¶. 20.] *L.* Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 100. St. 147. W. Nereïdes Corinthi, a Romanis everſae, fata lugent. Hoc carmen obverſatum eſſe videtur *Agathiae* Ep. LXI. — V. 3. δάμαρτες Σισύφιαι. nobiles Corinthi matronae, a Siſypho, priſco Corinthi rege. — V. 5. οὐδ' ἴχνος. *Seneca* Epiſt. XCI. *Omnium iſtarum civitatum, quas nunc magnificas et nobiles audis, veſtigia quoque tempus eradet. Non vides, quemadmodum in Achaïa clariſſimarum urbium jam fundamenta conſumta ſint, nec quidquam exſtet, ex quo appareat, illas ſaltem fuiſſe.* — V. 6. ἐξέφαγε πόλεμος *Br.* dedit in Analectis, cujus eum poſtea poenituit. Scr. cum Plan. πτόλεμος. In Vat. Cod. ἐξέφαγεν πόλεμος. — Tempus, quae pereunt, comedere dicitur, ut in Anth. Lat. II. p. 445. vel maxima monimenta *Concutiet ſterneтque dies, quoque altius exſtat Quodque opus, hoc illud carpet edetque magis.* — V. 8. ἀλκυόνες. calamitatem tuam lugemus. Halcyon triſtis et querula. Vide *Bochartum*, qui veterum loca diligenter collegit, in Hieroz. T. II. p. 219.

LI. Cod. Vat. p. 326. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 372. St. 511. W. ubi ultimum diſtichon deeſt. Lemma acceſſit ex Vat. Non ſatis conſtat, hoc carmen in urbem compoſitum eſſe. Aggeris moli aut caſtello alicui verba poëtae non minus convenirent. Hoc apparet, de magno aliquo, ingentis altitudinis roborisque aedificio agi. Reliqua incerta ſunt. — V. 1. ἄπαν ſi ſincerum eſt, conjungi debet cum λάϊνον, totum ex lapidibus exſtructum. — Ἀσσυρίης Σεμιράμιος. (Σεμιραμεως Cod. Vat) Haec non pro circumſcriptione ipſius Babyloniae, ſed comparative accipienda ſunt: molem haud diſſimilem ei, quam Semiramis exſtruxit, Babyloniam altiſſimis cingens moenibus. — Κύκλωψ. Ad fabulam de muris urbium Mycenarum et Tirynthis a Cyclopibus aedificatis reſpicitur. *Pauſan.* L. VII. 25. p. 589. *Alpheus* Ep. VIII. ubi Mycenae Κυκλώπων vocantur πόλις. *Statius* Sylv. V. 3. 47.

Atque utinam fortuna dares mihi Manibus aras, Par templis opus, aëriamque educere molem, Cyclopum ſcopulos ultra, atque audacia ſaxa Pyramidum. — V. 4. ἐγχ. πλ. *Propert.* L. III. El. I. 57. *Pyramidum ſumtus ad ſidera ducti.* Anthol. Lat. II. p. 449. CCLXII. *Tu licet extollas magnos ad ſidera montes, Et calidas aeques* (f. Et coelo exaeques) *marmore pyramidas.* — V. 6. φυρηθέν. *Schol.* qui totum hoc carmen de Semiramidis aedificiis interpretatur, huic vocabulo adſcripſit, οὕτως εἶπεν διὰ τὴν ἄσβεστον. Aut ſcripſit aut ſcribere voluit: τὴν ἄσφαλτον. Si recte ſcribitur φυρηθὲν, de calce macerata et ſubacta accipiendum. Sed fortaſſe ſcribendum:

πυργωθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρος.

— V. 7. „Lemma et ultimum diſtichon ſuppeditavit „Cod. Vat. Spatium vacuum in pentametro repletum a „recentiori manu, ſed inepte, his verbis, νεφέων τεῦξεν „ἐπ' — probabilius eſſet οὐρανίων νεφέων νύσσατο πρὸς γυάλοις. Sed hoc conjecturis tentare, idem eſt ac κοσκίνῳ „ὕδωρ ἐπιφέρειν, quum ex addito lemmate, cujus veritas „admodum ſuſpecta, de ipſo Epigrammatis argumento „minime conſtet. Ἡράκλεια commune pluribus urbibus „nomen. De qua hic agatur, ſi modo in urbem ali„quam facti hi verſus, ego non divinarim.“ *Brunck.* In Codic. Medic. ap. Bandin. p. 102. verſus ſeptimus ſic legitur, ut in Vat. Poſtremi autem verſus nonniſi primum vocabulum οὐρανίων ibi conſpicitur. In Vat. eſt Ἡρακλείης.

LII. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 71. St. 103. W. Ex omnibus in orbe terrarum mirabilibus nihil ſibi majus et admiratione dignius fuiſſe viſum templo Dianae Epheſiae. Idem color in Epigr. I. *Martial.* L. I. — V. 2. Ζῆνα. Plan. Jovis Olympii ſtatua, Phidiae opus. — V. 3. Mira lectio in Vat. Cod. πόντου τ' αἰώρημα. — V. 6. De eodem Dianae templo *Callim.*

H. in Dian. 249. τοῦδ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠὼς Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι. *Plin.* L. XXXVI. 14 *Magnificentiae vero admiratio exſtat templum Epheſiae Dianae ducentis viginti annis factum a tota Aſia.* — V. 7. κὴν ἴδε. Vulgo, commate poſt ἅλιος poſito. Hoc fruſtra tuetur *Huetius* p. 9. ubi profert conj. *Joſ. Scaligeri:* καὶ ἠνίδε. Nec tamen in Brunckiana lectione acquieſcam. Nihil eſſet difficultatis, ſi legeretur:

κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο κεκρυμμένα, νόσφι δ' Ὀλύμπου —

ſed hoc hariolari eſt. — V. 8. ἐπαυγάσατο. Cod. Vat. et Plan.

¶. 21.] *LIII.* Vat. Cod. p. 378. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 56. St. 80. W. In ſacellum Veneris marinae. Dea et nautis et amantibus opem pollicetur ſuam. Expreſſum videtur ex Epigr. *Anytes* V. — V. 1. κύματι πηγῷ. Homericum. Odyſſ. ε. 388. ψ. 235. — V. 3. δειμαίνοντι. Vide notas ad *Anyten* l. c. p. 425. — V. 4. εἰς ἐμέ. nautis mea ope ſalvis. — V. 6. οὔριος πνεύσομαι. tibi aut naviganti aut amanti placida afflabo. Ambiguo ſenſu adhibitum verbum πνεύσομαι, altero proprio, altero figurato. Vide *Heyne* ad Tibull. II. El. I. 80.

T. II. p. 528.] *LIII*[a]. Cod. Vat. p. 485. Ἀντιπάτρου. Alterum diſtichon laudat *Alberti* ad Heſych. T. I. p. 148. — In Niciae tabulam, quae Ulyſſis ad inferos deſcenſum, ad Homericum archetypum adumbratum, repraeſentabat. In Cod. eſt Νίκεω. Sed de veritate emendationis *Brunckianae* dubitare non patitur locus *Plutarchi* T. II. p. 1093. E. ὅπου γὰρ οἱ φιλογραφοῦντες οὕτως ἄγονται τῇ πιθανότητι τῶν ἔργων, ὥστε Νικίαν γράφοντα τὴν νεκυίαν, ἐρωτᾷν πολλάκις τοὺς οἰκέτας, εἰ ἠρίστηκε· Πτολεμαίου δὲ τοῦ βασιλέως ἑξήκοντα τάλαντα τῆς γραφῆς συντελεσθείσης πέμψαντος αὐτῷ, μὴ λαβεῖν. Non Ptolemaeum ſed Attalum tantam Niciae pecuniam obtuliſſe, narrat *Plinius* H. N. XXXV. p. 704. 16. *Athenis* (eſt) *Necromantia Homeri. Hanc*

vendere noluit Attalo regi talentis LX, potiusque patriae donavit, opibus abundans. — Pro ἀειζώοιο Vat. Cod. ἀειζώοιος. — πάσης ἥριον ἡλικίης. monimentum omnis futurae aetatis. — V. 3. Scribe Ἀϊδωνῆος. — Ὁμήρου. Homerus enim, ut Ulyssis descensum describeret, Orcum peragravit.

LIV. Cod. Vat. p. 477. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 303. St. 443. W. — ἦν βραδύνῃ. Si mugire cessat, aeris natura in culpa est, non Myronis ars. Sculptoris igitur artem ait, cum spiritum vaccae inspirasset, aeris naturam tamen penitus vincere non potuisse. Lusus, pro meo quidem sensu, satis frigidus.

LV. Cod. Vat. p. 476. Ἀντιπ. Σιδωνίου. Plan. p. 303. St. 443. W. — ἦ ῥ' ὁ Προμηθεύς. Vide ad Epigr. *Erinnae* I. p. 186. — Post μόνος comma ponendum, quod typothetae in edit. Lips. omiserunt.

LVI. Cod. Vat. p. 477. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 304. St. 444. W. — εἵνεκα τέχνας. Tua enim ars effecit, ut vel verae et spirantis vaccae vices implere possim. Hoc fortasse distichon obversabatur *Gemino* Ep. VI. μυκᾶται γὰρ ὁ χαλκός· ἴδ' ὡς ἔμπνουν ὁ τεχνίτας Θήκατο, κἂν ζεύξῃς ἄλλον, ἴσως ἀρόσει. *Aemilianus* Ep. II. T. II. p. 275. τέχνας εἵνεκα σεῖο καὶ ἁ λίθος οἶδε βρυάζειν.

LVII. Cod. Vat. p. 476. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 303. St. 443. W. Color, ut in Ep. *Leonidae Tar.* XLII.

LVIII. Cod. Vat. p. 476. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 303. St. 443. W. Vertit *Ausonius* Ep. LXI. *Errasti attendens haec ilia nostra, juvence. Non manus artificis lac dedit uberibus.* Similiter idem Ep. LIX. *Ubera quid pulsas frigentia matris abenae, O vitule, et succum lactis ab aere petis? Hunc quoque praestarem, si me pro parte parasset Exteriore Myron, interiore deus.*

¶. 22.] *LIX.* Bis in membranis legitur p. 197. Ἀντιπάτρου. et p. 383. ubi ἀδέσποτον. Sic quoque in Plan. p. 160. St. 232. W. auctoris nomine caret. — Sidonii

eſſe dubito. Narratur vinoſae fraus mulieris, quae, cum votorum damnata eſſet, invenit, quomodo votorum ſolutionem eluderet. — V. 1. excitat *Suidas* v. σποδὸς T. III. p. 364. Βακχυλὶς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδὸς ἔν ποτε νούσῳ Κεκλιμένη. In Vat. Cod. loco pr. ſic legitur, ut *Br.* dedit: Βακχυλὶς (non Βακκυλὶς, ut ille ait in Lect. p. 126.) ἡ Βάκχου. loco altero ἡ γραῦς ἡ Β. — ἔν ποτε νούσῳ. Mulierem ſiccantem calices, κυλίκων σποδὸν, *Antipater* duxit ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — V. 2. „In „Planudea Ζηνὶ τοῖον. Illud Ζηνὶ in nullo Cod. inveni. „Omnes habent Διὶ, quod ob pravam pronuntiationem „corruptum eſt e ſincero Δηοῖ, quod exhibet Vat. membr. „[loco pr. altero enim etiam διὶ] Διὶ cum metro re„pugnaret, mutaverunt editores in Ζηνί." *Br.* Vat. membr. loco ſec. κεκλιμένη, διὶ τοῖον ἔλεξεν ἔπος. Prius verbum et tria poſtrema ſic etiam Plan. habet. — Cereri vetula noſtra hoc votum facit, cui divae ſolemnia inſtituebantur jejunia. — V. 3. διάκαυμα. Plan. In Vat. utroque loco διὰ κῦμα. Hoc fortaſſe verum. *Febris undas*, i. e. *periculum*, effugere, ab hujusmodi poëtarum dicendi genere non omnino abhorret. Sic fere *Lucian.* Ep. XXX. ἀμφεκάλυψεν Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον. De omni vero malorum genere, quae in homines redundant, poëtae κυμάτων, πελάγους, χειμῶνος imaginem uſurpant. Etiam ap. *Suidam*, qui laudat v. 3. 4. cum parte quinti in ἀβρόμιος T. I. p. 13. veteres editt. κῦμα exhibent. — V. 4. δροσερὴν π. ἐκ λιβάδων. Vat. Cod. loco pr. δροσερᾶς λιβάδος loco ſec. ut Plan. Noſtra lectio eſt ap. *Suidam* — ἠελίους. Vota faciens mulier, ſe centum dies nihil praeter aquam potaturam eſſe ſignificare volebat; poſtea mentem immutavit, et fallaciam ſtruxit, quam ei ſuppeditabat ambiguitas vocis ἠέλιος. — V. 5. ὑπ' ἄλυξεν ἀνίην. Vat. loco pr. Planud. et Vat. loco ſec. noſtrum habet. — V. 6 – 8. *Suidas* in μῆχος Tom. II. p. 557. — „Vat. Cod. λεπτὸν γὰρ — τρητὸν habet etiam Suidas.

„Prius unice verum eſt. λεπτὸν κόσκινον. *un tamis fin.* te„nue cribrum. πυκνοὺς σχοίνους ridicule explicat Bro„daeus." *Br.* In Vat. Cod. loco pr. τρητόν, loco ſec. λεπτοῦ et in fine πυκνὴν habetur. σχοῖνοι ſunt funiculi, ex quibus cribrum contextum.

LX. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Ab alia, antiqua tamen manu Σιδωνίου additum. Plan. p. 285[b]. St. 421. W. Septem Sapientum nomina et patria recenſentur. Conf. Ep. ἀδέσπ. ἡρ. XXX. T. III. p. 149. — V. 2. φατὶ δὲ – ἔχειν. Vat. Cod. quod elegantius vulgata. — V. 4. Θαλῆα. Cod. Vat. — ἔρεισμα Δίκης. Virum eximie juſtum ſignificat, quo civitatis ſalus nititur. Viros eximios civitatum columina, ἐρείσματα, crebro vocant poëtae et ſophiſtae. Videatur, qui nec noſtrum locum praetermiſit, *Rittershuſ.* ad Oppian. I. Cyneg. 1. et *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 422. Bip. — V. 6. φύλακας. *Horat.* I. Serm. I. 17. *Virtutis verae cuſtos rigidusque ſatelles.*

LXI. Vat. Cod. p. 530. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 188. St. 274. W. In hominem nequam, cynico habitu incedentem, quo nemo ipſo indignior. Quare indignantem facit peram, clavam, et quae cetera ſunt Cynicorum inſignia, ab illo geſtata. — V. 1. ἄριστον. clava Herculea *eximium* Diogenis geſtamen. Herculem cynicos imitatos eſſe, conſtat vel ex *Luciani* Vit. Auct. §. 8. T. III. p. 89. Bip. Vide *Caſaubon.* ad Diog. Laërt. VI. 13. p. 322. Diogenis ῥόπαλον vocat *Antipater*, quia Cynicorum longe celeberrimus fuit. *Diocles* enim ap. *Diogen. Laërt.* l. c. Antiſtheni hoc tribuit, ὅτι πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρῆτο, καὶ βάκτρον ἀνέλαβε καὶ πήραν. Alii tamen hoc inventum ipſi Diogeni tribuiſſe videntur. L. VI. 23. De baculi geſtatione ap. veteres nuper quaedam docte monuit *Boettiger in den Vaſengemälden,* Faſc. II. p. 61. ſq. — Σινωπείου Διογένους Vat. Cod. Vulgo junctim βριθυσινωπίτου. *Brodaeus* interpretatur, ac ſi

esset βριθυσινωπίθου. — Ipse Hercules βαρυσκίπων vocatur ap. *Callim.* fr. CXX. p. 488. — V. 3. πεπαλαγμένον. Dictum ad imitationem *Homeri* αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Il. ζ. 268. unde *Theocrit.* Eid. XXV. 224. ἀμφὶ δὲ χαίτας Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ. *Callimach.* H. in Pall. 8. λύθρῳ πεπαλαγμένα τεύχεα. Gloriabatur autem squalore ineptus Cynicorum grex, quem respicere videtur *Plutarch.* T. II. p. 82. B. ἄχρι δὲ οὗ τις ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα, καλλωπίζεται πρὸς τοὺς ἐκτὸς — ὀλίγον αὐτῷ προκοπῆς μέτεστι, μᾶλλον δὲ οὐθέν. — In Planudea ῥυπόωντι legitur; pro πεπαλαγμένον autem, quod *H. Stephanus* primus ex Lectionibus Aldinae pr. recepit, ed. Flor. et Ald. pr. πεπλασμένον. Ald. sec. πεπλαγμένον (quod Brod. interpretatur). πεπλαμένον Ald. tertia. *Scaliger* notavit, ut quidem in Schedis Bibl. Gotting. exaratum est, πεπαλμένον. — V. 4. διπλάσιον vulgo. Veram tamen lectionem jam *Aldus* e codd. enotavit; eamque *Brod.* interpretatur. Diogenem designans *Horatius* L. I. Ep. XVI. 25. *quem duplici panno sapientia velat.* Conf. *Diogen. Laërt.* loco supra laudato. Noster Ep. LXXX. de eodem Cynico: ὦ μία τις πήρα, μία διπλοΐς. et qui eum expressit *Archias* Ep. XXXIV. ὄλπην καὶ σκίπωνα καὶ διπλόον εἷμα. — Hoc Cynicorum pallium poëta appellat ἀντίπαλον νιφάδων, quod fortasse ex *Callimacho* ductum est, qui, ni fallor, de Herculis tegumento, τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. ap. *Schol. Sophocl.* ad Aj. 26. De munimento et praesidio ἀντίπαλος ponitur in Ep. *Alphei* XII. ἦ γὰρ ἔμεινεν Αἰθέρος ἠδ᾽ αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων. — V. 5. ἢ tres Aldinae et Vat. ἦν Ascens. et Steph. — V. 6. οὐράνιος. ille inter sidera canis. Laudat *Brod.* verba ex supposititia *Diogenis* Epistola: καλοῦμαι γὰρ ὁ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς, ὅτι ἐκείνῳ εἰκάζω ἐμαυτόν. — σὺν σποδιῇσι. qui in coeno et sordibus volutatur. — V. 8. τράγων. Hircis comparantur philosophi propter barbam. *Lucian.* Ep. XXIII. *Ju-*

lianus in Misopogon. p. 339. A. δίδωμι γὰρ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον ἔχων.

¶. 23.] *LXII.* Cod. Vat. p. 368. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 85. St. 126. W. Historia de merula una cum turdo laqueis capta, sed, quia cantorum genus sacrum, incolumi dimissa. Conf. *Archiam* Ep. XXIII. *Paul. Silent.* Ep. LXXII. — κίχλη et κόσσυφος passim junguntur. Vide *Rhian.* Ep. VI. — V. 1. δισσάν. Vat. — V. 2. ἱππεία — πάγα. Vat. quod et ipsum locum habet. Laquei, quibus aviculae capiuntur, ex pilis equinis fieri solent. — V. 3. ἀλλὰ μὲν κίχλης. Vat. — V. 4. δερειοπέδας. Vat. — Veteres quaedam editt. πλεκτὰς, vitiose. — V. 5. τὸν ἱερόν. Ap. *Rhianum* quoque l. c. ἱερὸς ὄρνις vocatur merula. — ἦν ἄρ' ἀοιδῶν. vulgo. idque verius puto, propter imitationem *Archiae* l. c. ἦ ἄρα πολλὴν Καὶ κωφαὶ πτανῶν φροντίδ' ἔχουσι πάγαι.

LXIII. Cod. Vat. p. 238. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 266. St. 384. W. ἀδέσποτον est. De serpente, quae, cum hirundinis pullis devoratis ipsam matrem appeteret, in flammam incidens combusta est. Ductum videtur ex *Homer.* Il. β. 315. sq. — V. 1. „Planudea in„cude formatum versum cum meliore commutavi, quem „dedit Vat. Cod." *Br.* Vulgo habetur: Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν οὖσαν μητέρα τ. quod emendare conatus *Joseph. Scaliger*, verba transposuit: ἀρτιγ. οὖσαν σε χελιδών. frustra. Cod. Vat. sic habet, ut *Br.* nisi quod ibi χελιδόνι legitur; quam lectionem accentu mutato servandam censet *Huschkius*. Est enim forma paulo rarior χελιδονίς, qua utitur auctor Ep. ἀδεσπ. DCCXXXII. ἡ φαιδρὴ λαλίη τε χελιδονίς. — V. 3. 4. laudat *Suidas* v. ἀΐξας T. I. p. 67. Comparandus *Theocrit.* Eid. XXIX. 12. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ, Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον. — ὠδῖνες h. l. pulli, quibus serpens hirundinem privavit. Vide *Spanh.* ad Callim. H. in Jov. 29. — τετραέλικτος.

Nonnus Dion. L. IX. 256. αὐχμηραῖς τριέλικτον ὄφιν σπειρηδὸν ἐθείραις Ἥρπασε. Recte igitur *Wesselingius* defendit lectionem vulgatam in *Herodot*. L. VI. p. 474. 3. δεινὸς ὄφις τριέλικτος ἀπώλετο. — V. 5. 6. laudat *Suid*. in κινυρομένη T. II. p. 318. ubi δαΐζων legitur, ut in Plan. et Cod. Vat. a pr. manu. *Homerus* l. c. τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. — ἀθρόος. ut ap. *Theocrit*. Eid. XXV. 252. ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο. — ἐπ' ἄσθμα πυρός. quam etiam ἀϋτμὴν, Latini *auram* vocant. Epigr. ineditum: ἔνδιον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα. — ἐσχαρίου πυρὸς, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ap. *Suid*. qui laudat v. 6. T. I. p. 874. et iterum in ἤριπε T. II. p. 76. — V. 7. *Suidas* v. ἠλιτοεργός. ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυχών. ὡς θάνεν λιτοεργός. T. II. p. 56. In Plan. est καὶ θάνεν. Vide an corrigendum sit:

ὡς θάνεν ἡ 'λιτοεργός.

i. e. ἡ ἀλιτοεργός. *scelesta*. — V. 7. Ἥφαιστος. Vulcanus servavit hirundinem simulque punivit serpentem, quae scelus in Erichthonii prolem commiserat. Vulcanus pater Erichthonii, qui ipse Procnes et Philomelae avus fuit.

LXIV. Cod. Vat. p. 429. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 45. St. 65. W. In canem, qui, cum siti laborans fontem pedibus effodere frustra conatus esset, mortuus cecidit; quo facto aqua scaturire coepit. Nulla difficultate implicatum censebat *Opsopoeus* hoc carmen, quod tamen in Planudea gravissimis mendis scatet. — V. 1. Λάμπωνα. canis nomen. — V. 3. Scribendum ὤρυσσε, monente *Br.* — τὸ νωθὲς ὕδωρ. Aqua tarda ex occulto fonte non celeriter prosiluit. ταχύνειν h. l. vi neutra accipiendum, qua saepissime gaudet, propter id, quod sequitur: εἶτ' ἔβλυσεν, ὕδωρ scil. — V. 5. πίπτεν Cod. Vat. Deinde idem, plane ut Planudea: αἶδ' ἔβλυσαν παρὰ N. et vers. seq. κταμένῳ. Parum aut nihil juvant interpretes; nisi quod *H. Stephanus* κταμένων commodiorem lectionem esse pro-

nuntiat, et *Jos. Scaliger* in marg. Ald. κταμένων μῆνιν ἔθεντ' corrigit. *Brunckius* ſuae lectionis auctoritatem non indicavit; ipſe igitur eam inveniſſe videtur. ἦ ἄρα probum eſt, quippe quod proxime accedit ad vulgatum παρὰ· alias enim et ἦ τάχα legere poſſis. Pro αἶδ' ἔβλυσαν autem ἦδ' ἔβλυσεν corrigo. Subaudiendum ex praecedentibus, ἡ πίδαξ. — Pro ἔθεσθ' tres Aldinae et Aſc. ἔθεστ' legunt.

LXV. Cod. Vat. p. 227. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 237. St. 344. W. ubi gentile non additur. Virtus ad Ajacis tumulum ſedens de hominum injuſtitia conqueritur. Conf. *Ariſtotel.* in Peplo nr. 6. p. 179. — V. 1. 2. excitat *Suidas* v. θυμοβαρὴς T. II. p. 211. V. 2. — 4. in πινόεσσα T. III. p. 117. — ἐπιῤῥοιτηίσιν. Vat. Ajax ſepultus in promontorio Rhoeteo. *Quintus Cal.* L. V. 654. περὶ δέ σφισι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 407. Bip. *Waſſe* ad *Thucyd.* L. IV. p. 433. Bip. — ¶. 24.] V. 3. ἄπλοκ. Comis detonſis et luctu ſqualida, ut moerentes ſolent. Melior hujus verſiculi diſtinctio debetur *Pierſono* ad Moer. p. 66. Vulgo enim comma poſt κρίσιν ponitur. — V. 5. Ipſa Achillis arma Ajacis eſſe mallent, quam Ulyſſis. μῦθοι σκολιοὶ ſophiſticam et fraudulentam Ulyſſis eloquentiam deſignant. σκολιὰ φρονεῖν dicitur, qui fraudem molitur, in Scol. XIV. Tom. I. p. 157. σκολιαὶ δίκαι de iniquitate *Callimach.* H. in Jov. 83.

LXVI. Cod. Vat. p. 226. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 238. St. 346. W. In Priami tumulum, parvum, ut ab hoſtibus factum. Ex hoc diſticho ductum eſt illud, quod in nonnullis codd. annectitur Ep. ἀδεσπ. DCXIX. in Hectoris tumulum: εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμὸν αἶσχος. Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

LXVII. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 269. St. 388. W. ubi gentile non additur. Orphei mortem poëta luget. — V. 1. *Suidas* excitat in δρῦς T. I. p. 630.

— θελγομένας δρύας. Hinc in Ep. ἀδεσπ. CDLXXXII. ἐπωδύραντο δὲ πέτραι Καὶ δρύες, ἃς ἱερατῇ πρὶν ἔθελγε λύρῃ. Conf. *Philostrat. Jun.* Imag. VI. p. 870. *Callistrati* Stat. VII. p. 898. Fabulam de Orpheo interpretari suscepit *Maxim. Tyr.* Diss. XXXVII. 6. — V. 3. *Suid.* in βρόμος T. I. p. 457. simul cum v. quarto in συρμὸς T. III. p. 411. Loco priore exhibetur κοιμάσαις et χαλάζης. Ductus color ex Ep. *Leonidae Tarent.* quod *Br.* male retulit inter Epigr. Alexandrini hujus nominis poëtae nr. XII. — Tempestates igitur, grandinem, nives avertere docuit Orpheus, fortasse in physicis, qui ipsi tribuebantur, libris. — V. 4. παγεῦσαν Vat. Cod. — V. 7. Ipsae Musae Orpheum sepelivisse et planxisse dicuntur Ep. ἀδεσπ. CDLXXXIII. et passim in locis supra laudatis. — V. 7. 8. profert *Suidas* in ἀλαλκεῖν T. I. p. 98. Expressum fortasse hoc distichon ex *Simonidis* Melicis Fragm. I. vid. not. p. 203. *Martialis* L. IX. Ep. 88. de diis agens, qui liberos morte perdiderunt, *Numina cum videas duris obnoxia fatis, Invidia possis exonerare deos.*

LXVIII. Cod. Vat. p. 208. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 269. St. 388. W. De Homeri tumulo in litoris arena exstructo. Exstat hoc carmen, una cum Epigr. ἀδ. CCCCXCVIII. sq. Romae in Mausoleo Augusti, insculptum Termino, cui olim Homeri caput impositum fuit. Hinc editum a *Lipsio* in Append. ad Smet. p. 58. ap. *Gruterum* pag. CCCCXIX. 1. et alios. — V. 1. κάρυκα ἀρ. Marmor. *Philiscus* in Epigr. in Lysiam T. I. p. 184. ἀρετῆς κήρυκα ὕμνον. Themistocles apud *Plutarchum* T. II. p. 185. A. heroas victoribus in Olympicis, Homerum praeconi comparat. Alexander ap. eund. Vit. Al. c. 15. Achillem felicem praedicabat, ὅτι τελευτήσας μεγάλου κήρυκος ἔτυχεν. — V. 2. Ἑ. δόξης δεύτερον. Marm. βιοτῇ Vat. et *Suidas* in βιοτὴ T. I. p. 434. qui et ἠέλιον legit. De viro sapientiae eximiae *Paul. Silent.* Ep.

LXXVIII. ἀλλ' ἐπὶ ξηρὸν Ἥλιος σοφίης μιμνέτω ἡελίῳ. Vide not. ad *Melagri* Ep. XXXV. p. 55. — V. 3. „ἀγήραν-„τον. In Vat. Cod. ſcriptum ἀγήρατον. Sic etiam in „marmore antiquo Romae . . . . errore, quo plus ſemel „peccarunt librarii. In *Simonidis* Ep. XXXII. ubi in „typis expreſſis libris legitur κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι „εὐλογίῃ, Vat. Cod. et tres regii Planudeae habent ἀγη-„ράτῳ. Vide *Ruhnk.* ad Tim. Lex. p. 12. (p. 17. ed. „nov.) Sibi ſuam emendationem placere ait *Toup.* ad „Suidam I. 17. (p. 20. ed. Lipſ.) cui judicium ſuum „relinquo; at mihi certiſſimum eſt, ἀγήραντον hic ſince-„rum et genuinum eſſe.“ *Br.* *Suidas* in ἀλιρρόθιον T. I. p. 114. ἀλιρρόθιον κῦμα θαλάσσης. ἀκήρατον στόμα κόσμον παντὸς, ἀλιρρόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις. ubi ἀκηράσιον legendum eſſe contendit *Toupius*. Eadem eſt lectionis diverſitas in fragm. *Hyperidae* ap. *Stob.* Tit. CXXIV. p. 616. ubi εὐδοξίαν ἀγήραντον ſcribendum eſſe, contextus docet. ἀκηρότατον in noſtro Epigr. corrigebat olim *Schneiderus* in Per. crit. p. 112. *Wakefield*, offenſus ſubita figurarum commutatione, proponit in Sylv. crit. T. I. p. 128. M. φέγγος Ὁμήρου ἀκήρατον, ὄμμα δὲ κόσμου παντός. ὄμμα κόσμου ſolem ſignificat. *Orphei* H. in Solem: κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα. *Sophocl.* Antig. 104. *Ovid.* Metam. IV. 226. *Suidas* in ὄμμα. Ingenioſum hoc. Vulgata tamen mutatione non eget. ἀγήραντον στόμα immortalem poëtam ſignificat, cujus carmina per totum mundum quovis tempore floruerunt ſemperque florebunt. — V. 4. ἀλιρρόθιος ex *Suida* ductum. Vulgo enim et in Cod. Vat. ἀλιρροθία legitur. In Marmore totus verſus mutatus eſt ſic: παντὸς δρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

LXIX. Cod. Vat. p. 207. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 268. St. 386. W. Hoc quoque Epigramma conſcriptum in Homeri tumulum in inſula Io. Conf. *Alc. Meſſen.* Ep. VII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. Μαιονίδας T. II. p. 512. — τὸ μέγα στόμα. *os profundum et alte*

ſonans. Horat. I. Sat. IV. 43. — φθεγξαμένην Cod. Vat. — V. 3. νασίτης. Vat. Cod. σπιλάς. inſula ſaxoſa Ios. — ¶. 25.] V. 5. νεῦμα. Reſpicitur locus nobiliſſimus Il. α. 528. Pro ῷ Ed. pr. ὅς legit. — V. 6. Αἴαντ. Ajacem naves contra Hectorem defendentem, praecipue Il. XV. — V. 8. δρυπτόμενον. ſecundum Il. ω. 20. ubi Apollo Hectoris cadaver ſervaturus αἰγίδι πάντα κάλυπτε, χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. — V. 9. τηλίκον. Vulgo. Veteres autem Planud. edd. ita ut Vat. Cod. ταλίκον. Color fere, ut in Ep. *Zenodoti* T. II. p. 78. *Valckenar.* ad Phoeniſſ. p. 491. comparavit Horatiana I. Carm. XXVIII. *Te cohibent, Archytas, Pulveris exigui prope litus parva Matinum Munera.* — Peleus in inſula Ico ſepultus eſſe dicitur. *Schol. Pindari* Pyth. III. 167. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν· ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ. ubi *Brodaeus* ἐν Ἴκῳ τῇ νήσῳ correxit, quod non animadvertit *Bentlej.* ad *Callim.* fragm. CCCLXXII. Icus una ex Cycladibus. Inter Sciathum et Scyrum poſitam eſſe, docet *Strabo* L. IX. p. 436. quod etiam apparet ex *Livio* XXXI. 45. med.

LXX. Cod. Vat. p. 209. ſq. Ἀντιπ. Σιδ. Edidit *Daniel Heinſius* in Carm. gr. p. 144. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 160. et *Burm.* in Addend. ad Anthol. Lat. T. II. p. 727. *Reiske* Anth. nr. 556. p. 70. Sappho poëtriam laudans Parcas accuſat, quod ei non immortalem vitam tribuerint. — V. 1. 2. ut ineditos profert *N. Heinſius* ad Ovid. II. Amor. XVIII. 26. „μετὰ Μουσᾶν „ἀθανάταν. Sic apogr. Buher. In marg. notatum: *Alii* „Μούσας ἀθανάτας. Hoc ad aliam eamque veram lectio„nem ducit, quam Vat. Cod. eſſe teſtatur Dorvill. ap. „Wolfium in fr. Sapph. p. 161. μετὰ Μούσαις ἀθανάταις. „Sic ſcribendum, tum quia haec praepoſitionis conſtructio „magis poëtica, tum ad vitandum ejusdem ſoni toties „repetiti concurſum." *Br.* In contextu Cod. Vat. legitur Μούσαις ἀθανάταις. ſupra ſcriptum Μούσας ἀθανάτας.

Hoc

Hoc probat *Markland.* ad *Statii* Sylv. p. 345. *Reiskius* praeterea ἀθανάτους dedit; ut *Heinsius* Μούσαις ἀθανάτοις. — ἀοιδομέναν. Vat. Cod. — V. 3. σὺν ἅμ'. Vat. Cod. In apogr. Lipſ. ἔτρεφον. Sapphus, qua nemo amores ſuavius cecinit, ingenium Venus et Amor nutriviſſe dicuntur. De puero venuſto *Aſclepiad.* Ep. VI. παρὰ τὴν Κύπριν ἔτι τρέφεται, ut mihi quidem emendandum videtur. *Ibycus* ap. *Athen.* XIII. p. 564. F. σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. — V. 4. ἔμπλεκ' apogr. Lipſ. Apte Suadelae tribuitur τὸ πλέκειν στέφανον Πιερίδων, cum una ſit Gratiarum, ſecundum *Hermeſianactem* ap. *Pauſan.* L. IX. p. 781. Gratiae autem in Muſarum comitatu ſunt. — στέφανον. Vide not. ad *Meleagr.* I. p. 2. — V. 7. ἐκλώσασθε. Homericum: ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, et ſic paſſim. — V. 8. μνησαμέναι δῶρ' Ἑλικωνιάδων. Vat. Cod. μνησαμένᾳ dederunt *Heinſ.* et *Wolf.* μησαμένᾳ *Reisk.* dedit ex Cod. Lipſ. Nec temere damnanda lectio. Vide ad Ep. XXIII. 5. Lectionis νησαμένᾳ *Dorvill.* mentionem fecit ap. *Wolfium.* νήθεσθαι ἀοιδὰς dictum, ut *carmina deducere* ap. Latinos. *Horat.* II. Ep. I. 225. *Tenui deducta poemata filo;* unde *Columella* L. X. 40. *Pierides tenui deducite carmina Muſae.* et 225. *Me mea Calliope — Jam revocat parvoque jubet decurrere gyro, Et ſecum gracili connectere carmina filo.* *Tibull.* IV. El. I. fin. *Inceptis de te ſubtexam carmina chartis.* — Hac igitur lectione recepta elegans oritur et arguta antitheſis. — Ἑλικωνιάσι omnes, quos vidi. Fortaſſe ſic in Codice deſcribendo emendaverat *Salmaſius.*

LXXI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπάτρου. In Planudea p. 279. St. 404. W. ἄδηλον eſt. *Antipatro* vindicavit *Burm.* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 727. Ad verbum vertit neſcio quis in Anthol. II. 210. p. 405.

Tantum ego carminibus ſuperavi Sappho puellas,
Maeonides quantum vicerat ante viros.

— V. 1. ἀοιδῶν θηλειῶν. Plan. Et ſic legitur in lapide,

quem *Jo. Jucundus* Veronenſis Pergami in Aſia vidit. Vide *Donium* p. 336. — In Vat. Cod. ἀοιδᾶν ἀνδρῶν θηλειᾶν. ſed error emendatus.

LXXII. Cod. Vat. p. 211. Ἀντιπ. Σιδων. In Planud. p. 275. St. 399. W. hoc carmen in duo diviſum eſt, ita ut prius in v. 6. terminetur. Jungenda haec eſſe vidit *Huetius* p. 27. In Vatic. tamen ultimo diſticho novum lemma adſcriptum eſt: εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. Hic fons erroris. Ceterum conf. *Simonid.* Ep. LIV. LV. *Dioscorid.* Ep. XXIV. — V. 1. excitavit *Suid* in τετρακόρυμβος T. III. p. 452. — V. 3. idem in ἀργινόεις T. I. p. 312. Expreſſi verſus ex *Dioscorid.* l. c. αὐτόματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον, Κὴκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου. — V. 4. 5. laudat *Suid.* in μέθυ T. II. p. 520. et v. 6. in χρίμπτεται T. III. p. 688. Defuncti, quos *Plato* loquentes facit in *Menexeno* p. 248. B. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων, οὕτως ἀχάριστοι εἶεν ἂν μάλιστα κ. τ. λ. *Propert.* IV. El. VI. 33. ſq. Anthol. Lat. T. II. p. 21. *Si quid adhuc manes, cineres atque oſſa ſepulta.* Ibid. p. 52. *Si cineres vitae ſpecimen poſt fata reſervant.* Plura hujus generis collegit *Burmannus* p. 101. — V. 7. 8. habet *Suidas* in διαπλώσας T. I. p. 564. Hoc diſtichon etiam *Scaliger* in not. mſtis jungebat cum praecedentibus, ſed ita, ut illud primo diſticho praefigendum cenſeret. Ingenioſa ſane conjectura, quam veram dicerem, niſi ſic hoc Epigramma paulo vividiore ſpiritu inciperet, quam veteres in hoc carminum genere ſolent ſacere. Ne quid tamen diſſimulem, cum praecedente diſticho (5. 6.) hoc noſtrum (7. 8.) non omnino bene coire videtur. — διαπλώσας. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XII.

¶. 26.] *LXXIII.* Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Addidit auctor lemmatis: θαυμαστὸν τὸ ὅλον ἐπίγραμμα. Planud. p. 277. St. 400. W. — V. 1. laudat *Suidas* v. Ἴωνες

T. II. p. 135. et cum v. 2. in ἄνδιχα T. I. p. 187. Pro μήτ' ἐρατῶν in Vat. Cod. vitiose μήτε ἄτερ κ. — Mox v. 3. δὲ idem omittit. ὄμματα ὑγρὰ δερκόμενα frequenter amantibus tribuuntur, ut *putres oculi* ap. *Horat.* I. Carm. XXXVI. 17. *Antipatro* obversabantur verba *Leonidae Tar.* XXXVII. ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' (f. ἐν) ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς. ubi vide not. — οὖλον ἀείδοις. De cantu λιγυρῷ fortasse dictum. Apud *Homerum* Il. ρ. 749. κολοιοὶ οὖλον κεκλήγοντες. *Schol.* interpretatur ὀξύ, πυκνόν. Melius tamen de cantu molli et delicato, ἁπαλῷ καὶ μαλακῷ, acceperis. Vide *Hesych.* in οὖλος. — Pro ἀείδοις ed. Flor. vitiose ἀοίδεις. — V. 4. αἰθύσσων. Ed. Flor. et tres Ald. αἰθύσσον. Ascens. et Steph. Recte *Br.* lectionem vett. editt. revocavit. Huc facit glossa *Hesychii:* αἰθύσσειν. ἀνασείειν. Σοφοκλῆς Σίνωνι. Cf. eundem in ἀναιθύσσειν. In *Sophoclis* tragoedia hoc verbum de Sinone facem attollente et vibrante (vide *Heynium* Exc. VIII. ad Aen. II. p. 303.) usurpatum esse suspicor; hoc autem loco poëta nihil dixisse videtur, nisi Anacreontem pulchros et *splendentes* flores in capite *gessisse. Simonid.* l. c. κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο Ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων. Si quis tamen sic interpretari malit: ἀνασείων στέφανον ὕπερθε κόμης, nec hoc ineptum. — V. 5. „Μεγιστῇ contractum „ex Μεγιστέα. Vide Simonid. Ep. LV. In Cod. Jani „Lascaris scriptum Μεγιστῆν. μεγίστην Brodaeus p. 400. „pro adjectivo habuisse videtur. Haec scriptura nomi„nis proprii defendi potest et ad Aeolicam dialectum re„ferri. Vide Maittaire p. 183. Sed quod dedi non mu„to." *Br.* Μεγίστην vulgo et in Cod. Vat. — Εὐριπύλην. Ed. Flor. — V. 6. πλόκαμον. Vide *Aelian.* V. H. IX. et *Maximum Tyr.* in loco a nobis laudato ad *Simonid.* Ep. LV. p. 235. — V. 7. habet *Suidas* in ἀμφίβροχος T. I. p. 149. — V. 8. „Inepte Planudea νέκταρ ἀπὸ σταλίκων. „Guietus ad oram libri sui, qui e Bibliotheca Domus „Professae Jesuitarum Parisiensium in meam transmi-

„gravit, emendabat σταφυλῶν, quod profecto vulgata „melius est. Vat. membr. σταλίδων. E Suida in στόλιον „(T. III. p. 377.) legendum στολίδων, quod absque „Suida viderat Salmasius. στολίδες idem quod εἵματα v. „praecedenti. Supra XXXII. Venus ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν „ἀπὸ πλοκάμων." *Br.* *Wakero* in Amoen. liter. c. 8. p. 52. sq. *Suidae* lectio probe cognita nihil ad verum intelligendum profuit: corrigit enim σταφυλῶν. Aliter sensit *Schneiderus* in Per. crit. p. 121. *Opsopoeus* de κυλίκων cogitabat; *Reiskius* in not. mss. de στομάτων. *Julius Pollux* VIII. 54. Εἴη δ' ἂν τις καὶ στολιδωτὸς χιτών· στολίδες δέ εἰσιν αἱ ἐπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνόμεναι κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί. Vide *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 368. et ad Scr. H. Aug. T. II. p. 146. — Eleganter dictum κατεσπείσθη βίοτος, de *vita* Musis, Baccho et Amori *sacra*.

LXXIV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 276. St. 400. W. Ex hoc Epigrammate ductum Ep. ἀδέσπ. DXXVI.:

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

— V. 4. ὀστέα νοτιζόμενα. Potator quidam in Anthol. Lat. T. II. p. 34. *Ossa merum sitiunt, vino consperge sepulcrum, Et calice epoto, care viator, abi.* Lenae iratus *Propertius* L. IV. 5. 2. inter gravissima quae ei imprecatur mala, *Et tua*, ait, *quod non vis, sentiat umbra sitim.* — V. 5. „In aliis libris legitur: ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος οὔασι κῶμος. absque ullo sensu: ipsius Ana„creontis persona exprimi debet in hoc versu, ut et in „sequentibus. Ineptam lectionem in contextu relinque„re nolui, cujus facilis erat emendatio." *Br.* Facilem esse hanc emendationem, apparet; certam et in textu ponendam, omnino nego. In μεμελημένος potius latet μεμυημένος. Quare haud inepte correxeris:

ὡς ὁ Διωνύσου μεμυημένος ὄργια κώμων.

quandoquidem ego in myſteria comiſſationum Dionyſi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Ut hic μεμυημένος ὄργια, ſic *Achill. Tat.* L. V. p. 313. μυηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Verbum μυεῖσθαι ab ipſa myſteriorum initiatione ad alias res, quibus quis imbuitur, eleganter transfertur. Vide notata ad *Stratonis* Ep. LIII. — Ad noſtrum locum inprimis facit *Philodemus* Ep. XIX. κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος Κώμων; — Nec ὄργια κώμων poëtae elegantia indignum videbitur. *Ariſtophan.* Lyſiſtr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένος. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 402. ὄργια Μουσῶν. *Ariſtoph.* Ran. 355. unde *orgia Pieridum Statius* V. Sylv. V. 4. Cf. *Intpp. Propertii* III. El. I. 4. — *Joſeph. Scaliger* huic verſui adſcripſit conjecturam κώμου, qua vitium non tollitur. — V. 6. φιλακρήτου ἁρμονίης. Carmina mero quodammodo imbuta ſignificari videntur. φιλακρήτοιο μέθης. *Nonn.* Dion XVII. p. 463. — V. 7. ὑποίσω. *habitare ſustineam.* ὑπ' οἴσω. Vat. Cod.

LXXV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 2. εὕδει. Ductum videtur ex *Simonide* in Anacreontem Ep. LV. βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν ἀίδῃ. — Ejus citharam (κιθάρη Vat. Cod.) νυκτίλαλον vocat, qua pervigilia celebraverat; unde ap. *Dioscorid.* Ep. XXIV. κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος. — V. 3. Πόθων ἔαρ quaſi decus et ornamentum Cupidinum. Hinc *Julian. Aegypt.* LI. Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ. — V. 4. „ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον. Hinc Perſius in prologo: *Can„tare credas Pegaſeium nectar.* Quae ex noſtris carmini„bus exempla profert *Caſaubon.* ad tuendum *melos*, cor„rupta ſunt et in hac editione emendata, ut mox in ſq. „videbis.“ *Br.* Tanquam *Anacreontis* haec laudat *Scaliger* in A. P. II. 15. Χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον Μελικόν. Vide *Fiſcher.* p. 414. Dulciſſimum et praeſtantiſſimum harmoniae genus ſignificari, neminem fugit. Sic *Appulejus* ſe *philoſophiae crateram unam inexplebilem, nectaream*

bibiſſe ait, in Florid. IV. p. 363. — V. 5. „Mallem „ἠϊθέου γὰρ Ἔρ. — et ſic ſcribendum cenſeo.“ *Br.* Amorem puerilem, ut videtur, intelligens cl. Editor, non penitus perſuadet. Comparantibus *Poſidippi* Ep. I. ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς κεῖμαι — non improbabile videbitur, ejusmodi quid fuiſſe ſcriptum ab *Antipatro:*

Εἷς σὺ, γέρον, γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός.

quod bene reſpondet ſequentibus: εἷς δέ σε μοῦνον. — σκολιὰς ἐκηβολίας (ἐκηβολίδας Cod. Vat.) inepte interpretatur *Opſopoeus. Brodaeus* difficiles eſſe vult, aſperas, in amore non reſpondentes. Simpliciſſimum fortaſſe fuerit σκολιὰς ad τόξον σκολιὸν referre. *Hermeſianax* Eleg. v. 63. Euripidem quoque Amoris ſagittis percuſſum eſſe dicens, eum ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα τόξου, ait, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας. *Reiskius* in not. mſtis σκοτίας tentavit, docente *Schneidero* in Per. crit. p. 71. qui ipſe δολιχὰς corrigit, ex Ep. *Julian. Aegypt.* XXXI. Κυθέρεια φέρειν δεδάηκε φαρέτρην Τόξα τε, καὶ δολιχῆς ἔργον ἐκηβολίης.

¶. 27.] *LXXVI.* Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 1. ἐνθάκε. Vat. Cod. — μανίη παίδων. quo nemo puerorum fuit amantior. μανίη ζωροτάτη, *merus furor*, ut in Epigr. ἀδεσπ. XXV. ἄκρητον μανίην ἔπιον. Vide *Gatacker* in Adverſ. Poſth. c. V. p. 450. ſq. *Paul. Sil.* Ep. XXXVII. κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται θρασέες. — V. 3. „In Planudea corruptiſſime „legitur ἀκμήν οἱ λυρόεν μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ. Vir doctus „in exemplari Florent. edit. quod habeo, emendabat „ἀκμὴν ἱμερόεντι, quod nihili eſt, ob ſequens ἵμερα. Paulo „melius Guietus λειριόεντα, quod accuſativus eſſet pendens a μελίζεται, quo jam refertur ἵμερα. Omnino ſcri„bendum λειριόεντι relatum ad Βαθύλλῳ. Pulcherrimi „adoleſcentis mentio non ſine laude fieri debebat. ἀκμὴν „adverbium eſt temporis. Heſych. ἀκμήν. ἔτι.“ *Br.* Mirum, viros doctos, neque *Brunckium* adeo, animadver-

tisse, jam *Brodaeum* restituisse λειριόεντι, cui lectioni patrocinatur *Salmas.* in Epist. LXXXVII. contra *Casaubonum* disputans, qui in Not. ad *Persii* Prolog. v. 14. priorem in μέλος produci posse contenderat, nostro loco prolato. *Joseph. Scaliger* tentavit ἐλελίζεται ἀ. Β. ἠρέμα. *Huetius* p. 27. ὁ λυρόεν τι μελ. — In Vat. Cod. legitur: ἀκμὴν οἱ λυρόθεν μελίζεται. Aut multum fallor, aut scripsit *Antipater*:

ἀκμὴν οἱ λύρ' ἔνερθε μελίζεται — —

Haec bene cum seqq. coëunt: *Suaviter adhuc apud inferos ejus lyra Bathyllum canit*, — *nec Orcus ejus amores exstinxit*. Plane ut *Simonides* de Anacreonte: Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο Βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν ἀΐδῃ. — V. 6. ὠδίνεις. Veneris aestu laboras. *Homer.* Od. ι. 415. Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι.

LXXVII. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 279. St. 403. W. In Stesichorum, Catanae sepultum, Homeri animatum anima. — V. 1. 2. *Suidas* excitat in ζαπληθὲς T. II. p. 3. ubi Στησίχορον ζ. ἀμέτρητον habetur, ut et in Plan. et in Vat. Cod. ἀμετρήτου *Br.* ex ingenio emendasse videtur. Indicat hoc epitheton multitudinem carminum Stesichori, quem *Suidas* XXVI. libros reliquisse narrat. — V. 2. ἐκτέρισεν. Plan. et Vat. Cod. Catanae Stesichorum sepultum fuisse, testatur *Suidas* v. Στησίχορος. — ἐλθεῖν εἰς Κατάνην, κἀκεῖ τελευτῆσαι, καὶ ταφῆναι πρὸ τῆς πύλης, ἥτις ἐξ αὐτοῦ Στησιχόρειος προςαγορεύεται. Contra Himerae sive Thermis ejus sepulcrum fuisse ait *Pollux* L. IX. 100. *Eustath.* Il. ψ. 289. Eadem in urbe fuit *Stesichori poëtae statua senilis, incurva, cum libro, summo artificio facta*, *Cicerone* teste in Verrin. II. 35. Etiam hodie Thermitani statuam monstrant, quam pro vetere illa, a *Cicerone* descripta, haberi volunt, cum sit statua senatoria, docente *Dorvillio* in Sicul. T. I. p. 24. Epitaphium in Stesichorum exstat in Anthol. Lat. T. I. p. 404.:

Ops ego Stesichori Aetnaeis hic ossibus ossa
Clausa tego vatis, cetera mundus habet.

αἰθαλόεν δάπεδον. *Catane nimium ardenti vicina Typhoeo. Sil. Ital.* XIV. 196. Egregie hoc epitheton explicatur loco *Strabonis* L. VI. p. 269. et, ubi Catanae solum cum Mysia comparat, L. XIII. p. 932. — V. 3. Πυθαγόρου φυσικαν Vat. Cod. In Plan. Πυθαγόρεω. Huc facit inprimis *Quintil.* L. X. 1. 62. *Stesichorum, quam sit ingenio validus, materiae quoque ostendunt, maxima bella et clarissimos canentem duces et epici carminis onera lyra sustinentem. — Si tenuisset modum, videtur aemulari proximus Homerum potuisse.* — V. 4. ἐνὶ στέρνοις δ. ὠκήσατο. Vat. Cod. Verum videtur ἐνὶ et reponendum.

LXXVIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 278. St. 403. W. Duo postrema disticha hujus Epigrammatis tanquam peculiare carmen edidit *Jensius* nr. XLIII. quem errorem notavit *Heringa* in Obss. p. 264. In Ibycum a latronibus interfectum. Historiam, cui hoc carmen superstructum est, narrat *Erasmus* in Adagio *Ibyci Grues.* Chil. I. IX. 22. ex *Plutarcho* T. II. p. 509. F. — V. 1. 2. Offendebant piratae Ibycum in litore deserto insulae, nescio cujus, in quod escenderant. — V. 3. ἀλλ' ἐπιβωσαμένων Vat. Cod. vitiose. *Volucrum precator Ibycus* ap. *Statium* Sylv. V. 3. 152. — Recte Plan. πολλὰ, ut *Anton. Lib.* c. VII. p. 50. equi τὸν Ἄνθον κατεβίβρωσκον πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς. — Pro ἵκοντο *Jos. Scaliger* ἵκοιντο corrigit, nescio quare. Hac quidem mutatione non efficitur, ut verba αἵ — θάνατον Ibyci sint; quae *Scaligeri* sententia fuisse videtur, per se minime inepta. *Suidas* in Ἴβυκος T. II. p. 93. Συλληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐρημίας, ἔφη, κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι. An igitur voluit:

ὡς οἱ ἵκοιντο
μάρτυρες, ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον.

— V. 5. ποινή τις vitiosa est lectio Aldinae sec. et tertiae, quas ceterae editt. secutae sunt. Ed. pr. ποινῆτις, quod et Vat. Cod. confirmat et *Plutarch.* l. c. ἐλεγχθέντες δὲ οὕτως ἀπήχθησαν, οὐχ ὑπὸ τῶν γεράνων κολασθέντες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὑτῶν γλωσσαλγίας, ὥσπερ Ἐριννύος καὶ Ποινῆς, βιασθέντες ἐξαγορεῦσαι τὸν φόνον. — V. 6. Latronibus enim Corinthi (Σισυφίην κατὰ γαῖαν) in foro, sive, ut alii tradunt, in theatro sedentibus, cum grues praetervolarent, unus eorum ad proxime assidentem, En tibi, dixit, Ibyci vindices. Quod cum et alii audivissent, Ibyco jam diu desiderato, suspicio orta ipsaque res brevi tempore patefacta est. — V. 8. πεφόβησε. Vat. Cod. — V. 9. κανών. Perperam *Brodaeus* θανὼν castigat. — ἀοιδῶν Cod. Vat. Agamemnon Clytaemnestram vatis cujusdam fidei commiserat, quem Aegisthus, mulierem corrupturus, ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι. *Homer.* Od. γ. 269. sq. ubi vide *Clark.* Hujus sceleris graves poenas ab Aegistho petiverunt Εὐμενίδες μελάμπεπλοι. *Euripid.* Alcest. 843. ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον. ad quem locum olim nonnulla dedimus in Animadverss. p. 34. sq. — Non praetereundum est, in Cod. Vat. post v. 6. breve relinqui spatium, novo lemmate appicto: Εἰς τὸν αὐτόν. Εἰς Ἴβυκον τὸν ποιητὴν ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα. In autographo scilicet, unde Vat. Cod. descriptus est, in hoc versu novae paginae initium fuisse puta.

LXXIX. Cod. Vat. p. 213. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 272. St. 393. W. In Pindari tumulum. Prius distichon profert *Suidas* in εὐαγὴς T. I. p. 880. et in χαλκευτὴς T. III. p. 650. Utroque loco εὐαγέων legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam *Toupius* recte explicavit in Em. in Suid. P. III. p. 559. idem tentavit in Epist. crit. p. 118.

εὐαχέων corrigens, ex *Pindari* Pyth. III. 25. εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον. Falsis ratiunculis hanc conjecturam convellere suscepit *Koppiers* in Obss. philol. p. 89. cui respondet *Toupius* in Curis nov. p. 202. εὐαγέων et εὐαχέων pronuntiandum τρισυλλάβως; in utroque enim vocabulo α producitur, ut apparet ex *Leonid. Tar.* Ep. XXVIII. Recte autem vulgatae patrocinatur *Brunckius*, docens, verba a fabrili arte traducta esse — Pindarum enim ὕμνων χαλκευτὰν dici —; ut igitur poëta in eadem persistat metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari non posse verbo εὐαγέων. Sunt autem ὕμνοι εὐαγέες *hymni bene tornati*, ut est ap. *Horat.* A. P. 441. ubi vulgatae lectioni, *Et male tornatos incudi reddere versus*, ex nostro loco robur accedit contra *Bentleji* molimina. Nostrum ductum videri potest ex *Aristophan.* Eqq. 527. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. Similiter locutus est *Euripid.* in Andr. 477. *Antip. Thess.* Ep. XXIV. Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν. — Vitiose vulgo βαρυύμνων legitur. βαρὺν legendum esse viderat *Jos. Scaliger*, et habet *Suid.* loco sec. et Vat. Cod. — Ut hic *Antipater* Pindarum σάλπιγγα propter gravem carminum sonum, sic Demosthenem simili de causa *Christodorus* in Ecphr. v. 23. δημηγόρον σάλπιγγα appellat. Quaedam hujus generis ex sophistis vide ap. *Wernsdorf.* ad Himer. XXII. 6. p. 759. — ¶. 28.] V. 3. εἰς αἰών. Cod. Vat. et Μουσῶν. In fine carminis ἀπεπλάσατο Plan. et Vat. Cod. Quod *Brunckius* recepit, est ex emendatione *Reiskii*. *Hesych.* ἐκβλίσαι. ἐκθλίψαι. ἐκπιέσαι. βλίζειν γὰρ τὰ κηρία ἐκθλίβειν. et iterum: βλίσαι. καπνίσαι μελίσσας καὶ ἐξελάσαι τῶν σμηνῶν, ὑπὲρ τοῦ τὸ μέλι τρυγῆσαι. Hinc βλίττειν simpliciter pro τρυγᾷν, sive, ut *Timaeus* interpretatur, ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων ubi vide *Ruhnk.* p. 63. Pro *eripere* occurrit ap. *Aristoph.* Av. 497. ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. Sensus igitur est: Pindari carmina audiens dices, Thebanos quoque poëtica facultate excelluisse. Poëticam facultatem per σμῆνος ἀπὸ

Μουσῶν designat; sic enim jungenda verba. Κάδμου θάλαμοι, Thebae. Fortasse praeterea corrigendum: κὴν Κάδμου.

LXXX. Cod. Vat. p. 217. Ἀντιπ. Plan. p. 284 b. St. 419. W. Diogenis Cynici vita paucis contenta animusque malis infestus laudatur. — V. 1. 2. excitat *Suidas* in γυμνῆται Tom. I. p. 502. — βίος γυμνήτης non tam *nuda vita*, ut vulgo vertitur, sed *frugalis* potius et paucissimis rebus instructa; quandoquidem Diogenes omnia abjecerat, quae ei ad vitam tolerandam non omnino necessaria esse viderentur. — V. 3. μία ante διπλοῖς in Cod. Vat. lineae superscriptum. — V. 6. φαῦλον. Malos et vitiosos, quos per omnem vitam allatravi, etiam apud inferos odio habeo.

LXXXI. Servavit *Diogen. Laërt.* VII. 29. Ἀθηναῖοι ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ καὶ ψηφίσμασι τοῖς προειρημένοις ἐτίμησαν, τὴν ἀρετὴν αὐτῷ προσμαρτυροῦντες· καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως· Τῆνος ὅδε. . . . Hinc receptum est in Append. Planud. p. 523. St. *23. W. Zenonem defunctum ad Olympum properasse ait, sola sibi sapientia et continentia via ad superos munita. — V. 1. Κιττίῳ. vulgo. Urbis, unde Zeno (Κιτιεὺς) originem ducebat, nomen fuit Κίτιον. — V. 2. ἀνθέμενος. Non, ut Aloeï filii, Pelion Ossae imponentes. *Homer.* Odyss. λ. 314. Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη. Apte *Toup.* in Em. ad Suid. P. I. p. 161. comparat *Lucian.* T. III. p. 34. Bip. καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; — V. 3. ἀέθλεα. vulgo. Duplex prostat *Meibomii* conjectura, οὐδ' ἄρεθ' Ἡρ. et οὐδ' ἔκαμ' Ἡρ. Una litera mutata *Toupius* scripsit: ἀέθλεε. Neque Herculis labores exantlavit, quibus ille *nixus*, *arces attigit igneas. Horat.* III. Carm. III. 10. — V. 4. ἀτραπὸν μοῦνος. vulgo. ἀτραπιτὸν, in quod *Huetius* incidit p. 81.

Meibomius recepit ex emend. *H. Stephani.* Hercules apud *Senecam* in Herc. Oet. 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter.* De superbis *Rhian.* I. 15. ἤε τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται οὔλυμπόνδε. μοῦνος, quod ex *Meibomii* conjectura mutatum est, fortasse conservari debebat. Metro non timendum post tot exempla brevis syllabae in caesura productae.

LXXXII. Cod. Vat. p. 269. hoc Epigr. *Antipatro Thessalonicensi* tribuit. In Planud. p. 234. St. 339. W. gentile non additur. Scriptum est in Hipparchiam, quae abjectis muliebribus artibus, Cynicam vitam sectabatur. Vide de ejus vita *Diogen. Laërt.* VI. 87. et 96. et *Menagium* de Mul. phil. in Append. p. 497. — V. 2. ἑλόμαν (η). Vat. Cod. — V. 3. περονήτιδες οὐδὲ βαθύπεπλος ε. Vat. Cod. et optimus Planud. Cod. quo *Br.* usus est. Vulgo οὐ βαθύπεπλος. Quod epitheton voci εὐμαρὶς, qua calceamenti genus significatur, cum tribui nequeat, *Salmasius* corrigit βαθύπελμος, idque *Toupius* quoque vidit ad Suid. p. 339. εὐμαρίς. εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς, ὅ ἐστιν εὐχερῶς βαδίζειν τοὺς ὑποδεδεμένους. Εὐριπίδης· βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. *Etymol. M.* *Toupius* praeterea laudat *Polluc.* IX. 2. *Schol. Apollon. Rh.* L. II. 102. Locus *Euripidis* est in Orest. 1370. ubi vide *Musgrav.* πέλμα calcei est *solea;* hinc calceus μονόπελμος, *qui nonnisi unam soleam habet;* ut ap. *Phaniam* Ep. II. βαθύπελμον autem auctor emendationis de *calceo altisoleato* interpretatur, quales delicatiorum et elegantiorum hominum erant.— Quas poëta h. l. ἀμπεχόνας περονάτιδας vocat, hae vestes etiam uno vocabulo ἐμπερονατρίδες vocabantur. Vestis videtur fuisse interior, quae fibulis adstringebatur. *Casaubon.* Lectt. Theocrit. p. 272. ἀμπεχόνη autem est vox latioris significationis, quae modo paliam designat (ut τὸ ἀμπέχονον ap. *Theocrit.* Eid. XV. 21.) modo quamlibet vestem. De veste interiore, quales Cynici non gerebant,

uſurpavit *Agath. Schol.* Ep. V. ἐφεσσαμένη δ' ὑπὲρ ὤμων Στήθεϊ παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην. — V. 4. λιπόων κεκρύφαλος. unguentum redolens velamen. Vide ad *Noſſidis* Ep. V. p. 415. ſq. — V. 5. „Editi Οὖδας absque „ullo ſenſu. Eadem docta manus, cujus paulo ante me„mini, in margine exemplaris Florentinae ſcripſit πήρη, „ad ſenſum bene; ſed verum eſt Θυλάς. Lectio corrupta „ex librarii oſcitantia, qui ad quadratarum literarum, „quibus olim utebantur, formam et lineamenta non „ſatis attendit: ΟΥΔΑΣ et ΘΥΛΑΣ facile confundi potue„runt. Hoc jam emendaveram ex Heſychi gloſſa Θυλάδες, „πῆραι, θύλακοι, ubi vide Intpp., antequam Toupii Em. „in Suid. T. III. prodiret, quem vide p. 93. [p. 388.]" *Br.* *Toupius* tamen θύλαξ corrigebat. Idem vitium *Ruhnkenius* exemit fragmento *Callimachi* 360. πτωχῶν θυλὰς ἀεὶ κενὴ, pro οὐλαὶ ἀ. κεναί. Vide Epiſt. crit. II. p. 188. — Vat. Cod. σκήπωνι. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. X. — συνέμπορον corrigebat *Joſ. Scaliger*. Hoc vocabulum ſenſu metaphorico uſurpavit *Macedon.* Ep. XII. de enſe, οὗτος ἐμοὶ πεθέοντι ξυνέμπορος. Navis συνέμπορος ἀνέρι κέρδους ap. *Antiphil.* Ep. I. et XLII. — V. 6. βλῆμα κοίτας pro circumſcriptione cubilis in terra poſiti habendum eſt: huic habitui conveniens cubile, χαμαὶ βεβλημένον, i. e. τεθειμένον. Proprie βλῆμα, quodcunque jacitur. *Herodot.* L. III. p. 212, 47. *Eurip.* in Suppl. 330. — V. 7. ἄμι δὲ M. κάῤῥων ἄμιν A. Cod. Vat. *Brunckii* lectio eſt in Plan. ubi tamen non ἦς, ſed ἦν habetur, et κρέσσων. Κάῤῥον. βέλτιον. *Heſychius. Euſtath.* ad Odyſſ. p. 790. 28. — V. 8. σοφίη et ὀρειδρομίης. Vat. Cod. ὀριδρομίας. Plan. Hipparchia ſe cum Atalanta comparat, ita tamen, ut ſuam vitam Atalantae vita tanto praeſtantiorem judicet, quanto ſapientia venationem ſuperet.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 239. ſq. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 225. St. 327. W. In membranis Vat. v. 3. 4. leguntur ante v. 1. 2. Sequitur deinde alterum diſtichon

Ep. *Platon.* VI. Deinde integrum Epigramma a primo verſu ad poſtremum. — Elegans carmen in Laïdem Corinthiam, quae viva quaeſtum meretricium faciens novi belli incendium prohibuiſſe videbatur, mortua a Venere et Cupidine defletur. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in θρύπτεται T. II. p. 208. — ἁλουργίδι. Purpura et auro meretrices publice utebantur. θρυπτομένην. *Aelian.* V. H. I. 19. Colophonii ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο καὶ τραπέζης ἀσωτίᾳ. — ¶. 29.] V. 3. *Suidas* in ἀλιζώνου T. I. p. 112. et iterum T. III. p. 140. ſimul cum v. 4. in Πειρήνη T. III. p. 106. *Ephyreïa Laïs E gemino dotata mari. Claudian.* in Eutrop. I. 90. Vide *Burmann.* ad Propert. II. El. V. p. 249. Ex Hyccari tamen Siciliae oriunda putatur. In proximo verſu poëta Pirenes fontis mentionem facit, unde Laïs olim aquam hauſiſſe dicitur: Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος ἔτι παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν. *Athen.* L. XIII. p. 588. C. — In contextu Vat Cod. loco priore λευκῶν λευκοτέρην λιβάδος, vulgata lectione ſuperſcripta; altero loco nihil plane varietatis. λευκὸν ὕδωρ Homericum. Il. ψ. 282. *Callimach.* H. in Jov. 18. Ἐρύμανθος λευκότατος ποταμῶν. Vide *Spanhem.* ad Juliani Caeſ. p. 42. — V. 5. 6. 7. *Suidas* habet v. δρέπεται T. I. p. 628. ubi ἐφ' ἧς legitur. — μνηστῆρες. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores.* Vide notas ad *Platonis* Ep. VII. p. 343. — V. 8. *Suidas* in ἔδωδε T. II. p. 657. Non viva tantum Laïs redoluit unguenta, ſed ejus oſſa adhuc ſuaviſſimum unguentorum exhalant odorem. Crocus et crocinum unguentum in conviviis, theatris et funeribus frequenter adhibebatur. Vide *Salmaſ.* in Plin. p. 76. D. *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 281. Bip. *Philodem.* Ep. XXII. κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις. In epitaphio pueri auctor Ep. ἀδεσπ. DCXCV. optat, ut oſſa ſuavem odorem ſpirent. Sed hujus rei alia eſt ratio. Apud noſtrum ad Laïdis luxuriem et ad

unguenta rogo infufa refpicitur. *Statius* in Sylv. II. 1. 157. *Quid ego exfequias et prodiga flammis Dona loquar, moeftoque ardentia funera luxu? – Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi, Quodque Arabes, Phariique Palaeftinique liquores Arfuram lavere comam?* Cf. II. 6. 86. III. 3. 33. — Pro ἧς ἔτι *Suid.* ἧς αἰεί. qui v. 9. 10. laudat in κηώδης T. II. p. 308. et v. 10. iterum in θυόεν T. II. p. 214. Priores ejus editiones pro ἄσθμα vitiofe ἄσμα legunt. — V. 11. ἧς ἐπὶ Plan. et *Suid.* in ἀμύξεις T. I. p. 147. Ipfa Venus Laïdis mortem luctu profecuta eft. ῥέθος h. l. πρόσωπον, παρειά· ut *Hefychius* interpretatur. Vide *Schneider.* ad Nicandri Alex. 456. p. 224. fq. — V. 12. *Suidas* in λύζει T. II. p. 466. De voce λύζειν fufe egerunt *Sallier* ad Thom. M. p. 585. *T. Hemfterh.* ad Lucian. T. I. p. 177. fq. Amoris fingultim plorantis imaginem fortaffe duxit *Antipater* ex *Bionis* Eid. α. 80. ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες Κειράμενοι χαίτας ἐπ᾽ Ἀδώνιδι. — V. 13. Laïs nifi concubitum omnibus communem feciffet, novum de ea non minus quam propter Helenam exarfiffet bellum.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 285. *Antipatro Theffalonicenfi* tribuit; quod perperam fieri cenfet *Brunckius*, caufam fententiae nullam reddens. In Planud. p. 263. St. 380. W. gentile non additur. Scriptum eft carmen in matrem et filiam Corinthias, quae, urbe a Romanis expugnata, fefe mutuo peremerant. Similia complura in nobiliffima illa Corinthi clade facta effe, probabile fit. Notum illud Diaei, Achaeorum praetoris, facinus, qui, victo a Romanis exercitu, domum properavit, eam incendit conjugemque peremtam in flammas praecipitavit. *Paufan.* L. VII. 16. p. 561. *Aurel. Vict.* de Vir. Ill. c. LX. — V. 1, Ῥοδόπα et Βοίσκη. Vat. Cod. — V. 2. κεκλίμεθα. non fuccubuimus hoftium violentiae. *Hermefianax* El. 54. οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. Vide not.

ad *Mnasalc.* Ep. XVIII. p. 411. — V. 4. ἄλκιμον. Nobis ipsae mortem fortiter conscivimus. — V. 5. διὰ σφακτῆρι. Vat. Cod. — σιδήρῳ. Ed. pr. — V. 6. φειδὼ βίου. quod ignavorum est. *Solon* El. V. 45. φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος. *Tyrtaeus* El. I. 14. θνήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι. Vide quae collegit *Wetsten.* ad. N. T. II. p. 290. — V. 7. δειρὰν βρόχῳ. Vat. Cod. quod fortasse verum, modo ἐναυχενίῳ scripseris:

ἅψε δ' ἐναυχενίῳ δειρὰν βρόχῳ.

Euripid. Hel. 135. βρόχῳ γ' ἅψασαν εὐγενῆ δέρην. *Alcest.* 229. βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι. *Sophocl.* Antig. 1221. τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν Βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην. — In fine vers. Cod. Vat. ἀμείνω. — V. 8. ἄμμιν Plan. quae et vers. praec. ἦν legit. Mortem liberam generosi, servitutis contumeliae nunquam non praetulerunt. Polyxena in *Euripidis* Hec. 550. ἐλευθέραν δ' ἔμ', ὡς ἐλευθέρα θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.

LXXXV. Cod. Vat. p. 230. 'Αντ. α. Σιδ. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 579. *Leichius* in Sepulcr. p. 22. *Wolf.* ad Fragm. Erinnae p. 21. *Reisk.* Anth. nr. 569. p. 74. Expressum ex Epigr. *Leonid. Tar.* LXXI. — V. 3. ἔχωσε. In marg. γρ. ἔδειμε. Vat. Cod. — V. 4. παρθενίης. Vat. Cod. — ἄμματα. zonam virginalem. Hoc distichon protulit V. D. in Miscell. Obss. I. 3. p. 130. ὃς πρὶν ἄτικτα vitiose exhibens. — V. 5. λοχίοις. Vat. Cod. — ¶. 30.] V. 9. „ἱερὴν τρίχα. In codicis „margine γρ. πολιήν. Sitne hoc varians lectio, an glossa, „an emendatio, nescio. Sed πολιὴν verum credo. Expres„sum est hoc Ep. e Leonidae LXXI. ubi καὶ ἐς βαθὺ γῆρας „ἵκοιτο, quod his verbis reddere debuit Antipater: ἔλθοι „ἐς ὀλβίστην πολιὴν τρίχα.“ *Br.* Post ἔλθοι in Vat. Cod. lineae superscriptum δ'. *Reiskius* vertit: *Veniat ille opto ad felicissimam pubertatem (aut senectutem)*; graeca verba utram-

utramque interpretationem admittere docens. Quum ἱερὸς ponatur pro σεμνὸς, σεμνὴν τρίχα autem pro *canis* recte posueris, emendandi necessitatem non video. *Sanctam parentis canitiem* dixit *Statius* Silv. III. 3. 18. — V. 10. οὔριον βίοτον. Metaphora a navigatione ducta, cui Fortuna praeest. Vide ad *Bacchylid* Fr. I. p. 259.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 230. Ἀντιπ. Σιδ. οἱ δὲ Ἀρχίου. *Leichius* in Sepulcr. nr. XV. p. 20. *Reiskius*, quia parum a praecedente differt, repetere noluit. — V. 2. *Leich.* Καλλιτέλους et v. 6. Καλλιτέλην, ut est in Vat. Cod. — V. 7. ἀνδράσι. Cod. Vat. recte.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 271. Ἀντιπάτρου. Primum distichon et duo postrema protulit *Salmas.* in Plin. p. 859. F. Integrum carmen edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 18. *Reisk.* nr. 616. p. 93. Continet descriptionem et explicationem cippi aenigmaticis figuris exornati. — V. 1. „In Cod. scriptum μαστεύω τὶς ἐναγὶς ἐπὶ σταλατίδι „πέτρῃ. Quae corrupta a Salmasio ita, ut exhibui, emen-„data sunt, et profecto Salmasiana haec lectio multo „melior barbarie, quam invexerunt quidam, qui hoc „epigramma ediderunt. Non mihi tamen omnino satis-„facit. Viator, qui hic loquitur, non quaerit, *quis* sym-„bola illa tumulo imposuit, sed *quare* ea aliquis impo-„suerit. Huic quaestioni, non illi, responsio congrua. „Scribendum τί τεᾷ τις ἐπὶ — Ex ΤΙΤΕΑΙΤΙΣ facile corrupta „lectio τισεναγις oriri potuit. τί, i. e. διὰ τί, quare? “ *Br.* Non accurate Cod. lectionem indicavit *Brunckius*, quae haec est: τίς εὐαγὴς ἐπὶ σταλήτιδι πέτρῃ. *Reiskius* dedit τί σευ, ὅστις, vertens: *quamobrem tuo in cippo, quisquis id fecerit, inciderit sculptam hanc sententiam.* — Cum reputaveris, quanta sit in codd. similitudo literae α et ευ, γ et ν, et proinde Codicis nostri lectionem sic tibi finxeris in autographo, unde Vat. fluxerit, scriptam: τιςευευνης, facile mihi concedes, corrigendum esse:

Μαστεύω, τί σύνευνος ἐπὶ — —

Quaero, cur maritus tuus cippo hanc ſententiam, ſub aenigmaticis figuris reconditam, inciderit? Sic plane Epigr. ſeq. τοιοῖςδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον, ἔνθεν ὅμευνος Τοιάδ' ἐμᾷ στάλᾳ σύμβολα τεῦξε Βίτων. — V. 3. Perperam in fine hujus diſtichi major diſtinctio poſita; ſententia continuatur. Sculpta autem fuerunt in hoc cippo lora, fiſcella ſive capiſtrum, quo equorum ora continebantur, et gallus gallinaceus. Haec omnia ad matronam pertinere poëta negat. De voce κημὸς vide ad *Philodemi* Ep. XXVII. 1. — οἰωνὸς Τανάγρᾳ βλαστῶν. Nihil illuſtrius gallis Tanagraeis, de quibus nonnulla dedit *Pauſan.* L. IX. 22. p. 753. *Suidas:* Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. οὗτοι γὰρ ὡς εὐγενεῖς ᾄδοντι. *Columella* L. VIII. 2. 4. ibique *Schneiderus.* — V. 5. laudat *Alberti* ad Heſych. in ὑπωρόφιον, ubi ὑπωροφίαισι exhibet, quae eſt Vat. Cod. lectio. παρθένος ὑπωρόφιος *Apollon.* Argon. L. IV. 168. — V. 6. τάθ' ἱστοπ. Vat. Cod. recte. Nec aliter *Reisk.* et *Leich.* Comparandus *Theocrit.* Eid. XXVIII. 1. ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας, Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσιν αἷς ἐπηβόλος. *Liban.* Orat. V. Tom. I. p. 227. de Diana: οὐ μὴν οὐδὲ ἱστὸν καὶ ἔρια καὶ ταλασίαν καὶ ἔργα γυναικῶν ἠξίωσεν ἐφορᾶν — ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ θηρία. — V. 7. Sequitur interpretatio ſignorum. Gallus mulierem indicat mane ad opus ſurgentem. Iis, quae dedimus ad *Meleagri* Ep. CXXIII. 7. p. 136. adde *Artemidor.* Oneirocr. II. 47. ἀλεκτρυὼν ἐν μὲν πένητος οἰκίᾳ τὸν οἰκοδεσπότην, ἐν δὲ πλουσίου τὸν οἰκονόμον σημαίνει, διὰ τὸ ἀνιστᾶν τοὺς ἔνδον ἐπὶ τὰ ἔργα. — V. 10. ἡσυχίης Vat. Cod. ἡσυχίας *Wetſten.* qui hoc diſtichon profert ad N. T. II. p. 164. Laudatur in mulieribus ſilentium et linguae continentia. *Sophocl.* Aj. 294. *Euripid.* Heracl. 477.

LXXXVIII. Cod. Vat. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. Primum diſtichon protulit *Salmaſ.* in Plin. p. 859. G. Totum carmen *Leichius* in Sepulcr. p. 20. *Reisk.* in Anth. nr. 617. p. 94. — V. 1. In cippo Myrus inſculpta erant

ſigna: flagellum, bubo, arcus, anſer et canis. In pentametro *Brunckius* voces transpoſitas putat, et hoc ordine ponendas: χᾶνα, βιὸν, χαροπὸν γλαῦκα. nam epitheton χαροπὸν non anſeribus, ſed buboni convenire. In Cod. Vat. eſt χαροπὰν, quod reponendum, quamvis et χαροπὸν ferri poſſit. Lineae ſuperſcriptum γρ. τάνδε θοὰν σκύλακα. — ¶. 31.] V. 3. εὔτονον. Cod. Vat. quod mutatione non indiget: εὔτονος enim *intentam* rei familiari matronam non minus ſignificat, quam ἔντονος. Eadem eſt lectionis diverſitas in *Polyb.* Hiſt. L. VIII. 7. 2. εὐτονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις καὶ βέλεσι τιτρώσκων. Quaedam de hoc verbo notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 95. ſq. — V. 4. κηδομέναν. *Reisk.* contra codicis fidem. — V. 5. ἀλλ' ἀγέρωχον. τὸ ἀγέρωχον εἶναι de viris, militibus praeſertim, in bonam partem paſſim uſurpatum, in mulieris tamen laudem dictum miror. Quare mihi quidem veriſſima videtur *Reiskii* emendatio: οὐδ' ἀγέρωχον Δμωσί. *neque in ſervos ferocem.* — Apodoſis continetur verbis κολάστειραν ἑ. ἀ. peccatorum juſtas ab iis ſumebat poenas. — V. 7. In Cod. Vat. verſus non integer: τὰν δὲ δόμων φύλακα μ. τάνδ' ἀ . . . . In marg. apogr. Lipſ. ſuppletum et emendatum χανὸς ἄγαλμα. *Reiskius* conjecit χὰν ἀγορεύει, quam *Salmaſii* quoque conjecturam eſſe *Br.* monuit. Structura orationis ſententiarumque nexus poſtulare videtur, ut ſcribatur:

χὰν δὲ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα τάνδ' ἀγορεύσει,

τάνδε ad Myro, ſub tumulo ſepultam, referri debet. — V. 8. γλαὺξ ἅδε γλαυκᾶς. Vat. Cod. quod *Reiskius* verbis transpoſitis emendavit. Facilis emendatio, qua tamen admiſſa verſus paulo durius ad aures accidit. Fortaſſe legendum:

γλαὺξ δ' ᾄσει γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.

ut Epigr. praec. ἱππαστὴρ δ' ὅδε κημὸς ἀείσεται οὐ πολύμυθον. — Palladis miniſtra Myro dicitur propter lanificium.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. εἰς Βιττίδα τὴν Κρῆσσαν αἰνιγματῶδες, εὔληπτον δέ. Planud. p. 227. St. 331. W. — V. 1. Bis legitur in Vat. Cod. ubi κίσσαν et κίσσα legitur. In Plan. ἀεὶ λάλος ὦ ξ. κίσσα. Pica mulieris loquacitatem significabat. Sycophantam quendam loquacissimum Athenis κίτταν fuisse appellatum, narrat *Aristoph.* in Av. 1297. ubi vide *Schol.* — V. 2. φράσει. Vat. Cod. quod metrum respuit. — κύλιξ. Poculum cippo insculptum vinosam indicabat. Vide Ep. sq. et *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — σύντροφος dicitur, qui familiaritatem cum aliquo contraxit, tum ad res transfertur, quibus quis adsueverit. Hinc fortasse *Antiphilus* Ep. VII. Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. De Anacreonte noster supra Ep. LXXIV. ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης. — V. 4. ἄνδεμα μίτρας. Forma rarior, nec fortasse alibi obvia, pro ἀνάδημα sive ἀναδέσμη ponitur. *Homer.* Il. χ. 468. varia capitis ornamenta complexus: τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν θ' —. *Mitra* inter vetularum ornamenta inprimis commemoratur, ut ap. *Ovid.* Fast. IV. 517. *Simularat anum, mitraque capillos Presserat.* Vide *Burmann.* ad Propert. IV. El. V. 7. p. 804. Nec tamen vetulis solis propriam fuisse mitram, id quod *Scaliger* videtur putasse ad *Virgilii* Copam v. 1. p. 93. docuit *Barthius* in Adverss. L. XXXIII. 22. et *Burm.* ad Anth. Lat. T. I. p. 708. — V. 5. σταλουργὸς τύμβος ex hoc loco in Lexicis explicatur de tumulo, cui cippus impositus est; nescio quo jure. Analogiae enim leges σταλουργὸν de sculptore, qui cippos facit, explicare suadent. Legeris fortasse:

τοιάνδε σταλοῦχος ὅδ' ἔκρυφε Βιττίδα τύμβος.

talis fuit Bittis, quam hic tumulus, stela instructus, continet. Eadem analogia λυχνοῦχος vocatur, qui lychnum, πυργοῦχος, qui turrim sustinet, ut ap. *Polluc.* I. 92. Vide *Schweigh.* ad *Polyb.* T. VII. p. 243. Sed haec mox ex-

pedire conabimur. — V. 6. „Τιμέλου ἄχραντον. Hoc ex „conjectura dedi. Planudeae Codd. et veteres edd. habent τὰν τιμελάχραντον, quod in recentioribus mutatum, „qua de caufa nefcio, in θυμελάχραντον. Vat. Cod. τιμελάχραντον, omiffo τάν. Ex fcripturae compendio ortum „mihi hoc videtur. ου fuper λ pofitum, omiffum fuit a „defcriptore, qui duas voces in unam conjunxit. Nomen „Τίμελος alicubi vidi, ubi vero, nunc non fuccurrit.“ *Br.* *Scaliger* in not. mftis conjecit τάν τε Μελαγχράντου, quod ferri nequit propter τε plane otiofum. *Brodaeus* vocibus fejunctis τάν τι μελάγχραντον, μελαγχραίναν ἢ μελαγκραίραν inepte legit. Viri nomen latere, dubitari nequit; fed hoc quale fuerit, fine codd. ope nemo dixerit. In ταντιμελαχράντου latere fufpiceris:

Ἀντιμένεω Κράντου (υἱὸν fcil.) —

fed hoc verum effe nemo, nifi vanus et ftolidus, fpoponderit. — V. 7. οἰχομένοισιν. Si recte intelligo hujus difltichi fenfum, pluralis pro fingulari eft pofitus, οἰχομένῃ, mihi apud inferos degenti eandem fermonis gratiam et voluptatem praebeas. Ad loquacitatem mulieris refpicitur. Nec fic tamen fenfus fatis expeditus. Putabam olim, verba fic accipienda effe: Et tu falve, et me viciffim falvam effe jube. Sed fic αὖθις abundat et μύθων. Tertia igitur fupereft interpretandi via, eaque omnium veriffima. Bittis, quae hic loquitur, viro, qui fculptor fuiffe videtur, gratias agit, eumque hortatur, ut etiam in pofterum defunctis ejusmodi cippos ponat, qui ipfis quafi facultatem loquendi et fe praetereuntibus indicandi tribuant: τὰν αὐτὰν χάριν, *eandem*, quam mihi tribuifti, *facultatem*, μύθων, *loquendi*. Sed fic praecedentia quoque nonnihil immutanda videntur. Videtur igitur *Antipater* fcripfiffe:

τοιάνδε σταλουργὸς ἴδ' ἔκρυψε Βιττίδα τύμβῳ
[Ἀντιμένης Κράντου] νυμφιδίαν ἄλοχον.

XC. Vat. Cod. p. 258. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 243. St. 353. W. Maronis, vetula vinoſa, calicem in tumulo habens, nec de liberis, nec de marito, quos egenos reliquit, ſed de ſicco calice dolet. Expreſſum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — V. 5. Vulgo ὅττι τὸ Βάκχῳ ἅρμενον. Veram lectionem *Br.* ex Vat. Cod. reſtituit, olim Βάκχω ſcriptum fuiſſe exiſtimans, terminatione dorica, cujus dialecti veſtigium remanſit in ὀρῆς v. ſecundo. Ad ἅρμενον *Caſaubonus* adſcripſit ὄργανον, interpretandi cauſa, ut videtur. Pro οὐ, cum in Ald. ſec. ὃν legatur, *Joſ. Scaliger* ἓν conjecit. Color in ultimo hoc diſticho fere, ut in *Simonid.* Ep. LV. 5. – 8.

XCI. Vat. Cod. p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. Εἴς τινα υἱὸν Θεοδώρου, οὗτινος ἐπὶ τῷ τάφῳ σύμβολον ἵστατο λέων. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 12. *Reisk.* Anth. nr. 618. p. 95. — V. 1. τί πρός. *Reiskius* pro πρὸς τί metri cauſa opinabatur poſitum, et ἀμφιβέβηκας vertit: *ſtas divaricatis pedibus.* Inepte. Jam ad *Homeri* Il. α. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Intpp. monuerunt de vero hujus vocabuli ſenſu. *Aeſchyl.* VII. c. Th. 176. δαίμονες Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. hoc eſt, σκέποντες. — τί πρὸς mihi depravatum videtur. In Cod. Vat. τι lineae ſuperſcriptum. Legerim:

Εἰπὲ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας;

Nihil in Codd. inter ſe ſimilius voculis πρὸς et τίνος. — V. 2. Cod. Vat. βουφάγε, quod a *Br.* inconſiderate mutatum eſt. *Simonid.* Ep. CXII. βουφάγος ἐς κοίλην ἀτραπὸν ἶκτο λέων. — τίς. Quis dignus fuit, cujus tumulo leo, fortitudinis index, imponeretur? Leonum in fortium virorum tumulis exempla quaedam laudavimus ad *Simonid* Ep. XXXV. p. 222. ſq. — ¶. 32.] V. 3. Τελευτιαῖ. Vat. Cod. quod jam apud *Reiskium* emendatum eſt, qui monet, hunc Teleutiam certe diverſum eſſe ab Ageſilai fratre, quem memoravit *Diodor. Sic.* XV. 21. Fuit nimirum Ageſilaus Archidami filius, cum contra Teleu-

tias noſter Theodori vocetur filius. Quod ſi igitur *germanus* Ageſilai frater fuit, recte judicavit *Reiskius*. Sed res ſe aliter habet. Fuit Teleutias ὁμομήτριος ἀδελφὸς Ἀγησιλάου, id quod *Diodorus* ſignificare voluit, *Plutarchus* diſerte dicit T. III. p. 391. ed. Bry. Tenemus igitur nomen patris Teleutiae, aliunde non cognitum. Is autem ad Olynthum fortiter pugnans occubuit Ol. XCIX. 3. Vide *Xenoph.* Hiſt. Gr. L. V. 3. 6. p. 291. ed. *Schneider.* — V. 5. μάτην. apogr. Lipſ. — φέρω δ' ἔτι. Cod. Vat. — V. 6. δὴ temere omiſit *Leich.* — *Diotimus* Ep. IX. οὐδὲ λέων ὧς δεινὸς ἐν οὔρεσιν, ὡς ὁ Μίκωνος Υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακέων πατάγῳ.

XCII. Vat. Cod. p. 229. ſq. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 197. St. 286. W. Aquila, Ariſtomenis Meſſenii tumulo impoſita, ſe praeſtantem Ariſtomenis fortitudinem ſignificare ait. An revera fortiſſimi hujus Meſſeniorum ducis tumulus aquila inſidente ornatus fuerit, ignoro; non tamen improbabile. Qui ejus res geſtas poëticis coloribus illuſtraverunt, *Rhianus* inprimis, ni fallor, (vide *Pauſan.* L. IV. 24. p. 338.) eum, quum a Lacedaemoniis in Ceadam eſſet injectus, ab aquila ſervatum tradiderunt. *Pauſan.* L. IV. 18. p. 324. In ſcuto eum aquilam, utramque alam usque ad ſcuti ambitum pandentem, geſſiſſe teſtatur idem L. IV. 16. p. 319. Sepultus eſt Rhodi, ubi ei Rhodiorum rex, monimento exſtructo, inſignes honores tribuit. Id. L. IV. 24. p. 338. Poſtea tamen Meſſenii in patriam reducti ſe ejus oſſa, a Rhodenſibus accepta, in patrio ſolo condidiſſe, gloriabantur. L. IV. 32. p. 359. — V. 1. διάκτορε. *Sed leporem aut capream* famulae Jovis *et generoſae In ſylvis venantur aves. Juven.* Sat. XIV. 81. — V. 4. ἡμιθέων. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 5. Ignavorum tumulis pavidae inſideant columbae. Hic igitur non ad conſuetudinem aliquam columbas in tumulis collocandi, ſed ad columbarum naturam et indolem, quae aquilarum indoli

prorſus oppoſita eſt, reſpicitur. Paſſim tamen aves cippis inſculptas eſſe conſtat. Corvus lapideus, a Marcello tumulo magiſtri impoſitus, facete dicto Ciceronis locum fecit, ap. *Plutarch.* T. I. p. 874. B. T. II. p. 205. A. — Excitavit hoc diſtichon *Suidas* in πελειάδες T. III. p. 72. additis verbis, φησὶν ἀετός· unde editores hos verſus ex fabula quadam deſumtos eſſe arbitrati ſunt. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 837. in *Fabulae;* quod notavit *Brunck.* Lect. p. 318. ubi lectionem *Suidae* ἐφεδρεύουσιν vulgatae praefert. Mihi tamen futurum tempus, a forma inſolentiore ἐφεδρέω, in hac verborum continuatione non ineptum videtur.

XCIII. Cod. Vat. p. 272. Τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπάτρου (Σιδ.) εἴς τινα τάφον, ἐν ᾧ σύμβολον ἐννέα ἀστράγαλοι ἐκεχάρακτο· ἦν δέ τε οὗτος ὁ τάφος Ἀλεξάνδρου τινὸς Χίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ αἰνιγματῶδες. Ultimum diſtichon protulit *Salmaſ.* ad Solin. p. 859. A. Integrum primus dedit *Pauw* in Diatribe de Aleae Luſu et *Dorville* in Vann. crit. p. 167. *Leich.* in Sepulcr. p. 14. *Reisk.* in Anthol. nr. 619. p. 96. Expreſſum eſt ex noſtro Ep. *Meleagri* CXXIII. — V. 2. „δμαθέν. Cod. Vat. mallem γλυφθέν. Sed poſt viros „doctiſſimos *Dorvillium* et *Reiskium*, qui de hoc carmine optime meriti ſunt, aliquid mutare veritus „ſum." *Br.* τμαθὲν ex conjectura *Guieti* fluxit. *Herodot.* L. VIII. 22. p. 629. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα. Ap. eundem L. IV. 87. p. 321. Darius ad Bosporum στήλας ἔστησε δύο λίθου λευκοῦ, ἐνταμὼν γράμματα. — V. 3. Falſum eſt, quod *Dorvill.* ait, in omnibus libris πεπτηότας haberi; in Vat. Cod. πεπτηῶτας legitur, quamvis vitioſe. πίπτειν proprie de talis, quando jaciuntur. — Novem tali cippo inſculpti erant; quorum quatuor efficiebant eum jactum, qui Ἀλέξανδρος vocabatur. *Heſych.* Ἀλέξανδρος. ὄνομα βόλου. καὶ κύριον. — V. 5. Quatuor alii monſtrabant τὸν ἔφηβον. Vide *Salmaſ.* l. c. ἐφήβου perperam exhibuit *Leich.* Hunc jactum poëta circumſcri-

bens, ipſum juventutis florem vocat, in quem ſcilicet *ephebcrum* incidit aetas. — V. 6. Qui ſupererat talus, *Chium* ostendebat jactum. χῖος legit Cod. Vat. Χῖον *Dorvillius* correxit cum *Pauwio*, laudans *Euſtathium* p. 1289. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIV. unde, cur hic jactus ἀφανερότερος vocetur, intelliges. — V. 7. Jam interpretationem periclitatur *Antipater:* ſenſum fortaſſe eſſe hunc, nec regiam dignitatem, nec juventutem impedire, quominus, qui utraque inſtructi ſint, morte ſuperentur. Alexandri nomen viri σκηπτροφόρου eſſe poſſe σύμβολον, Chium jactum mortis. — Sed hanc explicationem, quamvis ſpecioſam, ipſe tamen ſtatim rejicit. — In Vat. Cod. καὶ δσκαπτροισι junctim, non ὃς κάπτροισι, ut quidam putarunt. — V. 9. ποτὶ σκοπόν. *Meleager* l. c. νῦν δὲ τὠτρεκὲς ἐφρασάμαν. Vide not. p. 136. — Mox Cod. Vat. ἰὼν legit, et ὥτος pro ὥς τις. In apogr. Lipſ. οὗτος. *Dorvillius* ſe Vatic. Cod. lectionem germanam dare putavit, cum ederet: ἰὼν Κρηταιεὺς ὡὐτὸς ὀϊστοβόλος — in verbis ἰὼν ὀϊστοβόλος eam linguae abundantiam eſſe ſtatuens, quae habetur in locutionibus ἄπαις τέκνων, ἄχαλκος ἀσπίδων et ſimilibus; ὡὐτὸς autem vertit *ego ipſe*; quod tamen in hoc verſu perperam abundare videtur. Recte igitur *Br.* recepit conjecturam *Reiskii:* ἰὸν, Κ. ὥς τις ὀ. quae facillima eſt, et ſenſum fundit longe expeditiſſimum. — ἰὸν ἐλάσσειν ποτὶ σκοπὸν conjectator dicitur, qui animum alicui rei, quae ipſi metae eſt loco, intendit. *Pindar.* Ol. β. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Ἄγε, θυμέ. Τίνα βάλλομεν — εὐκλέας ὀϊστοὺς Ἱέντες. — V. 12. ἐφ' ἥβείῃ θ' ὤλετ' ἐν ἀλ. Vat. Cod. *Brunck.* exhibuit lectionem *Dorvillii*, qui tamen τ' ante ὤλετ' poſuit; δ' ſcribendum eſſe vidit *Reisk.* — V. 13. ἄκριτα. *Pauw* reddit *obſcurius, ambigue, aenigmatice*; cui interpretationi vocula εὖ videtur adverſari; quare *Dorvill.* vertit: *ſimul. una. mixtim. indiſcretim.* Poëta ſimul Alexandrum jactum et juvenem Alexandrum; ſimul jactum Ephebum et ſimul aetatem

ephèbi; jactum Chium et natione Chium talis indicarat. Mihi tamen, ne quid dissimulem, haec interpretatio Pauwiana illa non verior esse videtur. Junge: ὡς εὖ εἶπε τὸν ἄκριτα φθίμενον νέον. Quem Parca, nulla tenerae aetatis ratione habita, trucidat, is ἄκριτα φθίνεσθαι νέος dici posse videtur *). Hanc ob causam *Theodorid.* Ep. XI. Parcam ipsam ἄκριτον appellat: Οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα, Πρώϊον ἐξ ἥβας ἔθρισας Αἰολέων. Hoc sensu τὸ ἄκριτον passim copulatur cum τῷ ἀλογίστῳ. Vide *Lennep.* ad Phal. p. 207. Fortasse igitur poëta significare voluit, Alexandrum illum temere projecisse vitam, ἀκρίτως καὶ ἀλογίστως, ut ap. *Polyb.* XXVII. p. 381. προέσθαι σφᾶς αὐτοὺς ἀκρίτως. Hanc explicationem quodammodo firmant sequentia: καὶ τὸ κυβευθὲν πνεῦμα, in quibus verbis inconsiderantiae fuisse videtur significatio. *Polybius* ap. *Suidam* κυβεύειν ἐν τῷ βίῳ dixit pro caput temere periculis objicere. Vide inprimis *Gatackerum* ad *M. Anton.* I. 8. p. 9. *Elsner.* in Obss. Sacr. T. II. p. 215. Nec tamen scio, an scribendum sit:

ἔκ τε κυβευθὲν
πνεῦμα.

Onosander c. XXXII. στρατεύματι δὲ παντὶ τὴν ἄδηλον ἐκκυβεύειν τύχην οὐ δοκιμάζω. Loca veterum, ubi vita hominum tesserarum ludo comparatur, quaedam collegit *Leichius.* — πνεῦμα *Dorvill.* sine causa, nonnisi studio *Pauwium* carpendi ductus, repudiavit, et πτῶμα scripsit. — διὰ φθεγκτῶν edebatur ante *Reiskium*, cujus emendationem δι' ἀφθέγκτων *Dorvillius* assensu suo probavit ad *Charit.* p. 410. ubi similia ex Anthologia laudavit. His adjice *Antiphil.* Ep. XVII. de horologio: σῆμα — τρισσάκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. Est in his jucundum oxymoron. Sculptor per mutos talos locutus est, i. e. quid vellet, indicavit.

*) Hanc ipsam interpretationem *Reiskio* quoque placuisse, nunc demum video.

¶. 33.] *XCIV.* Bis legitur in membranis Vat. p. 380. ubi *Antipatro*, et p. 398. ubi *Philippo Thessalonicensi* inscribitur. Sic quoque in Plan. p. 31. St. 48. W. bis legitur, mutato tantum priore disticho, quod *Philippo* tribuitur. Hoc se sic habet:

Ἠρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρὸς
τὴν οἶν ὡς ποίμην (ποίμνην Plan.), τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην.

Hoc distichon alteri praeferendum et totum Epigramma *Philippo* adscribendum suspicatur *Brunck.* Scriptum est in Aristidem, qui, cum unam bovem, unamque ovem, quae ejus omnis erat possessio, perdidisset, vitam suspendio finivit. — V. 2. ἤλαυνε edd. quaedam. — V. 3. ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν, ὠδὶς Τὴν δαμ. Plan. et Vat. Cod. loco pr. — V. 4. δ' ὤλετο. Plan. et Vat. Cod. loco sec. — V. 5. πηροδέτῳ δ' ἱμάντι. Vat. Cod. loco sec. Pro λυγώσας autem idem loco sec. πεδήσας legit.

XCV. Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 31. St. 47. W. In eodem cum praecedente argumento versatur. — V. 1. „ὁ βοκέῤῥιος. quid hoc sit nescio. De „hujus vocis natura et significatione altum apud inter„pretes silentium. — Adjectivum πενιχρὸς in disticho „supra laudato simile quid hic desiderari et olim lectum „fuisse, e quo depravatum βοκέῤῥιος, suspicionem movet: „aut si hoc rectum est, nomen proprium fuerit Βόκεῤῥις, „et Ἀριστείδης ὁ Βοκέῤῥιος, est Aristides Bocerris filius, „quod mihi admodum frigere videtur.“ *Brunck.* Pro proprio nomine habuit *Grotius*, qui vertit:

Pastor Aristides habuit non multa Bocerrae,
Res ovis una viro, bosque, sed una, fuit.

— V. 4. Θῆρες οἶν. Plan. et Vat. Cod. Nostra lectio igitur ex *Brunckii* conjectura videtur profecta, cujus nos auctori gratiam facimus. Nihil vetat, quominus plures lupi unam ovem laniaverint; sed si vel unius hoc fuerit facinus, licuit tamen poëtae plurali numero uti. —

V. 5. αὐληχὶς Ald. sec. ex Lectt. Ald. pr. temere assumsit. — V. 6. ἐκρέμασεν. Plan. et Vat. Cod.

XCVI. Vat. Cod. p. 307. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 80. St. 117. W. Pyrrhi piscatoris, fulmine in mari percussi, cymba sponte ad litus rediens, sulfure et fuligine indicium fecit, quo mortis genere dominus perierit. — V. 1. μουνορέτης. Vat. Cod. Pro νηῒ *Joseph. Scaliger* νεὶ emendavit, quae dativi forma alibi non occurrit. — φυκία, piscis genus, quod alii φυκίδιον vocant. Vide *Asclepiad.* Ep. XXVIII. φυκίδας καὶ μαινίδας jungit *Aelian.* Hist. An. XII. 28. — τριχίνῃ κάθετος. linea piscatoria ex seta equina. In Vat. Cod. καθέτης legitur. Eadem est lectionis diversitas ap. *Oppian.* Hal. L. III. 77. ubi vide *Schneiderum* p. 405. et *Intpp. Hesych.* in καθετός. — V. 5. λιγνύϊ. *Apollon. Rhod.* L. I. 389. περὶ δέ σφιν ἀΐδνῇ κήκιε λιγνύς. — V. 6. A. κοὐκ ἐπ. Vat. Cod. Illum ut afferret nuntium, non opus ei erat ligno illo fatidico, Argo navi inserto, quod navigantibus deorum voluntatem significabat.

XCVII. Vat. Cod. p. 305. Edidit *Jens.* nr. 94. *Reisk.* nr. 745. p. 152. In Diodorum Calligenis filium, qui, multa maria emensus, in portu, dum abundantem cibum evomeret, e navi excussus erat. — V. 1. Ὀλύνθιον. Olynthum a Philippo Macedone funditus eversam esse, satis constat. Jam cum *Antipater Sidonius*, Philippo duobus pene seculis posterior, memoret Olynthium hominem, *Reiskius* colligit, Olynthum e ruinis suis resurrexisse, idque, quamvis Historicis et Geographis tacentibus, ex hoc Epigrammate effici putat. Sed haec ratio admodum fallax est. Nunquam enim certis argumentis probari poterit, *Antipatrum* hoc carmine rem sua aetate factam narrare. Vetustioris potius poëtae carmen, ut in plurimis aliis, sic in hoc quoque Epigrammate expressisse videri debet. — V. 3. ὅτ' ἤμεεν Cod. Vat. quod

Reiskius probabiliter emendavit: ἀπήμεεν. Fortaſſe tamen fuit: δαιτὸς ἐκεῖ τὸ π. ὅτ' ἤμεεν. *cum ibi*, in prora ſcil., *abundantem cibum ejiceret.* — ἆ πόσον. Quantillum aquae perdidit virum tanto pelago ſpectatum! κρίνεσθαι, *cerni.* *Leonid. Alex.* Ep. XV. ἀσπίδα δ' ἔσχεν Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ. Vide *Gronov.* ad *Cebet.* p. 163. — Poſtremo hujus Epigrammatis verſu lecto, nonne aliquid ad ſententiae integritatem in hoc carmine deeſſe ſentis? Nonne verba τόσσῳ πελάγει lectores videntur ad aliquid in praecedentibus remittere, quod tamen deſideratur? Cum enim dicit poëta, Tantillum aquae *tanto pelago* ſpectatum virum perimere potuit! aperte ſignificat, nobis de illius viri itineribus conſtare. Sed unde, quaeſo, conſtare poteſt, cum ipſe nihil ejusmodi praemiſerit? Hinc, ni fallor, ſponte apparet, initio carminis aliquid intercidiſſe, quod tibi jam, optimi Vat. Cod. ope, reſtituemus. In hoc Cod. noſtrum carmen praecedit Epigr. *Diodori Sard.* XVI. quod vulgo deſinit in verbis πᾶσι βρύξας ἁλιρρόθίῃ. In Cod. Vat. diſtichon additur hoc:

Εἰδότα κὴπ'άτλαντα τεμεῖν πόρον, εἰδότα Κρήτης
κύματα καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος.

quod cum illo *Diodori* carmine nihil commune habet, ſed ad noſtrum pertinet, a quo librarii vel imperitia, vel negligentia, cum lemma non ſuo loco in margine collocaret, avulſum eſt. Jam totum Epigramma ſic legi debet:

Εἰδότα κὴπ' Ἄτλαντα τεμεῖν πόρον, εἰδότα Κρήτης
κύματα, καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένευς Διόδωρον Ὀλύνθιον ἴσθι θανόντα
ἐν λιμένι, πρώρης νύκτερον ἐκχύμενον,
δαιτὸς ἐκεῖ τὸ περισσὸν ὅτ' ἤμεεν. ἆ πόσον ὕδωρ
ὤλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει!

¶. 34.] *XCVIII.* Cod. Vat. p. 319. Ἀντιπάτρου. Ex *Jenſio* nr. 24. repetivit *Heringa* in Obſſ. p. 195. ſq.

Reisk. in Anth. nr. 675. p. 122. In Clinaretam, Nicippi et Damus filiam, inter ipsum nuptiarum apparatum exstinctam. Vide not. ad *Meleagr.* CXXV. p. 139. — V. 1. Πιτανάτιδι νύμφᾳ. Haec verba, quod *Heringa* monuit, respexisse videtur *Stephan. Byz.* v. Πιτάνη. πόλις Αἰολίδος. ὁ πολίτης Πιταναῖος, καὶ Πιτανῖτις χώρα καὶ Πιτανῖτις νύμφη καὶ Πιταναῖα. Non tamen propterea Πιτανάτιδι mutandum videtur, quam formam tuetur *Hesychius* in Πιτανάτης, et alii. — παστὸς torus est nuptialis, quem jam in Clearistae thalamo stratum fuisse ait *Antipater.* Junguntur παστοὶ καὶ θάλαμοι in Epigr. ἀδεσπ. DCCX. ἐκ δ' ἐμὲ παστῶν Νύμφην κἠκ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως ἀΐδας. et in alio, quod *Br.* inseruit Lect. p. 303. οὔπω νυμφείου θαλάμου καὶ παστάδος ὥρης Γευσαμένην. *Philodem.* Ep. XXIV. τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν. Vide notas ad *Philippi Thess.* Ep. LIV. ubi corrigo:

σοὶ παστὸς φίλος ἦν καὶ ὁ χρυσοκόμης Ὑμέναιος
καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες.

ubi vulgo σοὶ παιὰν non satis apte legitur. — V. 3. δι' ὠλένιον. *Jens.* quod *Heringa* in διωλύγιον mutare conabatur. *Reiskius* voculas temere discerptas conjunxit, διωλένιον, ipse tamen interpretationem suam parum diserte interpretatus. διωλένιος is dicitur, qui brachia sublata gerit, quales multos videre licet in priscis monimentis λαμπαδοφόρους. Epitheton ab iis, qui faces gestabant, ad ipsas faces translatum est, ita ut fax protensa, sublata significetur. *Schneiderus* tamen διωλένιοι legendum suspicabatur, comparans *Arati* Phaen. v. 202. ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖθι διωλενίη τετάνυσται. *Schol.*: διωλενίη. ἐκτεταμένας ἔχουσα τὰς χεῖρας. — V. 5. Δημὼ et ἐφ' ἁρπάξασα Cod. Vat. — V. 7. ἐκάμαντο. Vat. Cod. — In fine carminis membranae θάλαμον praebent; quod variis conjecturis locum fecit. *Heringa* dure et contorte: σ. ἄγχι θυρέτρων Ἄλλαστον ἀΐδεω στερνοτυπεῖς θάλαμον. Longe melius quoad sensum Lipsiensis editor: οὐχὶ χορείαν, Ἀλλὰ τ. ἀ. στερνοτυπῆ

ἰάλεμον. Metri difficultates non curabat vir doctiſſimus. Merito *Brunckius* his conatibus praeferebat conjecturam *Musgravii* ad Eurip. Suppl. v. 603. πάταγον corrigentis, quod huic loco unice convenit. Exprimit hoc vocabulum non minus ſtrepitum ſaltantium et plaudentium in thalami limine, quam planctum lugentium et pectora ferientium. χειροτυπὴς πάταγος. *Meleager* Ep. LX. θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι. Id. Ep. CXXV. ἄμφω καταπαταγοῦσαι τὰ στέρνα. *Euſtath.* in Amor. H. et H. p. 448.

XCIX. Cod. Vat. p. 243. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 219. St. 319. W. In Ptolemaeum, regis Aegyptii filium, qui ante regnum initum peſtilentiae contagio abreptus periit. *Reiskius* in Not. poët. p. 186. ſuſpicatur, hunc Ptolemaeum filium fuiſſe Ptolemaei Epiphanis, et fratrem Ptolemaeorum Philometoris et Phyſconis. Nititur haec conjectura nomine Andromachi, quem *Antipater* Ptolemaei noſtri nutritorem vocat. Jam Andromachum et Nicolaïdam legatos a Phyſcone Romam miſſos legimns ap. *Polybium* L. XXXIII. 5. 4. Quum Andromachi nomen inter Graecos minime ſit infrequens, ſponte apparet, hanc conjecturam non multum habere ponderis; nec tamen in hac incertitudine ulterius progredi licet. — V. 1. ἐπὶ μύρια habet Plan. Vat. Cod. et *Suid.* qui hoc diſtichon laudat in τείρει T. III. p. 457. — *Stephanus* notavit etiam pro πλοκάμους ap. *Suidam* μαστοὺς legi; ubi, non indicans. — Vulgata lectio ſervanda videtur: μυρία σοὶ ἔτι πατὴρ, μυρία μάτηρ τειρομένα. Comma poſt πατὴρ ponendum. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in τιθηνὰς T. III. p. 467. τιθηνήτειρα' — πολλὰ τιθηνήτειρ' ὠλοφύρατο χ. ἀμήσασ' Ἀνδρομάχης δ. quae lectio orta videtur ex ea, quam Planud. et Vat. Cod. habent, Ἀνδρομάχοις, quaeque ap. ipſum *Suidam* reperitur v. δνοφερὸν T. I. p. 612. ubi ἀμήσας legitur, terminatione maſcula et forma vulgari, quam Vat. quoque Codex et Planud. tuentur. — V. 5. Inveteratum hujus verſiculi vitium ἑαυτῷ

δάψατο χ. in quo cum Planud. confpirat Vat. Cod. qui conjunctim ἑανῷιδάψατο legit, et *Suidas* v. δάψατο T. I. p. 513. et v. ἑανῷ T. I. p. 665. nemini interpretum fufpectum fuit ante *Scaligerum*, qui in notis mftis ἑὰν ὠλάψατο (voluit ὠλόψατο) praeclare reftituit. Hanc *Scaligeri* emendationem ignoravit *Huetius*, qui p. 22. ἑὰν κατεδάψατο correxit, partem certe veri probe intelligens. Plane fic, ut *Scaliger*, hunc locum emendandum vidit *Bentlejus*, cujus correctionem *Kufterus* laudat ad *Suid.* v. δάψατο, unde *Br.* eam accepit. *Hefych.* ὀλόπτειν. τίλλειν. λεπτίζειν. κολάπτειν. Sed emendationis veritas inprimis apparet ex *Callim.* H. in Dian. 76. στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης, Ὤλοψας δὲ βίηφι. Quod ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XXI. p. 558. ἀνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὤλοψε Πολυξώ. Vide *Ruhnken.* Epift. crit. p. 145.— V. 6. Εὐρώπας δόμος. *Propert.* L. I. El. 6. 4. *Ulteriusque domos vadere Memnonias.* L. II. El. 8. 20. *Et domus intactae te tremit Arabiae.* ubi vide *Burmannum.* — V. 7. 8. Hoc ante oculos habuit *Crinagoras* Ep. XXXVIII. ubi fcribendum videtur:

Καὐτὴ δή ῥ' ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα
Μήνη, φέγγος ἑὸν νυκτὶ καλυψαμένη.

Vulgo πένθος legitur. Apud noftrum correxerim:

καί ῥ' αὐτά — —

— V. 8. 9. Vat. Cod. in contextu omittit; adfcripti funt margini. — V. 9. 10. excitat *Suid.* v. θοινήτωρ T. II. p. 209. neglecto Dorifmo. λοιμὸς θοινάτωρ, quia peftis contagione ferpit; de quali morborum genere θοινᾶσθαι ufurpant. *Eurip.* in Phil. ap. *Ariftot.* Poët. 12. φαγέδαινα, ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός. Simili metaphora Philoctetis morbus διάβορος et ἀδδηφάγος νόσος vocatur in *Sophocl.* Phil. v. 7. et 313. Idem in Trach. 770. εἶτα φοίνιος Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο. Veftimentum venenatum πλευραῖσι προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας Βέβρωκε σάρκας.
— V. 10.

— V. 10. σκηπτρον. Vat. Cod. — V. 11. Te poſt mortis tenebras non Orci receperunt tenebrae; tales enim reges non Orcus ſibi vindicat, ſed Jupiter ipſe in Olympo collocat. Similia de Chriſtianis praeſertim paſſim in Epitaphiis. Conf. Ep. ἀδέσπ. DCLXXXIII. et ſq. quod *Gregorii* eſt *Theologi.* Conf. not. ad Scolion VII. p. 297. et ad *Simonid.* Ep. XXXIII. p. 221. Inprimis comparandus *Theocrit.* Eid. XVII. 45. πότν' Ἀφροδίτα, Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν κ. τ. λ. quem locum ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XII. p. 334. Ζώει τοι, Διόνυσε, τεὸς νέος· οὐδὲ περήσει Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος.

C. Vat. Cod. p. 244. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 203. St. 295. W. ἄδηλον eſt. Dicitur ſcriptum eſſe in eos, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerint. Mirum eſt, quod illi dicuntur adamaſſe ἀίδαν ἐνύπνιον, mortem ſomnium, ſeu, ut ſomnium, *Brodaeo* interprete. Aliud quid olim ſcriptum fuiſſe, probabile eſt. Putabam:

οἵδ' ἀίδαν στέρξαντες ἐνόπλιον — —

mortem in pugna et armis. Supra Epigr. LXXXIV. ἀίδαν ἄλκιμον εἱλόμεθα. ἐνόπλια παίγνια dixit *Plato* de LL. VII. p. 796. Hac lectione totius diſtichi ſenſus valde erigitur. Hi, quod mortem appetiverunt fortium virorum, non, ut ceteri, columnam, ſed ipſam virtutem virtutis ſuae monimentum acceperunt. Huic autem conjecturae merito confido, cum *Caſaubonum* in eandem incidiſſe videam. — Pro ἅπερ ἄλλοι Vat. Cod. ἅτερ ἄλλος. ἄλλος etiam Aldina pr. et Aſcenſ. legit. In altero verſu malim:

ἀλλ' ἀρετὰν μνᾶμ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Haec uncialibus ſcripta APETANMNAM quomodo in APETAN ANT abire potuerint, ſponte apparet. *Simonides* Ep. XLVII. κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι. Idem Ep. XL. ἀντ' εὐεργεσίας μνᾶμ' ἐπέθηκε τόδε.

¶. 35.] CI. Cod. Vat. p. 244. Ἀντιπ. Σιδ. Εἰς τοὺς ἐν Ἰσσῷ Περσῶν πεπτωκότας ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα μάχῃ. Plan. p. 200. St. 291. W. — V. 1. προβολῇσιν Plan. προβολὰς, quae vox de murorum munimentis proprie usurpatur, de rupibus et saxis prominentibus explicat *Salmas.* ad Solin. p. 604. sq. nixus praesertim loco *Harpocr.*: πρόβολοι. αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, καὶ οἷον ἀκταί τινες. Loca *Demosthenis*, ad quae *Harpocration* respexit, laudat *Valesius* p. 65. qui *Polybii* quoque locum excitat, L. I. 53. ubi προβολὴ eodem sensu occurrit. Vide *Schweigh.* T. V. p. 285. Nihil igitur est in hac lectione, quod merito vituperes. Cum tamen Vat. Cod. προμολῇσιν praebeat, hanc lectionem *Br.* praetulit. *Suidas*: προμολῇσιν. ἐξοχαῖς. ἀκρωρείαις. *Damaget.* Ep. V. παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in οἶμος T. II. p. 666. — ἐφ' ἑσπόμεθα. Vat. Cod.

CII. Cod. Vat. p. 251. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 221. St. 322. W. In puerum, venti impetu de navis tabulato deturbatum. — V. 2. ἐρεισάμενος. Vat. Cod. — V. 3. ὁ θρῇξ ἐτύμως. Boreas vere Thracius, i. e. ferus, saevus, humanitatis expers. *Thrace* ap. *Statium* Theb. V. 84. *saeva* vocatur. *Impia Thracum pectora* ex *Horatio* nota Epod. V. 14. — De Borea Thraciae vide not. ad *Simonid.* Ep. CV. p. 266. — V. 5. ἀνοικτείρμων omnes edd. vett. usque ad *Stephanum.* Crudelitatis poëta accusat Ino, Melicertae matrem, quae, sui filii a Nereïdibus servati immemor, puerum, Melicertae aequalem, non servaverit. Ino navigantibus opitulari putabatur. *Orpheus* H. in Leucoth. LXXIII.

CIII. Cod. Vat. p. 427. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 19. St. 30. W. In vernam puerum, qui in mare delapsus perierat. — V. 3. ἐπεί. Omittit poëta commemorationem rei, quam eventus docet. Puer cum ad maris litus prorepsisset, fluctibus absorptus est; quo facto πλεῖον ἔπιε ποτὸν,

μαζῶν, paulo plus bibit, quam materna ipſi mamma ſolebat porrigere. — Frigidum carmen.

CIV. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Εἰς ἀρετιμίαν τὴν Κνιδίαν μετὰ τὸ τεκεῖν τελευτήσασαν. Planud. p. 234. St. 340. W. Hoc carmen expreſſit *Heraclides* Ep. I. p. 261. — V. 1. ἀρετιμίας. Vat. Cod. et ἱκέτοιο vitioſe. — V. 2. θεμένην. Vat. Cod. ἠϊόνι Planud. — V. 3. Vat. Cod. νέω a pr. man. Superſcriptum νέον, quod fortaſſe verum. *Tymn.* Ep. VI. ὤλετο δαιμονίῃ Ἀρτιτόκος· τὸ δὲ Μοῖρα κατῆγε νέον βρέφος ᾅδην. ut nos quidem hunc locum corrigendum putamus. *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 13. conjicit: ἄρτι τεῷ φ. quod vulgata deterius eſt. — V. 4. Δωρίδες. Mulieres Cnidiae. De Rhodiis agens *Strabo* L. XIV. p. 965. C. Δωριεῖς δ' εἰσὶν, ὥσπερ καὶ Ἁλικαρνασσεῖς καὶ Κνίδιοι καὶ Κῷοι. Ut hic *Antipater* mulieres Cnidias Aretemiadi in Orco obviam venientes fingit, ſic *Statius* de Priſcillae apud inferos adventu in Sylv. L. V. 1. 253. *ſi quando pio laudata marito Umbra venit, jubet ire faces Proſerpina laetas, Egreſſasque ſacris veteres Heroïdas antris Lumine purpureo triſtes laxare tenebras, Sertaque et Elyſios animae praeſternere flores.* — V. 5. ξαίνουσα. Proprie qui unguibus genas *radunt*, ξαίνειν dicuntur παρειάς. Hoc loco paulo generaliori ſignificatione accipitur, ut ap. *Euripidem* in Troad. 509. δακρύοις καταξανθεῖσα. quae verba idem plane ſignificant ac δακρύοις ἐκτήκειν χρόα ap. eund. in Helena 1435. Vide *Abreſch.* in Aeſchyl. L. II. p. 264. Non igitur opus eſt emendatione *Gilberti Wakefield* l. c. ψαίνουσα corrigentis. — V. 6. ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. ἀγγέλλειν h. l. pro λέγειν ſimpliciter. — V. 7. ὠδίνουσα. Vat. Cod. Pro τέκος Aldina ſec. τέκον. In marg. Plan. εὑρίσκεται καὶ ὦ φίλαι. unde *Brunckius* eleganter corrigit:

διπλόον ὠδίνασα, φίλαι, τέκος — —

quam correctionem non improbare debebat doctiſſimus *Wakefield.* Comparandus *Auſonius* in Parent. XXIII. 17.

Quatuor ediderat nunc facta puerpera partus: Funera sed tumulis jam geminata dedit. Sit satis hoc, Pauline pater; divisio facta est. Debetur matri cetera progenies. Conf. Epigr. ἀδέσπ. DCCXXX. Similia collegit *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 51. — V. 8. Ἐκφρονι tentat *Scaliger*; male. Εὔφρων tuetur *Heraclid.* l. c. Εὔφρονος ἦλθον εἰς λέχος. — Si tamen pro φθιμένοις alicubi reperiretur φθιμένη, id lubenter amplecterer.

¶. 36.] *CV.* Vat. Cod. p. 232. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 240. St. 349. W. In aucupem, quem, dum avibus struebat insidias, vipera mordens occiderat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in Βιστονία T. I. p. 435. et in ψῆρας T. III. p. 704. Loco priore ὑψιπέτην legitur. Βιστονία vocatur grus, quae in Thracia praecipue nasci putabatur. Discessurae dicebantur ad Hebrum congregari indeque in Aegyptum pergere. Vide *Bochartum* in Hieroz. T. II. p. 70. sq. Sementem sequuntur, terrasque, cum grana deficere vident, relinquunt. Hinc σπέρματος ἁρπάκτειρα. Grues autem fundis dejiciebantur. *Virgil.* Aen. L. XI. 578. *Tela manu tenera jam tum puerilia torsit, Et fundam tereti circum caput egit habena; Strymoniamque gruem, aut album dejecit olorem.* — κῶλα ἐύστροφα ῥινοῦ fundam circumscribunt. — V. 3. 4. *Suidas* in ἄποθεν T. I. p. 274. et in κῶλα T. II. p. 361. tandem in ῥινὸν T. III. p. 260. Tertium versum solum in χερμαστὴρ T. III. p. 664. Idem laudat v. 5. 6. in εὐτήτειρα T. II. p. 743. et v. 6. in ἐνεῖσα T. I. p. 744. De dipsade videndus *Aelianus* H. A. VI. 51. — V. 7. ἴδ' in Vat. Cod. ε lineae superscriptum, ἴδε; ibidem λεύσσων legitur. — V. 8. τοὔμπροσίν. Vat. Cod. — Veteres edd. et duo regii Planudeae πῆμα exhibent. Ap. *Stephanus* κῦμα. Ducta sunt verba ex *Homer.* Il. λ. 347. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ.

CVI. Cod. Vat. p. 286. Ἀντιπ. εἰς Δάμιδα τὸν Νησαέα ναυηγὸν ὑπὸ ψύχους τελευτήσαντα. Planud. p. 255. St.

369. W. — In Damidem nautam, qui in ipſo portu nive crebro cadente perierat. — V. 1. Δᾶμις ὁ Νησαεὺς Vat. Cod. In Planud. regio optimo ὁ Νησαιεύς. In cod. *Jani Laſcaris* ὁ Νικαεὺς et ſupraſcriptum Νικαιεύς. Vide de hac forma Stephanum Byz. in Νίκαια. Sed hanc lectionem emendanti librario deberi ſuſpicor. Vaticani aliorumque Codd. lectio eo ducit, ut corrigendum dicas:

Δᾶμις ὁ Νυσσαιεύς — — —

Vide *Steph. Byz.* in Νύσσα. Similiter peccatum eſt in Epigr. *Antiphili* XLI. ubi lectio Vat. Cod. Γλαῦκος ὁ νησαίοιο in Νεσσαίοιο mutanda et de freto Neſſaeo explicanda eſt. — V. 5. Navem ſimul cum hominibus et omni onere ſalvam in portum perduxit. ἀσκηθεὶς omnes vett. edd. praeter *Stephan.* qui tamen ipſe in notis intellexit, melius ſcribi ἀσκηθεῖς. Hoc verum. — V. 6. ἢ μύσας. Plan. Junctim ἤμυσας legendum cenſebat *Stephanus*, apóſtrophen eſſe putans. Huic opinioni nonnihil patrocinatur verſu ſequ. ἔδυς, ut in Cod. Vat. ed. Flor. Ald. pr. et Aſcenſ. legitur. Sed vel ſic apoſtrophe locum non habet poſt κάτθανεν. ἠμύσας, non ἤμυσας, legebat *Brodaeus*, qui vertit: flecto, inclino, cado; et *Opſopoeus:* cum inclinaſſet, ſe ſcil. Hanc lectionem *Brunckius* inconſiderate mutavit, μύσας corrigens, quo recepto non ſatis video, quomodo metrum ſalvum eſſe poſſit: μυσας | ὁ πρεσ | βῦς ἴδ' | ὡς λιμε | να — cum ἠμύσας et metro et ſenſui ſatisfaciat. ἠμύειν dici poteſt is, qui ſedens ſomnum capit, inclinato capite. *Apollon. Rhod.* L. II. 581. οἱ δ' ἐσιδόντες Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. *Homer.* Il. θ. 306. Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ, Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν· Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν. Id. Il. τ. 405. ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι. — In Cod. Vat. vitioſe ἠμέας ὁ πρ. — Pro ἔδυ, quod Aldus in ſuis Codd. invenit, ἔβυ exhibet Ed. Ald. filior.; quod pro mero typographorum errore habendum eſt. ἔβη tamen huic loco etiam conveniret.

CVII. Cod. Vat. p. 265. ſq. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 243. St. 354. W. In Polyxenum quendam, qui, cum a coena per noctis tenebras domum rediret, de lubrica via delapſus periit. Expreſſum videtur ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXV. — V. 1. Διόνυσσον. Cod. Vat. — V. 5. Hinc Polyxenum Smyrnaeum fuiſſe intelligitur. Quo loco autem perierit, non dicitur. Certe non in loco patriae propinquo, ut apparet ex verbis ἑκὰς Σμύρνης, et ex Archetypo: ἀντὶ δὲ γαίης Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος. An v. 3. pro ἀγρόθε (Ed. Flor. ἀγρόθι) olim Ἀργόθι fuit?

¶. 37.] *CVIII.* Cod. Vat. p. 308. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 252. St. 365. W. Ariſtagoras, poſtquam famoſiſſima quaeque maris loca ſalvus praeternavigaverat, in ipſo portu naufragium fecit. — V. 1. θάλαττα bis, vulgo. Mare ubique mare, ubique ferox et perfidum. Similiter *Petronius* c. XLII. *Sed mulier eſt mulier! milvinum genus.* ſi recte emendavimus. — V. 2. ὀξείας. *Caſaubonus* adſcripſit: *cautes vel inſulae.* Proprie ὀξεῖαι ſunt rupes aſperae in mari exſtantes. *Lucian.* T. VIII. p. 162. Bip. ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι. *Pollux* L. I. 115. χοιράδες, ἄκραι χειμέριοι, ὀξεῖαι. Sed hoc loco nomen proprium regionis cujusdam naufragiis infamis requiritur. Nec dubites, quin ſcribendum ſit:

καὶ Ὀξείας ἠλεὰ μεμφόμεθα.

Sunt enim Oxiae inſulae in mari Ionio, prope Echinadas. Vide *Strabon.* L. X. p. 458. *Stephanus Byz.* in Ἀρτέμιτα. — ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων νῆσος Ἀρτέμιτα. Ῥιανὸς' οἱ θεσσαλικῶν (fort. Ῥιανὸς ἐν Θεσσαλικῶν δ. vide *Fabric.* Bibl. Gr. IV. p. 658.) Νήσοις Ὀξείῃσι καὶ Ἀρτεμίῃ ἐπέβαλλον. ubi *Pinedo* Ἀρτεμίτῃ corrigit. — Has igitur regiones *temere* prae aliis incuſari ait. ἠλεά. *Callimach.* ap. *Etym. M.* ἠλεὸς, μάταιος. — ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πειθόμενε. — V. 3. τοὔνομ' ἔχουσι. ὄνομα in talibus *praetextus* eſt. ὄνομα καὶ πρόσχημα jungitur ap. *Polyb.* L. XI.

6. 4. μετ' ὀνομάτων καλῶν *Thucyd.* L. V. 89. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 82. — ἐπεί. Quod nisi ita se haberet, quomodo, quaeso, factum esset, ut me, his omnibus vitatis, portus Scarphaeus obrueret? — V. 5. νόστιμον. Jam totam rem concludit poëta: Secunda fortuna est, quae reditum efficit; hanc sibi quisque precator. εὐπλοίη νόστιμος, secunda navigatio, quae in locum destinatum ducit, σωτήριος, ἀνακομιστικὸς, ut *Hesych.* interpretatur v. νόστιμον ἦμαρ. Passim ὥριος est *salutaris*, *secundus* simpliciter, nullo ad vocis originem respectu habito. Vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Cer. 134. — ὡς τά γε πόντου πέλαγος. Nam mare quidem ubique sui simile esse, mea experientia edoctus scio. *Propert.* L. II. El. XIX. 64. *An quisquam in mediis persolvat vota procellis, Cum saepe in portu fracta carina natet.* L. III. 5. 50. *Ventorum est, quodcunque paras: haud ulla carina Consenuit: fallit portus et ipse fidem.* — In Edit. Lips. vitiose εὐπλοίην excusum.

CIX. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 21. St. 33. W. Gorgo vetula gravi tonitru perterrefacta ad focum mortua concidit. — V. 1. χειμέριον. Plan. et Vat. Cod. In edit. *Hieronymi de Bosch* χειμερίην video excusum, quod consulto factum esse non puto. — ἄνθρακι Vat. Cod. — V. 2. ἐξεπάταξε. terrore percussit, attonitam reddidit. *Homer.* Od. ε. 326. σύ γε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. ἐκπεπληγμένος. ἔκφρων. *Hesych.* — V. 3. κατήμυσε. exstincta est, oculos clausit. *Callimach.* Ep. XLV. κήπέμυσ' ἐκείνων Εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. Plene Auctor Ep. ἀδεσπ. DCLX. κανθοὺς τοὺς γλυκεροὺς ἔμυσας. *Philo* Tom. I. p. 645. 31. καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα. Vide *Merrick* ad Tryph. v. 15. *Intpp. Thomae M.* p. 175. — πνεύμονα ψυχθεῖσα. pulmonibus subito contactis frigore. Laudat *Brodaeus Galenum* περὶ αἰτίων συμπτ. Καὶ ἀπέθανον ἤδη τινὲς ἐπὶ φόβοις ἐξαιφνιδίοις, ὅταν ἀσθενὲς φύσει ψυχάριον ἰσχυρῷ πάθει κατασχεθὲν κατασβεσθῇ τε καὶ καταπνιγῇ. — V. 4. πρόφασις. Se-

cundum *Tryphonem* T. II. p. 451. προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος. Senis, casu exstincti, historiam narrans *Antiphil.* Ep. XXXV. ἦν γὰρ ἕτοιμος Εἰς ἀΐδην, ἐκάλει δ' ἡ πολιὴ πρόφασιν.

CX. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 287[a]. St. 415. W. In Artemidorum, duodecim annorum puerum, praematura morte matri ereptum. — V. 1. σήματι. Vat. Cod. — V. 2. δωδεκέτην. Vat. Cod. ita tamen, ut ν lineae superscriptum sit. — γοάωσα. Idem. — V. 3. εἰς ante πῦρ omittit Vat. Inepta lectio πόνος εἰς πόνον, quam corrigens *Guil. Canter.* Nov. Lectt. II. 1. εἰς σποδὸν reponendum judicavit, probante *Brunckio.* Idem *Jos. Scaliger* adscripsit margini. — V. 4. ὤλεθ' ὁ Παμμέλεος γεινομένου κάματος. Cod. Vat. In his saltem verum ὤλεθ' ὁ —. — V. 5. ὤλετ' ἀπευθής. Si sincerum, idem est ac ἄφαντος ᾤχετο, ἠφανίσθη. Sed de sinceritate lectionis dubitare nos cogit et versus inconcinnitas et Vatic. Cod. scriptura: ὤλετο ἀποθενὰ τέρψις — unde facili opera elicimus lectionem vulgata et doctiorem et elegantiorem:

ὤλετό θ' ἁ ποθενὰ τέρψις σέθεν.

ποθενὸς pro ποθεινὸς usurpavit *M. Argentar.* Ep. XXXII. ὁ τὰς ποθενὰς ἐπιμισθίδας αἰὲν ἑταίρας πέμπων. — ἄκαμπτον non vulgari significatione accipiendum est, quo durum et inflexibilem notat, sed de loco dicitur, unde nemo revertitur. Ducta metaphora ab equis cursoriis, qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι· et auriga equos circa metam flectens κάμπτει. *Theocrit.* Eid. XXIV. 118. καὶ περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. Vulgaris circumscriptio viae ad inferos. ἀνόστητος χῶρος. *Nonnus* Dion. XXX. p. 772. εἰ πέλε νόστιμος οἶμος ἀνοστήτοιο βερέθρου. *Catull.* III. 10. *Qui nunc it per iter tenebricosum Illuc, unde negant redire quenquam. Philetas* ap. Stob. p. 599. ἀτραπὸν εἰς ἀΐδεω Ἤνυσα, τὴν οὔπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης. Eodem sensu *Hermesianax* ap. *Athen.* XIII. p. 597.

ἔπλευσε δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον. — V. 7. ἐφήβειην vulgo et Vat. Cod. Deinde tres Aldinae ἐλθὸν legunt, cum τέκος jungendum; Aſcenſ. et Steph. revocaverunt lectionem Ed. Fl. ἐλθών. — Vat. Cod. ἦλθες legit, quod vulgatae fortaſſe praeferendum. — κωφὰ κόνις. *Catull.* CII. *Ut te poſtremo donarem munere mortis, Et mutum nequidquam alloquerer cinerem.*

CXI. Cod. Vat. p. 238. Ἀντιπ. In Anth. Planud. p. 266. St. 383. W. ἄδηλον eſt. In formicae tumulum, prope aream exſtructum. Prius diſtichon laudat *Suid.* in ἁλωὰς T. I. p. 124. et in δυηπαθὴς T. I. p. 631. — Verſum 2. 3. 4. idem in ἠρία T. II. p. 75. — δυηπ. ἐργάτα. *parva magni formica laboris. Horat.* I. Serm. I. 33. — V. 3. Vulgo σταχυηφόρος. Ap. *Suidam* σταχυοτρόφος. Noſtrum eſt in Cod. Vat. Ad ſententiam conf. notas ad *Meleagr.* Ep. CXX. p. 133. — Pro ἀροτραίη *Schneiderus* mallet ἀρουραίη. θαλάμη eſt μυχὸς, ὀπὴ, ipſum ſepulcrum, in agro.

Praeter haec Epigrammata in Cod. Vat. *Antipatro Sidonio* tribuitur Epigr. *Anytes* XX. *Cerealii* III. ἀδέσπ. CCXXVII. CCXXVIII.

DAPHITAE GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

T. III. p. 330.] De Magneſia agens *Strabo* L. XIV. p. 958. A. κεῖται ἐν πεδίῳ, ait, πρὸς ὄρει καλουμένῳ Θώρακι ἡ πόλις· ἐφ᾽ ᾧ σταυρωθῆναί φασι Δαφίταν τὸν γραμματικὸν, λοιδορήσαντα τοὺς βασιλέας διὰ στίχου· Πορφύρεοι — — καὶ λόγιον δ᾽ ἐκπεσεῖν αὐτῷ λέγεται, φυλάττεσθαι τὸν Θώρακα. Alii hiſtoriam paulo aliter narrant; de qua diverſitate dicemus in Hiſtoria Poët. Anthol. Rex, quem Daphitas contumeliis laceſſiſſe dicitur, fuit Attalus, is, ut videtur,

qui ſibi primus regium nomen arrogavit. Hunc cum cetera regia familia appellat πορφυρέους μώλωπας, i. e. ſervos flagellorum vibicibus terga ſignata habentes, propter Philetaerum, Lyſimachi eunuchum, qui primus Pergamum a Lyſimacho avertit, ſibique ſubjecit, ingenti gaza, quae ipſius fidei a Lyſimacho commiſſa erat, occupata. Propter hanc cauſam poëta ejus ſucceſſores ἀποῤῥινήματα γάζης A. vocat, quaſi ſcobem et purgamenta dixeris. In πορφύρεοι ludicra eſt ambiguitas. Simul enim ad vibicum colorem, ſimul ad purpuram regiam reſpicitur. De Philetaero ejusque familia diſerte tradidit *Strabo* L. XIII. p. 925.

DAMAGETAE EPIGRAMMATA.

¶. 38.] *I.* Inducendum eſt hoc diſtichon, quod librarii errore *Damagetae* tributum eſt, cum pars ſit Epigrammatis *Antipatri Sid.* XXV. ubi vide notas.

II. Cod. Vat. p. 194. Primus, quod ſciam, edidit *Reiskius* in Anth. nr. 495. p. 42. Repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 165. Arſinoë, Ptolemaei filia, Dianae comae ſuae cincinnum dedicat. Plures tamen fuerunt hujus nominis puellae in Ptolemaeorum familia, inter quas illa, quam Philadelphus in matrimonium duxit, notiſſima. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀλκήεντας T. I. p. 117. unde veram lectionem recepit *Reiskius.* Nam in Cod. Vat. ἀκήεντας habetur, quod *Br.* in Analect. in ἀκήεντας mutavit; in Lectt. ἀλκήεντας reſtituendum cenſet. — V. 2. 4. ap. *Suid.* in πλόκον T. III. p. 132. cujus lectionem τόνδ' ἀνέθηκε κόμης a *Toupio* lectioni Vat. Cod. non ſine cauſa idonea praelatam eſſe cenſet *Brunckius.* — V. 4. „ἱμερτοῦ πλοκάμου. Sic cod. noſter et Suidas: ſub„auditur ἀπὸ vel μέρος. Emendabat Salmaſius ἱμερτὸν

„πλόκαμον, quod minime neceſſarium eſt." *Br.* *Toupius* ἱμερτοὺς πλοκάμους corrigebat. Idem vir doct. in marg. apogr. Lipſ. notavit.

III. Anth. Plan. p. 2. St. 4. W. Spartanus luctator, neſcio quis, gloriatur, ſe non arte, ut Meſſenios et Argivos, ſed corporis vi et robore pollere. Praeclare ad hoc carmen illuſtrandum facit locus *Plutarchi*, a *Brodaeo* excitatus, T. II. p. 233. E. τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται. Apud Argivos autem ars palaeſtrica inprimis floruit. *Diotim.* Ep. V. Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων. Cf. *Theocrit.* Eid. XXIV. 109. — ἀπὸ Μεσσάνας. *Brodaeum* impugnat *Burmannus Sec.* ad Numiſm. Sic. in *Dorvillii Sicul.* T. II. p. 300. quod hunc locum de Meſſeniis, Peloponneſi incolis, acceperit. Meſſenen Peloponneſi nunquam a veteribus Μεσσάναν appellari, quod nomen Meſſanae Siciliae proprium fuerit. Quod ſi verum eſt, Μεσσήνης ſcribendum; Siculos enim arte luctandi excelluiſſe, nemo tradidit. Sed apud *Nicandrum* quoque *Colophonium* Ep. III. Μεσσάνα ſcribitur, ubi, niſi omnia fallunt, de Meſſene Peloponneſi agitur.

Ex Tom. III. p. 331.] *III*[a]. „Planud. p. 309. St. „449. W. Damagetae tribuitur hoc Epigr. quod multo „recentioris peſſimique poëtae eſſe videtur. μείζων in „2. verſ. (ſic enim in Flor. edit.) contra metrum; quod „autem repoſuerunt μεῖζον, contra ſyntaxin eſt. Inepta „eſt ταυτολογία in 4. verſ. ὑπὲρ ζωᾶς καὶ βιοτᾶς, cujus „vitium paulisper minueretur, ſcribendo ὑπὲρ ψυχᾶς καὶ „βιοτᾶς. Nihil in toto carmine, quod non ex aliis emen„dicatum. Cura, qua v. 2. emendavi, ſuperſedere po„tuiſſem." *Br.* Scriptum eſt, cujuscunque tandem auctoris fuerit, in Herculem cum leone Nemaeo pugnantem; in quo argumento verſatur etiam *Archias* Ep. XXVII. Praeter tautologiam verſus quarti non video, quid nos

in hoc carmine tantopere offendere debeat, ut illud ex *Damagetae* carminibus eximendum esse statuamus. Interpolatum tamen videtur et depravatum. — V. 2. πολλὸν ὁ μὲν θηρῶν μείζων. Vulgo. Metri vitium tollere conantes μεῖζον nonnulli dederunt. Hic desideramus melioris codicis opem. Nostra lectio audax est et mire vitiosum *Brunckii* commentum, cui talem versum excidere potuisse miror. Nihil in talibus mutari tutius. — V. 3. ὄμμα λοξόν. *Gregor. Nazianz.* in Vita sua p. 28. D. κάπροι — λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν συνῆπτον. *Theocrit.* in Hercule λεοντοφόνῳ v. 241. ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενον ὅσσοις θὴρ ἄμοτος. — V. 4. Non dubito, quin interpolatus sit hic versus. Fortasse scribendum:

— ὑπὲρ ζωᾶς αἰνέβιοι σφετέρας.

sive:

— — — αἰνολέται σφετέρας.

Leonem Nemaeum αἰνολέοντα vocat *Theocrit.* Eid. XXV. 168. et θηρίον αἰνὸν 205. — V. 6. Omnem circa Nemeam regionem leonis illius timor desertam reddiderat. *Theocrit.* l. c. 218. οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην· Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. — Pro Νεμέα tres Aldinae Νεμέᾳ legunt.

IV. Cod. Vat. p. 286. Edidit *Jensius* nr. 54. *Reisk.* in Anth. nr. 704. p. 134. Thymodes filio Lyco, qui in fluctibus perierat, cenotaphium exstruit. — V. 1. Θυμώλης *Jens.* unde *Reisk.* Θυμοκλῆς. — V. 3. οὐδὲ γὰρ ὀθνείην ἔλαχεν κόνιν. Hoc tam indubitanter pronuntiari miror. Verisimile erat, naufragi corpus in litore alicubi putrescere; certum non erat. Quare recte v. 5. ἔνθ' ὅγε που, ubi ille *fortasse* insepultus jacet. Haec efficiunt, ut scribendum censeam:

οὐδὲ τάχ' ὀθνείην ἔλαχε κόνιν.

Triste est et parvum fortunae munus, in terra *peregri-*

na humari; ſed ne hoc quidem Lyco contigiſſe probabile eſt. — V. 4. νήϊας ἢ γήσων ποντιάδος τις ἔχει. *Jenſius*. unde *Bernardus* in Epiſt. ad Reisk. p. 507. infeliciter corrigit: ἢ γείσσος ποντίας ἔστις ἔχει. Veram lectionem, quam *Br.* ex codice dedit (ubi νιὰς legitur) absque codice perſpexerunt *Lennep.* et *Ruhnkenius* in Ep. crit. p. 121. *Reiskius*, reliqua recte corrigens, ἀκτὴ νηπιὰς (Bithyniae aut Phrygiae litus. *Schol. Apoll. Rh.* L. I, 1116.) perperam ſcripſit. Codicis tamen lectionem idem retineri poſſe putans, de monte Ithacae Νήϊον cogitabat. *Brunckius* verba ἀκτὴ νηϊὰς interpretatur ἀκτὴν νηῶν δεκτικὴν, litus, ubi naves ſtationem habent. Sed tum prorſus inepte ſuſpicatur poëta, naufragi corpus inſepultum jacere in litore navibus frequentato. Adde, quod omnino ad miſerationem faciendam non ejusmodi litus, ſed potius ſaxoſa aliqua et deſerta regio fingi debebat. Et ſic in hoc argumento paſſim fieri video. *Antip. Theſſ.* Ep. LXVI. κεῖσαι δὴ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἠϊόνι Ἠσύ γε πρὸς πέτρῃσι. *Zonas* Ep. IX. ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι πλαταμῶνες Δέξοντ' Αἰγαίης γείτονες ἠϊόνες. *Archias* Ep. XXXIII. ἢ γὰρ ἁλιῤῥήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου. Quae cum ita ſe habeant, veram lectionem in νηϊὰς latere ſuſpicor. Alii aptius epitheton circumſpiciant. — Ποντιάδων *Ruhnkenius* et *Reiskius* de nomine proprio inſularum Ponti Euxini acceperunt; *Brunckius*, ut videtur, de appellativo. Hoc melius. Non multum quidem ponderis hoc epitheton habet; ſed multa occurrunt hujus generis et hoc ipſum vocabulum ap. *Euripid.* Iph. Aul. 253. ποντίας νῆας. — V. 5. πάντων κτερέων. ne parvo quidem pulveris munere accepto. — ἀξείνου. in litore inhoſpitali, ubi nemo de humando naufrago cogitaverit. Si Ποντιάδων recte ſcribitur, verba ἀξείνου αἰγιαλοῦ ad maris Euxini, quod etiam Ἄξεινος vocatur, litora referenda ſunt.

¶. 39.] *V.* Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 269. St. 388. W. ſine auctoris nomine. Comparandum Epigr. *Antip. Sidon.* LXVII. et Epigr. *Palladii* in Anth. Lat. T. I. p. 99. — V. 1. 2. *Suidas* laudat in προμολῇσιν T. III. p. 190. Ut de omni Orphei vita, ſic etiam de ejus ſepulcro diverſa traduntur. Fuerunt, qui eum Dii in Macedonia ſepultum dicerent. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 5. *Pauſan.* L. IX. p. 769. Ἰόντι ἐκ Δίου τὴν ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ στάδια προεληλυθότι εἴκοσι, κίων τέ ἐστι ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐπίθημα ἐπὶ τῷ κίονι, ὑδρία λίθου. Ἔχει δὲ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρφέως ἡ ὑδρία, καθὰ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι. — V. 3. *Suidas* v. ἀπειθῶ T. I. p. 261. In Cod. Vat. σὺν ἅμ' diviſim. — V. 4. ὑλανόμων ἀγέλα. Vat. Cod. ἀγέλῃ. Planud. — V. 5. ὁππότε. Cod. Vat. μυστηρίδας Βάκχου. Erat in Helicone Orphei ſtatua, adſtante Τελετῇ. πεποίηται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θηρία ἀκούοντα ᾄδοντος. *Pauſan.* l. c. p. 768. *Damagetes* noſter myſteria Orphica cum Bacchicis confundit, quae illis recentiora fuiſſe, dubitari non poteſt. — V. 6. ἡρῴῳ ποδί. heroico metro primus aptavit verba. Fuerunt igitur, qui Orpheum pro hexametri inventore haberent. Primos verſus heroïcos a vatibus Delphicis concinnatos eſſe, tradit *Plin.* H. N. VII. 57. Haec res ejusmodi eſt, ut vel vetuſtiſſimi Graecorum ſcriptores nihil certi de ea pronuntiare potuerint. — V. 7. 8. *Suidas* in ἀκήλητον T. I. p. 83. et in Κλύμενος T. II. p. 333. οὕτω λέγεται ὁ Ἅιδης, ἢ ὅτι πάντας προςκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, ἢ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. *Pauſan.* L. II. 35. p. 195. Apud Hermionenſes e regione templi Χθονίας templum Κλυμένου eſſe narrat: Κλύμενον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον ἐλθεῖν ἔγωγε ἐς Ἑρμιόνα ἡγοῦμαι· τοῦ θεοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις, ὅντινα ἔχει λόγος βασιλέα ὑπὸ γῆν εἶναι. *Ariſtodic.* Epigr. II. p. 260. Ἤδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι, Καὶ δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Φερσεφόνας. Veterum loca de Clymeno collegit *N. Heinſius* ad Ovid. Faſt. VI. 757. — βαρὺ νόημα καὶ ἀκήλητον θυμὸν Plutoni ſimiliter tribuit *Virgil.* Georg. IV. 469.

regemque tremendum Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. Non satis apparet, quid in vulgata lectione offenderit *Piersonum*, qui in Verisim. p. 87. τὸν ἀκήλητον κευθμὸν corrigere tentavit. Non valde quidem elegans est vulgata, nec tamen propterea correctione indiget. Minime enim *Damagetes* melioribus Anthologiae poëtis accensendus est.

VI. Bis legitur in membranis p. 242. et p. 274. Anth. Plan. p 199. St. 289. W. In Aristagoram, Theopompi filium, qui, pugna pro urbe Ambracia suscepta, perierat. Ad quod aevum haec historia referenda sit, ignoramus. *Schneidero* tamen judice ad illud tempus pertinet, quo Philippus, Demetrii filius, cum Epirotis urbem Ambraciam vi expugnavit, narrante *Polybio* L. IV. 61. T. II. p. 144. sq. Si hoc Epigramma ex antiquiore poëta expressum est, putaveris, scriptum esse in Lacedaemonium (Δωρικὸν ἄνδρα) aliquem ex iis, qui anno septimo belli Peloponnesiaci Ol. LXXXVIII. 4. ab Ambraciae civibus praesidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. *Diodor. Sic.* XII. 63. Tom. I. p. 520. — βοαδρόμος. i. e. βοηθός. ut *Suidas* interpretatur, hunc versum laudans Tom. I. p. 439. ubi φεύγειν ἤθελεν legit. Eadem est lectionis diversitas ap. *Antip. Sidon.* Ep. XXII. 7. — V. 2. sic ut hic et in Planudea legitur in Vat. Cod. loco pr. Longe diverso modo ibid. loco sec. τεθνάμεν ἢ τὸ φυγεῖν εἵλετ' Ἀρηϊμένης. — Omissum est μᾶλλον ante ἢ, cujus ellipsios exempla dedit *Abresch.* in Animadv. in Aesch. T. II. p. 19. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CVI. p. 117. — V. 3. υἱός τ' εὐπόμπου. Vat. Cod. loc. pr. υἱὸς ὁ Θευπ. loco sec. Nostrum est in Planud. — V. 4. Pro οὐ ζωᾶς Vat. Cod. loco sec. οὐχ ἥβας, quod elegantius.

VII. Cod. Vat. p. 273. Planud. p. 201. St. 293. W. Scriptum in Gyllin, Lacedaemonium, qui, tribus Argivis interfectis, ipse periit. Hunc Gyllin eundem esse putant,

qui vulgo Othryades appellatur. Sed si nobilem illam Argivorum Spartanorumque de Thyrea pugnam respexit noster, traditionem a vulgata longe diversam secutus esse videri debet. Vide ad *Simonid.* Ep. XXVI. — V. 1. ὔμμιν. Vat. Cod. ὔμιν. ed. Flor. — V. 3. ἄνδρα δ' ὃς 'A. Vat. Cod. et in fine versus εἶπεν. Miror, *Brunckium* tam patienter tulisse inutile fulcrum, inter τόδε et εἶπε intrusum. Scribendum videtur:

ἄνδρας ὃς Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τόδ' ἔειπε.

Posteriorem hanc emendationem confirmat conjectura *Jos. Scaligeri*, qui etiam in capite versus ἀνέρ', ὃς emendandum censebat. ἄνδρας mihi quidem videtur verius.

VIII. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294. W. In Machatam, Achaeum, qui in pugna contra Aetolos perierat. Viri nomen vulgo μαχητὰ, ut adjectivum, scribitur; quod emendavit *Scaliger.* Planudeae interpretes tamen hoc carmen referunt ad Machatam illum, de quo *Polybius* multa narrat Libro IV. In qua conjectura egregie falsi sunt. Noster enim Machatas Ἀχαιϊκὸς ἀνὴρ diserte vocatur; ille, quem *Polybius* commemorat, Aetolus fuit. Vide L. IV. 34. et 36. Passim hoc nomen occurrit. Μαχάτα cujusdam sororem Philippus, Amyntae fil., in matrimonio habuit, narrante *Athen.* L. XIII. p. 557. C. Machatam πρωτεύοντα τῶν Ἠπειρωτῶν, qui Tito Flaminio viam monstravit, qua hostes circumveniret, commemorat *Plutarch.* Vit. T. II. p. 405. — Ceterum Achaei cum Aetolis bellum gesserunt Ol. CXXXIX. 4. anno U. C. 534. — V. 1. Docte *Jos. Scaliger* legendum suspicatur: Πατρέων περὶ ληΐδα. Fuit enim *Patrae* urbs Achaïae. Vide *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 632. *L. Holsten.* p. 247. Probabilitatem huic conjecturae conciliat, quod ex *Polybio* discimus L. IV. 6. 9. Aetolos eodem, quod supra designavimus, anno Patrensium agros populatos esse. Tum ληῒς accipiendum de praeda, quam Aetoli conati

conati fuerant abigere, Machata aliisque prohibentibus. Mihi etiam olim ſcribendum videbatur:

ὤλεο δὴ πατέρων παρὰ λήϊα — —

periiſti majorum tuorum agros et poſſeſſiones defendens. — V. 3. πρῶϑ' ἥβας. Vat. Cod. — χαλεπόν. Color eſt, ut ap. *Phalaecum* Ep. IV. εἶν ἀλὶ δ' οὔ πως Εὐμαρὲς εἰς πολιὴν ἀνδρὸς ἰδεῖν κεφαλήν.

¶. 40.] *IX.* Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 202. St. 294. W. In Chaeronidam, qui pro foſſa, neſcio qua, in Achaeorum agro propugnans, ab hoſtibus interemtus fuit. — V. 2. μέσον. Miror *Caſaubonum*, qui adſcripſit νέκυν, quod hic certe locum non habet. — V. 3. τάφον. Vat. Cod. — τῇ τότε νυκτί. nocte, qua periiſti. — V. 5. „ἅλις ἀείδει. Quin haec verba corrupta ſint, dubitare non „ſinit prima in ἅλις producta. Scribendum Ἆλις, i. e. Elis, „Peloponneſi regio. Doriſmum, qui olim hic obtinebat, „mutarunt, pro more ſuo, librarii. Scripſerat poëta:

„καὶ μὴν ἀλλ' ἀρετᾶς σε διακριδὸν Ἆλις ἀείδει.

„In ἀρετᾶς ſubauditur ἕνεκα." *Br.* In eandem conjecturam incidit *Joſeph. Scaliger* in not. mſtis; eamque expreſſit *Grotius: Aeternum meritis Elide nomen habes.* Elis virtutem tuam, quam in ſuam civiumque ſuorum perniciem experta eſt, celebrabit. Elei in bello contra Achaeos ab Aetolorum partibus ſtabant. Ad quam vero pugnam referendum ſit carmen, non facile dictu eſt. *Opſopoeus* quidem Chaeronidam pro Aetolo habens, de Aetolorum circa Aegiram pugna agi exiſtimavit; de qua vide *Polyb.* IV. 58. T. II. p. 137. ſq. Sed iſta pugna non fuit circa foſſam, ſed circa acropolin; nec Eleorum in ea partes fuiſſe videntur. Equidem non dubito, quin reſpiciatur pugna quaedam, aliunde fortaſſe non cognita, circa eam regionem, quae proprie Τάφρος et Τάφρος μεγάλη vocabatur, illuſtris clade Meſſeniorum a Lacedaemoniis ibi accepta. Vide *Pauſan.* IV.

17. p. 321. et 323. *Polyb.* L. IV. 31. — Pro ἀείδει Cod. Vat. ἀείδῃ. — V. 6. ξείνην. In peregrina igitur terra Chaeronidas obiit. *Lycophr.* 296. πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων Πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν. quod expreſſum ex *Euripid.* Phoen. 1162. ſqq. ubi cum legatur: ξηρὰν δ᾽ ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς — apud noſtrum quoque ξηρὴν κόνιν non incommode legi poſſe putabam ad *Anytés* Ep. XV. p. 432. Licet tamen in vulgata acquieſcere.— Non omittendum, quod *Caſaubonus* verſ. quintum ſic legendum cenſebat: καὶ μὴν ἀλλ᾽ ἀρετή σε διακριδὸν αἰὲν ἀείδει. *Scaligeri* inventum melioris eſt commatis.

X. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 209. St. 305. W. Duo Charini filii, Thebani, a Thracibus interemti, rogant praetereuntes, ut patri nuntium de morte ſua ferre velint. — V. 1. Πρὸς Ζηνὸς vulgo. quod ex Lect. Aldinae pr. in ſequentes edd. venit. Ed. pr. enim, Ald. pr. et Aſcenſ. πρὸς διὸς legunt, quae eſt etiam Cod. Vat. lectio. *Salmaſius* emendavit πρός σε Δ. — V. 3. Πολύνικον. Vat. Cod. et Plan. — V. 4. „ἄμμι. nihil mutant Codd. „nec neceſſe eſt reponere ἀμφὶ, quod volebat Reisk.“ *Br.* ἄμμε conjecit *Joſ. Scaliger*; nec *Brodaeus* aliter legit. Sed tum profecto mallem ἀμφὶ, quod etiam *Schneidero* in mentem venit. — V. 5. „ὑπὸ Θρηκῶν. Sic Vat. Cod. „Planud. ὑπὸ θνητῶν, quod alii in ὑπὸ θητῶν, alii in ὑπ᾽ „ὀθνείων mutabant, quia manifeſto corrupta erat vulgata „lectio. Sed absque codice difficile erat genuinam aſſe„qui.“ *Br.* ὑπὸ Θρηκῶν tamen praeclare aſſecutus eſt *Brodaeus*; fortaſſe etiam *Caſaubonus*, ex cujus ſchedis enotatum reperio θρενῶν ſive θρεννῶν. — ἀλλὰ τὸ κ. Praeclara ἔννοια. Non noſtram mortem, ſed orbam ipſius ſenectutem lugemus. ὀρφανίῃ. *Eurip.* Ion. 790. τὸ δ᾽ ἐμὸν ἄτεκνον ἔλαβεν Ἀρὰ βίοτον· ἐρημίᾳ δ᾽ ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω.

XI. Cod. Vat. p. 323. Planud. p. 231. St. 336. W. In vett. edd. ἄδηλον eſt. Ap. Stephan. ἄδηλον, οἱ δὲ Δημάγ-

του. Auctoris nomen recte legitur ſcriptum in membranis Vat. — Theano Appellichi conjux moribunda abſentem maritum deſiderat. — V. I. ὕστατον Φ. Vat. Cod. omiſſo ὦ, quod *Br.* inſeruit. Vulgo ὑστάτιον, Φώκαια — quod verum videtur, ita tamen, ut ſcribatur:

ὑστάτιον, Φώκαια, κλυτὴ πόλις, τοῦτο Θεανὼ
εἶπ' ἔπος, ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη.

Color ductus ex Epigr. *Simmiae* III. ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλαν ποτὶ ματέρα Γοργὼ Δακρυόεσσα. Recte autem mihi ſcripſiſſe videor: τοῦτο Θ. εἶπ' ἔπος. *Leonid. Tar.* Ep. LXI. τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε. *Apollonid.* Ep. XX. τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν. — V. 2. εἶπες Vat. Cod. ἀτρύγετος νύξ. Orci tenebrae. *Homer.* Il. ρ. 425. δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.— V. 4. οἰκείῃ et πέρεις Cod. Vat. Prius, in hoc praeſertim poëta, non omnino ſpreverim. — V. 5. μόνος. Membr. Vat. — V. 6. Vulgo βαλοῦσα. In marg. Wechel. λαβοῦσα, quod Vat. Cod. confirmat. *Tibull.* I. El. I. 60. *Te ſpectem, ſuprema mihi cum venerit hora, Te teneam moriens deficiente manu.*

XII. Hoc carmen, quod ἄδηλον eſt in Plan. p. 244. St. 354. W. in Vat. Cod. p. 258. noſtro poëtae vindicatur, ubi lemma: Εἰς Πραξιτέλην τὸν ἀγαλματοποιὸν τὸν ἐκ τῆς Ἄνδρου. Huic lemmati ſi fides habenda eſt, tenemus Praxitelis patriam, de qua aliunde nihil commemorari video. Mihi tamen hic teſtis non valde idoneus videtur; nec in ipſo Epigrammate eſt, quod ejus ſententiam confirmet. — V. 3. ἱκανὴ μερίς. muſicae facultatis eximie particeps. De voce μερὶς vide ad *Tymn.* Ep. IV. ἱκανὸς ἀνὴρ, qui operi ſuſcepto ſufficiat; ut ap. *Longin.* Π. Ὑ. p. 13. Timaeus ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανός. ap. *Platonem* in Gorg. p. 514. D. ἱκανοὶ ἰατροὶ, *medici nomine ſuo digni.* quos ἱκανοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἄνδρας vocat *Xenoph.* Κ. Π. I. 6. 15. ἱππεῖς ἱκανοὶ ap. eund. IV. 3. 14. — V. 4. κήρυκος. bonus et verax. *Theocrit.* Ep. XX. εἰ δ' ἐσσὶ κηρυκός

τε καὶ παρὰ χρηστῶν. Id. Eid. XX. 19. εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον.

THEODORIDAE EPIGRAMMATA.

¶. 41.] *I.* Cod. Vat. p. 182. Θεωρίδα. Edidit *Kuster.* ad Suid. Tom. I. p. 666. *Reisk.* in Anthol. nr. 472. p. 30. Nautae ingens ſcolopendrae fruſtum, a fluctibus in litus ejectum, diis dicant. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἔβρασε. et in κυκᾷ T. II. p. 391. Male in apogr. Lipſ. μυριόπνουν legitur. — κυκηθεὶς eleganter de mari turbato. *Alciphron* L. I. 10. p. 36. ἄνεμοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. Hinc translatum ad pericula gymnici certaminis ap. *Sophocl.* in Electr. 732. παρεὶς Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. — V. 2. „Minime neceſſe eſt „cum Kuſtero ſcribere Ἰαπυγίους. In hac voce, ut fere „in nominibus propriis omnibus, υ modo longum, modo „breve. *Dionyſ.* in Perieg. 379. φῦλα Ἰηπύγων τετα„νυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο. Sic ap. *Apollon. Rhod.* Βέβρυκες me„diam modo corripit, modo producit. In Cod. ſcriptum „ἐπὶ σκοπέλοις, quod relinqui poterat, licet conſtructio „cum quarto caſu ſit uſitatior." *Br.* Apud *Suidam* σκοπέλους habetur, nec aliter lego in apogr. Spallett. — V. 3. 4. *Suidas* in βουφόρων T. I. p. 450. ubi recte habetur σελάχευς, cum in membranis Vat. σελάγευς legatur. Vitioſe in apogr. Lipſ. ἧς τόδ' ἀ. β. πελάγευς, quod etiam *Reiskium* in errorem induxit. In eodem apogr. ἀνῆψεν et κοίρανος legitur. — σελάχη primus Ariſtoteles vocavit piſces, qui pro ſpina cartilaginem habent et animal pariunt, ſecundum *Plin.* H. N. IX. 24. Etymologia vocabuli eſt ap. *Galenum* de Alim. 3. Cf. *Suidam* in σελάχιον et *Foeſium* in Oecon. Hipp. p. 338. — V. 4. δαίμοσιν. diis marinis, Ino praeſertim et Palaemoni, ut apparet

ex *Antip. Sid.* XIV. quod carmen *Theſſalonicenſis Antipatri* et ex noſtro expreſſum puto. — βούφορτοι εἰκόσοροι. naves onerariae; nihil amplius. *Reiskius* de alia hujus vocabuli interpretatione non cogitare debebat.

II. Cod. Vat. p. 182. Θεοδωρίδα. ἐπὶ κοχλίᾳ θαλασσίῳ. Hoc quoque carmen primus edidit *Kuſter.* ad Suid T. II. p. 407. *Dorvillius* in Sicul. T. I. p. 13. *Reisk.* in Anth. nr. 474. p. 31. Dionyſius, Protarchi filius, Nymphis cochleam marinam dono affert. — V. 1. *Suidas* in λαβύρινθος. κοχλιοειδὴς τόπος. — σημαίνει δὲ καὶ τὸ τῶν ἀντριάδων Νυμφῶν ἀνάθημα. Poſteriora haec etiam in Lex. Coislin. leguntur p. 235.— In Cod. Vat. legitur εἰν ἁλὶ, ut ap. *Suidam*, ubi *Kuſter.* εἰνάλιος corrigit, idque in Cod. haberi affirmat. In apogr. Lipſ. εἰνάλιε item ex emendatione legitur. Metro timens *Dorvill.* εἰνάλι' ὦ λ. Parum jucunda tautologia in verbis εἰνάλιε (cf. *Antip. Sid.* Ep. XIV. 8.) et ἐξ ἁλός. Vix tamen quidquam novandum eſſe putaverim, cum nec verſ. 3. et 6. a putida repetitione eorundem verborum immunes ſint. — V. 2. *Suid.* T. I. p. 37. in ἀγρέμιον. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας. idem, quod ἄγρευμα. vocabulum aliunde non cognitum. — Pro εὑράμενος, quod *Suidae* acceptum ferimus, membranae εὑρόμενος exhibent. — V. 3. Nymphae Naïades in antris praecipue colebantur, ut docet *Goens* ad Porphyr. p. XXIV. ubi duo poſteriora hujus carminis diſticha excitavit. *Suidas*: ἀντριάσι. ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις. Ejusmodi antri, Nymphis ſacri, (νυμφαῖον vocant) deſcriptionem ſatis illuſtrem dedit *Longus* L. I. p. 5. — V. 4. Πελωριάδος. Inventa erat illa cochlea ad Pelorum ſive Pelorida, Siciliae promontorium. Cochlearum Peloritanarum carnes in deliciis fuiſſe, teſtas vero a ludentibus uſurpatas, docet *Dorvill.* in Sicul. p. 13. Earum carnes alvum emollire, narrat *Plin.* H. N. XXXII. 31. — V. 4. laudatur ap. *Suid.* in πελώριον T. III. p. 73. V. 6. in ἀντριάσι T. I. p. 235. — σκολιὸς πορθμός.

Apollon. Rhod. L. II. 549. σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν — τρηχείης σπιλάδεσσιν ἐεργμένον. — Postremi hujus distichi color ductus ex *Callim.* Ep. XXXI. de concha Arsinoae dicata: ἔκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι Σοί τι περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

III. „In Cod. Vat. p. 195. tributum est hoc Epi„gramma *Theodoro.* Θεοδώρου ortum est ex compendio „scripturae in nomine Θεοδωρίδα: aut ab oscitante libra„rio sic scriptum pro Διοδώρου, quod probabilius est. „Διόδωρος a Christianis saepe in Θεόδωρος mutatum." *Br. Diodori Zonae* stilum hoc carmen redolet. Eodem modo nomina Θεοδώρου et Θεοδωρίδα confusa sunt in Ep. XI. Argumentum his verbis indicat *Brunckius:* Postquam Calliteles ex ephebis excessit et palaestram frequentare desiit, gymnasticam supellectilem Mercurio dedicavit ob peractam ordinate et modeste ἐφηβοσύνην, *juventutem.* — V. 1. 2. *Suidas* laudat in πέταλον T. III. p. 102. et in πιληθέντα p. 115. Utroque loco πέταλον exhibet, (quae Vat. quoque Codicis scriptura est) idque interpretatur πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν; quae non tam interpretatio quam conjectura vocanda est. πέτασον *Salmasius* inter describendum emendasse videtur; idque ex apogr. Lips. edidit *Reiskius* Anth. nr. 500. p. 44. Eadem est lectionis varietas in *loco Dioscoridis*, prolato a *Bod. a Stapel* ad Theophr. p. 441. ὁ πέτασος epheborum gestamen. Vide notata ad *Meleagri* Ep. IX. p. 24. sq. — Ceterum Cod. Vat. versu praeced. πιγηθέντα habet, quod mutatum in πεγηθέντα. Idem εὐξάνθου. Lana bene carminata εὔξαντος. εἴρια ξαίνειν est ap. *Homer.* Od. χ. 423. Cf. *Eustath.* Il. α. p. 62. 16. Notandum, veteres pileos ex lana confecisse. πῖλος ipse nomen ducebat ἀπὸ τοῦ ἐρίου πεπιλημένου, ut bene monuit *Schol. Homeri* Il. κ. 265. et *Etymol. Mag.* πῖλος. τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον. Exquisita de hoc vocabulo dedit *Graev.* in Lect. Hesiod. XII. p. 60. sq. — V. 3. *Suid.* in περόνη T. III. p. 100. Fibula chlamydem, quod

item epheborum geſtamen, ut docuimus ad *Meleagr.* Ep. IX. in humeris tenebat. Egregie huc facit locus *Luciani* in Amor. Tom. V. p. 306. ed. Bip. ubi mulierum fuco ſimplices puerorum munditias opponit: ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, τὴν ἱερὰν χλαμύδα (ſic lege cum vett. editt. Chlamys vocatur ἱερὰ propter puerorum ſanctitatem. *Graevius* et *Solanus* h. l. corruperunt.) ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. — Poëta noſter fibulam vocat δίβολον, quia binis dentibus utramque chlamydis laciniam mordet. — Vat. Cod. στεγγίδα habet, et *Suidas* quoque corrupte: περόνη. πόρπη. (falſa interpretatio. Vide *Polluc.* VII. 54. et *Spanhem.* ad Callim. H. in Apoll. p. 96. ſq.) καὶ δίβολον περόνην καὶ στεγίδα, τανυσθὲν τόξον. — Strigilis ſive στλεγγίδος uſus in gymnaſiis, quippe qua, antequam ingrederentur balneum, ſordes in palaeſtra collectas deſtringebant. Ferreae plerumque, apud Spartanos autem e calamis factae, ut diſcimus ex *Plutarch.* T. II. p. 239. B. apud Agrigentinos aureae, ſecundum *Aelian.* H. V. XII. 29. Confer *Raderum* ad *Martial.* XIV. 51. p. 922. Sordes deraſas γλοιὸν vocabant. *Heſych.* στλεγγίς. ξύστρα. στλέγγισμα. ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός. Hinc ap. noſtrum γλοιοπότις χλαμύς. Inter inſtrumenta, ſervis, qui pueros comitantur, portanda, ſtrigilem et ſphaeram recenſet *Ariſtophan.* in Γήρᾳ ap. *Suid.* T. III. p. 377. Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα. — Quod deinde commemoratur τόξον τανυσθὲν, non eſt *arcus intendi natus*, ut *Reiskius* vertit, ſed arcus cum nervo. τανύειν eſt nervum arcui aptare. — τριβάκην. chlamydem attritam et ſordidam. Utrumque cave ne in dei, cui haec chlamys dicatur, contumeliam accipias. Gaudere deum volebat puer, veſtimentum ei appendens, cui tam multa exercitationum palaeſtricarum veſtigia inhaerebant. — V. 5. σχίζας *Reiskius* interpretatur de rudibus, quibus batue-

bant, qui artes palaestricas excolerent. Proprie tamen rudis, qua gladiatores, (ad hos enim hoc exercitii genus pertinebat) in illa pugnarum quasi meditatione utebantur, ῥάβδος est, et ξίφος ξύλινον, ut ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 1219, 55. ubi vide *Reimarum*. *Böttigerus* in literis ad me datis σχίζας de *sagittis* interpretabatur, quo sensu hoc vocabulum passim occurrit in versione τῶν 6. Vide *Bielii* Lexicon ad Sept. Intpp. v. — V. 5. *Suidas* in σφαῖρα T. III. p. 415. ubi epitheton ἀείβολον interpretatur τὴν ἀεὶ βαλλομένην. Non satis commodum hoc verbum videbatur *Reiskio*, qui in versione expressit conjecturam ἐκήβολον, quod multo minus aptum. — V. 6. δῶρα φιλευτάκτου δῶρον ἐφημοσύνας. Cod. Vat. Pro δῶρον *Reiskius* emendavit δαῖμον, quod admisit *Toupius* ad Suid. P. III. p. 461. ubi praeterea φιλευτεύκτου corrigit. Secundum eum φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη est *jaculatio, quae a scopo aberrare non solet.* ἡμοσύνη. βλῆσις. ἀκόντισις. *Hesych.* Merito *Brunckius* in Lect. p. 132, praetulit lectionem apographi sui φιλευτάκτου ἐφηβοσύνας, *juventutis modeste peractae*, quam tamen perperam pro ipsa Cod. scriptura habebat. Quanquam ἐφημοσύνη et ἐφηβοσύνη nonnisi pusillo apice distant.

IV. Cod. Vat. p. 168. In Planud. p. 342. St. 481. W. sine auctoris nomine prostat. Gorgus Dianam precatur, ut agrum suum a furibus defendat, votis additis. Est igitur ad Ἄρτεμιν σώτειραν, ut *Diotimi* Ep. II. Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἵσταθι κλήρῳ, Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐδυ ἀνδρὶ δίδου. — V. 2. laudat *Suid.* in κλὼψ T. II. p. 332. — V. 3. in ἐπιῤῥέξει T. I. p. 826. et iterum in νομαία T. II. p. 629. — Pro σάου duae Ald. et Ascens. σάω — quod *Stephanus* praetulit. σάου est in Ed. pr. Vat. Cod. et Suid. Utramque formam poëtae adhibent, et σάω non apud Doricos tantum, sed etiam ap. *Homerum* occurrit Il. π. 363. — ¶. 42.] V. 3. ἐπὶ

αι
ῥέξει. Vat. Cod. νομεινς. Id. *Theocrit.* Ep. IV. κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν.

V. Cod. Vat. p. 168. Plan. p. 439. St. 573. W. Puer Apollini ſacra facit, comam ponens. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. κρώβυλος T. II. p. 380. ἄλικες κόμαι ductum ex *Callimachi* H. in Del. 296.

Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

ut *Stephanus* hunc locum feliciter conſtituit, judice *Ruhnkenio* Epiſt. crit. II. p. 163. ubi et noſtrum Epigr. comparat et *Nonn.* Dion. p. 356. — Ephebos comam et barbam Apollini aliisque numinibus totondiſſe, allatis exemplis docuit *Brodaeus;* et jam ſatis nota res. — ὁ κρώβυλος. Mirum in modum Intrpp. fluctuant, utrum ὁ κρώβυλος hoc loco nomen ſit proprium, an cincinnum ſignificet. Hoc Scholia ſequuntur et *Brodaeus* primo quidem verſu, nam v. 5. Κρώβυλον de pueri nomine interpretatur. Illum olim *Brunckio* probabile viſum, qui in Analectorum contextu Κρώβυλος, initiali majore, et verſu ſeq. κῶρον exhibendum curavit; cujus facti cum eum poſtea poenituiſſet, Κῶμος ex Codd. et *Suida* revocavit, idque pro pueri nomine habuit. *Suidas* tamen parum aut nihil opis affert, cujus verba et corrupta et confuſa ſunt: Κρώβυλος, ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων. καὶ ὁ πλόκαμος, ὃν διέβαλον (fort. ὃν περόνῃ διέβαλον) οἱ τὸν χρυσοῦν τέττιγα φοροῦντες. ἀνάδημα. ὁ ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένος κόσμος. ἐν ἐπιγράμματι· Ἅλικες .... Κρωβύλος κύριον. Vera hujus carminis interpretatio pendet a ſenſu poſtremi diſtichi, ubi *Br.* κρωβύλου corrigit vertitque: *Apollo, hunc puerum, qui pervenit ad finem crobyli,* i. e. *ejusmodi crinium plegmatis, quod tibi jam dedicat, ad virilem aetatem velis pervenire.* Quae quam dura quamque inepta ſint, nemo,

qui hunc locum rite perpenderit, non intelliget. Nihil expeditius, nihil disertius verbis: θείης τὸν Κρώβυλον ἐς τέλος ἄνδρα, *Crobylum ad virilem aetatem perducas*; contra Brunckiana et emendatione et interpretatione nihil contortius. Hinc mihi apparere videtur, Κρώβυλον etiam vers. 1. pro nomine proprio habendum esse. Nec profecto tam infrequens tamque raro obvium. Erat Crobylus, pulcritudine conspicuus, Corinthi, Alexandro M. regnante. Vide *Plutarch.* T. IV. p. 32. ed. Bry. Hegesippus quidam cognomine Crobylus ap. eund. T. II. p. 187. E. ed. Frcf. Crobylus ὀψοποιὸς occurrit ap. *Clement. Alex.* Strom. VII. p. 530. ed. Wirceb. Alius ap. *Aeschinem* Or. c. Timarch. p. 86. Vide Schol. p. 733. Reisk. ed. — Jam vero quid fiet vocabulo κῶμος versu secundo; quod *Kusterus* ad Suid. l. c. de juvenili lascivia interpretatur; male. Inveteratum est mendum, quippe quod jam *Suidas* reperit, qui tamen, quod saepe jam monuimus, in plerisque cum Vat. Cod. conspirat. Recte *Jos. Scaliger* emendavit κῶρος ὁ τετραέτης. — Pro πέξατο Cod. Vat. παίξατο habet, in marg. γρ. πλέξατο. Hoc etiam ap. *Suidam* reperitur. Verum videtur ἀπο-πέξατο, quod cum proprium sit de tonsura ovium, non sine suavitate quadam ad comae tonsuram translatum est. — V. 3. αἰχμητάν. Vat. Cod. Plan. et *Suid.* qui hoc distichon protulit in τυροφόρον T. III. p. 519. Ap. eundem v. πλακόεις T. III. p. 122. quaedam verba ex utroque versu leguntur. — ἐπέθυσεν omnes vett. edd. In Stephan. ἀπέθυσεν. Gallum gallinaceum Apollini pro deliciis suis voverat *Tull. Laurea* Ep. I. Cf. *Statyll. Flacc.* Ep. II. Soli enim sive Apollini sacer erat; quare Idomeneus, genus a Sole deducens, gallum gallinaceum in scuto gerebat. *Pausan.* L. V. p. 444. — πλακόεντα τυροφόρον. In ed. pr. τυροφάγον. Est placenta caseo inspersa. *Theocrit.* Eid. I. 58. τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. *Hesych.* τυρόεντα. πλακοῦντα. — V. 5. εἰς τέλος. i. e. τέλειον

ἄνδρα. Illuſtravit hanc locutionem *Gilb. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 50.

VI. Cod. Vat. p. 168. Planud. p. 440. St. 573. W. *Brunckius* lacunae indices aſteriscos initio carminis poſuit. Quum enim verbum θῆκε non habeat, quo regatur, aliquid intercidiſſe probabile eſt. Chariſthenis coma deabus Amarynthiis dedicatur. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in κουρόσυνον T. II. p. 358. ubi Χαρισθένεω legit.— σὺν τέττιγι. Veteres Athenienſes cicadam auream in crinibus geſtaſſe, ſatis conſtat ex *Thucyd.* L. I. 6. p. 18. ubi vide *Hudſon.* et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 22. — V. 2. Ἀμαρυνθιάσι. *Pauſan.* L. I. 31. p. 78. ἔστιν Ἀμάρυνθος ἐν Εὐβοίᾳ. καὶ γὰρ οἱ ταύτῃ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν, ἑορτὴν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυσίας ἄγουσιν, οὐδέν τι Εὐβοέων ἀφανέστερον. Templum Ἀρτέμιδος Ἀμαρυνθίας commemorat *Strabo* L. X. p. 687. C. et feſtum Ἀμαρύνθια *Schol. Pindari* Ol. XIII. 159. Hinc colligo, κούρας Ἀμαρυνθιάδες Nymphas eſſe Dianae Amarynthiae. — V. 3. 4. *Suidas* in πωλικῆς T. III. p. 164. primis hexametri verſibus omiſſis. χερνιφθέντα ſi ſincerum eſt, ad τέττιγα et τρίχα referri debet. *Brodaeus* χερνιφθέντι legit. Is, qui illa dona ponebat, ſimul taurum immolabat diis. χερνίπτεσθαι igitur ſenſu latiore accipiendum pro *dedicare*, reſpectu tamen habito ad hoſtiam ſimul immolandam. — ἶσον ἀστέρι. *Homer.* Il. ε. 5. ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο. Aſtyanax ἀλίγκιος ἀστέρι καλῷ. Il. ζ. 401. Pallas ap. *Virgil.* Aen. L. VIII. 589. *Qualis, ubi Oceani perfuſus Lucifer unda — Extulit os ſacrum coelo.* Similiter *Martialis* Polytimum poſt crines detonſos ſplendentem laudat L. XII. 86. *Talis eras, modo tonſe Pelops, poſitisque nitebas Crinibus, ut totum ſponſa videret ebur.* — V. 4. ἀποσ. πωλικὸν χνοῦν. decuſſa puerili lanugine. πῶλοι et pueri et puellae ap. poëtas. *Heſych.* πῶλος. — καὶ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους. Sed ſic non video, quam vim habeat com-

paratio ὡς ἵππος. Putabam aliquando, haec verba ex glossa voci πωλικὸν forte adscripta in textum irrepsisse. Sed sic nodus inciditur potius, quam solvitur. Verba etiam sic jungere licet: πάις λάμπει ὡς ἵππος ἀποσεισάμενος χνοῦν. At quid χνοῦς equi? An spuma circa os collecta? ut ἁλὸς χνοῦς de maris spuma ap. *Homer*. Od. z. 226. De coma enim circa humeros equi volitante χνοῦς vix accipi potest. *Boettigerus* a me consultus χνοῦν πωλικὸν de sordibus accipiendum censebat, quae aqua abluuntur. *Theodoridam* fortasse respexisse *Homerum* Il. ε. 508. sqq.

VII. Planud. p. 316. St. 456. W. Describitur Niobes luctus de liberis ab Apolline et Diana interemtis. Conf. not. ad *Meleagr*. Ep. CXVII. p. 127. sq. — V. 3. Vulgo ἔτρωσε. Hoc recte emendavit *Br*. Idem vidit Vir doctus in Schedis Bibl. Bodl. — δυωδεκάπαιδα. Alii non duodecim, sed quatuordecim liberos numerant. Totidem, ut noster, numerat *Pherecydes* ap. *Schol. Eurip.* in Phoen. 162. Vide cl. *Sturz* in Fragm. Pherec. p. 141. *Libanius* Tom. I. p. 234. R. Νιόβη θρηνήσασα κόρας ἐξ τετοξευμένας. — V. 5. μεμιγμένον. Pars corporis jam in lapidem abierat; altera adhuc naturalem servabat colorem. Hinc *Meleager* l. c. μάτηρ σαρκοπαγὴς οἷα πέπηγε λίθος. — V. 7. Has voces edere videtur Sipylus: Gravis mortalium linguae morbus inest. Hoc ductum ex *Eurip.* Orest. v. 10. de Tantalo: ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. — Mox vulgo ἁ ἀχάλινος legitur. Lingua, quae sibi temperare nequit, ἀχάλινος. *Eurip.* Bacch. 385. ἀχαλίνων στομάτων Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας Τὸ τέλος δυστυχία. Hinc *Theodoridam* sententiam derivasse, nemo dubitabit. Cf. Epigr. ἀδέσπ. CCLV. *Joann. Laurent.* 2. p. 2. χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ λόγια· Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητόν.

¶. 43.] *VIII.* Cod. Vat. p. 611. Ἐπὶ τῷ ἀρτίῳ τριμέτρῳ δίμετρον ἀπὸ τοῦ ὑπορχηματικοῦ μέτρου. Primus hoc

carmen edidit *Koenius* ad Gregor. de D. p. 119. poſt eum *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 395. Scriptum in Mnaſalcam, poëtam elegiacum, qui inflatus tumidusque vocatur. Ad v. 1. reſpexit *Strabo*, quod *Brunckius* monuit, L. IX. p. 632. A. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαὶ, ὅθεν περ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής· Μνασάλκεος τὸ μνῆμα τοῦ Πλαταιάδα. unde metri cauſa reſtituendum τῶ Πλαταιάδα ſive Πλαταιϊδα. — V. 2. Cod. Vat. τῶ ’λεγηοποιῶ. — V. 3. πλάθας Cod. Vat. Quaedam apogr. πλάτας. Hoc pro genuino habet *Toupius*, et *Simonidis tabellam* interpretatur, laudans *Ariſtoph.* in Theſm. 777. οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον Ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος τὰς πλάτας Ῥίψω γράφων. Idem poëtam captaſſe jocum cenſet ex alliteratione: *Plataeenſis* Mnaſalcas fuit, et idem ἀποσπάραγμα πλάτας. At ſi hoc modo jocari voluit poëta, nihil ejus joco frigidius. *Jo. Pierſon*, cujus conjecturas ex ſchedis laudat *Koenius*, σπάθας legebat; interpretatione non addita. Vox σπάθη cum alias ſignificationes habet, tum etiam de *palmae ramo* uſurpatur ap. *Herodot.* VII. 65. p. 541. *Polluc.* I. 138. p. 94. ubi ſimili errore φοίνικος πάθει. Nihil, ut mihi quidem videtur, hac lectione aptius. Mnaſalcae poëſis nonniſi ramulus de Simonidis procera palma decerptus; quo imitator Simonidis fuiſſe ſignificatur. Jam vides, ſatis commode dici σπάθης ἀποσπάραγμα, cum nihil ſit durius quam ἀποσπάραγμα πλάτας. Eadem ratione in *Meleagri* Prooemio Simonides οἰνάνθης κλῆμα vocatur, et de Arato: οὐρανομάκευς φοίνικος κεῖρας πρωτογόνους ἕλικας. — Pro ἧς in nonnullis apogr. ἧς legitur. Errorem correxit *Koenius.* — V. 4. καίνα τε καὶ γὰν καιπιλακυθιστρια. Cod. Vat. Pro γὰν apogr. nonnulla γὰρ praebent. Peſſime corruptum locum *Jo. Pierſon* in hunc modum tentabat: κενά τε κᾆργὰ κᾆπιλ. *Brunckii* lectio ex *Toupii* correctione profluxit, qui haec notavit: »Κενὴ καὶ ἐπιληκυθίστρια finitima verba et ejusdem tumoris, bombi et inanitatis ſunt. Nam λήκυθος res comica

„et ridicula eſt. De qua viri docti ad *Ariſtophanis* Ranas.
„*Ampullam* vocat *Horatius.* (A. P. 97. cf. I. Epiſt. III. 14.)
„Hinc ληκυθίζειν et Muſa ληκύθειος ap. *Hephaeſtionem*, de
„qua *Bentl.* ad Callim. (Fragm. CCCXIX.) et κομπολακύθης
„ap. *Ariſtoph.* in Acharn. 589. ubi Schol.: ἀπὸ τοῦ λα-
„κεῖν ἐν παραγώγῳ γέγονε τὸ ληκύθιον. ληκυθίζειν γὰρ τὸ
„μεῖζον βοᾷν καὶ ψοφεῖν. ἦχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ὁ λήκυθος, ἐπεὶ
„καὶ αὕτη πεφύσηται. πάντα γὰρ τὰ πεφυσημένα κόμπον ποιεῖ.
„Cf. etiam Etym. M. in Κομπολακύθης." Haec *Toupius.*
Vocem ληκυθιστὴς agnoſcit *Heſych.* qui κοιλόφωνος inter-
pretatur. — In *Toupii* lectione displicet γὰρ, quod hic
locum non habet, nec in codice eſt. Nihil igitur vetat,
quominus in hoc verſiculo experiaris ingenium. Codicis
ſcripturam ΚΑΙΝΑ ΤΕ ΚΑΙΓΑΝ rimantibus non inepta
videbitur conjectura noſtra:

κενά τε ΚΛΑΓΓΑΝ κἀπιλακυθίστρια.

inanem ſtrepitum et clamorem edens. κλαγγὴ de inconditis
avium majorum, porcorum canumque vocibus uſurpatur.
γεράνων κλαγγὴ eſt ap. *Homer.* Il. γ. 3. Odyſſ. ξ. 412.
κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. κλαγγὰ κυνῶν eſt
ap. *Leonid. Tarent.* Ep. VI. Mnaſalcae igitur Muſa κενὰ
κατὰ κλαγγὰν vocatur, quae alta voce verba fundit ina-
nia. — V. 6. διθυραμβοχανα exhibet Cod. Vat. quod in-
tactum reliquit *Koen.* et *Pierſon.* διθυραμβοχώνα *Toupii*
inventum eſt. χώνη eſt *infundibulum.* Vide *Foeſ.* Oecon.
Hipp. p. 413. Dicitur igitur Mnaſalcas dithyrambos
tanquam ex infundibulo (quod anguſtum collum habet)
ebulliviſſe. — V. 7. ζόεν Cod. ζόῃ emendavit *Pierſon*,
qui etiam ultimum verſum tentat τύμπανόν γ' ἓ φαίνη.
perperam, judice *Toupio.* Dici enim τύμπανον φυσᾷν, ut
ἀσκὸν φυσᾷν, λήκυθον φ. et ſimilia, quod hominis magnum
quid et inane ſpirantis. Diſertius ſic explicaveris: τύμ-
πανον φυσᾷν is dicitur, qui tantum ſpiritum fundit, ut
tibi tympanum exaudire videaris. Eadem analogia Grae-
ci eum, cujus obtutus Martis Gorgoniſve ſpeciem re-

fert, Ἄρη, Γοργόνα βλέπειν dicunt. τύμπανον autem bene de κενεοφώνῳ. *Quintil.* Inſt. Or. V. 12. 21. *nos, qui oratorem ſtudemus effingere, non arma, ſed tympana eloquentiae demus?* Cf. *Creſoll.* Theatr. Rhet. III. 27. Theſ. Gron. X. p. 172. De muliere eloquentiam et eruditionem oſtentante *Juven.* Sat. VI. 440. *Verborum tanta cadit vis: Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas Pulſari, jam nemo tubas, nemo aera fatiget: Una laboranti poterit ſuccurrere lunae.* Ad rhetores tumidos *Virgilius* in Anth. Lat. T. I. p. 426. CCXLIII. 5. *Ite hinc inanis cymbalum juventutis.* Nota paroemia ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, a *Menandro*, ut videtur, primo uſurpata, τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον. Vide *Schottum* ad Zenob. VI. 5. p. 153.

IX. Cod. Vat. p. 267. Εἰς Εὐφορίωνος τάφον τοῦ μυστοῦ τῶν Ἑλληνικῶν μυθολογημάτων ἢ τελεσιουργημάτων. Primus edidit *Holſten.* ad Steph. Byz. p. 248. *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 582. *Reiske* in Anth. nr. 608. p. 90. In Euphorionem poëtam Chalcidenſem hoc carmen compoſitum eſſe, cenſebat *Reiskius.* Vide de eo *Toup.* in Ep. crit. p. 132. ſq. et inprimis *Heynium* ad Virgil. Tom. II. p. 298. — V. 1. ποῆσαι. Vat. Cod. Haec verba vix aliter quam de eximia facultate poëtica, qua Euphorion excelluerit, accipi poſſunt. — Πειραϊκοῖς σκέλεσι. In apogr. Lipſ. vitioſe Πειραϊκοὺς legitur. Pro σκέλεσι *Majus* σκελέτοις conjecit; quem errorem humane excuſat *Reiskius.* *Diodor. Sic.* T. I. p. 629. 5. ὥστε τὰ μακρὰ σκέλη καὶ τὰ τείχη τοῦ Πειραιῶς περιελεῖν. ubi *Weſſelingius* hoc diſtichon excitavit. — Difficultatem movet hoc, quod Euphorion Chalcidenſis a *Suida* in Syriae urbe ſepultus eſſe narratur. In noſtro igitur Epigrammate de cenotaphio, intra Piraeei crura exſtructo, agi cenſebat *Schneiderus* in Anal. crit. p. 7. *Reiskius* Euphorionis oſſa fortaſſe ex Syria Athenas translata eſſe ſuſpicatur. Euphorion enim τῇ θέσει Athenienſis fuit. — V. 3. ἀλλὰ σοί. Cod. Vat. et Holſt. Myſtae Euphorioni malum punicum,

ſive aliud malum, ſive myrti ramum dari jubet. τῆς ῥοιῆς uſum fuiſſe in myſteriis, apparet cum ex celeberrima illa de granis mali punici, a Proſerpina comeſis, fabula, tum ex *Achill. Tat.* L. III. p. 65. ubi cum Jovem Caſium ῥοιὴν manu tenere dixiſſet, addit: τῆς δὲ ῥοιᾶς ὁ λόγος μυστικός. *Pauſan.* L. II. 17. p. 148. deſcripta Junone Polycleti, quae ipſa quoque malum punicum manu tenebat, τὰ μὲν οὖν, ait, ἐς τὴν ῥοιὰν (ἀποῤῥητότερος γάρ ἐστιν ὁ λόγος) ἀφεθῶμεν. — Myrtis vero initiati coronabantur. Ap. *Ariſtoph.* in Ran. 329. chorus Iacchum celebrat ἀμφὶ κρατὶ βρύοντα στέφανον μύρτων gerentem. *Schol.*: μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. — ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι· ὅτι οἰκεῖος ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεός, καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο. *Schol.* in *Sophocl.* Oedip. Colon. 713. ὁ δὲ Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυῤῥίνην καὶ τὴν σμίλακα. — At *Reiskius* negat, μύστην hoc loco vulgari ſua ſignificatione accipiendum eſſe; *Muſarum* enim *ſacerdotem* ſignificari. Hoc ſi dicere voluit *Theodoridas*, miror, eum ſententiam non paulo diſertius explicuiſſe, addito Μουσῶν ſimilive verbo. Equidem non dubito, quin in muneribus, quae Euphorioni offerri jubet, ad myſteria proprie dicta reſpexerit. Jam vero mala et myrtus in aliis quoque myſteriis, Veneris nimirum, uſum habent, quod nemo ignorat. (Vide ad *Platon.* Ep. IV. p. 340. De myrto *Kuhn.* ad *Pauſan.* VI. 24. p. 514.) Hinc καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. *nam, dum viveret, indulgebat amori.* Euphorionem ab Alexandri, Euboeae regis, conjuge amatum fuiſſe, narrat *Suidas* in Εὐφορίων T. I. p. 915.

X. Cod. Vat. p. 323. ἔστι δυσνόητον διὰ τὰ σφάλματα. Edidit *Pierſon* ad Moer. p. 409. *Jenſius* nr. 41. *Reisk.* nr. 691. p. 131. Senſum optime expedivit *Toup.* ad Suid. P. III. p. 452. Scriptum eſt carmen in Cineſiam, foeneratorem; qui cum membris integris obiiſſet, juſtus voca-

vocatur debitor, quippe qui morti omnia rite persolverit. — V. 1. ἄχευε τ' ἀσκίπων. Cod. Vat. unde *Pierson* fecit: ὦχευ ἔτ' ἀ. in quod etiam *Reiskius* incidit. Nostrum est ex emendatione *Toupii.* Idem in fine versus λάτρις acute correxit, cum in membranis esset ἄγρις. Quaedam apogr. ἄγριε. Trapezita dicitur famulus Mercurii, rei pecuniariae praesidis. — V. 2. ἐκτίσων. Opportune comparavit *Pierson Aeschinem* Socraticum in Axioch. p. 1305. D. εἶτα λαθὼν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές· κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν. Ex vetere philosopho procul dubio derivatus similis *Plutarchi* locus T. II. p. 106. F. διὸ καὶ μοιρίδιον χρέος εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες· ὃ δὴ καὶ εὐκόλως καταβλητέον καὶ ἀστενάκτως, ὅταν ὁ δανείσας ἀπαιτῇ. Cum quibus comparanda sunt, quae in eundem sensum dicuntur p. 116. B. Anthol. Lat. T. II. p. 26. *Reddere depositum lex est: ideoque petenti Corpus humo, manes restituoque polo.* — V. 3. γηραι ἔτ' Vat. Cod. (non, ut *Br.* ait, γήραϊ τ') et sic *Jensius. Reiskius* γήρα ἔτ' recte emendavit, idque ipsi *Brunckio*, cum Lectiones scriberet, verisimilius videbatur commento *Toupii* γυῖα ἔτ'. Senectutis mentio obliteranda non erat. πάντα ἄρτια, corpore integro, nulla ejus parte senectutis onere debilitata ad inferos descenderat. *Philostrat.* Vit. Soph. L. I. p. 494. λέγεται δὲ ὁ Γοργίας μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρως, ἀλλ' ἄρτιος καταβιῶναι, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν. Id. p. 515. διετέλεσε γὰρ καὶ ἐς γῆρας βαθὺ ἀκέραιος καὶ ἄρτιος. Hieronymum narrat *Lucian.* T. III. p. 224. 89. ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. — V. 4. Ἀχέρων. Recte dedit *Reisk.* et *Pierson*; cum in cod. sit ἄχεων. παντοβίης Ἀχέρων exhibuit quoque *Albert.* ad *Hesych.* in καταρέκτης T. II. p. 183.

XI. Cod. Vat. p. 274. sq. Θεοδωρίδα. In Plan. p. 214. St. 311. W. edit. Flor. Aldina pr. et ed. filior. Aldi Θεοδώρου habent. Θεοδωρίδου tamen in Cod. invenit Aldus. Cf. ad Ep. III. — In Pylium, Agenoris filium, immatura morte exstinctum. ἄκριτε Μοῖρα, iniqua, nihil inter senes juvenesque discriminis statuens, ἀλόγιστε. Vid. *T. H.* ad Lucian. T. I. p. 179. et ad *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. — πρώϊον ἔθρισας. *veluti cum flos succisus aratro Languescit moriens. Virgil.* Aen. IX. 435. *Euripid.* Hypsip. Fr. IV. ἀναγκαίως δ' ἔχει βίον θερίζειν, ὥςτε κάρπιμον στάχυν. Conf. *Eichstaedt* de Dram. Sat. p. 148. — Αἰολέων. Thebanus fortasse fuit. Cf. *Damaget.* Ep. X. 2. — Vulgo ἥβης legitur. — V. 3. βίου κύνας. quasi canes, qui vitam mordeant et lanient. *Brodaeus.* cujus interpretationem improbat *Ruhnkenius* Epist. crit. I. p. 93. ubi corrigit: Κῆρας ἐπισσεύασα', 'Αΐδου κύνας — comparato inprimis *Apollonio Rh.* IV. 1665. θέλγε δὲ Κῆρας θυμοβόρους, 'Αΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν 'Ηέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. κύνας autem vocari ministros, qui deorum mandata exsequantur, post *Dan. Heinsium* ad Hesiod. p. 89. magna cum eruditionis copia demonstrat. Alia etiam exempla proferens *Schneiderus* Per. crit. p. 86. *Ruhnkenii* tamen emendationem impugnat. κῆρας varias esse mortis causas, quas fatum hominibus immittere dicatur. κῆρες βίου, ut ap. *Hipparch. Stobaei* in Flor. p. 574. 47. πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκαντι. et *Democrit.* p. 534. 4. *vitam* dicit πολλῇσι κηρσὶ συμπεφυρμένην καὶ ἀμηχανίῃσι. Conf. *Valckenar.* ad Hippol. p. 283. C. — Vulgo ἐπισσεύασα legitur.

¶. 44.] *XII.* Cod. Vat. p. 321. Θεοδωρίδα. In Buheriano apogr. *Dioscoridi* tributum invenit hoc distichon *Br.* Error describentis inde ortus, quod *Dioscoridis* Epigramma praecedit. Edidit *Alberti* ad *Hesych.* v. Δῆρις T. I. p. 935. *Jensius* nr. 30. *Reiske* in Anth. nr. 681. p. 125. — Cod. δηρίφαγον vitiose. ἀρηΐφατοι. ἐν πολέμῳ

πεφονευμένοι. *Hesych.* — κλαίω *Jens.* temere omisit. *Reiskius* κεύθω dedit, Cod. lectionem non ignorans. Duriusculum enim putabat, lapidem plorare cadaver ipsi subjectum. Sed cippo haec verba tribui non plane necessarium esse videtur.

XIII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W. In Dorotheum, Sosandri filium, qui pro Phthia propugnans perierat. — V. 1. τόλμα. Audacia et ad deos evehit et in Orcum detrudit mortales. *Euripid.* ap. Stob. Tit. XLIX. p. 355. οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία, Εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα· Οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν. Lege εὐδοξίαν. ut est in alio ejusdem poëtae fragmento ex Archelao nr. VII. *Horat.* III. Od. II. 21. *Virtus recludens immeritis mori Coelum.* — V. 2. πυρῆς. Vat. Cod. — V. 4. „Σηκῶν μεσσόθι καὶ χιμάρας. Inepte „Opsopoeus, *in medio stabulorum et caprorum.* Dubium „non est, quin haec locorum sint nomina, circa quae „commissum proelium, in quo fortiter dimicavit Doro„theus. Sed ubinam terrarum haec loca? Plinius L. IV. „initio: *In Epiri ora castellum in Acrocerauniis Chimae„ra.* Ab hoc castello longiori intervallo distat Sicum in „Dalmatia prope Salonam, ut ad Theodoridae Σηκοὺς „referri possit. In Vat. Cod. scriptum χιμέρας. Probabile „est, nomina esse ignobilium in Thessalia vicorum.“ *Brunck. Casaubonus* in notis mstis tentavit μεσσόθι τᾶς Χιμάρας. unde non multum lucramur. ἐῤῥαίσθη, interemtus est, ut ap *Apollon. Rhod.* L. I. 617. οὐκ οἶον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔῤῥαισαν ἀκοίτας.

XIV. Cod. Vat. p. 290. Plan. p. 225. St. 340. W. ubi vulgo Θεοδωρίτου. Recte hoc nomen scribitur in Edit. pr. In Phaenaretam, Larissaeam, primo quem edidit partu exstinctam. — V. 1. εὐρύσορον. pro εὐρὺ simpliciter, respectu habito ad τὴν σορὸν, sub terra conditam. — V. 3. vitiose excusum in edit. Lips. προτοτόκον. Corr. πρωτοτόκον. — In fine Ed. Fl. et Ald. pr. τοκήας.

XV. Cod. Vat. p. 324. integrum carmen ſervavit, cum in Plan. p. 253. St. 366. W. nonniſi prius diſtichon legatur. Ex Gruterianis Excerptis protulit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 390. — In Timarchum naufragum. — V. 1. Κληΐδες ſive Κλεῖδες inſulae prope Cyprum, quarum ſitum accurate deſcripſit *Strabo* L. XIV. p. 1000. C. Ad *Herodotum* L. V. 108. p. 432. 79 ἐκ τῆς Κιλικίης ἤϊσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πεζῇ· τῇσι δὲ νηυσὶ οἱ Φοίνικες περιέπλωον τὴν ἄκρην, αἳ καλέονται Κληΐδες τῆς Κύπρου — — *Weſſelingius* noſtri loci non immemor fuit. — ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος. pro periphraſi urbis, in extrema Cypri ora (ἐν ἐσχατιαῖς) poſitae, habenda ſunt. — V. 3. κόνιν δὲ οὐ. Cod. Vat. Ap. *Burm.* δ' οὔσ' ἀμφὶ μ. Praeferenda *Brunckii* lectio. Ne cineres quidem tuos parentes acceperunt ſepeliendos.

XVI. Cod. Vat. p. 248. In Planud. p. 257. St. 371. W. *Antipatro* tribuitur. — ναυαγοῦ vulgo. In Ed. pr. ναυηγοῦ. — V. 2. ὠλλύμεθ' Plan. ὀλλόμεθ' Cod. Vat. — Quamvis hic naufragi vides tumulum, ne tamen idcirco a mari abstineas; alii enim nautarum ſervantur, alii pereunt. Ego quidem cum naufragium facerem, ceteris navibus nihil mali accidebat. Hoc expreſſit *Leonid. Alex.* Ep. XL.

XVII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 262. St. 378. W. In Theodotum juvenem. — V. 1. Planud. κηδεμόνες μ. δ. εἰς δὲ θανόντα κώκυσαν. quod ne graecum quidem. In Vat. Cod. legitur κηδεμόνων μ. δ. ἐπεθανόντων. Pars igitur lectionis *Brunckianae* ex conjectura fluxit ſatis probabili. *Diodorus* Ep. IX. Ἀστακίην δὲ μέγ' ἤκαχες, ἥ σε μάλιστα Οἰκτρὰ τὸν ἡβητὴν κώκυεν ἠΐθεον. — ¶. 45.] V. 3. δηνόλινε. vett. edd. omnes, praeter Aſcenſ. quae δειλόλινε legit, quod Stephanus recepit. Vat. Cod. αἰλινόλινε. *Brunckius*, unde ſuam lectionem duxerit, non indicavit; ſed ſic *Joſ. Scaligerum* in not. mſtis emendaſſe video.

XVIII. Cod. Vat. p. 283. Plan. p. 215. St. 313. W. Θεοδωρίτου. De Heracliti philoſophi ſepulcro prope viam. — V. 2. δ' ἔνδον. Cod. Vat. quod fortaſſe verum, ſervato ἔχων, ut legitur in Planud. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 643. — V. 3. Expreſſa ſunt haec ex *Leonid. Tar.* Ep. LXVII. μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἁμαξεύοντος ὁδίτεω, Ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξέεται. — In Cod. Vat. eſt ἔτριψεν καλαῖς ἶσον. Deſidero in hoc diſticho particulam, quae illud priori diſticho oppoſitum eſſe ſignificet. Fortaſſe ſcribendum:

ἀλλ' αἰών μ' ἔτριψε κρόκαις ἶσον.

κρόκη idem quod κροκάλη, παραθαλάσσιος ψῆφος, ut eſt ap. *Heſychium.* — V. 4. τέταμαι pro κεῖμαι illuſtrat *Dorville* l. c. — εἰνοδίη vitioſe ed. Flor. Ald. pr. et Aſc. — V. 5. Quamvis cippo carens, tamen mortalibus nuntio, me divinum illum populi latratorem tenere, i. e. Heraclitum. Vide not. ad *Meleagr.* CXVIII. p. 130. Male *Brodaeus: Heraclitum, cynicum quendam philoſophum;* cum de illuſtri illo Epheſio agatur.

POSIDIPPI EPIGRAMMATA.

¶. 46.] *I.* Cod. Vat. p. 575. Edidit *Alberti* ad Heſych. v. ἰοδόχη T. II. p. 52. *Klotz* ad Tyrt. p. 62. *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 90. *Brunckius* in omnibus conſpirat cum *Schneidero* in Per. crit. p. 70. Amores, non ſine ironia quadam, ut mihi quidem videtur, exhortatur, ut omnes ipſum ſpiculis configant ſuis. — V. 1. βάλλοις pro πολλοῖς, Cod. Vat. Apographa etiam depravatius εἰς ἅμα β. unde *Guieto* legendum videbatur: εἰς ἐμὲ βάλλειν. i. e. ἐγὼ σκοπὸς ὑμῖν κεῖμαι, ἔκκειμαι. *Warton* corr.: εἷς κατὰ πολλῶν. Noſtrum, quod a *Salmaſio* videtur profectum, reperitur in contextu apographi

Lips. — *Lucian.* Amor. §. 1. Tom. V. p. 257. Bip. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς Ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὑρέθης (sic recte legit *Gesnerus* pro εὑρέθη) σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. Conf. *Antip. Sidon.* Ep. LXXV. 5. — V. 2. φείσητ' *Wart.* — ἦν γάρ *Albert.* — V. 3. ἐν ἀνθρώποισιν apogr. Lips. Color est, ut ap. *Virgil.* Aen. IV. 93 *Egregiam vero laudem et spolia ampla refertis, Tuque puerque tuus: magnum et memorabile numen, Una dolo Divum si femina victa duorum est.* ὀνομαστοὶ, illustres ac celebres, illustravit *Elsner* in Obss. sacr. p. 96. — μεγάλ. ἰοδόκ. *Guietus* adscripsit: ἐμοῦ τοῦ βελῶν πλήρους. Non aliter accepit *Schneiderus* l. c. Videtur poëta se pharetram Amorum dicere, quia omnia sua tela in eum consumserant. Simile, sed minus ineptum acumen est ap. *Ovid.* II. Amor. IX. 35. *Fige, puer: positis nudus tibi praebeor armis. Hic tibi sint vires, hic tua dextra facit. Huc, tanquam jussae, veniunt jam sponte sagittae; Vix illis prae me nota pharetra sua est.* Huc facit *Paul. Silent.* Ep. XX. μηκέτι τις πτήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ Εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.

II. Vat. Cod. p. 587. Nemo, quod sciam, hoc carmen ante *Br.* edidit. — Poëta se, dum sobrius sit, satis contra Amorem, quamvis mortalem contra deum, valere ait. Pro εὔοπλον Vat. Cod. εὔαπλος legit; et προσσὲ junctim. — Desideramus in his versiculis justam verborum antithesin. Opponuntur sibi θνητὸς ἐὼν et πρὸς σὲ, θεὸν scil. Sed εὔοπλον in altero membro non habet, quod ipsi opponatur. Ex comparatione Epigrammatis *Rufini* XXIII. quod hinc expressum, suspiceris, lectum fuisse:

Εἷς μοῦνον καὶ πρὸς σὲ μαχήσομαι.

Fortasse tamen alterum antitheseos membrum in sequ. disticho quaerendum. Te armatum non timeo; nam dum non ebrius sum, Rationem mecum pugnantem habeo. — λογισμόν. Vide not. ad *Meleagri* Ep. LVI. p. 72.

III. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 242. *Weſſeling.* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 393. *Valcken.* in Adon. p. 391. C. Calliſtium meretricula Venerem ſibi propitiam precatur. — V. 1. *Spanhemius,* qui hoc diſtichon profert ad *Callim.* H. in Del. 21. p. 338. ἣ, ἥτε et ἐφοιχνεῖς habet. ἐποιχνεῖς, ut Homericum ἀμφιβέβηκας, *colendi* ſignificationem habet. *Catull.* Carm. XXXVI. 12. *quae ſanctum Idalium — colis, quaeque Amathunta quaeque Golgos.* *Virgilius* Epigr. VI. *o Paphon, o ſedes quae colis Idalias.* — Μίλητον. Venus tutelare Mileti numen, ubi habebat templum ἐν καλάμοις. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 4. πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν, Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ. ubi fortaſſe metri cauſa ἐπακτίω ſive ὕπαὶ καλῶ legendum eſt. De Venere Mileſia vide *Spanh.* ad Callim. in Dian. 225. p. 330. — V. 2. καὶ καλόν. Inſerto articulo ſuaviores decurrent numeri:

καὶ τὸ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον.

Venus inter Syros inſigni honore colebatur. *Pauſan.* I. 14. p. 36. *Lucian.* T. IX. p. 86. Bip. Templum Veneris, quod Aſcalone fuit, omnium antiquiſſimum putabatur, ſecundum *Herodotum* L. I. 105. p. 53. Vide, quae de Venere Syria eleganter disputavit *Manſo* in Diſſert. mythol. p. 5. ſqq. et p. 156. ſq. — V. 3. ἢ τὸν —. Sic corr. in Ed. Lipſ. pro ἣ τόν.

IV. Cod. Vat. p. 115. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 455. nr. 350. Lepidum carmen amatoris ad Philaenidem meretricem, quae, quemcunque amatorem amplexibus cum maxime fovebat, eum omnium maxime ſe amare profitebatur. — V. 1. πιθανῶς. Cod quod *Reisk.* correxit. — δάκρυσι. membr. δακρύεσσι. apogr. Dresd. — V. 3. τοῦτον ὅσον *Reisk.* ex Cod. Sed recte *Brunckius* τοῦτό γ' ὅσον. Hoc loco particula γε neceſſario requiritur. — Vitioſe apogr. Lipſ. παρ' ἐμοῦ κέκλυσαι. Vera lectio non latuit editorem Lipſienſem.

¶. 47.] *V.* Cod. Vat. p. 119. Exhibuit *Reisk.* in Misc. Lipſ. IX. nr. 364. p. 472. Poëta, vino madens, per noctis tenebras Amore duce ad Pythiadem meretricem venit, eamque, ut ſe in domum recipiat. precatur. Hoc certe argumentum *Brunckius* ſibi finxiſſe videtur. Sed res incerta, ut mox docebimus. — V. 3. ἐκκάλεσαι. Cod. Vat. quod *Reiskius* ſervavit, vertens: *ſine te*, *per Jovem*, *huc evocari*; e lecto tuo ſcil. huc ad fores tuas. Hanc interpretationem vereor ut ſermonis indoles ferat. *Brunckium* recte emendaſſe puto εἰςκάλεσον. — V. 3. „αἶρε δὲ σημεῖον. E Salmaſii emendatione. In „cod. ſcriptum eſt εἶπε." *Br.* Sed haec lectio commodum ſenſum non habet. Varia fruſtra tentanti mihi viſum eſt, fieri poſſe, ut Codicis lectio ſervetur: εἶπε δὲ σημεῖον. Carmen ab initio mutilum eſt. Poëta, quod acute intellexit *Reiskius*, ſervum ſuum ad meretricem praemittere videtur, verbis, quae ille nuntiet, mandatis. Hoc mandatum priore continetur diſticho. Deinde haec addit: εἶπε δὲ σημεῖον. plane ut *Aſclepiad.* Ep. XXVII. 11. 12. Ede ſignum, quo me agnoſcat, hominem nimirum audacem et vini et amoris impotentiſſimum. Pro ἦλθον Cod. Vat. ἦλθεν habet. διὰ κλωπῶν. *Reisk.* *Tibull.* I. El. II. 25. *Venus — non ſinit occurrat quisquam, qui corpora ferro Vulneret, aut rapta praemia veſte petat.* *Propertius* media nocte ad puellam vocatus L. III. 14. 5. *Quid faciam? obductis committam mene tenebris? Ut timeam audaces in mea membra manus.* — Praeferenda tamen Cod. lectio διακλωπῶν, i. e. κλωπώμενος, *allant à tâtons*, ut *Br.* interpretatur. — Amore duce puella *pedibus praetentat iter, ſuſpenſa timore, Explorat coecas cui manus ante vias.* ap. *Tibull.* II. 1. 77. — V. 4. θρασεῖ ἡγεμόνι. *Ovidius* I. Amor. VI. 9.

At quondam noctem ſimulacraque vana timebam:
Mirabar, tenebris ſi quis iturus erat.

Risit, ut audirem, tenera cum matre Cupido,
Et leviter, fies tu quoque fortis, ait.
Nec mora, venit Amor, non umbras nocte volantes,
Non timeo strictas in mea fata manus.

VI. Cod. Vat. p. 119. Ποσειδίππου ἢ Ἀσκληπιάδου. *Posidippo* soli inscribitur in Plan. p. 473. St. 614. W. *Asclepiadis* tamen potius esse, facile crediderim propter illius Ep. XIV. ubi Νικὼ occurrit. — Cleander Nicus in mari natantis amore captus, votis ad Venerem factis assecutus est, ut puella potiretur. — V. 1. ἐν Παφίῃ κ. vulgo. *Opsopoeum* tamen Παφίη legisse, ex ejus interpretatione apparet. Ceterum nihil hoc versu ineptius, quo Cleander nonnisi *unam Nicus genam* conspexisse dicitur. Scripturae depravationem praeclare ostendit Cod. Vat. qui παρ' ἠϊόνι legit, quod vel absque codice conjectura assecutus est Anonymus Bibl. Bodl. Sed hoc nondum ad emaculandos hos versus sufficit. Scribendum est, nisi me omnia fallunt:

Σὴν, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ἠϊόν' εἶδε Κλέανδρος
Νικὼ ἐνὶ χαροποῖς κύμασι νηχομένην.

Hujus emendationis veritatem arguit Epigr. finis: οὐκ ἀτελεῖς γὰρ Εὐχαὶ, τὰς κείνης εὔξατ' ἐπ' ἠϊόνος. Recte autem dedimus Νικὼ νηχομένην, partim auctoritate Vat. membranarum nixi, in quibus perspicue scriptum νηχομένην.— V. 3. καιόμενος libris invitis scribendum esse censet *Br.* *Schneideri* sententiam amplexus. In fine ἀνὴρ Plan. ἄνθρακες de Veneris aestu iterum Ep. VIII. Fortasse etiam in Ep. ἀδεσπ. XXII. ubi legendum suspicor:

ἀνθρακιὴ διὰ παντὸς· ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
τὰν Κνίδον· ἁ πέτρα θρυπτομένα θέρεται.

Cod. ἄθρει μοι exhibet. Conf. *Asclepiad.* Ep. XIII. 4. — V. 5. ἐνανάγει. Hinc fortasse *Macedon.* III. τὸν ναυηγὸν ἐπ' ἠπείροιο φανέντα. Epigr. ἀδέσπ. LXVI. Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γῇ Ναυαγὸν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον. Non solum in re ama-

toria, ſed in aliis quoque conditionibus naufragium dicuntur facere, quibus res male cedit. *Alciphron* L. I. 18. p. 69. Πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ, ψιλῶσα τῶν χρημάτων. *Philo* Tom. I. p. 678. ἐξοκείλαντές τε καὶ ναυαγήσαντες ἢ περὶ γλῶτταν ἄθυρον ἢ περὶ γαστέρα ἄπληστον. *Patrimonio naufragus* eſt ap. *Ciceron.* pro Sull. c. XIV. *Horat.* II. Serm. III. 18. *Poſtquam omnis res mea Janum Ad medium fracta eſt.* — V. 6. „εἴχοσαν. Hujus flexionis unicum e probato ſcriptore exemplum affert Maittaire „p. 225. En tertium e Scymno Chio 694. — τηνικαῦτ' „ἐκ τῆς Σάμου Ἐπιδεξάμενοί τινας συνοίκους εἴχοσαν." *Br.* Similes verborum formas collegit *Reisk.* ad Conſtant. Porphyr. Cerem. p. 48. — V. 7. οὐκ ἀτελεῖς εὐχαί. Vota, quae ille in maris litore concepit, exitu non caruerunt. Comparat *Toup.* in Cur. nov. p. 262. *Sophocl.* Philoct. 780. ἀλλ' οὖν δέδοικα, μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. — κείνης. Veneris in litore: quoniam Venus in litoribus colitur. Vide not. ad *Anytes* Ep. V. p. 425.

VII. Hoc carmen in Vat. Cod. p. 116. ita ut in Planud. p. 451. St. 586. W. titulum gerit: Ποσειδίππου ἢ Ἀσκληπιάδου. Alterius tamen poëtae nomen in Ed. pr. non conſpicitur. In Irenen, puellam eximie formoſam. — V. 1. εἶδον. Amores, ex Veneris thalamo prodeuntes, Irenium viderunt, omnibus gratiis ornatiſſimam. Me in his nonnihil haerere fateor. Cauſae et temporis expreſſam ſignificationem deſidero. Quid eſt enim, quod Amores ex Veneris thalamo prodeant? An forte fortuna accidit, ut prodeuntes Irenium videant? An ejus videndae cauſa prodeunt? Nonne dicendum erat, quo tempore, quave opportunitate hoc factum eſſet? Vide igitur, an ἐρχομένην ſcribendum ſit. Irenium, ut altera Pandora, in ipſis Veneris penetralibus omni venuſtate ornata et dotata, inde procedens Amorum in ſe convertit oculos, quorum adſpectus et ipſe ad augendum puel-

lae decus faciebat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in λύγδινα T. II. p. 465. qui ſervavit lectionem βριθομένην χαρίτων, in vett. edd. in θαλάμων depravatam. Una Aſcenſ χαρίτων. unde *Stephanus* χαρίτων. — ἱερὸν θάλος. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. p. 102. — λυγδοῦ omnes edd. vett. Non ſolum ad ſplendorem cutis, ſed etiam ad perfectam omnibusque numeris exactam puellae pulcritudinem ſignificandam faciunt verba οἷα λύγδου γλυπτήν. Statuis formoſi formoſaeque comparari ſolent. *Euripid.* Hecuba v. 560. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 12. ſq. Ad noſtrum locum faciunt inprimis Horatiana, ex graeco fonte derivata: *Glycerae nitor Splendentis Pario marmore purius.* I. Carm. XIX. 6. Anthol. Lat. L. III. 171. *facie micat rubenti Et vibrat Parium nitens colorem.* — V. 5. πολλαῖς χερσὶν vulgata lectione πολλοὺς elegantior eſt. Sed cum hanc non Planud. ſolum, ſed Vat. quoque Cod. et *Suidas* (qui hoc diſtichon excitat in ἀρπεδόνες T. I. p. 336.) tueatur, certae Critices leges eam in contextu ſervari jubent. — ἧκεν, *Suid.*

VIII. Cod. Vat. p. 119. Plan. p. 473. St. 615. W. Conqueritur poëta, quod Venus et Amores nunquam non graviſſimis eum cruciatibus afficiant. — V. 1. τί μ' ἐγείρετε. quid me, cum vix ex incendio evaſerim, iterum ad novos amoris cruciatus perpetiendos excitatis? Cf. *Horat.* IV. Carm. I. 1. ſq. — Sic haec commode explicari poſſunt. Nondum tamen me poenitet conjecturae, quam ſimiles loci confirmant:

τί μ' ἐρείδετε, πρὶν πόδας ἆραι
ἐκ πυρὸς, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν;

Propert. L. III. El. IV. 39. *Me quoque conſimili impoſitum torquerier igni.* Epigr. ἀδέσπ. III. Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλ' ἐμὲ πυρσοὶ Ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακιῇ. quod geminum germanum eſt. ἐρείδειν *ponere, imponere* paſſim. *Theocrit.* Eid. VII. 104. ἄκλητον τήνοιο

φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις. *Euripid.* in Heracl. 603. λάβεσθε κεὶς ἕδραν μ' ἐρείσατε. — Ceterum Vat. Cod. poſt δάκρυα inſerit μὲν, et in fine verſus αἴρῃ, cui ſuperſcr. γρ. ἄρᾳ. — V. 4. „In Vat. Cod. ut et in Plan. ἄλγος ὁ μὴ κρίνων, „ſed ex correctione. Aliud quid fuit antea. Apparent „voces ἄλγος et κρίνων, ſed media deleta a correctore re„poſitum ὁ μή. Legendum ὁ μὴ κραίνων. Ordo eſt: ἀεὶ „δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, ὁ μὴ κραίνων ἄλγος κοινὸν τῷ „ἄγοντι. Epigramma eſt παιδικὸν, quod non intellexit „bonus Planudes.“ *Br.* At nec in Cephalae collectione leguntur ἐν τοῖς παιδικοῖς; nec facile *Brunckius* prudentibus de ſententiae ſuae veritate perſuadebit. Hic locus multos exercuit. Scholia Wechel.: ἀεί μοι ἄλγος ἐστὶ λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἀεί μοι λύπην προξενεῖ ὁ ἐξ Ἀφροδίτης πόθος. ἤτοι Ἔρως ὁ μὴ κρίνων τὸ κοινόν. τὸ δὲ ἄγοντι, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τῷ ἄγοντι, τουτέστι φέροντι κατὰ μετάληψιν. τὸ δὲ κοινὸν κρίνων διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῆς ἐρωμένης ἀντερᾶσθαι. Simili ratione Anonymus Bibl. Bodlej. hunc locum expedire conatus eſt: ἔστι δέ μοι ἄλγος ὁ πόθος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν, τοῦτ' ἔστιν, ὁ μὴ ὢν κοινὸς, ἄγοντι, ἤγουν ἐμοὶ τῷ φέροντι, τὸν Ἔρωτα δηλαδή. Scaligeranus codex ap. *Huetium* p. 47. correctionem praebebat hanc: ὁ μὴ κιρνῶν κοινὸν ἄκοντι πόθος. Eandem reperio in notis mſtis *Joſ. Scaligeri*. Quem ſenſum ſingulis verbis ſubjecerit *Grotius*, non ſatis apparet ex ejus verſione, quam *Burmannus* edidit ad Propert. p. 21.

Me Venus exercet ſemper, ſuccedit Amori
Ilicet ex cauſa qualibet ortus Amor.

Schneiderus in notis mſtis ſuſpicabatur: κοινὸν ἀγῶνα πόθος. eo fere ſenſu, ni fallor, quem expreſſit *Propert.* L. I. 1. 31.

Vos remanete, quibus facili deus annuit ore,
Sitis et in tuto ſemper amore pares.
In me noſtra Venus noctes exercet amaras,
Et nullo vacuus tempore deſit Amor.

Wyttenbach. in Bibl. crit. II. 2. p. 6. ἄλγος· ὃ μὴ κραίνει καινὸς ἀλόντι πόθος, interpretatione non addita. Nullus me Anthologiae locus minori cum fructu gravius exercuit. Ponam tamen ex variis conjecturis eam, quae mihi et contextui et poëtae ingenio maxime videtur consentanea:

ἀεὶ νέον ἐξ Ἀφροδίτης
ἄλγος ἐμοὶ, κνιδῶν κνισμὸν ἄγων τε πόθος.

Semper mihi novus aliquis a Venere dolor, et urticae morsibus afficiens desiderium nascitur. κνιδῶν κνισμὸν in re amatoria non ineptum judicabunt comparantes Ep. *Artemonis* II. p. 79. in puerum: ἄλλοτε μειδιόων, ὅτὲ δ' οὐ φίλος. ἆρα μελισσέων Ἑσμοῦ καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡψάμεθα. *Urticam* pro irritamento libidinis posuit *Juvenal.* Sat. XI. 165. *Irritamentum Veneris languentis, et acres Divitis urticae.* Pro quavis cupidine id. Sat. II. 128. ubi vide Intpp. Cf. *Foes.* in Oecon. Hipp. Κνίδωσις p. 208.

¶. 48.] *IX.* Cod. Vat. p. 584. Neminem scio, qui hoc carmen ante *Br.* ediderit. „Vereor, ut integrum sit hoc „carmen. Post πεπονημένη in v. 3. reliqui distichi pars et „sequentis initium deesse videntur. Tum scribendum „ἄλλ' ἀθερίζει seu potius ἀθέριζε.“ *Br.* In Vat. Cod. junctim ἀλλαθερίζει. Huic lectioni si unius literae mutatione subveneris, non opus erit de carminis integritate dubitare. Scribendum puto:

ἆθλ' ἀθερίζει.

labores et aerumnas, τοὺς τοῦ Ἔρωτος πόνους, *contemnit.* Junguntur ἄλγεα et ἄεθλα in carmine T. III. p. 146. XVIII. — Jam reliqua videamus. ὁ Πόθος animam vinctam spinis imponit, ignem ei subjiciens. ὁ Μουσῶν τέττιξ anima est Musarum artibus probe instructa. Poëtae cicadis comparantur propter cantus suavitatem. Cf. Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXVIII. Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυρώτερος εἶναι, Ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι. — κοιμίζειν θέλει.

i. e. spinis tanquam lecto imponit. Comparandus inprimis, qui passim poëtas epigrammatarios compilavit, *Eustathius* de Hysm. L. III. p. 84. καὶ νὴ τὸν Ἔρωτα τὴν στρωμνὴν ἀκάνθινον εἶχον καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾶς ὀπτούμενος πυκνὰ στρεφόμενος ἦν. Erat poenae genus ap. veteres, huic, quod *Posidippus* describit, haud absimile, secundum *Platon.* in Polit. X. p. 519. D. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κάμπτοντες. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 160. — Ceterum in Vat. Cod. τῶν Μ. τέτιγγα habetur. — V. 3. βύβλοις. Cod. Color est, ut in Epigr. ἀδεσπ. XLVII.

τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόνοις καὶ Ἔρωτι δαμέντα

οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

Anima in philosophorum scriptis probe exercitata, labores ab Amore ipsi impositos nihili pendit. Maxim. Tyr. Diss. XIII. 5. ἡ μὲν οὖν ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ διαπεπονημένη καὶ ἠσκημένη ἀμελεῖ καὶ ὡς τάχιστα ἐφίεται γυμνωθῆναι. *Synesius* in Dione p. 62. B. τῷ τοῖς ἀδιορθώτοις τῶν βιβλίων ἐγγεγυμνάσθαι.

X. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Reiske* in Not. ad Anth. p. 246. et hinc *Warton* ad Theocrit. II. p. 156. — V. 1. Poëta in compotatione ministrum jubet duo pocula in Nannus et Lydae honorem, totidemque in honorem Antimachi et Mimnermi infundere. ἐπίχει δύο Ναννοῦς. ut ap. *Meleagr.* Ep. XCIX. ἔγχει τᾶς Πειθοῦς. Notissima Nanno, Mimnermi amasia, de qua vid. *Ruhnk.* ad Hermes. v. 37. p. 291. De Lyda, cujus nomine Antimachus carmen inscripsit, cf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XXXVI. — In exitu versus καὶ φερεκάστου Vat. Cod. Hanc lectionem *Reiskium* pro genuina habuisse miror, dum vertit: *tum seorsim cujusque singula.* Nec tamen *Brunckii* emendatio ferenda est. Epitheton *Antimachi* nomini additum ostendit, Mimnermum quoque epitheto a poëta fuisse ornatum. Scribendum puto:

καὶ φιλακρήτου

Μιμνέρμου, καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου.

Hoc epitheton poëtam decere apparet, qui *ſine amore jocisque nil jucundum* cenſebat, ut eſt ap. *Horat.* I. Epiſt. VI. 65. De eodem *Hermeſianax* El. v. 35. in loco depravatiſſimo:

Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο, πολλὸν ἀνατλὰς,
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
καίετο μὲν Ναννοῦς, χωλῷ δ' ἐπὶ πολλάκι κώλῳ,
κνημωθεὶς, κώμους στεῖχ' ἀνακοιρανέων.

Sic haec fortaſſe legi debent. Poëtae comiſſationes agentì tribuitur κῶλον χωλὸν propter numeros impariter junctos, quibus ille primus uſus eſſe dicitur. Notus *Ovidiì* locus L. III. El. I. 8. *Venit odoratos Elegeia nexa capillos: Et, puto, pes illi longior alter erat.* Tribuuntur nonnunquam ſcriptoribus, quae ipſorum operibus propria ſunt. Ut *Horatius* Dorſenni in ſcribendo negligentiam notans, *Adſpice*, ait, *Quam non adſtricto percurrat pulpita ſocco.* II. Epiſt. I. 174. Sed haec obiter. — V. 3. ἐμὸν Cod. ἐμοὶ *Reisk.* Pro ἑαυτοῦ, quod *Brunckii* inventum eſſe videtur, membranae iterum ἑκάστου exhibent. An fuit:

τὸν δ' ἕκτον αἴτου,

in ſequenti autem verſu:

εἴπας, ὅντιν' ἐρᾶν ἔτυχες.

Sextum poculum deliciis tuis infunde, ejus, quem deperis, nomine appellato. *Theocrit.* XIV. 17. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, Ὦτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὤτινος εἰπῆν. — V. 7. 8. „Hoc diſtichon, quod ita in Cod. ſcriptum „eſt, ut id exhibui, manifeſto corruptum eſt. Con„jecturam meam in textum inferre nolui, quam hic „proponam: Κύπρι· σοὶ γὰρ ἐραστὴς Νήφων τ' οἰνωθείς τ', „εὐχαρίς ἐστιν ὁμῶς.“ *Br.* Sed, hac conjectura admiſſa, poſtremum diſtichon cum praecedentibus vix coit. Adde, quod relinquitur difficultas in verbis μεστὸν ὑπὲρ χείλους πίομαι, Κύπρι· quae ad quod poculum referenda ſint, non

facile dictu eſt. Si ad praecedens, cur Venerem alloquitur? ſin Veneris poculum ſignificare voluit, aliquid ad ſermonis integritatem requiritur. Hinc ſuſpicor, in κύπρι τἄλλα latere κύπελλα, et poëtam hunc ſenſum voluiſſe efficere: Jam Amoris pocula non, ut cetera, numerabimus. Huic ſenſui verba carminis accommodare conatus ſum, ſic ſcribens:

— — Μνημοσύνης δέκατον
μεστὸν ὑπὲρ χείλους πίομαι· τὰ κύπελλα δ' Ἔρωτος
οἰνωθέντ' ἀριθμεῖν ναιχὶ λίην ἄχαρι.

Amoris pocula ebrios numerare, nimis ineptum foret. Plurima igitur ei ſe fuſurum eſſe, nullo calculo inito, ſignificat. Non tamen tantum huic conjecturae tribuo, ut eam pro genuina poëtae manu haberi velim. Viderint alii.

XI. Cod. Vat. p. 106. Edidit *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 232. *Dorville* ad Char. p. 371. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 144. nr. 322. Oblitus philoſophorum de recte vivendo praecepta, vino et amori indulgere ſibi proponit. — V. 1. Κεκροπὶ λάγυνε. lagena fictilis. Vaſa fictilia, quae ap. Atticos fiebant, (ὁ Ἀττικὸς κέραμος *Athen.* L. I. p. 28. C.) in magno ap. veteres honore fuiſſe, monuimus ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — πολύδροσον. rorulentum Bacchi laticem. *Simonid.* Ep. LIV. in Anacreontem: καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος. — V. 2. βαῖνε. Cod. Vat. — συμβολική. Erat convivium, ubi de ſymbolis coenabant. — V. 3. σινάσθω *Wolf.* qui inepte corrigit σινέσθω. — Zenon ὁ σοφὸς κύκνος. Ergo non poëtae tantum, ſed alii quoque ſcriptores cum oloribus comparantur. *Reiskius* tamen de *canitie* Zenonis poëtam cogitaſſe ſuſpicabatur. πολιόχρως κύκνος eſt ap. *Euripid.* in Bacch. 1361. et chorus ſenum in Herc. fur. 692. κύκνος ὥς, γέρων ἀοιδὸς Πολιᾶν ἐκ γενύων Κελαδήσω. In ſimili ad potandum exhortatione item Zeno cum Cleanthe jun-

jungitur, in Ep. *Marci Argent.* XIX. Εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης Καὶ Ζήνων ἀΐδην τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον. Erat autem Cleanthes, *Zenonis auditor, quasi majorum gentium Stoicus. Cic.* Acad. Qu. L. IV. 126. Hinc *Claudianus* de Fl. Mallii Theod. Conſ. 88. Stoicos *Cleantheam turbam* appellat.

XII. Vat. Cod. p. 114. Ποσιδίππου καὶ αὐτὸ κώμου καὶ καπηλίας μεστόν. *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 321. nr. 347. *Meleagri* nomine inſcripſit, cujus poëtae Epigramma praecedit in Codice. Ex *Dorvillii* ſchedis protulit *Burmann.* ad Sicul. T. II. p. 556. Convivium poëta inſtruens, puerum mittit, qui majorem vini copiam potaturis ſuppeditet. Conf. *Aſclepiad.* Ep. XXVII. et XXVIII. — V. 2. γινομένοις. Cod. — Pro ἓν Χίον *Brunckius* verbis transpoſitis Χῖον ἓν legendum cenſet. In Χῖος enim, contracto ex Χίιος, priorem ſyllabam ſemper produci. *Suidae* locum v. Ἀθήναιος· Ὁ Χῖος Ἴων τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον, *Reiskius* quoque laudavit. Ductus eſt ex *Athen.* L. I. p. 3. F. — V. 3. Ἀρίστιον, oenopolam puta. — V. 4. Cod. ἡμιδαές. Noſtram lectionem *Poſidippo* reſtituit *Reiskius* ex *Suida* T. II. p. 60. Ἡμιδαής· ἡμίκαυτος. ἡμιδεὴς δὲ πίθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων. ἐν Ἐπιγράμματι· ἡμιδεὴς π. . . . In Schedis Dorvill. praeterea ἔνεισε erat. — V. 6. ὥρας πέμπτης. De die igitur potaturi erant. Vulgo, quod *Reiskius* ad h. l. monuit, hora nona demum compotationum fiebat initium. *Horat.* I. Ep. VII. 71. Qui prius accumbebant, *de die convivia facere* dicebantur, ut eſt ap. *Catull.* XLVII. 6. ubi vide cl. *Doering.* p. 143. *Potores liquidi media de luce Falerni* ingenioſe emendavit *Bentlejus* ad *Horat.* I. Epiſt. XVIII. 91. quem conſule.

¶. 49.] *XIII.* Servavit Planud. p. 346. St. 486. W. In Lyſippi Sicyonii Occaſionem. Nobiliſſimam hanc ſtatuam deſcripſit *Calliſtratus* c. VI. Cf. Exercitatt. crit.

T. II. p. 37. ſqq. Veterum loca collegit *Junius* in Catal. Pict. p. 114. *Politianus* in Miſc. c. XLIX. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Eclog. XIV. p. 240. ſq. In *Auſonii* Ep. XII. quod ex carmine, huic noſtro ſimillimo, converſum eſt, haec ſtatua perperam Phidiae tribuitur.

Cujus opus? Phidiae, qui ſignum Pallados, ejus,
Quique Jovem fecit, tertia palma ego ſum.

— V. 3. ἐπ' ἄκρα β. *Himerius* l. c. ἔφηβον a ſtatuario fictum eſſe ait, πτερωτὸν τὰ σφυρὰ, οὐχ ὡς μετάρσιον ὑπὲρ γῆς ἄνω κουφίζεσθαι, ἀλλ' ἵνα, δοκῶν ἐπιψαύειν τῆς γῆς, λανθάνῃ κλέπτων τὸ μὴ κατὰ γῆς ἐπερείδεσθαι. — V. 5. ξυρόν. *Phaedrus* L. V. 8. in deſcriptione Occaſionis, *curſu*, ait, *volucri pendet in novacula.* Proverbialis locutio ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἑστηκέναι ſculptorem commoviſſe videtur, ut deam *novacula* inſtrueret. σίδηρον ſimpliciter vocat *Himerius.* Hujus autem rei nec *Calliſtratus* meminit nec *Auſonius.* — Ceterum ὀξὺς paſſim de tempore adhibetur. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 663. qui laborantem diſtinctionem verſ. 7. 8. emendavit. Nam in Plan. verba νὴ Δία interroganti tribuuntur, nunc, ut ap. *Brunckium*, Occaſioni. Sed cl. *Sonntag* in Hiſtor. Poëſ. brev. voculas νὴ Δία ab hoc loco alienas eſſe cenſens, καίρια legendum eſſe ſuſpicabatur; cui emendationi cave fidem habeas. Non ſine elegantia et gravitate νὴ Δία in hunc modum poni ſolet; et vim habet fere hanc: Quid eſt quod quaeras? nullam ob aliam, ut apparet, cauſam, niſi ut obviam facti coma apprehenſa me retineant. — *Phaedrus* l. c. *Quem ſi occuparis, teneas; elapſum ſemel Non ipſe poſſit Jupiter reprehendere.* — In fine v. 10. Cod. Vat. in quo hoc carmen recentiore manu paginis in fronte agglutinatis adſcriptum eſt, ἐξόπισθεν et v. 11. τοῖον δ τ. με διέπλασεν legit; poſterius, ut in Planud. unde procul dubio deſcriptum eſt. Emendavit errorem *Dorvill.* l. c. — ἐν προθύροις. in templi veſtibulo me poſuit, ut mortales docerem.

XIV. Planud. p. 314. St. 454. W. Legebatur olim hoc Epigramma, vel ſaltem pars ejus ap. *Himerium* Orat. XIV. 14. p. 634. Οὐ γὰρ δὴ Λυσίππῳ ὄνομά τε ἐδίδου καὶ δόξαν Ἀλέξανδρος ὑπ' ἐκείνου πλαττόμενος, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ποίησιν σφόδρα θαυμάσαι τὸ φιλότεχνημα. Ἢ οὐκ ἀκούετε τὸ Ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ εἰκόνος τῆς Ἀλεξάνδρου λεγόμενον, τό· Λύσιππε πλάστα Σικυώνιε . . . . χείρ. Fuit, qui lacunam voce δαιδαλέη implendam cenſeret; quod non ſatis caute probavit *Wernsdorfius*, quod poëta artificem ab artificio potius quam ab audacia commendare deberet. Sed ſolent artificibus, poëtis, ſcriptoribus ea tribui, quae ipſorum operibus propria ſunt. Epigr. ἀδέσπ. CCXCV. in Ajacem Timomachi, ὁ γράψας εἶδέ σε μαινόμενον, Καὶ συνελυσσήθη χεὶρ ἀνέρι. Recte igitur Lyſippo, qui *animoſa ſigna* fingebat (*Propert.* III. 7. 9.) χεὶρ θαρσαλέη tribuitur. Comparandum inprimis Epigr. *Archelai* I. et Ep. ἀδέσπ. CCCIX. — V. 2. πῦρ δρᾷ. De Hercule *Euripides* in Syleo fr. IV. σὲ δ' εἰσορῶν Πᾶς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, Ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν. — V. 4. βουσί. non pro convicio habendum. Etiam taurus fortis et robuſtus, ſed nihil ad leonem.

XV. Servavit *Athen.* L. X. p. 412. E. Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον μόνος κατέφαγεν, ὥς Ποσείδιππός φησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν· καὶ περί . . . . Hinc *Euſtathius* ad Odyſſ. p. 206. 36. Θεαγένης γοῦν, φασὶν, Θάσιος αὐλητὴς (l. ἀθλητὴς) ταῦρον κατέφαγε μόνος· ὅς καί φησι παρά τινι ποιητῇ, ὡς ἔφαγον Μῃόνιον βοῦν, ἤγουν Λυδὸν, πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἔπεσχε Θάσος. Illuſtris fuit ille incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuiſſe, narrat *Pauſan.* L. VI. 11. p. 478. Mille et ducentas numerat *Plutarch.* T. II. p. 811. D. unde μυριάεθλος vocatus eſt ab Oraculo, quod ſervavit *Dio Chryſoſt.* Or. XXXI. Tom. I. p. 617. *Reisk.* Quae ap. *Pauſaniam* de Theagene narrantur, eadem *Suidas* de Nicone pugile narrat T. II. p. 625. — In noſtro

carmine ſententiarum nexus aut nullus eſt, aut certe parum perſpicuus; quare penitus adſentior cl. *Heynio*, qui illud integrum eſſe dubitabat in Comment. T. X. p. 103. — V. 1. Καίπερ vulgo, quod *Caſaubon.* emendavit. Devoravi quondam ex pacto bovem Maeonium. Idem fecerat Hercules, ταυροφάγος propterea appellatus; idem et alii. Exempla voracitatis congeſſit *Caſaubon.* p. 704. — V. 2. οὐκ ἂν ἐπέσχε. Haec indicare videntur, Theagenem, quod patria ipſi non ſufficeret ad victum, in peregrinas terras abiiſſe. Quare γὰρ ad Μῦθιον referendum. Theagenem vitam mendicando ſuſtinuiſſe, quod *Caſaubonus* ait, his quidem verbis minime efficitur. — Quae ſequuntur, ἅσσα φαγών, ἔτ' ἐπῄτεον, non magis mendici conditionem ſignificant. Senſus eſt, ejus famem nunquam fuiſſe expletam; nam, toto bove devorato, plura tamen petebat. Hinc fortaſſe factum eſt, ut manu porrecta fingeretur. — V. 3. Θευγένει' et εἵνεκεν. vulgo. — Plures ſtatuas χεῖρας προϊσχομένων ex antiquitate recenſet *Heynius* l. c. — Ceterum Theagenis ſtatuae, quae ap. Thaſios erat, vis aegrotos ſanandi tribuebatur, quod, praeter *Pauſaniam*, *Lucianus* narrat in Deor. Conc. §. 12. T. III. p. 534.

Ex T. II. p. 528.] *XV*ª. Servavit hoc Epigramma *Tzetza* in Chil. VII. 662. p. 133. unde emendatum dedit *Voſſius* de Hiſtor. gr. p. 187. in Oper. T. IV. *Tzetza Poſidippo* auctore tradit, in Libycorum draconum capitibus lapides inveniri δρακοντίας, in quibus modo currus modo alius rei figura inſculpta videretur; nec tamen figuram apparere prius, quam lapidem in ceram impreſſeris. *Philoſtratus*, ubi dracones Indicos deſcribit, in Vit. Apollon. L. III. 8. p. 100. lapidum quoque illorum virtutes commemorat; ſed nihil de figuris; ut nec *Plinius* H. N. XXXVII. 57. p. 789. *Dracontites ſive Dracontia e cerebro ſit draconum: ſed niſi viventibus abſciſſo nunquam gemmeſcit, invidia animalis mori ſen-*

sientis. Igitur morientibus amputant. — Esse autem colore translucido, nec postea poliri aut artem admittere. Attigit hunc locum *Salmas.* ad Solin. p. 275. D. — V. 1. οἱ ποτ. Non in fluminis litore, sed in capite draconis hic lapis repertus est. — εὐπώγων. γένεια βοστρυχώδη draconibus Indicis tribuit *Philostratus.* — V. 2. κεφαλῇ *Tzetz.* et mox λευκᾷ, quod intpr. latinus cum κεφαλῇ junxit; et sensu et metro refragante. λευκὰ adverbii vicem implet. λευκὰ φαληριόωντα, lapidem albescentem. *Eustath.* Il. p. 321. 52. πέτρη φαληριόωσα, παρὰ Λυκόφρονι, ἡ λευκὴ νῆσος. καὶ κύματα παρ' Ὁμήρῳ φαληριόωντα, τὰ λευκά. Il. ν. 799. κυρτὰ, φαληριόωντα. — Parum eleganter τὸ γλυφὲν ἅρμα ἐγλύφετο, ut facile suspiceris, aliud olim epitheton hic lectum fuisse. — V. 4. λυγκείου. Hoc poëta videtur dicere: Currum in hoc lapide latentem non iis, quibus scalptores vulgo utuntur, instrumentis factum, sed quasi lyncei oculi obtutu intus in ipsis lapidis visceribus scalptum esse. — V. 5. Colon non in hexametri fine, sed post γλύμμα ponendum erat. Obscurum distichon. ψεῦδος χειρὸς accipio de ejusmodi fallacia, quales praestigiatores et psephopaectae observantibus struunt, dum spectatores videre cogunt, quod non videant, contra, quae videant, non cernere. Hujusmodi igitur fallaci ludo similem videri ait imaginem in interiore parte lapidis; in ipsa enim ejus area non conspici. — πρόβολος πλατὺς lata lapidis superficies. Ignoro, an πρόβολος eodem sensu occurrat alibi; nec tamen linguae analogia hanc significationem respuit. — V. 7. εἰ καί. Tzetz. — πῶς ὁ λιθουργός. Hoc mirabile, quomodo oculi, qui intenta acie hanc imaginem intra lapidem tam artificiose elaborarunt, tantam intentionem ferre potuerint.

XVI. In Cod. Vat. p. 416. prostat cum lemmate: Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ. In Plan. p. 16. St. 27. W. titulus est: Ποσειδίππου, οἱ δὲ Κράτητος τοῦ Κυνικοῦ. Sic quoque in *Stob.* Tit. XCVI. p. 530. Gesn. 411. Grot.

Vere igitur ἄδηλον eſt. Poëta varias vitae conditiones recenſens, omnibus multum malorum admixtum videt; ut igitur optimum ſit, aut omnino non naſci, aut quam primum mori. Parodiam hujus carminis dedit *Metrodorus* Ep. I. T. II. p. 476. *Julian. Aeg.* Ep. XLIII. *Agathias* Ep. III. *Aeſchines Sacr.* in Axiocho c. XI. ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην οὐ μέμφεται καὶ τοῖς παροῦσι χαλεπανεῖ. Imitatus eſt hoc carmen *Auſonius* Eid. XV. cujus initium et finem adſcribam.

Quod vitae ſectabor iter? ſi plena tumultu
Sunt fora: ſi curis domus anxia: ſi peregrinos
Cura domus ſequitur: mercantem ſi nova ſemper
Damna manent: ceſſare vetat ſi turpis egeſtas:
Si vexat labor agricolam, mare naufragus horror
Infamat, poenaeque graves in coelibe vita,
Et gravior cautis cuſtodia vana maritis:
Sanguineum ſi Martis opus: ſi turpia lucra
Foenoris, et velox inopes uſura trucidat.
Omne aevum curae: cunctis ſua diſplicet aetas.
— — — — — — — *Ergo*
Optima Grajorum ſententia: quippe homini ajunt
Non naſci eſſe bonum, natum aut cito morte potiri.

— V. 1. γάμοι. vulgo et in Vat. Cod. γάμῳ corrigit *Brunck.* ad *Ariſtoph.* Plut. 438. p. 291. e cod. regio Stobaei. — ¶. 50.] V. 4. ἔχεις. Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἀμέριμνος. *Terent.* Adelph. V. 4. 13. *Duxi uxorem; quam ibi miſeriam vidi! Nati filii; alia cura!* — V. 6. ζῇς ἔτ' ἐρημότερον. *Steph.* cum Ed. pr. et Ald. pr. In Cod. Aldi, quem Ald. ſec. et tertia ſequutae ſunt, ἐρημότερος legitur. Sic quoque Vat. Cod. ζήσῃ *Br.* recepit ex marg. *Stobaei.* In ed. Trincav. ζῇς ἔτ' ἐρημότερος. Apud *Metrodorum* quoque l. c. ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον. — V. 9. τοῖν δυοῖν. Plan. et Vat. Cod. — ἢ τὸ γενέσθαι Μήποτε ἢ τὸ θανεῖν α. Vat. Cod. — Apud *Stobaeum* ἦν ἄρα τῶν πάντων

-τόδε λώϊον ἠὲ γ. Μήποτε ἢ θανέειν. In Plan. ſic eſt, ut *Br.* exhibuit. *Sophocles* ap. *Stobaeum* Tit. CXIX. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς. cujus generis multa collegit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 264. ſq. Vide not. ad *Bacchyl.* fr. VII. p. 281. ἐννοίας, quam *Poſidippus* his verbis expreſſit, auctorem *Silenum* facit *Cicero* in Tuſc. Qu. I. 48. *Non naſci homini longe optimum eſſe; proximum autem quam primum mori.* Vide *Harduinum* ad *Plin.* L. VII. Prooemium T. I. p. 369.

XVII. *Athenaeus* L. X. p. 414. E. Ἡράκλειτος ἐν τῷ ξενίζοντι Ἑλένην φησὶ τινὰ γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. — Ποσείδιππος δὲ ἐν Ἐπιγράμμασι Φυλόμαχον. εἰς ὃν καὶ τόδε ἐπέγραψεν· Φυλόμαχον .... Hoc Epigramma, quod inſigniter depravatum eſt ap. *Athenaeum*, *Brunckius* edidit ad mentem *Toupii* in Epiſt. crit. p. 121. Statim in primo carminis limine nomen viri depravatum eſt. Scribendum Φυρόμαχον, ut legitur in antiquiſſimis libris et in Epitome. Phyromachum cum Corydo, et ipſo helluone, jungit *Athen.* L. VI. p. 245. E. Ejusdem familiae eſt *Euphanes* ap. eund. L. VIII. p. 343. B. ubi vulgo depravate legitur:

Τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἁρπάσαι;
Ποῦ Κόρυδος ἢ Φυρόμαχος ἢ κοίλου βία;

Manifeſtum eſt, latere nomen tertii alicujus helluonis. Fortaſſe:

ἢ Διοκλεῦς βία.

De Diocle vide p. 344. B. ſive:

ἢ Κλιοῦς βία.

ut ſignificetur nobilis illa ὀψοφάγος, de qua diximus ad *Hedyli* Epigr. IV. (T. II. p. 527.) Alius eſt Phyromachus, de quo *Alexis* in Tarentinis loquitur L. IV. p. 161. C. — κορώνην παννυχίην *Toupius* interpretatur cornicem νυκτίνομον, quae noctu veſcitur. *Artemidor.* IV. 58. τὰ δὲ νυκτερινὰ καὶ μηδὲν ἐν ἡμέρᾳ πράσσοντάς τι, μοιχοὺς

ἢ κλέπτας ἢ νυκτερινὴν ἔχοντας ἐργασίαν. ὡς γλαὺξ — καὶ κορώνη, καὶ τὰ ὅμοια. Sed ſic nihil hoc epitheto frigidius. *Salmaſius*, qui hoc Epigr. protulit ad Solin. p. 858. E. πανδοχικὴν (vulgo enim παννυχικὴν legitur) emendat: *cornicem tabernariam*. *Salmaſii* veſtigiis inſiſtens corrigendum ſuſpicor:

Φυρόμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βορὸν, οἷα κορώνην,
πανδοχίου ἄτην, ῥωγὰς ἔχει κάπετος.

Homo vorax et helluo, qui omnia rapit et deglutit, *macelli peſtis et pernicies* vocatur, πανδοχίου ἄτη. ut ap. *Horat*. I. Epiſt. XV. 31. *Maenius — Pernicies et tempeſtas barathrumque macelli, Quidquid quaeſierat, ventri donabat avaro*. Verba οἷα κορώνην ad voracitatem hominis referenda ſunt. Vir doctus ap. *Huetium* p. 80. παννυχικὴν αὐτῇ —, quod graecum eſſe merito dubitabat doctiſſimus Praeſul. Ipſe corrigit: οἷα κορώνην πάννυχον, ἐν ταύτῃ ῥωγὰς ἔχει κατέτω. *Weſton* denique in Hermeſian. p. 32. in *Toupii* concedens ſententiam, παννυχίην ἀκτῇ inepte tentat, quod cornices nocturnae ad mare degant. Cf. *Homer*. Od. ε. 67. — ῥωγὰς κάπετος eſt cavitas, rima terrae, forte exorta, cujus opportunitate uſi erant ad Phyromachum, viliſſimum hominem, ſepeliendum. ῥωγάδος ἐκ πέτρης eſt ap. *Apollon. Rhod*. L. IV. 1448. Vide *Arnaldi* Lect. gr. p. 233. — V. 3. ἐν τρύχει *Caſaub*. reſtituit pro εὐτρύκει. lacero panno penulae Pellenicae, quas penulas craſſas fuiſſe conſtat ad arcendum frigus. Ap. *Pindarum* Ol. IX. 146. ejusmodi veſtis ψυχρᾶν εὐδίανον φάρμακον αὐρᾶν vocatur. Intus floccis lanae inſtructae erant. *Pindar*. Nem. X. 82. ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις. Cf. *Polluc*. L. VII. 67. *Schol. Ariſtoph*. Av. 1421. *Suidas*: Πελληναῖος χιτών. ἐπὶ τῶν παλαιὰ (fort. παχέα) φορούντων ἱμάτια. — V. 4. καὶ χρεία εἰς τήνην vulgo. Noſtra lectio eſt ex emendatione Viri docti ap. *Huetium*. Nec aliter emendavit *Salmaſius*, qui totum hoc diſtichon ſic reſtituit, ut *Br*. dedit. Seq. enim

versu εἰπόντες οἱ προκύων legitur. Stela fossae fuit imposita, quam poëta ab Attico quodam inungi coronarique vult. Causam adjicit: εἴ ποτε σοι προκύων συνεκώμασε, si quando tecum comissationibus interfuit. Parasitum, qui, dum viveret, regem suum ubique comitatus erat, illius *procyonem* sive anteambulonem vocat. Non acquievit in hac emendatione *Weston*, sed corrigere conatur: καὶ γράφε εἰς θήκην, Ἀττικὲ, καὶ στ. Εἴποτε σοὶ προφαγὼν σ. „Sed „tu, Attice, inscribe hujusce conditorium titulo et co„ronam adde, si quid ante alios comedens, si helluo „iste tecum unquam comissatum iverit." Inepte. — ἦλθε. Jam ipse homo describitur. ἀμαυρὰ βλέψας. *Paul. Silent.* Ep. L. ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη Ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσσὸν ἐπισκύνιον. — ἐκ πελίων ἐπισκ. liventibus superciliis, aetate fortasse, fortasse etiam plagis. — *Salmasius* scripsit ἐκ πολιῶν. — V. 7. 8. Nihil his verss. corruptius. Ὁ τριχὶ διαφθείρας et in fine ληναϊκὴν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπην *Casaubonus* tentavit: ὦτα διαφθείρας; — τῶν τότε ληναϊκῶν ἦ. ὑ. τὴν κάπετον. *fractis auribus* (ut pugil: vide *Winkelmann. Anmerkungen zur Gesch. der K.* p. 55. et passim.) *et plagis coopertus ex Lenaïcis ludis recta in foveam descendit.* Putabat nimirum *Casaubonus*, Phyromachum pugilem fuisse, et ἀγῶνας ληναϊκοὺς proprie de certaminibus in Bacchi honorem habitis accipiebat. Quod mihi secus videtur. Ludi illi lenaïci sive Bacchici, quos poëtas significat, compotationes sunt, in quibus etiam certamina, ἀγῶνες, sed potandi, non pugnandi, instituuntur. In ejusmodi compotatione parasitus noster exspiraverat. Quod si igitur in praec. versu πελίων de oculis plagarum impetu lividis accipiendum est, de plagis cogitare debemus, quibus parasiti in conviviis solebant affici. — *Weston* conjecit ὦπα διαφθείρας, de oculis e caestus contusionibus sugillatis cogitans. *Toupius* ad suam emendationem firmandam *Lucianum* comparavit in Tim. 8. T. I. p. 115. δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς,

ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς. Quae quamvis ingenioſa ſunt, non tamen propterea *Salmaſii* emendatio penitus rejicienda videtur, qui ἄθριξ, εὔφθειρος ſcribendum cenſebat. Prius certe vocabulum propius abeſt a vulgatae ductibus, quam *Toupii* ὠχρός. — μονολήκυθος is eſt, qui nihil praeter lecythum habet; quo ſenſu etiam αὐτολήκυθος dicitur. Inprimis huc facit *Etymol. M.* Αὐτολήκυθος ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦς τοὺς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ ἄσωτοι παρὰ τὰς συμβολὰς ἐν τῇ ληκύθῳ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπόσια, ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες. Vide *H. Valeſium* ad *Harpocr.* p. 102. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 62. p. 1221. — In fine carminis *Salmaſius* corrigit ἦλθ' ὑπὸ γαιὸν vel ὑπόγαιον ὀπήν. Felicius *Toupius* ὑπὸ κοῖλον ὀπήν — quam emendationem age exemplis adſtruamus. *Sophocl.* in Antig. 1323. νυμφεῖον ᾅδου κοῖλον εἰςεβαίνομεν. in Ajace 1403. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε. *Philoſtrat.* in Vit. Apoll. VI. 11. p. 249. χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δρώμενα. *Babrius* ap. *Suidam* T. III. p. 633. φωλάδος κοίλης. *Aratus* ap. *Plutarch.* de Sol. An. T. II. p. 967. ἢ κοίλης μύρμηκες ὀχῆς.

XVIII. In membranis Vat. bis legitur: p. 231. Ποσιδίππου. p. 283. ſq. Καλλιμάχου. In Planud. p. 220. St. 321. W. uni *Poſidippo* tribuitur. Legitur etiam in Collect. Epigr. *Callimachi* nr. LXIX. p. 331. Scriptum eſt in puerum trimum, qui cum in puteo imaginem ſuam vidiſſet, in aquam delapſus eſt, poſtea tamen in matris ſinu exſpiravit. — V. 1. τριετῆ Vat. utroque loco. — Ἀρχιάνακτα. Vat. loco pr. Ἀρχεάνακτα loco ſec. In Planud. Ἀστυάνακτα. — V. 2. μορφῆς. Vat. loco pr. *Viſae correptus imagine formae Rem ſine corpore* (κωφόν τι χρῆμα) *amat. Ovid.* Metam. L. III. 416. — ἐπ' ἐσπάσατο. Vat. utroque loco. — V. 3. ἥρπασε et σκεπτομένη. Idem loco pr. — V. 5. γούναις. Vat. pr. loco. — V. 6. κοιμανθεῖσ

Ibid. — *Sophocl.* Electr. 510. ποντισθεὶς Μύρτιλος ἐκοιμάθη. Vid. *Valcken.* ad Hipp. p. 314. D.

¶. 51.] *XIX.* Cod. Vat. p. 246. Plan. p. 245. St. 355. W. Naufragus se prope mare sepultum esse conqueritur; nihilominus tamen iis, qui ipsum sepeliverint, gratias agit. — V. 1. ἄνευθε. Vat. Cod. — V. 2. *Brunckius* ναυηγῷ τλήμονι legendum censet; sine causa idonea. Licuit poëtae epitheton τοῦ ναυηγοῦ ad ejus tumulum transferre. Decebat vos miserum naufragi tumulum procul a mari erigere. — V. 3. καὶ αὔτως. Vat. — V. 4. „Corruptum est οἰκτέρετε, quod arguit Codd. „varietas. Vat. οἰκτίρετε. Planud. reg. optimus οἰκτείρετε. „Scribendum ἐκτέρετε. Est aoristus 2. verbi κτερέω, unde „κτερείζω. Verbum in aoristo esse debet." *Br.* Hanc emendationem jam *Brodaeus* commemorat. Etiam *Jos. Scaliger* in not. mstis ἐκτάρετε sive ἐκτέρετε legit. In Ed. Flor. Ald. pr. et tertia οἰκτείρετε. Vulgata οἰκτέρετε in Ald. sec. primum reperitur. Non acquiescebat in *Brunckii* emendatione *Gilbertus Wakefield*, qui in Addendis ad Bion. et Mosch. II. 36. ᾠκτάρετε corrigit.

XX. Servavit *Athen.* L. XIII. p. 596. C. unde *Wolfius* retulit in Fragm. Sapph. p. 102. *Athenaei* verba haec sunt: Εἰς δὲ τὴν Δωρίχαν τόδ' ἐποίησε τὸ ἐπίγραμμα Ποσείδιππος, καί τοι ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ πολλάκις αὐτῆς μνημονεύσας. ἔστι δὲ τόδε· Δωρίχα . . . . . *Posidippi* Aethiopia an alibi commemoretur, dubito. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 490. Fuit Dorica meretrix Naucratitis, quam Charaxus, Sapphus frater, deperibat, unde Sappho eam διὰ τῆς ποιήσεως διέβαλλε, ὡς πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην, quae *Athenaei* sunt verba. Maxime huc facit *Strabo* L. XVII. p. 1161. D. pyramidem describens: Λέγεται δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγονὼς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφὼ μὲν ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγονυῖαν, οἶνον κατάγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ'

ἐμπορίαν· ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδόπην. (Ῥοδῶπις est ap. *Herodot.* L. II. 135. p. 168.) Ad Charaxi amores et ſua in Doricam carmina reſpicientem facit poëtriam *Ovidius* Heroid. XV. 63.:

Arſit inops frater, victus meretricis amore,
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops agili peragit freta caerula remo;
Quasque male amiſit, nunc male quaerit opes.
Me quoque, quod monui bene multa fideliter, odit,
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.

De Rhodopide vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. XIII. 33. — Difficile ſit cum his de Dorica narrationibus noſtrum carmen conciliare, quod *Brunckius* ad *Toupii* (Epiſt. crit. p. 121.) mentem emendatum dedit. — V. 1. σ' ἁπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν vulgo. Noſtra lectio *Caſaubono* debetur. Male Gallicus *Athenaei* interpres T. V. p. 127. vertit: *le noeud qui liait tes cheveux, et une robe qui exhalait des parfums exquis, faisaient jadis la parure de ta perſonne.* Nec tamen primum hunc verſum *Caſauboni* conjecturis perſanatum eſſe crediderim, quibus ſententiarum nexus ſubabſurdus exſiſtit: Jamdiu quidem vittae crinales et pectoralis faſcia tua oſſa ornaverunt; ſed adhuc Sapphus carmina manent. Niſi dicere voluit: Tu quidem jamdudum periiſti, ſed adhuc Lesbiae illius poëtriae carmina florent. Depravatam ap. *Athenaeum* ſcripturam ὀστέα μὲν σαπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν — ſic fortaſſe paulo audacius licebit refingere:

Δωρίχα, ἐς σποδιὴν σπατάλη μὲν ἐβήσατο δεσμῶν.

Vittae crinales illae, quibus te olim ornaſti (σπατάλη), *in cinerem quidem abierunt.* Hoc contextui ſaltem aptiſſimum. Ductus color ex *Callimachi* Ep. XLVII. — ἀλλὰ σὺ μέν που, Ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή· Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες. Quod autem ſcripſi σπατάλη δεσμῶν, et a vulgata proxime abeſt, nec elegantia caret.

Agathias Ep. III. μαχλάδος οἰμώξεις χρυσομανῆ σπατάλην. Id. XXVII. χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ. *Macedonius* Ep. V. τὴν χρυσοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ. Etiam ap. *Philodemum* Ep. XXII. olim lectum fuiſſe ſuſpicor:

λευκοίων σπατάλην καὶ ψάλματα.

pro vulgato λευκοΐνους πάλι δεῖ. — V. 3. ἤποτε. vulgo. — Mox σύγχροους vulgo inepte vertitur *concolor* (vino nimirum, quod matutino jentaculo bibebatur) idque ſecutus eſt Gallicus interpres: *auſſi vermeille que le vin qu'on boit dans la coupe du matin, tu enlaçais le beau Charaxus dans tes bras.* Sed σύγχροους hoc loco a χρώς, *cutis*, derivandum, puellam cum amante cubantem, συγχρωτίζουσαν, ſignificat. χροΐζειν in hac re uſurpatur ap. *Theocrit.* Eid. X. 18. Vide *Valcken.* ad Phoen. p. 545. — V. 5. Σαπφῷ αἱ δὲ vulgo. *Caſaubonus* Σαπφοῦς αἱ δὲ μ. Melius *Toupius* Σαπφῷοι, quod formatum ad analogiam τοῦ Λητῷος a Λητώ. — λευκαὶ σελίδες, *candidae*, i. e. *illuſtres*, *chartae.* λευκαὶ, λαμπραὶ, eſt ap. *Heſych.* in λευκαὶ φρένες. Vide *Heynium* ad *Pindar.* Pyth. IV. 194. p. 270. — φθεγγόμεναι. *Catull.* LXVII. 46. *Haec charta loquatur anus.* ubi vide Intrpp. — Diſtinctionem emendavit *Caſaubonus.* Vulgo enim poſt σελίδες comma ponitur. Deinde v. 7. ὁ N. et v. 8. ἔστ' ἂν εἴη N. v. ἔ. γεγάνη. Haec omnia emendavit *Caſaubonus.* — Haereo in verbis οὔνομα σὸν μακάριστον. Quî enim poëta Doricae nomen, in Sapphus carminibus traductum et laceratum, felix et beatum praedicare poteſt? Dixeris, *Poſidippum* aliam quandam traditionem ſecutum eſſe. At res in Sapphus carminibus diſerte expreſſa eſſe debuit. Nec ironia locum habere videtur. Num fuit:

οὔνομα σὸν μάλα πυστόν.

talis enim fama meretrici convenit. Nihil tamen definire auſim. — ἔστ' ἄν. tuum nomen manebit, dum naves ſecundo Nilo in mare deferentur. Naucratis empo-

rium Aegypti celeberrimum, quod Graeci inprimis mercatores frequentare solebant. *Athen.* L. XI. p. 480. E.

XXI. Ex *Athenaei* L. VI. p. 318. D. relatum est in Append. Anth. Plan. p. 520. St. 22. W. *Athenaeus* laudato Epigrammate *Callimachi* XXXI. haec scribit: ἔγραψε δὲ καὶ Ποσείδιππος εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην τόδε τὸ Ἐπίγραμμα· Τοῦτο . . . . . Scriptum in templum Arsinoës Zephyritidis a Callicrate nauta in litore maris exstructum. Positum erat hoc templum in promontorio haud procul a Nicopoli, (vide *Strabon.* L. XVII. p. 1152. B.) non ad Nili ostium, sed in ipso litore maris. Hinc colligo, poëtam non ποταμῷ scripsisse, sed

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονὶ — —

haec enim sibi invicem opponi solent. — τῆς Φιλαδέλφου. Ptolemaei Philadelphi, fratris sui, conjux. — V. 5. ἣ δὲ καὶ vulgo. quod *Brunckius* praeter necessitatem mutavit. — V. 6. ἐκλιπανεῖ. *Ovid.* Heroid. XIX. 159. *Quod timeas non est: auso Venus ipsa favebit: Sternet et aequoreas, aequore nata, vias.* Vide not. ad *Anytes* Ep. V. p. 425. et ad *Addaei* Ep. VI.

PHANIAE EPIGRAMMATA.

¶. 52.] *I.* Edidit *Dorville* ad Charit. p. 310. Poëta inter pocula puerum, jam in ipso adolescentiae limine collocatum, hortatur, ut tempore utatur, et severus esse desinat. In Vat. Cod. p. 573. Φανίου inscriptum. — V. 1. ναὶ Θέμιν. Cur hanc sibi deam potissimum advocet, ignoro. An pro mera interjectione alibi occurrit, ut νὴ Δία, et similia? — ᾧ σεσάλευμαι. Conf. ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. Tom. II. p. 95. — V. 2. βαιός. Dictum videtur pro: βαιὸν χρόνον ὁ σὸς Ἔρως ἔχει. parum tempo-

ris supereſt, quo amore dignus videri poſſis. — V. 3. „ὑπὸ τρίχα. ſic Cod. et Dorvill. Salmaſius emendabat „ὑπόθριξ, quae vox an graeca ſit, neſcio: ex analogia „ὑπότριχος ſcribendum eſſet, quod non admittit metrum. „Sed proba eſt Cod. lectio et nihil mutandum." *Br.* μηρὸς ὑπὸ τρίχα. femora pilis quaſi victa et ſuperata. — V. 4. λοιπόν. In quibusdam apographis λοιπὸς et verſu ſequ. ἐπ' ἴχνια legi, *Dorvillius* monuit, qui de ſignificatione adverbii λοιπὸν nonnulla dedit: *Jam nos Cupido ad aliam flammam invitat.* — μανίη de vehemente amore ap. *Antip. Sid.* LXXVI. ἡ παίδων ζωροτάτη μανίη. *Philodem.* Ep. XIV. ἡμετέρης δεσπότιδες μανίης. *Theocrit.* Eid. XI. 11. ἤρατο — ὀλοαῖς μανίαις. — V. 5. ὅτε δὴ *Dorvill.* In noſtro apogr. δὴ omittitur. — σπινθῆρος. nonnullae ignis, quo puer nos incendebas, ſcintillae. *Strato* Ep. XXXVIII. ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις. ubi vide not. — ἴχνιον ſimili ratione dixit *Iſidorus Schol.* T. II. p. 474. οὐ σώζει προτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης.

II. Cod. Vat. p. 197. Edidit *Kuſter.* ad *Suid.* T. II. p. 319. *Reisk.* in Anthol. nr. 526. p. 319. Callon, ludimagiſter, ſenio confectus, profeſſionis ſuae inſignia Mercurio dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in νάρθηξ T. II. p. 597. In membranis legitur πρό ποδας γονιμάοντα τε καὶ παρακείταν. *Suidas* prius hemiſtichium omiſit; in fine πανακείταν exhibet. *Salmaſius*, qui hoc diſtichon protulit in Diſſ. de Homon. Hyl. Iatr. p. 5. D. πυροκείταν pro Cod. lectione venditat. Sic etiam *Kuſterus* exhibuit. Probabilem eſſe hanc emendationem, apparet ex *Martial.* L. XIV. 80. *Inviſae nimium pueris grataeque magiſtris, Clara Prometheo munere ligna ſumus.* νάρθηξ enim eſt *ferula*, quam ob uſum, quem ludimagiſtris praebebat, *minacem* vocat *Columella* X. 119. Idem v. 21. *nec manibus mites ferulas.* Vide *Bodaeum a Stapel* ad Theophr. L. VI. p. 582. Adde *Philoſtrat.* Vit. Soph. L. I. p. 483. Ferularum medulla autem igui conſer-

vando et alendo inſerviebat; unde Prometheus ignem diis ferulae ope ſubduxiſſe putabatur. *Schneiderus* in Per. crit. p. 18. comparat *Nicandri* Alexiph. 272. Ῥεῖα δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδὺν, Ὅστε Προμηθείοιο κλοπὴν ἀνεδέξατο φωρής. ubi vide ejusdem notas p. 164. Minime igitur admittenda eſt conjectura *Reiskii*, qui πυροκαύταν legit, ferulam igne duratam et ambuſtam ſignificari cenſens, quo fortius feriret ſcilicet. — Lorum, ἱμάντα, quod ſimul cum ferula commemoratur, eidem uſui inſerviiſſe probabile eſt. Servos loris eſſe caeſos, nemo ignorat. — Pro πλάκτορα in antiquis *Suidae* edd. πλάγκτορα legitur. — V. 3. ap. *Suid.* in κίρκος T. II. p. 319. κίρκον ἄτ᾽ εὔολπαν. In membr. Vat. ſic legitur, ut ap. *Br.* Hanc lectionem *Kuſterus* interpretatur de vaſe oleario curvo et inflexo, a ſimilitudine accipitris dicto, roſtrum aduncum habentis. *Reiskius* εὐρυόπαν conjicit, εὐρεῖαν ὀπὴν ἔχοντα, annulum intelligens amplo foramine, per quod funis trajiceretur, quo ludimagiſter contumaces pueros alligaret. κίρκον *annulum* ſignificare non dubito. πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται. Vide *Lennep.* in Origin. T. I. p. 407. *Herodot.* L. II. p. 120. 8. Hinc κιρκόω, *annulo circumdo*, ap. *Aeſchyl.* in Prom. 74. σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. Epitheto εὐόλπαν autem quid faciendum ſit, non video. Sinceram eſſe lectionem, non puto. Si annulus, quem Callon Mercurio dedicat, eum ipſi uſum praeſtiterat, quem *Reiskius* voluit, ſcribendum exiſtimaverim:

κίρκον τ᾽ εὔολκον φιλοκαμπέα.

annulum incurvum, attractorium. — μονόπελμον *Suidas* tuetur hoc diſtichon proferens v. συγχίδα T. III. p. 390. Veteres tamen ejus edd. μονόπεπλον habent. In apogr. Lipſ. μονόπελτον habetur. — In membr. et ap. *Suid.* συγχίδα. Hoc in συκχίδα mutavit *Salmaſius*, qui ſic exhibet ſcriptum ad *Tertull.* de Pall. p. 414. συκχὶς id eſſe videtur, quod alii συκχὰς vocarunt. *Pollux* L. VII. 86. ἡ δὲ συκχὰς κρηπῖδι μὲν ἔοικεν, ὠνόμασται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα.

Heſych.

Hesych. Συκχάδες. εἶδος ὑποδήματος. σύκχοι Φρύγια ὑποδήματα. — De πέλμα alibi diximus. — Fortasse etiam *solea* ad puerorum castigationem referenda, secundum ea, quae de magistrorum in discipulos severitate dixit *Cresollius* in Theatr. Rhetor. V. 6. Thes. Gronov. X. p. 221. sqq. ubi etiam de *solea*. — V. 4. στεγανὰν ex *Suida* in contextum venisse videtur. In membranis enim στεναγὰν reperitur. *Reiskius*, accentu mutato, scribit στεγάναν, ut sit στέγη, κάλυμμα. Ejusdem analogiae est στεφάνη. Sed vide, an poëta scripserit:

καὶ σκέπανον κρατὸς ἐρημοκόμου.

pileum, calvi capitis tegumentum. *Leonid. Tar.* Ep. XI. καὶ πῖλον κεφαλᾶς οὐχ ὁσίας σκέπανον. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in παίδειος T. III. p. 66. ubi σύμβολον ἀγωγῆς legitur. Pro παιδείου *Reiskius* παιδείας habet. — πολιῷ καμάτῳ. gravi senectutis pondere. *Theaetet.* Ep. II. γήραϊ νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης. Non minus bene scripsisset *Phanias*: πολλῷ – καμάτῳ. ut *Philipp. Thess.* Ep. XXII. ἔντρομος ἤδη δεξιτερὴν, πολλοῖς ἀχθόμενος (sic scribendum, non βριθόμενος) καμάτοις. sive δολιχῷ – καμάτῳ, ut Ep. ἀδεσπ. LI. τρομερὴν ὑπὸ γήραος ὄκνῳ Χεῖρα καθαρμόζων ἐκ δολιχῶν καμάτων.

III. Vat. Cod. p. 197. sq. Primus edidit *Kusterus* ad Suidam T. II. p. 421. unde illud repetivit et illustravit *Schwarzius* de Ornament. Libr. Diss. VI. p. 229. ed. *Leuschneri.* *Reiskius* in Anthol. nr. 527. p. 57. Acestondas scriba, cum inter vectigalium coactores receptus esset, prioris conditionis instrumenta Musis appendit. — V. 1. Ἀκευώνδας. apogr. Lips. — σμῖλαν. scalpellum, quibus calami finduntur. γλύφανον καλάμων, πλατέος γλωχῖνα σιδήρου appellat *Damocharis* Ep. II. T. III. p. 69. σμῖλαν δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα *Philipp.* Ep. XVII. Vide, quae larga manu affudit *Schwarzius* l. c. p. 208. sq. *Salmasius*, ubi κάλαμον γλύφειν et σμιλεύειν illustrat, hoc

distichon profert ad Solin. p. 735. B. — V. 2. habet *Suidas* in σπόγγος T. III. p. 364. et in ψαίστορα T. III. p. 701. ubi male ἔχειν. Cod. Vat. ἔχεν. unde ortus error. Ceterum ap. Lexicographum non minus quam in Cod. ἀπὸ Κνιδίων divisim scribitur. *Brunckium* decepit apogr. Idem voculam ἀπὸ non ferens, ψαίστορα τῶν Κνιδίων corrigendum proponit. Alii tmesin maluerunt statuere ἀποψαίστορα, praeeunte *Salmasio* ad Solin. p. 917. C. ubi, de Cnidiis arundinibus agens, hunc versum iterum excitat. *Plinius* H. N. T. II. p. 26. *Chartisque serviunt calami, Aegyptii maxime, cognatione quadam papyri. Probatiores tamen Cnidii, et qui in Asia circa Anaïticum lacum nascuntur. Ausonius* Epist. VII. 50. *Cnidiae sulcus arundinis.* Conf. *Vossium* ad Catull. p. 89. et *Schwarz.* p. 214. sq. Spongia et abstergendis calamis et literis in tabula delendis inserviebat; nota res. Vide *Intpp. Martialis* ad L. IV. Ep. X. — V. 3. laudat *Suidas* in σελὶς T. III. p. 297. κανόνισμα φιλόρθιον illustrat *Paul. Silent.* Ep. LI. ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα. *Damochar.* Ep. II. κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα. — In fine hujus vers. Cod. Vat. ἔργματελειας σαμοθέτῳ κ. τ. εὐμέλανο β. quam lectionem *Reiskius* exhibuit, in versione latina miram, quam excogitavit, conjecturam exprimens: ἔργμα τ' ἐλείας ἀμμόδετον κοίτας ἐμμελανοβροχίδα. quod secundum ipsum auctorem significat: *opus palustris cubilis nodis nexum, atramento mersile. Brunckius* πορείας ex *Salmasii* conjectura exhibuit, quam ipse tamen ejus auctor non sequitur ad Solin. p. 644. B. ubi h. v. laudat. ἔρμα ipsius est editoris inventum. Ad τελείας γραμμῆς subaudit *Schwarzius*, qui probe intellexit, σαμοθέτα scribendum esse. γραμμὴ σαμόθετος foret linea, quae literarum situm definit. Elegantius est πορείας, etsi, vere sic emendatum esse, affirmare nolim. *Julian. Aegypt.* Ep. X. ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα π ο ρ ε ί α ς Τόνδε μόλιβδον ἄγων, καὶ μολίβου κανόνα. — ἔρμα valde blanditur.

Cum literae lineā, quae ope regulae ducitur, quasi nitantur, ἐρείδονται, ipsa regula recte vocatur ἔρμα sive ἔρεισμα πορείας, fulcimentum itineris, per quod literae quasi incedunt. ᾗς ἔπι ῥιζοῦται γράμματος ἁρμονίη. *Paul. Silent.* Ep. LII. — Mox *Kusterus* ἐν μελάνῳ βροχίδα exhibuit, contra Cod. fidem. — Quid βροχὶς h. l. significet, nemo dixit interpretum. Ap. *Antipatrum Sid.* Ep. LXII. pro *laqueo* ponitur; quod ab h. l. alienissimum est. *Schneiderus* in Lexico Gr. a βρέχειν derivat, et *atramentarium* significare existimat. In reliquis tamen carminibus, ubi instrumenta artis scriptoriae enumerantur, cum *regula*, κανόνι, *plumbum*, quo versus signantur, arcte conjungitur. *Damocharis* l. c. γραμματόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον Καὶ κανόνα — —. *Paul. Sil* Ep. LI. τὸν τροχόεντα μόλιβδον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν Ὀρθὰ παραξύων ἰθυτενῆ κανόνα. Hoc plumbum *Phaniam* quoque significasse, vix dubito; sed an depravatum sit v. βροχίδα, quidve reponendum sit, non dixerim. — V. 5. *Suidas* in λεάντειραν T. II. p. 421. ad quem locum *Portus* emendandum censebat καρκίνον τε πυροῦχον, sensu non minus quam metro reclamante. In apogr. Lips. reperitur καρκίνα τ' εὔπειρον χαλεαντειραν κ. quod *Reiskius* ex *Kusteri* exemplo emendavit. *Schwarzius* vertit *forpicem, quae spiram habet.* σπειροῦχα vocari, quia duae forpicis partes forte per spiram conjungerentur. At forpicis mentio in hoc carmine non valde desiderabatur; magisque arridet conjectura *Salmasii*, qui τὸν διαβήτην (*le compas*) significari existimat. Huic sententiae etiam *Br.* favebat. Aliter *Reiskius*, qui, quia ap. *Hesychium* κάρκινος explicatur δεσμός τις, κάρκινα σπειροῦχα de voluminibus membranae interpretatur, quae, taeniis decussatim sese secantibus, colligata essent. In plurimis aliis, quae hinc expressa videntur, ejusdem argumenti carminibus nihil tale occurrit. — λεάντειρα κίσηρις. pumex membranis laevigandis adhibitus. *Philipp.* Ep. XVII. καὶ τὴν παρὰ θῖνα

κίσηριν Αὐχμηρὴν πόντου τρηματόεντα λίθον. Ejusdem erat usus in acuendis calamis. Vide *Schwarz.* p. 212. — V. 6. Laudat hunc versum *Dorvill.* in Vann. crit. p. 142. ubi de colore καλλαΐνῳ agit. Vide, quae notavimus ad *Meleagr.* Ep. CXXIII. p. 135. πλινθίδα *Schwarzius* p. 229. interpretatur de conspicillo e vitro viridi, quali scribae nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur; πλινθίδα forte a forma quadrata dici existimans. At *Guietus* ap. *Dorvillium* l. c. *laterculum* sive *cotem Veneti coloris* interpretatur. Quae si vera est interpretatio, cotem intellige, qua scalpellum obtusum acuebant scribae. — V. 7. φιλολύχνου corrigit *Schwarzius* vertitque: *Postquam tenues panes lucratus est quaestus lucubratorii.* Scribarum enim quaestum φιλόλυχνον esse, *lucernarum amantem.* Sed φιλόλιχνος μᾶζα est placenta esu jucunda, qua h. l. victus paulo lautior significatur, qui scribae nostro, postquam τελώνης factus erat, contigit. — V. 8. ἄρμεν' ἐκρέμασεν. *Kuster.* ἐπεκρέμασεν suspicabatur *Schwarz.* Sed in Cod. est ἀνεκρέμασεν.

¶. 53.] *IV.* Cod. Vat. p. 198. ὁλόσφαλτον. Integrum carmen primus dedit *Reiskius* in Anthol. p. 58. nr. 529. unde illud emendatius protulit *Toup.* in Cur. nov. p. 240. Alcimus, postquam, terrae colendae labore fere confectus, thesaurum invenerat, instrumenta Minervae dedicat. — V. 1. 2. cum particula tertii exhibuit *Kusterus* ad Suid. T. I. p. 38. vers. 2. cum parte praecedentis *Suid.* in φάρσος T. III. p. 582. — ἀγρεῖφαν Cod. Vat. litera ν erasa; et sic legitur in apogr. Lips. *Suidas* tamen ἀγρεῖφναν legit, cujus haec sunt: ἀγρεῖφνα· γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον. Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν καὶ κενοδόντιδα καὶ φιλοδούπου φάρσος ἅμα στ. χ. ἑ. *Rastrum dentibus vacuum* interpretatur *Kusterus; Reiskius* autem rastrum, cui dentes distantes interjectisque vacuis spatiis distincti sunt. Hunc sequitur *Br.* — In fine vers. Cod. Vat. (Gothanum saltem apogr.) φιλοδάπου. φιλοδούπου ap. *Sui-*

dam utroque loco. — V. 2. ἅμα Cod. et *Suid.* quod *Reiskius* fruftra explicare conatur. Veram lectionem indagavit *Toup. Suid.* ἅμη· ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον· ἃ ἡμεῖς πυράμην λέγομεν οὐκ ὀρθῶς Vide inprimis *Salmaf.* ad Script. Hift. Aug. T. II. p. 392. Hujus inftrumenti nonnifi *fruftum* (φάρσος), manubrio etiam deftitutum, Alcimus dedicat. De φάρσος vide *Toupium* in Em. ad Suid. P. III. p. 536. ad quem locum *Tyrwhittus* in Not. ad Toup. Tom. IV. p. 424. fponte fua in ἅμας incidit. — στελεόν. τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον. *Hefych.* — V. 3. „In Cod. fcri„ptum: ἀρθροπέδαν, στύμον τε. Ap. Suidam legitur στεῖ„ράν τε. ἀρθροπέδη στερεὰ nihil aliud effe poteft, quam „*validum*, *rigidum membrorum vinculum*, quod ab hoc „loco alienum videtur. μονορύχης ὄρυξ. inftrumentum „fofforium unius dentis. gallice *Pic.*" *Br.* στειρὰν τε exhibuit *Reiskius*, (ex *Suida*, qui h. v. laudat v. ἀρθροπέδαν T. I. p. 330.) vinculum illud effe exiftimans, quo equis et bobus pafcentibus pedes anteriores conftringuntur, ne aufugiant. Sed hoc a fofforis conditione alienum eft. *Toupius* κρατερὰν τε legit, compedes, quibus fervorum fofforumque pedes conftringuntur, interpretatus. Ad Cod. lectionem στύμον τε nihil propius accedit, quam

στιβαρὰν τε.

unde facile στεῦραν fieri potuit. ἀρθροπέδη autem, nifi me fallit opinio, tabulae funt five afferes pedum planta paulo majores. Hos enim foffores, ubi folum aequandum eft, pedibus fubnectunt, iisque induti terram calcant. — σφῦραν. mallei genus, quo glebae frangebantur et comminuebantur. — Poft verf. 3. Cod. Vat. legit verfum 2. Epigr. *Leonid. Tar.* XII. quod proximum a noftro locum occupat. ὄρυξ. λαξευτικὸν σκεῦος. *Hefych. Gloffae:* ὄρυξ. *farculum. ligo. dolabra. obpopa. fofforium.* Epitheton autem μονορύχαν *Toupius* derivat de ὀρυχὴ, fuis roftrum, quo terram fodit et fubvertit: hinc oryx, unum roftrum five aciem habens. — V. 5. ἐλευ-

στῆρας dedit *Reisk.* Noſtrum eſt in Cod. Occae intelligendae videntur. — V. 6. ῥαπτάς. corbes contextas, quibus terra egerebatur. — V. 7. „τάχ' οἱ ἁ. E Salmaſii emendatione, quae proba eſſe videtur, nam par„ticula ἂν jam eſt in ſequ. verſu. κ'εἰς eſt pro κεν εἰς 'Αΐδαν, „quod accentus poſitione indicavi. In Cod. ſcriptus hic „locus, ut ap. Suidam in κυφαλέα T. II. p. 405. Sin, „ſcribendum eſt: ἐπεὶ τάχ' ἂν ἁ πολυκαμπὴς ἰξὺς εἰς „'Αΐδαν." *Br.* Legendum, ſervato τάχ' ἂν, quod Salmaſianae emendationi omnino praeferendum:

ἰξὺς κἠς 'Αΐδαν ᾤχετο κ.

i. e. καὶ ἐς 'Α. *vel ad Orcum deſcendiſſet.* De καὶ ἐς in κἠς coaleſcente vide *G. Koen.* ad Corinth. p. 88. — Ceterum hujus loci color ductus eſt ex *Cratetis* Fragm. VIII. στείχεις δὴ φίλε κύρτων, Βαίνεις τ' εἰς 'Αΐδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.

V. Cod. Vat. p. 198. Edidit *Oudendorp.* ad Thom. Mag. p. 251. *Reiske* in Anth. nr. 531. p. 59. Emendatius *Toup.* in Epiſt. crit. p. 104. Mercurio et Minervae, in eadem forte ara poſitis, egenus quidam homo bellaria quaedam cibique reliquias pro munere offert. — V. 1. „Male in Cod. γεραρεῦ, a quo magis recedit *Tou„pii* γεραιοῦ." *Br.* Quum in apogr. Lipſienſi φᾶρός σοι γεραρεῦ habeatur, *R.* corrigit: τάῤῥος σοι πεπανοῦ τ. *calathus vimineus uvis maturis plenus.* Sed verum eſſe φάρσος, nos dubitare non ſinit Epigr. praeced. ubi φάρσος ἄμας legimus. — V. 2. *Suidas*: 'Ιπνὸς ὁ φοῦρνος — ἰπνισταλέου φθόϊς· τουτέστι πλακοῦντος. T. II. p. 140. quod, niſi hoc carmine cognito, nemo emendare potuit. In Cod. eſt ἰπνεύτα. *Reisk.* ἰπνευτὸν dedit: *fragmentum pinguis placentae in furno coctum.* ἰπνίτα *Toupius* emendavit in Em. in Suid. P. II. p. 180. ἄρτου ἰπνίτου meminit *Athen.* L. III. p. 109. C. — φθόϊς placentae genus ex melle et caſeo, docente *Euſtathio* ad Odyſſ. Ξ. p. 533. 52. Vide ad *Addaeum* Epigr. I. — V. 3. laudatur a *Suida* in εὔκεν

T. III. p. 392. et iterum cum v. 4. in δρύππα T. I. p. 630. — „In Cod. ἄτ' ἐφουλκὶς δρύπτα, [ἐφιουλκὶς δρύππα „potius] quod manifeſto corruptum. Emendabat *Salma-„ſius:* ἐπιουλὶς, ἐφ' ἧς ἐστιν ἴουλος. *lanuginoſa.* Qua ra-„tione labes augebatur potius, quam tollebatur. Quis „enim unquam in menſa lanuginoſas olivas vidit?" *Br.* Noſtrum eſt ex emendatione *Toupii*, qui eam ſic interpretatur: δρύππα ſive δροῦπα eſt vox romana. *Athen.* L. II. p. 56. Εὔπολις σηπίαι, δρυπετεῖς τ' ἐλάαι. ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσιν. *Phanias* autem τὴν δρύππαν vocat ἐφολκίδα, i. e. *coenae appendiculam*; olivae enim in menſis ſecundis. De δρυπετὴς notabimus quaedam ad *Longin.* Epigr. I. p. 200. — V. 4. „δρύψελα. Cod. δρύψια. Mihi „in mentem venerat θρύψεα *fragmina* a θρύπτω *frango.* „Sed vox haec auctoritate caret. Vereor ut δρύψελα Tou-„pii hic bene conveniat, qua voce notatur *cortex*, *pu-„tamen.* Caſei fruſtum deo dicare, pii hominis eſt, ſed „irriſoris donum eſt caſei cortex. Κυκλιὰς ſi vox graeca „eſt, juxta analogiam generis eſt feminini et cum τυροῦ „conſtrui non poteſt. Scribendum forte κυκλιδίου. κυ-„κλιάδες habet codex noſter. Ap. Suidam legitur κυκλιά-„δων. Nec κυκλιὰς nec κυκλίδιος in lexicis reperire eſt." *Br.* In Cod. Vat. legitur δρύψια κυκλιάδων. Nec aliter *Oudendorp.* niſi quod δρύψεα dedit. *Suidas* interpretatur: τυροῦ περιφεροῦς ξύσματα. Non video, quid in Codicis lectione tantopere reprehendendum ſit. δρύψιον a δρύπτω (i. e. ξύω, *rado*) derivandum, alibi quidem non occurrit; ſed quam multa ſunt in his carminibus ἅπαξ λεγόμενα! δρύψιον ramentum eſt, κυκλιάδων τυροῦ, de orbe caſei deraſum, caſei itaque formae orbicularis. — V. 5. *Suidas* in θωμὸς T. II. p. 201. „Κερηταιῖς. Sic in Cod. et ap. *Suidam.* „εὐτριβέος τ' ἐρεβίνθου. praeclara Toupii reſtitutio. In „Cod. ſcriptum τε ῥοεῖτα. Apud Suidam τερ . . . . . θωμοῦ. „Suſpicabatur Salmaſius, vocem ῥοεῖτα ex aliquo Cereris „nomine, quod quaerendum eſſet, corruptam eſſe.

„θωμὸς ῥοεῖπας εὐτριβέος· ἤγουν τῆς Δήμητρος σωρὸς εὖ τρί-„βεσθαι δυναμένης. Hesych. θωμός. σταχύων σωρός." *Br.* *Toupius* hunc locum sic explicat: „ἀκτὰ Κρηταιὲς *farina* „*Cretica*, quod vellem non attigisset cl. *Reiskius. Ari-„stippus* in Epist. ad Antisth. ap. Allat. p. 25. τῶν δὲ „ἰσχάδων ἀποτίθεσο ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα καὶ τῶν ἀλφίτων τῶν „Κρητικῶν. ita scribendus est iste locus. Recte autem jun-„guntur ἀκτὴ et ἐρέβινθος. Porphyr. in Vit. Pythag. Καὶ „ἀσφοδέλων ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ „κριθῶν, καὶ ἐρεβίνθων. Quin et turpiculi quid hic videtur „subesse. Nam ἐρέβινθος verbum praetextatum est." Haec ille. Qui quod de nequitia latente in his verbis suspicatur, id ab hoc loco alienissimum est. ἀκτὴ de farina notum. Hoc sensu legitur in fragmento *Alexidis* comici ap. *Athen.* L. III. p. 124. A. quod sic fortasse corrigi debet:

ἀκτῆς δὲ, τῆς καθ' ἡμέραν τροφῆς, πάλιν
γλιχόμεθα τὴν μάζαν, ἵνα παλλευκὴ παρῇ,
ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα.

Placentas e farina candidissimas esse volumus; ex eadem tamen jus nigrum conficimus. Temere *Casaubonus* vocalum ἀκτῆς hinc removebat. — In *Phaniae* nostri carmine *Reiskius* lectionem Cod. ῥοεῖπα in ῥοίσκου mutabat; existimans, *punicum malum* εὔτριβὲς vocari, quia, ad maturitatem perductum, in plures partes diffinditur. *Crinagoras* Ep. VI. εὐσχίστοιό τε ῥοιῆς θρύμματα. Sed tum saltem scribendum: εὐτριβέος τ' ἀπὸ ῥοιῆς θ. At nec hoc, nec *Toupii* emendationem veram puto. Acutiores videant.— V. 6. ἐπὶ δορπίδιον. Vat. Cod. Et hujus vocabuli forma insolentior est, pro ἐπιδόρπιον, ἐπιδείπνιον. — Hic, ut in reliquo carmine, agnoscimus imitationem Epigr. *Leonidae Tar.* XIII. ubi inter alia est: καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον. — V. 7. ῥέζειν. apogr. Lips. Seq. vers. *Reiskius* αἰγιπόδαν exhibuit. Sana est Cod. Vat. lectio. Idem ἀργιπόδης et ἀργίπους. Utitur hoc epitheto de arietibus

Sophocl. in Aj. 237. δύο ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών. — Qui haec munera Mercurio et Veneri offert, se iisdem diis, ubi haec propitio numine accepissent, majora olim in litore oblaturum esse promittit.

VI. Cod. Vat. p. 200. Edidit *Kuster* ad Suidam T. I. p. 85. *Reiske* in Anth. nr. 535. p. 61. Emendare conatus est *Toup.* in Em. in Suid. P. III. p. 450. Carmen scriptum in Eugathem, tonsorem, qui similis Alfeno illi ap. *Horatium* I. Sat. III. 130. quem item tonsorem fuisse *Bentlejus* docuit, arte relicta, in Epicuri hortos transierat; postea vero, fame prope consumtus neque sapientior factus, relictam tonstrinam repetivit. — V. 1. Λαπιθανός. Thessalus. Λαπίθη, Θεσσαλίας πόλις. *Steph. Byz.* — ἐσοπτρίδα. Speculum ubique inter instrumenta tonstrinae numerant. *Plutarch.* T. II. p. 42. B. οὐ γὰρ ἐκ κουρείου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστῆναι καὶ τῆς κεφαλῆς ἅψασθαι, τὴν περικοπὴν τῶν τριχῶν ἐπισκοποῦντα. *Lucian.* T. III. p. 124. τοὺς κουρέας — ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας. Epitaphium tonsoris ap. Gualtherum in Tab. Ant. Insc. Sic. p. 41.

Ars speculi, pecten, periere novacula, thecae,
Et simul hic mecum cuncta sepulta jacent.

Seneca de Brev. Vit. c. 12. *Quis est istorum — qui non comtior esse malit quam honestior? Hos tu otiosos vocas, inter pectinem speculumque occupatos.* — φιλέθειρον σινδόνα, nisi in hoc contextu, de linteo capitis velamento acciperem. Sed h. l. linteum videtur esse, quod in pectore et circum humeros tondendorum ponitur. Hoc φιλέθειρον vocatur, quia crines de capite et barba detonsos excipit. — V. 2. φᾶρος ὑπὸ ξύριον Cod. Vat. πετασὸν φᾶρος ὑπεξύριον edidit *Reiskius*, qui πετασὸν pro adjectivi forma habendum existimans, *pansilem et explicabilem pannuciam* interpretatur. Vide not. ad *Constantin.* Ceremon. p. 48. D. — Nostra lectio *Toupio* debetur, cui

πετάσου φάρσος ἐπιξυρίου est frustum, reliquiae *pilei tonsorii.* Tonsoribus tamen petasos prae aliis usurpatos fuisse, aliunde non constat. — V. 3. *Suidas* in ἀκῖτιν T. I. p. 85. καὶ ψῆκτραν ἀκίτιν ἀπέπτυσεν. nec aliter habet in ψῆκτραν T. III. p. 703. et in φάσγανον T. III. p. 582. ubi hunc versum cum sequ. profert. Hac depravata lectione in errorem inductus est *Kusterus*, ut Codicis sui lectionem δονακῆτιν (sic enim est in Vat.) prae illa contemneret, et ἀκῆτιν corrigendum putaret. Sed errorem agnovit et correxit idem in Diatribe Anti-Gron. p. 45. ubi δονακῖτιν corrigit, comparato loco *Plutarchi* de Lacon. Instit. p. 239. A. στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις ἐχρῶντο. quo usus est etiam *Reinesius* in Var. Lectt. p. 147. *Schneiderus* in Not. mstis monuit, per *strigilem* medicamenta in aurem aliasque corporis partes instillari et infundi; iisque veteres ad vinum et aquam hauriendam usos fuisse, teste *Aristoph.* in Thesm. 556. et *Schol.* ad Eqq. 580. In tonstrina tamen τὴν στλεγγίδα adhibitam esse puto ad deradendum smegma, quo capillus et barba inungebantur. — λιποκώπους emendavit *Toup. cultelli manubriis destituti.* In Cod. λιποκόπτους habetur; ap. *Suid.* v. συλόνυχας T. III. p. 394. λιποκόπους. in φάσγανον autem p. 582. λιποκόπρους. — V. 4. συλόνυχας ὄνυχας. Vat. Cod. et *Suidas.* στόνυχας jam *Salmasius* emendavit, nec aliter *Reiskius* et *Kuster.* ad Hesych. v. στόνυχες. στόνυξ cultellum h. l. significat. Sed quid impedit, quominus et ὄνυχας verum sit, quod eodem sensu usurpatur? Vide not. ad Epigr. *Anytes* I. Tom. I. p. 422. *Phaniam* hujusmodi alliterationibus delectatum esse, apparet ex Ep. IV. ubi est μουνορύχαν ὄρυγα. — In συλόνυχας ultima syllaba vi caesurae producitur. Erat autem tonsorum ungues et paronychia demere. Unde ὀνυχιστήρια λεπτὰ inter instrumenta tonsorum recenset *Pollux* L. X. 140. ad quem locum *Salmasius* dubitat, utrum haec instrumenta συλόνυχες sive συλονύχαι, an ὄνυχες in Epigrammate

nostro vocentur. Mire! — V. 5. ἔπτυσε δ' ἰταλίας ξ. Cod. Vat. quod *R.* in εὐσταλέα mutavit, epitheto et ad θρόνον et ad ξυρὰ referendo: utrumque enim leve gestatu esse atque complicatile. Nostrum est ex conj. *Toupii*, qui se veram lectionem vidisse existimabat, quia in Epigr. *Philippi* XII. reperitur: ἱστὸς δὲ πᾶς ἅλιεθεν εἰς ἅλα πτύσας. At nihil est inter utrumque locum similitudinis; nec intelligi potest, cur in mare potissimum instrumenta sua abjecerit Eugathes. Tu lege sine haesitatione:

ἔπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον.

In Codd. ψ saepe sic pingitur ┼; vide *Villoison.* in Anecdot. p. 165. unde facile fieri potuit, ut cum τ commutaretur. Hinc factum ἰσταλίδας. Est autem ψαλὶς, *forfex*, inter haec instrumenta non ultimum. *Pollux* L. II. 32. ἔλεγον δέ τι οἱ κωμῳδοὶ καὶ κείρεσθαι διπλῇ ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων. τὴν δὲ μάχαιραν ταύτην καὶ ψαλίδα κεκλήκασιν. Idem L. X. 140. καὶ ψαλὶς δὲ τῶν κουρέων σκευῶν, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι, καὶ ξυρὸν . . . . *Julian. Anticens.* Ep. II. in hirsutum: ἀμητὸς πολύς ἐστι τεὴν κατὰ δάσκιον ὄψιν· Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι. *Hesych.* ψαλίξαι. κεῖραι. Hinc ψαλιστὸς, *tonsilis*, quod vocabulum illustravit *Salmas.* in Script. Hist. Aug. T. I. p. 88. — V. 6. κηπολόγους. Cod. Vat. quae si vera est lectio, de Epicuri sectatoribus accipi debet, qui magistri morem imitati in hortis docebant. ἅλατο εἰς κηπολόγους Ἐπικούρου. Sive scribendum: ἅλατο κηπολόγος. In Epicuri se disciplinam commisit, ut et ipse *philosophus ex horto* fieret. — κηπολόγου ex *Salmasii* fortasse emendatione in nonnulla apogr. venit, inter quae apogr. Lips. non est. — V. 7. ἤκουεν. Vat. Cod. De paroemia ὄνος λύρας ἀκούων vide *Erasmum* Chil. I. 4. 35. — V. 8. στέργε. *Kuster.* male.

¶. 54.] *VII.* Cod. Vat. p. 199. Planud. p. 62. St. 89. W. Phanias piscatorem hortatur, ut, si quid delicatioris cibi ceperit, de rupe descendens, hoc ipsi ven-

dat. — V. 1. καλαμευτὴς, quod ap. *Theocritum* Eid. V. 111. messorem significat, h. l. de piscatore usurpatur, a κάλαμος, *arundo piscatoria*. Cf. *Theocrit*. XXI. 43. — ξερὸν forma Homerica. Odyss. ε. 402. Cf. *Eustath*. ad Il. p. 24. 35. — πετρας. Vat. — V. 2. λάβευ ἀρχὰν vulgo. Nec aliter in Vat. Cod. Eleganter *Toupius* in Epist. crit. p. 16. vocabulis melius divisis: λάβ' εὔαρχον. *Etymol. M.* Εὔαρχος. οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητὰς εὐάρχους καλοῦσι. Idem vocabulum attigit *Berkelius* ad Steph. Byz. p. 424. — *Casaubonus* in Not. mst. ἀγρᾶν προίκιον ἐ. conjecit. — V. 3. μελανουρὶς nihil diversus videtur a μελανούρῳ, qui ex sparorum est genere, et hodie parvi aestimatur. Vide *Camus* Notes sur Aristotle p. 499. — μορμύρον sive μορμύλον. Vide *Oppian*. Halieut. I. 100. Hic piscis hodiedum eandem appellationem servat, monente *Duhamel* Traité de Pêches P. II. Sect. 4. ch. 2. — κίχλην cum σκάρῳ jungit *Leonid. Tar*. Ep. XCIII. — Is piscis, quem *Phanias* σμαρίδα appellat, recentiores Graeci *marida* vocant. Magnum hujus generis numerum Massiliae capi, eosque ibi sale condiri, notavit *Camus* l. c. p. 775. — V. 5. αὐτὸν αὐδάσεις μετόν. Vat. Cod. Nec hoc plane sincerum, nec quod vulgo legitur. Naevus videtur haerere in αὐτόν τ'. — Se ὀψοφάγον profitetur *Phanias*, qui non carnem, sed pisces, θάλασσαν, magni faciat. Quae sequuntur, *Toupius* ita accipit, ut poëta se mari delectari dicat, quod pisces alat, cibum jucundissimum. ψαφαροῦ κλάσματος ἀπάτην enim *cibum* esse *suavissimum et delicatissimum*. Satis probabiliter. Sed hunc sensum, cum in ipsis verbis quaerimus, intelligimus laborare. ἀπάτην pro voluptate, τέρψει, positum illustravimus ad *Meleagr*. Ep. II. et *Nicandri* Ep. I. ψαφαρόν. εὔθραυστον. *Suid*. Ap. *Hesychium*: ψαφαρόν. ξηρόν. αὐχμηρόν. ἀσθενές. ἐλαφρόν. Potest igitur κλάσμα ψαφ. de

offa tenui et delicata accipi, quae in lingua pofita facile comminuitur et tantum non liquefcit; fed vereor, ut contextus hanc explicationem ferat. Eft potius h. l. victus aridior (ξηρὸς), qualis eft panis, quem victui de pifcibus pofthabet Ph. Ut illum igitur quodammodo gratiorem et jucundiorem reddat, fe pifces quaerere ait. εἰς ἀπάτην ψ. κ. ad taedium aridi cibi fallendum et fuperandum. Utinam teneamus, quomodo *Grotius* haec verba aut correxerit, aut explicuerit. Vertit ea in hunc modum:

Nam mare, non carnes cordi mihi: pifcis amore
Me fpectas alios in mare ferre cibos.

Ceterum haud fcio, an hoc diftichon melius poft v. 2. collocetur. Continuatur enim defcriptio τοῦ ἰμπολέος, et oppofitio eft in verbis αἴτε σύ γ' — σμαρίδα et χαλκίδας ἣν δὲ φέρῃς, quae melius apparet tertio difticho poft primum pofito. — Pro ἀπάτην Cod. Vat. ἀπάταν legit. — V. 7. χαλκίδας. Viliorem fuiffe pifcem, fpinisque horrentem, ex h. l. cognofcitur. Alibi enim nihil de eo reperio, quod cum *Phaniae* judicio conveniat. Fuerunt, qui eum pro halece haberent. Vide *Camus* Notes f. A. p. 183. fq. qui rem incertam effe pronuntiat. — θρίσσος idem eft procul dubio, quem alii θρίσσαν vocant, quod ipfum h. l. reponendum effe exiftimabat *Scaliger* in not. mfr. et *Schneiderus*, quem vide ad *Aelian.* V. H. VI. 32. p. 197. τῶν ἀκανθηρῶν generi annumeratur ap. *Ariftotelem* H. N. IX. 37. — φιλοκανθίδας Cod. Vat. — εὐάγρει. Inter eas eft formulas, quibus contemtum fignificabant veteres; quarum nonnullas explicuit *Valcken.* ad Hippol. p. 178. B. — λιθίναν φάρυγα. ut vel duriffima quaeque deglutire poffim; quod voracis eft et helluonis.

VIII. In Planud. p. 216. St. 314. W. Θεοφάνους eft. Φανίου γραμματικοῦ infcribit Vat. Cod. p. 292. In Mantithei cenotaphium, a patre ipfi exftructum. — V. 1.

πολυκλαύτου ἐπὶ παιδὸς *Brunckius* revocavit ex veteribus Planudeae editt. cum quibus Vat. Cod. conſpirat. Prima edit. Aſcenſ. πολυκλαύστῳ — παιδὶ, eamque ſecutus eſt *Stephanus*. — V. 2. Λ. ἔχων. vulgo. Noſtram lectionem Vat. Cod. ſervavit. — V. 3. οὔνομα. nihil niſi inane ipſius nomen ſepelivit, cum ipſius viri reliquiae in parentum manus non pervenerint. Mantitheum naufragio periiſſe, ſuſpicor; miror tamen, poëtam hoc non diſertius indicaſſe. Niſi fortaſſe olim ſcriptum fuit:

ἤλυθε ναυηγοῦ λείψανα — — —.

CHAEREMONIS EPIGRAMMATA.

¶. 55.] *I.* Planud. p. 205. St. 298. W. In. Vat. Cod. p. 321. ζτ. ὅτι ἀδιάγνωστόν ἐστι τὸ ἐπίγραμμα. A Planude, ſive etiam a librariis interpolatum videtur. In Vat. enim Cod. prius diſtichon ſic concipitur:

τοῖς Ἄργει παρθενίσαι χέρες, ἶσα δὲ τεύχη
συμβόλαμεν· Θυρέαι δ' ἦσαν ἄεθλα δορί.

In edit. pr. Plan. χἠμῖν omittitur. Cum hoc Epigramma ſcriptum ſit in Spartanos et Argivos, qui de agro Thyreatico pugnaverunt, nullus dubito, quin in παρθενίσαι lateat Σπαρτῆθεν ἶσαι. Fortaſſe igitur ſcribendum:

Ἀργόθε καὶ Σπαρτῆθεν ἶσαι χέρες — —

Totidem manus eorum fuerunt, qui Sparta, quam eorum, qui Argis huc venerant; eademque arma commiſimus. — Mox Θυρέαι probum eſt. Non minus enim plurali quam ſingulari numero hujus oppidi nomen effertur. *Stephanus Byz.* v. Θυρέα. . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς [καὶ] κατὰ συναίρεσιν Θύρη. Sic ſcribendus locus, ubi vulgo καὶ deſideratur. Sic etiam in *Lentuli* Ep. II. p. 166. *Brunckius* edidit: Θυρέαι δ' ἦσαν ἄεθλα δορός. quamvis ibi Cod. Vat.

Θυρέα exhibet. — V. 3. ἀπροφάσιστα. quovis praetexto, quo pugna relicta domum reverteremur, abjecto, avibus mortem nostram nuntiandam mandavimus.

II. Cod. Vat. p. 321. Primus edidit *L. Holsten.* ad St. Byz. p. 141. *Jensius* nr. 29. (*Reisk.* Anthol. p. 125. nr. 680.) Ille carminis initium mutilum exhibuit: κλευάσου τοι μοι ὕπερ —, cum in Vat. Cod. habeatur: κλευάσον τοίμοικλειος ὑπέρ. In fine idem ἀμφιτεμνόμενος. Hinc *Heringa* in Obss. p. 199. emendare conatus est: Κλεύβουλ' οἴμοι κλεινὸς — ἀμφιλόγου γᾶς ἐπ' ἀποφθίμενος. *Reiskius* autem: Κλευᾶς οὔ τυ μοι ἄκλειος ὑπὲρ Θυρέας δ. τ. Κ. Ἀμφιλόχων γᾶν ἀμφιτεμνόμενος. quae mera est scabrities. Cod. Vaticani lectiones exhibuit *Dorvill.* ad Charit. p. 365. nihil ipse correctionis expromens. *Brunckius* carminis initio expressit acutam et elegantem emendationem *Ruhnkenii* in Epist. cr. p. 119. qui pentametrum sic exhibet scriptum: Ἀμφιλόχων γαῖαν ἐπεσσάμενος. Praeferendum ἀμφίλογον, incertam, cujus gentis esset, multaeque adeo rixae causam. Sed in fine versus *Brunckium* Ruhnkenianae emendationi suam praetulisse miror. Codicis lectio γαναμφιτεμνόμενος, plane eo ducit, ut legamus:

γαῖαν ἐφεσσάμενος.

sic enim malim pro ἐπεσσάμενος, ut corruptae lectionis ductibus quam maxime inhaereamus. *Nicomach.* T. II. p. 283. ἐρατὰν πάτραν κεῖμεθ' ἐφεσσάμενοι. Vide *Hemsterh.* ad Hesych. v. ἐπιέσσασθαι γῆν. Nomen *Cleuas* occurrit ap. *Livium* L. XLIII. 21. 23. ap. *Strabon.* L. XIII. p. 832. *Etymol. M.* p. 498. l. 32. Κλέης καὶ Κλεύης, καὶ τροπῇ Δωρικῇ Κλεύας.

III. Cod. Vat. p. 281. „Editum a Du Fresne in „CP. Christiana P. II. p. 193. sine lectionis diversitate. „Non videtur ejusdem Chaeremonis esse, qui superio„rum fuit auctor." *Br.* Athenagoras rhetor commemoratur ap. *Ammian.* Epigr. I. ubi vide not. Post Εὔβουλος

Cod. Vat. δ' inſerit. An carminis initium periit? — ἥσσονα μοίρᾳ. brevis aevi virum.

DEMODOCI EPIGRAMMATA.

¶. 56.] *I.* Cod. Vat. p. 539. In Planud. haec tria Epigrammata deinceps leguntur p. 168. St. 244. W. Prius hoc diſtichon ductum eſt ex Epigrammate *Phocylidis* X. (T. II. p. 522.) quod *Demodocus* leviter immutavit. In fine verſ. minoris vulgo καὶ Πρ. δὲ Χῖος. quod Vat. quoque habet. Sed Χῖος priorem producit. Orta lectio ex verbis archetypi: καὶ Προκλέης Λέριος. Ceterum quid *Demodocus* in Chiis tantopere reprehenderit, difficile ſit conjectura aſſequi. — In eadem Codicis Vaticani pagina *Demodoco* tribuitur hoc diſtichon:

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης· καὶ [Cod. δὲ] Κινύρης δὲ Κίλιξ.

II. Cod. Vat. p. 539. Legitur etiam apud *Conſtantin. Porphyr.* L. I. Themat. 11. p. 7. ed. *Bandur.* una cum ſequente. — Quam viles apud veteres Cappadoces fuerint, quippe quos ad ſervitutem natos arbitrabantur, ſatis conſtat. Veterum loca collegit *Brodaeus.* Demodocus eos h. l. ut malignos et veneni plenos traducit. — V. 1. καὶ αὐτή. Cappadox ille itaque periit, ſed una cum eo vipera quoque, venenato ipſius ſanguine guſtato, exſtincta eſt. Melius itaque et probabilius noſter, quam *Leſſingius* Epigr. LXXXIII. T. I. p. 50. qui hoc diſtichon imitatus, cum ſententiam acutiorem reddere conaretur, aculeum revera retudit.

III. Cod. Vat. p. 539. *Conſtantinus Porph.* l. c. ultimum diſtichon omiſit. Vide *Banduri* in Not. p. 8. — V. 1. Codd. *Conſtantini:* Καππάδοκες φαῦλοι μ. ἀ. ζώνης δ' εἵνεκα

εἵνεκα φ. — ζώνη, cingulum militare, ipſam militiam denotat. Cappadoces, homines ignavos, in bello etiam ignaviores eſſe ſolito, ait. — V. 3. δράξωνται ex Ald. pr. et Aſcenſ. recepit *Stephanus*. Veteres enim edd. reliquae δράξονται. — In interpretatione verborum μεγάλης ἀπήνης et *Opſopoeus* a vero aberravit, nec *Brodaeus* verum vidit. Recte *Grotius:*

Quod ſi praeterea ſumat bis terve curules,
Ilicet evadit peſſimipeſſimina.

ἀπήνη *carrucam* ſignificat, quatuor equis junctam aureisque laminis inductam, qua magiſtratus utebantur inſigniores. Jam ἀπήνη ponitur pro ipſo magiſtratu, fortaſſe praefectura urbium provinciarumque imperio. Vide *Reiskium* in Notis ad Conſtant. Porph. Ceremon. p. 116. — Cum vocabulo φαυλεπιφαυλότατοι, riſus movendi cauſa ficto, *Huetius* p. 17. comparat *Nicarchi* λεπτεπιλεπτότερος in Ep. XVI. — V. 5. μὴ τετράκις. Ne, quaeſo, patere, Cappadocem quarta vice ejusmodi magiſtratum inire, ne omne humanum genus paulatim in Cappadocum mores et indolem delabatur.

HIPPIAE ELEI EPIGRAMMA.

¶. 57.] In lucem protraxit hoc carmen *Gualterus* in Inſcript. Sic. p. 27. ed. Panorm. p. 6. ed. Meſſan. Hinc *Muratorius* in Theſaur. p. 748. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 186. Tractaverunt illud *Placid. Reynam* in Notit. Urbis Meſſanae P. I. p. 162. et *Leichius* in Miſc. Lipſ. T. I. p. 500. et iterum in Curis ſecundis p. 51. Apte *Gualterus* comparaverat *Pauſaniam* L. V. 25. p. 442. ubi narratur naufragium triginta quinque puerorum Mamertinorum, qui Rhegium ad feſtum ibi celebrandum miſſi, una cum chori magiſtro in illo freto perie-

runt. Horum ſtatuae poſitae Olympiae ἔργα Ἠλείου Κάλλωνος. Antiquum autem Epigramma, eodem *Pauſania* tradente, has ſtatuas ſignificabat ἀναθήματα εἶναι τῶν ἐν πορθμῷ Μεσσηνίων· χρόνῳ δὲ ὕστερον Ἱππίας ὁ λεγόμενος ὑπὸ Ἑλλήνων σοφὸς τὰ ἐλεγεῖα ἐπ' αὐτοῖς ἐποίησεν. Hujus loci auctoritate igitur *Brunckius* hoc Epigramma *Hippiae* tribuendum cenſuit. Conjectura probabilis, quamvis non omnino certa. Quod ſi tamen *Hippiae* ſunt verſus, *Platonis* carminibus in I. Vol. praeponendi erant. Ceterum cum hoc Epigramma Meſſanae ad Fretum Siculum inventum ſit, *Dorvillius* ſuſpicatur, Meſſanenſes exemplar hujus inſcriptionis, quae Olympiae erat, in ſua civitate collocandum curaſſe. — V. 3. 4. apud *Gualt.* ſic leguntur: αυτος εχει ποθης εν και . . . τευξελυτροιον: τοις ουτο καλον κοσμει περικειμενον ουνομα τυμβους ου γλυκυς εσθημειν καν φθιμενοις ζηνερως. Idem tamen in Omiſſis ſic eundem locum exhibet: αὐτος ἐχει ποθης εν και . . . . τευξε λυγροις μ. . . ματα μυρομενσ ου etc. in fine autem: καμφθιμενοισιν ερως. unde *Leichius* p. 51. haec extudit:

αὐτὸς ἔχεις πόθεν ἦν καὶ τύμβον . . . . .
δάκρυσι τεῦξε λυγροῖς ὄμματα μυρομένη.
οὐ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβους.
οὐ γλυκὺς ἐσθ' ἡμῖν κἀν φθιμένοισιν ἔρως.

Ipſe tenes unde eram et tumulum . . . . . Exſtruxit, triſtibus lacrymis oculos perfuſa. Non pulcrum appoſitum nomen tumulos ornat, Non dulcis nobis etiam inter mortuos amor eſt. Parum feliciter. *Brunckius* exhibuit correctiones *Dorvillii*, quae, quamvis ingenioſae, longius tamen abſunt a literarum in marmore ductibus, ut iis confidere queas. Fortaſſe fuit:

πάντας τ' αὐτὸς ἔχει πορθμὸς, καὶ εἰκόνας αὐτὸς
μοίρης τεῦξε λυγρῆς μνήματα μυρόμενος —

Similiter *Schneiderus*, qui minori verſui ſic ſuccurrebat: τεῦξε λυγρῆς μοίρης μνάματα μυρόμενος. — V. 5. Unus has

imagines fecit, unus, cujus pulchrum nomen hunc cippum ornat, quemque nos etiam apud inferos amore prosequimur. Nomen artificis, quod his verbis circumscribitur, Κάλλων fuit; hinc οὔ καλὸν οὔνομα. Similes propriorum nominum periphrases vidimus ad *Meleagr.* Ep. I. 24. et 44. *Dorvillius* comparavit Ep. ἀδέσπ. CXC.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Vide Tom. I. p. 319.

ARCHELAI EPIGRAMMATA.

¶. 58.] *I.* Cod. Vat. post titul. Ἀρχελάου ἢ Ἀσκλη... ιδου (Ἀσκληπιάδου). Sic quoque Planud. p. 314. St. 454. W. In statuam aëneam Alexandri, Lysippi opus. Hinc expressum Ep. Incert. CCCIX. Consulendum Ep. *Posidippi* XIV. Posterius distichon excitat *Plutarch.* T. II. p. 331. A. et p. 335. B. qui locus inprimis huc facit: Λυσίππου δὲ τὸν πρῶτον Ἀλέξανδρον πλάσαντος, ἄνω βλέποντα τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν οὐρανὸν, (ὥσπερ αὐτὸς εἰώθει βλέπειν Ἀλέξανδρος, ἡσυχῆ παρεγκλίνων τὸν τράχηλον) ἐπέγραψέ τις οὐκ ἀπιθάνως· αὐδασοῦντι .... Idem in Vita Alexandri c. IV. T. I. p. 666. B. Τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τοῦ σώματος οἱ Λυσίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνουσιν .... καὶ γὰρ ἃ μάλιστα πολλοὶ τῶν διαδόχων ὕστερον καὶ τῶν φίλων ἀπεμιμοῦντο, τήν τ' ἀνάτασιν τοῦ αὐχένος εἰς εὐώνυμον ἡσυχῆ κεκλιμένου, καὶ τὴν ὑγρότητα τῶν ὀμμάτων, διατετήρηκεν ἀκριβῶς ὁ τεχνίτης. Ex his locis sua hausit *Tzetza* in Chil. XI. 368. — V. 2. Λύσι ..... χαλκός. Vat. Cod. — V. 3. αὐδάσοντο vulgo. Nostrum est ap. *Plutarchum.* — αὐδασ ...... χάλκεος. Vat. — V. 4. ἐμοὶ omittit Cod. Vat.

Ex Tom. III. p. 330.] *II.* Servavit hoc carmen *Antig. Caryst.* c. XCVI. p. 146. ed. Beckm. Ἴδιον δὲ καὶ

τοῦτο νεκρῶν τινων, τοῦ μυελοῦ σαπέντος, ἐκ τῆς ῥάχεως ὀφίδια γίνεσθαι, ἐὰν πρὸ τοῦ τελευτᾶν τεθνηκότος ἑλκύσωσι τὴν ὀσμὴν κ. τ. λ. Vulgarem hanc ap. veteres opinionem fuiſſe, apparet ex *Plin.* H. N. X. 66. p. 579. *Anguem ex medullis hominis ſpinae gigni, accipimus a multis.* Quum Cleomenes Spartanus Alexandriae cruci affixus eſſet, et ſerpens prope eum apparuiſſet, res miraculi loco habita eſt, populo Cleomenem diis exaequante, ἄχρις οὗ κατέπαυσαν αὐτοὺς οἱ σοφώτεροι, διδόντες λόγον, ὡς μελίττας μὲν βόες, σφῆκας δ' ἵπποι κατασαπέντες, ἐξανθοῦσι, κάνθαροι δ' ὄνων τὸ αὐτὸ παθόντων ζωογονοῦνται· τὰ δ' ἀνθρώπινα σώματα, τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχώρων συῤῥοήν τινα καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς λαβόντων, ὄφεις ἀναδίδωσι. *Plutarch.* Vit. Cleom. c. 39. T. V. p. 203. ed. Tubing. — V. 1. *Xylander* edidit σφαργίζεται, quod *Meurſ.* in σφραγίζεται mutavit; non ſatis apparet, quo ſenſu. Nam nec *ſignandi* nec *confirmandi* ſignificatio hic locum habet. *Niclas,* V. clar., qui *Antigonum Car.* criticis inſtruxit et exornavit notis, σφαραγίζεται corrigit; comparans *Heſiod.* Theog. 706. σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον. ἠχοῦντες συνετάρασσον. Senſum igitur vult eſſe: *Aevum omnia perturbare ac permiſcere.* At in verbo σφαραγίζεσθαι ſtrependi et ſonandi dominatur notio, quae ab h. l. aliena eſt. Videndum igitur, an pro ταράττειν ſimpliciter occurrat.— V. 4. ὅς ad νέκυος referendum videtur: qui ex hoc monſtro (ſerpente illo puta, quem hominis medulla progenuit) novum ducet ſpiritum. At certe ex ejusmodi ſerpentibus homines denuo fieri, *Archelaum* dixiſſe, parum fit credibile. Quare poſt τέραος incidendum puto, ὅς autem referendum ad ὄφις, qui ex illa medulla (τέρας vocat propter effectum,) novum ſpiritum ſumit, vitalemque naturam ex defuncto ducit.

Ex Tom. III. p. 330.] *III.* et *IV.* Etiam haec duo diſticha ſervavit *Antigon. Caryſt.* c. XXIII. p. 35. Φασὶ δὲ καὶ τὸν κροκόδειλον σκορπίους γεννᾷν καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφῆκας

γεννᾶσθαι. In alterius distichi v. 2. Xylander edidit: σφήκασι δὲ ζώων. quod *Meursius* emendavit. *Pisides* in Mundi Opif. v. 1312. Οὐδ' ὡς λέγουσιν ἐκ μὲν ἵππου σήψεος Σφηκῶν κύησιν, ἐξ ὄνου δὲ κανθάρων, Βοὸς δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργάτιν. quae derivata sunt ex *Aeliano* H. A. II. XXXIII. p. 62. ed. *Schneid.* Plurimum huc facit *Varro* de R. R. L. III. 16. p. 236. ed. Bip. *Primum apes nascuntur partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in Epigrammate ait, eas esse* βοὸς φθιμένης πεποτημένα τέκνα. *Idem,* ἵππων μὲν σφῆκες γενεὰ, μόσχων δὲ μέλισσαι.

PHILOXENI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 410. Primus edidit *Salmasius* Exerc. in Plin. p. 648. F. Inter Jensian. nr. 140. *Reisk.* Anthol. nr. 791. p. 171. *Dorvill.* ad Charit. p. 433. In Tlepolemum Polycritis filium, qui Mercurii signum in stadii carceribus posuerat. — *Salmasius*, qui ad repagulum, quo stadium claudebatur, duos hermulas exstitisse arbitrabatur, qui fune demisso repagulum solverent, ex hoc carmine censebat effici, ut Tlepolemus hermularum in carceribus ponendarum auctor fuerit. Hunc vero Tlepolemum eundem esse suspicatur, qui ap. *Pausaniam* L. V. 8. p. 395. Lycius fuisse dicitur. Μύρα enim Lyciae oppidum. — V. 1. ἕρμα. Sic est in Cod. Junge: Τληπ. θῆκεν Ἑρμᾶν, ὥστε εἶναι τοῖς ἱεροδρόμοις ἕρμα ἀφετήριον. Mercurii signum, unde stadiodromi currendi initium facerent. Haec autem meta ἕρμα vocatur propterea, quod lapide ibi posito signata erat. Quaecunque enim vel aliis rebus fulcro sunt, vel ipsae aliquo fundamento firmiter nituntur, ἕρματα appellantur. Sed *Dorvillius* non ἕρμα, sed Ἑρμᾷ legit, idque longe elegantius esse judicat: Tlepolemus

Mercurium poſuit Mercurio. Ἑρμᾶς enim et ipſum deum ſignificat et ſtatuam, ſeu truncum Hermae, ſolitum adhiberi pro meta, carceribus, repagulis, initio curriculi. — V. 2. ἱροδρόμοι ſtadiodromi ſunt. *Jenſius* ἰσοδρόμοις conjicit, quam conjecturam *Dorvillius* refutavit. — Nomen Πολυκρίτεω, quod in Cod. eſt, *Reiskius* in Πολυκράτεω mutavit, ſine cauſa idonea. *Polycriti* nomen eſt ap. *Polybium* L. IX. 34. 10. — V. 3. haereo in verbis δὶς δέ κ' ἀπὸ σταδίων, quae *R.* vertit: *ad ſpatium viginti ſtadiorum*; ſenſu parum expedito. An στάδιον pro νίκη ἐν σταδίῳ poſitum? ut poëta dicat, Tlepolemum poſt viginti victorias, e curſus certamine reportatas, hanc ſtatuam poſuiſſe? Alii videant. — ἐναγώνιον cum Ἑρμᾶν jungendum. ἐναγώγιον ap. *Dorvillium*, vitioſe.

DURIDIS EPIGRAMMA.

¶. 59.] Bis legitur in Cod. Vat. p. 430. ſq. 432. in Planud. p. 101. St. 150. W. ubi Δούριδος Ἐλεάτου legitur. Ἐλαΐτου exhibet Cod. Vat. et *Stephan. Byz.* qui hoc carmen profert v. Ἔφεσος p. 282. Ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων ἀποθανόντων Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετέθηκεν, ἔνθα νῦν· ἐκάλεσε δὲ Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης. οὗ τελευτήσαντος ἡ προτέρα κλῆσις ἀνελήφθη. Φέρεται δὲ Δούριδος ἐπίγραμμα τοῦ Ἐλαΐτου εἰς τὸν κατακλυσμὸν οὕτως· Ἠέριαι . . . Lyſimachum poſt hanc calamitatem Epheſiis perſuaſiſſe narrat *Strabo* L. XIV. p. 640. ut in novas ſedes concederent. Coëgiſſe hunc regem Epheſi incolas, ut ad maris litus habitarent, ait *Pauſan.* L. I. 9. p. 23. VII. 3. p. 528. *Salmaſius* vulgatis meliora ſe daturum profeſſus in Exercit. Plin. p. 569. E. F. puſillam rem in fine emendavit; in reliquis nihil mutavit. — V. 1. ποιεῦσαι Wechelia-

nae vitium ſervavit *Salmaſ.* Hunc verſum e ſequente laudat *Euſtath.* ad Dionyſ. Perieg. v. 828. — V. 2. ἀστεμφεῖ. fatali illa et crudeli nocte. ἀστεμφὲς enim ſive ἀστεμβὲς eſt τὸ ἀμετακίνητον, ut interpretatur *Euſtath.* ad Il. p. 178. 7. τὸ τραχὺ, τὸ χαλεπὸν, ſecundum *Heſychium.* — V. 3. Totam regionem ita devaſtatam fuiſſe ſignificat, ut Libyae potius deſerta referret, quam cultiſſimi illius agri, quo Epheſus olim conſpicua fuerit, praeberet ſpeciem. — Pro μακρῶν, quod ex *Salmaſii* emendatione profluxit, vulgo legitur μακάρων, in Plan. ap. Steph. Byz. et in Vat. Cod. utroque loco. Non offendit haec lectio *Grotium*, qui vertit — *et ſecli tot melioris opes.* Gravior tamen ſenſus evadit ex noſtro: μακρῶν ἐξ ἐτέων κτέανα, opes inde a multis annis congeſtae et collectae. — V. 5. σαωτῆρες. Diana inprimis, tutelare Epheſi numen. ἔτρεπον. Plan. et Vat. Cod. ἄμμα. vulgo in Plan. ὄμμα legendum eſſe, jamdudum viderant *Brodaeus* et *Opſop.* nec aliter habetur in Vat. Cod. et ap. Steph. Byz. *Joſ. Scaliger* tamen in ἄρμα inciderat. — V. 6. πολλῶν vulgo ap. Steph. Byz. — V. 8. πεπταμένοις. omnes, praeter *Salmaſium.* Vulgata lectio accipienda de fluminibus extra litora effuſis latoque adeo alveo manantibus. Si legis κεῖνα — πεπταμένα, opes ſunt et divitiae direptae et per undas diſperſae. Aliud quid *Grotium* in mente habuiſſe, ſuſpicari licet ex ejus verſione:

Omnia cum ventis cumque amnibus illa voluta
In mare fluxerunt, ut levis unda ſolet.

Legit itaque:

εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε σύν τ᾽ ἀνέμοις.

XENOCRATIS EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 327. St. 467. W. Mercurius conqueritur, quod, palaestrae cum praesit, sine manibus pedibusque fingatur. — V. 2. τὸ κολοβὸν δηλοῖ τὸ μὴ ἔχον ὁλότητα. *Eustath.* Il. p. 917. 18. Apte *Brodaeus* excitat *Plutarch.* T. II. p. 797. F. διὸ καὶ τῶν Ἑρμῶν τοὺς πρεσβυτέρους ἄχειρας καὶ ἄποδας, ἐντεταμένους δὲ τοῖς μορίοις δημιουργοῦσιν. Causam hujus rei allegoricam affert *Cornutus* de N. D. p. 167. πλάττεται καὶ ἄχειρ καὶ ἄπους ὁ Ἑρμῆς — ἐπεὶ (ὁ λόγος) οὔτε ποδῶν οὔτε χειρῶν δεῖται πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ προκείμενον αὐτό. adde *Dion. Cassium* LIV. T. I. p. 739. 11. ibique *Fabricium*. — V. 3. χειρονομεῖν. πυκτεύειν. *Suid.* quo sensu hoc vocabulo usus est *Pausanias* L. VI. 10. p. 475. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι πεφυκώς. Initio procul dubio hoc verbum de iis usurpatum est, qui in saltatione manus rite moverent; deinde generaliori significatione adhibuerunt veteres. De Hippoclide pedibus gesticulante *Herodot.* L. VI. p. 498. 7. τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. — V. 4. ἀμφοτέρων ἐς βάσιν. *utroque, quo ambulem, pede orbatus*, vertit *Brodaeus*. Vix recte. Junge potius ἱστάμενος ἐς βάσιν (pro ἐν βάσει) ἀμφοτέρων ὀρφανός. cum sic manibus pedibusque orbatus in basi collocatus sim.

PARRHASII PICTORIS
FRAGMENTA.

¶. 60.] *I.* et *II.* Servavit *Athen.* L. XIII. p. 543. D. E. Καὶ Παῤῥάσιον τὸν ζωγράφον πορφύραν ἀμπέχεσθαι, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα ἱστορεῖ Κλέαρχος ἐν τοῖς

βίοις. οὗτος γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας, λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἔγραφε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις·

ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε σέβων τάδ' ἔγραψε.

καί τις ὑπεραλγήσας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε·

ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ.

ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε·

ἁβροδίαιτος . . . τέχνης.

ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοις, ἅτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι λέγων·

φημὶ γὰρ . . . . βροτοῖς.

Ad ſubſcriptionem illam, qua Parrhaſius utebatur, *Plinius* reſpexit H. N. XXXV. p. 693. 16. *Foecundus artifex, ſed quo nemo inſolentius et arrogantius ſit uſus gloria artis. Namque et cognomina uſurpavit, Abrodiaetum ſe appellando, aliisque verbis principem artis et eam ab ſe conſummatam.* De Parrhaſii mollitie et delicato cultu quaedam ex *Theophraſto* narrat *Aelian.* L. IX. c. XI. ubi *Perizonius Athenaei* locum interpretatur. — V. 1. Haud ſcio, an melius ſcribatur: ἀρετὴν δὲ σέβων. *Vir delicatus quidem, virtutis tamen amans.* Particula μὲν in priore membro frequenter omittitur. — V. 3. In verbis ὅς γ' ἀνέφυσε mire inepta mihi videtur particula γε. Fortaſſe ſcribendum:

ὅς νιν ἔφυσε.

Quod ἐξελαθόμην praeceſſit, huic correctioni non obſtat. Hoc poëta ex ſua perſona dicit; de Parrhaſio pictore tanquam de tertio quodam agens. Vulgo diſtinctione hic verſus laborat. — Negat *Valckenar.* ad Herodot. p. 727. 21. graece dici τὰ πρῶτα φέρειν, dicendum eſſe φέρεσθαι. Praeter noſtrum tamen ſic quoque locutus eſt *Euſtath.* de Hyſm. IX. p. 400. τὰ πρῶτα τῶν ἐν Αὐλοκώμιδι φέρονται. — Ceterum primum hujus Epigrammatis verſum *Athenaeus* iterum laudat L. XV. p. 687. 13. ubi τάδ' ἔγραψεν habetur.

Ad II. fragmentum haec notavit *Brunckius:* „Hoc „fragmentum legitur etiam in Ariſtidis Orat. περὶ τοῦ „παραφθέγματος p. 386. ex cujus cum Athenaeo compa„ratione video primum hexametrum integrum ſuper„eſſe et ſic ſcribendum:

„οὐχὶ κλύουσιν ἄπιστα λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη — —

„Legitur enim ap. *Ariſtidem:* ἀλλ' ἐμὲ πρώην ἀνὴρ ἑταῖρος „— ζωγράφου τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τουτονὶ κἄπιστα κλύουσι „λέγω τάδε· φημί .. Manifeſtum eſt, verba, quae apud „Athenaeum et Ariſtidem leguntur tanquam illorum, „partem eſſe verſiculi Parrhaſii. Zeuxidis pictoris ſimi„lis ſententiae elegos, ſed mutilos, ibidem refert „Ariſtides:

„Ἡρακλεῖα πατρὶς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν
„ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
„δείξας νικάτω . . . . . δοκῶ δέ φησιν
„ . . . . . ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν."

— In illis ap. *Ariſtidem* verbis verſus initium eſſe, nec *Palmerium* fugerat in Exercitatt. p. 490. qui tamen vitioſum procudit verſum: Κἄπιστα κλύουσι λ. τ. Non enim fieri poteſt, ut κλύειν priorem producat. Οὐ ab initio lectum fuiſſe, ex *Athenaeo* apparet. Sed vide, an *Parrhaſius* ſcripſerit:

Οὔ κεν ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· φημὶ . . . .

— V. 2. τῆς τέχνης ap. *Ariſtidem.*

III. Exſtat ap. *Athen.* L. XII. p. 543. F. 544. A. de Parrhaſio: τερατευόμενος δὲ ἔλεγεν, ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ὡς ὄναρ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα· ὅθεν καὶ ἐπέγραψε πίνακι· Οἷος . . . . *Plinius* H. N. XXXV. 36. 5. p. 694. Parrhaſium gloriatum eſſe ait, *Herculem, qui eſt Lindi, talem a ſe pictum, qualem ſaepe in quiete vidiſſet.*

PHILEMONIS FRAGMENTUM.

¶. 61.] Anthol. Plan. p. 117. St. 169. W. *Vitae Euripidis* hos ſenarios addidit *Thomas Mag.* quos *Opſopoeus* ex Philemonis Comoedia ductos ſuſpicatur. Huic ſententiae ſuffragatur *Clericus* in Fragm. Philem. nr. LXX. p. 365. — Habentur hi verſus etiam in Vat. Cod. p. 436.

ZENODOTI EPHESII EPIGRAMMATA.

I. Anthol. Plan. p. 38. St. 56. W. Ap. *Stob.* in Flor. T. LXI. p. 289. Gesn. 253. Grot. In Amoris ſtatuam prope fontem collocatam. Poëta ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. V. Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν, Μηδ᾽ ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνεές.

II. Anth. Plan. p. 218. St. 318. W. ubi ἄδηλον. Vat. autem Cod. p. 253. Ζηνοδότου, οἱ δὲ Ῥιανοῦ, inſcribit. In Timonis tumulum, quem ipſe Timon ſentibus obſtrui et obduci optat, ne vel avis ad eum accedat. Expreſſum videtur ex *Hegeſippi* Ep. VIII. ubi vid. Not. T. II. p. 176. — V. 1. τρηχείην. Alii contra rogant ſuperſtites, ut tumulum a vepribus purgare velint. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. T. II. p. 138. Idem color eſt in contraria ſententia ap. *Philodemum* Ep. XXXI. Φῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῷ φιλοβάκχῳ Μὴ βάτον, ἀλλ᾽ ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας. — V. 2. ἄγρια κῶλα. Plan. et Vat. Cod. σκῶλον. ἕτεροι εἶδος ἀκάνθης φασὶν, ἥτις πυρωθεῖσα εὔτονος γίνεται. *Euſtath.* ad Il. p. 923. 7. Etiam pro σκόλοψ ponitur. σκῶλα. ξύλα ὠξυμμένα. *Heſych.* Hoc ſenſu vocabulum accepit *Br.* cujus haec eſſe videtur emendatio: *fera ſpinarum impedimenta.* Haec lectio ſi ex cod. fluxit, me-

rito in contextum recepta eſt; ſin ex conjectura, eam minime neceſſariam eſſe arbitror. κῶλα pro *pedibus* ſaepenumero obvium ap. veteres. Jam vero plantis et arbuſtis, quae per terram ſerpunt, pedes poëtae tribuere ſolent. *Philippus* Ep. XLV. λάθριον, ἑρπυστὴν, σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας. Sed vide, quae notavimus ad *Simmiae Theb.* Ep. I. Tom. I. p. 330. ſq. Notanda epithetorum permutatio, pro σκολιὰ ἀγρίας βάτου κῶλα. Sed ſic ſolent poëtae. — V. 4. ἐρημάσω eſt in nonnullis editt. — V. 6. γνήσιος. amatus et deſideratus. Conf. *Reiskium* ad Conſtant. Ceremon. p. 89.

III. Ducti ſunt hi ſenarii ex *Stobaei* Florileg. Tit. II. p. 30. Gesn. p. 11. Grot. — V. 1. „κηρύσσεται αἰεὶ ἡ „ἀρετή. *Stob.* Scribendum: κηρύσσετ' αἰεὶ ἡ ἀρετή. In ἡ ἀ-„fit ſynizeſis. Sic apud eundem *Stobaeum* p. 70. ἀλλ' „ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. et p. 79. ὅτῳ δ' ὄλεθρον „δεινὸν ἡ ἀλήθει' ἄγει. Vide *Toup.* Cur. Nov. p. 261. (ed. „Lipſ.)“ *Brunck.*

ARCESILAI EPIGRAMMATA.

¶. 62.] *I.* Servavit *Diogen. Laërt.* L. IV. p. 246. unde relatum eſt in Append. Planud. p. 527. St. 24. W. Scriptum in victoriam ab Attalo ex certaminibus Olympicis reportatam. — V. 2. αὐδᾶται. κηρύσσεται. In ſtadio Olympico, ſimul cum victoris nomine, ipſius patria praeconis voce celebrabatur. — V. 4. πολλὸν ἀοιδοτέρη. aliis ſcilicet victoriis. — Pro θνατῷ vulgo ap. *Diogen.* θνατῶν legitur. Illud eſt in Mſc. regio.

II. Ap. *Diogenem* l. c. Εἰς Μηνόδωρον τὸν Εὐδάμου ἑνὸς τῶν συσχολαστῶν ἐρώμενον. Appendix Planud. p. 527. St. 25. W. — V. 1. Thyatira, Macedonum colonia. Vide *Strabon.* L. XIII. p. 625. — V. 3. ἴσα κέλευθα. Anaxa-

gorae hoc dictum tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* II. 11. πρὸς τὸν δυςφοροῦντα, ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, Πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Paulo aliter *Cicero* in Tusc. Qu. L. I. 43. *Praeclare Anaxagoras: qui cum Lampsaci moreretur, quaerentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri, Nihil necesse est, inquit; undique enim ad inferos tantundem viae est.* ubi vide *Davisium*, et quae notavimus ad *Tymn.* Ep. V. — V. 4. ὡς δεῖν' ὅσσ' ἀνδρῶν correxisse dicitur *Huetius* p. 81. sed aliud quid scripsisse doctissimum praesulem probabile est. In vulgata subaudiendum ἔφη. Depravationem suspicabatur quoque cl. *Wakefield* in Sylv. crit. T. I. p. 53. ὦ 'δῖτα, πάντων πάντοθεν μ. — V. 5. Εὐδάμου. Hujus viri mentionem facit *Plutarch.* in Vita Philopoem. c. 1. Ἤδη δὲ τοῦ Φιλοποίμενος ἀντίπαιδος ὄντος Εὔδημος (vulgo Ἔκδημος) καὶ Δημοφάνης, οἱ Μεγαλοπολῖται, διεδέξαντο τὴν ἐπιμέλειαν, Ἀρκεσιλάῳ συνήθεις ἐν Ἀκαδημίᾳ γεγονότες καὶ φιλοσοφίαν μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἐπὶ πολιτείαν καὶ πράξεις προαγαγόντες. Cum in Εὔδαμος media syllaba necessario producatur, vide, an scribendum sit:

σῆμα δέ σ' Εὔδαμος τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς, ὦ σὺ — —

σ' pro σοὶ positum. — V. 6. Verba πολλῶν πενεστέων προςφιλέστερος paroemiae speciem prae se ferre, notavit *Menagius.* Sensus esse videtur, Eudamum a Menodoro, tanquam virum ingenuum et vere amicum, pluris esse habitum, quam maximas opes; πενέσται enim apud Thessalos nobiles pars divitiarum erant, sicuti hodie in Russia servi glebae adscripti. De penestis vide *Harpocrat.* p. 285. et *Valcken.* ad Ammon. p. 192. Servos poëta viro ingenuo, multos uni opponit.

DORIEI EPIGRAMMA.

¶. 63.] Relatum est in Append. Planud. p. 519. St. 21. W. ex *Athenaeo* L. X. p. 412. F. ubi, post quaedam ingentis voracitatis exempla laudata, Φύλαρχος δέ φησιν, ait, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. διὸ καὶ ποιῆσαι εἰς αὐτὸν Δωριέα τὸν ποιητὴν τάδε· Τοῖος ἔην . . . . Hoc Epigramma, ni fallor, respexit *Solin.* p. 6. B. *Milonem quoque Crotoniensem egisse omnia supra quam homo valet. Etiam hoc proditur, quod ictu nudae manus taurum fecit victimam: eumque solidum, qua mactaverat die, absumsit solus non gravatim. Super hoc nihil dubium: nam factum elogium exstat.* Vide *Salmasium* p. 27. C. D. Quae de Milone vulgo narrabantur, in Aegonem transtulit, nonnullis mutatis, *Theocrit.* Eid. IV. 35. — V. 6. πρόσθεν. Haec *Athenaeus* interpretatur sic: κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. Ante Jovis aram et in ipso Jovis Olympici adspectu taurum devoravit. — V. 8. Suspiceris πάντα καθ' ἕν. Sed vulgatam, in qua particula σὺν valde elumbis est, tuetur *Eustath.* ad Od. p. 206. 38. Περὶ δὲ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου φησὶ Δωριεὺς, ὅτι, ὃν ἐπόμπευσε βοῦν, εἰς κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' σὺν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

ARCHIMELI EPIGRAMMATA.

¶. 64.] *I.* Illatum in Append. Anth. Plan. p. 519. St. 21. W. ex *Athen.* L. V. p. 209. C. Scriptum est in sumtuosissimam navem, quam, ostentationis causa exstructam, Hiero Ptolemaeo dono misit. Hujus navis structuram et ornamenta accurate descripta vide ap. *Athen.* l. c. p. 206. C. Similis magnificentiae navem,

Ptolemaei Philopatoris fortaſſe, (conf. *Athen.* L. V. p. 203. ſqq.) deſcripſit *Maxim. Tyr.* Diſſ. I. 3. in qua fuiſſe ait παστάδας καὶ εὐνὰς καὶ δρόμους. Noviſſimam vocem ſollicitat *Marklandus*; ſed temere. Satis eam tuetur *Athen.* p. 207. D. κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι, σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει. Archimeli noſtri carmen magnificentius, quam pro ejus praeſtantia, remuneratus eſt Hiero. *Athen.* p. 209. B. Ἱέρων καὶ Ἀρχίμηλον, τὸν τῶν Ἐπιγραμμάτων ποιητὴν, γράψαντα εἰς τὴν ναῦν Ἐπίγραμμα, χιλίοις πυρῶν μεδίμνοις, οὓς καὶ παρέπεμψεν ἰδίοις δαπανήμασιν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐτίμησεν. — V. 3. „δρυόχων. trabes erectae cari„nam ſuſtinentes, quibus ea imponitur, quando ex„ſtruendae navis exordiuntur opus naupegi. *Euſtath.* ad „Homer. p. 1878. in fin. ubi v. 3. 4. hujus carminis „laudat.“ *Brunck.* in Not. ad Ariſtoph. Theſm. v. 52. — V. 5. Αἴτνας. *Antip. Sidon.* Ep. LI. χῶμα — Ἀθωέως ἶσον ἐρίπνᾳ. Quae ſequuntur, ex eodem poëta derivata ſunt: ἢ ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο Γίγαντες. Haec de mole dicta, nemo facile reprehenderit; de nave, eadem longe ineptiſſima ſunt. — V. 9. τριελίκτους. Intelligit triplicem navis contignationem. θώραξ. πύργος. *Heſych. Suid.* Sic *Horat.* I. Epod. v. 1. 2. *Ibis Liburnis inter alta navium, Amice, propugnacula.* ubi vide Intpp. — Navis, poëta ait, ſummis antennis et velis coelum contingit, ipſum corpus ſuum intra nubes condit. In νεφέων haerebat *Joſ. Scaliger*, qui ὑφέων conjecit, improbante *Caſaubono*. Aliter judicat *Brunckius*, cujus haec ſunt: „Parum con„gruum eſt epitheton μεγάλων. Quumque jam dixerit „ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια, nubium mentio fere inutilis „videtur. Ideo Scaligeri emendationem probo, repo„nentis, ἐντὸς ἔχει ὑφέων, quod hujus loci ſententiae non „adverſatur. Triplex enim contignatio Terrigenis ad „coelum ſcanſuris ſcalae inſtar erat. Vide Scaligerum „ad Catulli Carm. de Nupt. Pel. et Th. v. 10.“ Emen-

dationis necessitatem plane non video. Nubes sideribus inferiores; recte itaque poëta ait, antennas sidera, ipsum navis κύτος autem nubes attingere; imo ejusmodi acumine, quod in meliore poëta vix tuleris, nihil versificatore nostro dignius. μεγάλων non valde aptum est epitheton; fateor; sed quid impedit, quominus lenissima mutatione unius literae corrigamus:

θώρακας μελάνων ἐντὸς ἔχει νεφέων.

— V. 11. Anchorae hujus navis funibus nituntur, quales ii erant, quibus Xerxes Hellespontum junxit. Hi funes quam crassi fuerint, diserte docet *Herodotus* L. VII. 36. p. 527. 20. Rem auxit *Tzetz.* Chil. I. v. 599. — V. 15. Hinc *Casaubonus* intellexit, navis inscriptionem fuisse hanc: Ἱέρων Ἱεροκλέους βασιλεὺς Συρακοσίων τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησι καὶ ταῖς νήσοις τοῦτο τὸ σιτηγὸν πλοῖον. Subaudiendum: κατεσκευάσατο. — V. 16. δορφόρον. *Athen.* In Excerpt. Hoeschel.: καρπῶν πίονα δωροφόρον. Emendavit *Casaubonus* δωροφορῶν. Sed prior lectio videtur verior. Navis ipsa, frumento onusta, vocatur πίων δωροφόρος καρπῶν. Tum ad accusativum subaudiendum verbum ἔπεμψε.

II. Cod. Vat. p. 215. Ἀρχιμήδους. σκωπτικόν. ut exhibuit etiam *Dorvillius* ad Charit. p. 387. qui primus hoc carmen integrum edidit. Nam in Planud. p. 274. St. 395. W. postremum distichon desideratur, et auctoris nomen deest. Scopticum esse, inepte pronuntiat lemmatis auctor, quem medii distichi sensus fefellisse videtur. In laudem Euripidis scriptum est, cujus orationem, quamvis specie facillimam, nemo facile cum successu imitandam susceperit. — V. 1. ἐπὶ βάλλον. Vat. Cod. — δύσβατον οἶμον. Similiter *Oppian.* Cyneg. L. I. 20. τρηχεῖαν ἐπιστείβωμεν ἀταρπὸν, Τὴν μερόπων οὔπω τις ἑῆς ἐπάτησεν ἀοιδαῖς. — ἀοιδοθέτης formatum ad analogiam τοῦ ὑμνοθέτης. de quo vide ad *Meleagr.* Ep. I. T. I. p. 3. —

V. 3

V. 3. δεινὴ μ. γ. ἰ. καὶ ἐπίῤῥοθος. Vat. Cod. Melius hoc loco *Planudes:* λείη — quod verum esse, oppositionis lex et norma evincit. *Diotim.* Ep. VII. λείῃ μνᾶμα παρὰ τριόδῳ. Ductus color ex loco celeberrimo *Hesiodi* O. et D. 290. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. — ἐπίῤῥοθος. Cum, quae vulgo huic vocabulo significatio tribuitur, ad hunc locum nihil faciat, *Dorvillius* eleganter emendavit ἐπίκροτος. *via frequentata, multum rotis pulsata, et ideo adplanata.* Vocem usurpat *Xenoph.* de Off. Mag. Eq. c. III. 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν. ubi *Brodaeus* tamen ἱπποκρότῳ malit. — Mox Cod. Vat. ἣν δέ τις α. Εἰςβαίνει, (H above ἣν) et in exitu pentametri σκόπελος. Ad vulgatam lectionem inprimis facit *Lucian.* V. Hist. L. II. 30. Tom. IV. p. 289. Bip. ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα . . . . προΐμεν διά τινος ἀκανθώδους καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ. *Barnesius* in Vita Euripid. §. XX. σκοπέλου legendum conjicit. — V. 4. 5. »Ultimum distichon »δυσνόητον sane. Videtur Tragoediam Medeae, ut summi »artificii drama laudare. Sed pentameter mihi obscurus »manet, licet verba aperta. An mansit in metaphora? »Et si alias quidem Euripidis tragoedias quis velit aemu»lari, asperam inventurus sit viam, licet appareat levis »et facilis: at si tentet Medeam, praecipitatum iri ta»lem poëtam et omni poëtica gloria privatum iri.« Haec *Dorvillius.* Vitium videtur haerere in χαράξῃς. Quid, si legeris:

ἣν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος οὐ παραθρέξῃς,
ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν — —

τὰ Μηδείης est Medeae historia, qualem *Euripides* in celeberrima illa tragoedia exposuit; ipsam igitur tragoediam significat. Nisi enim Medeam superaveris, ignotus et inglorius inter umbras versaberis. Quare tibi suadeo,

ut totum illud tragoedias ſcribendi negotium omittas. Facile οὔπαρα in ἄκρα abire potuit. ἀμνήμων κείσῃ ductum ex *Sapphus* carmine Fr. X. ap. *Br.* κατθανοῖσα δὲ κείσεαι· οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν ἔσσεται.

DEMETRII BITHYNI DISTICHA.

¶. 65.] *I. II.* Duo haec Epigrammata leguntur in Vat. Cod. p. 477. et in Plan. p. 304. St. 444. W. ſine lectionis diverſitate. Prius diſtichon expreſſit *Auſonius* Ep. LXIII.

Me vitulus cernens, immugiet: irruet in me
Taurus amans: paſtor cum grege mittet agens.

HERODICI BABYLONII EPIGRAMMA.

Servavit *Athenaeus* L. V. p. 222. A. unde *Stephanus* illud in Appendicem retulit p. 524. Wecheliani idem inſeruerunt Libro II. c. X. p. 199. et iterum repetiverunt in Append. p. 23. In Grammaticos, nugarum captatores, invehitur. Facit ad ſenſum hujus carminis locus in *Wolfii* Prolegg. in Homer. p. CCXXXV. „Poſtquam Zenodoti et aliorum in optimos verſus et univerſa carmina graſſantium, libidinem nimium ſenſiſſent „vetuſta monumenta, ars iſta jure coepit in crimen et „reprehenſionem modeſtorum et prudentium incurrere, „notarique a multis cenſoria inſolentia et acerbitas et „frigida cura rerum minutiſſimarum." Conf. inprimis *Antiphan.* Epigr. V. *Philippi* Ep. XLIII. XLIV. — V. 1. φεύγετ'. Ex Homero haec ducta. Il. β. 159. Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. In verſ. ſq. fortaſſe re-

ſpicitur *Alc. Meſſ.* Ep. XXII. 6. — V. 3. γωνιοβόμβυκες. qui in angulorum tenebris et ſordibus verſantur. *Lucian.* in Pſeud. 24. Tom. III. p. 181. de verbis obſoletis agens: ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστά. — V. 4. τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν. vulgo ap. *Athenaeum*, καὶ τὸ σφῶν correxit *Pierſon.* ad Moer. p. 340. — V. 5. δυσπέμφελοι. δυσάρεστοι. δύσκολοι. δυσμετάπεμπτοι. ut *Euſtath.* interpretatur ad Il. p. 1111. 41. laudans *Heſiod.* in Ἔ. καὶ Ἡ. 722. Cf. Il. π. 748. — V. 6. ὑὰς Wechel. Ἑλλάς. Herodicus ſe Ariſtarcheis illis praeponit ſeque dignum judicat, ut, illis ex Graecia relegatis, in eadem terra maneat floreatque.

PTOLEMAEI REGIS EPIGRAMMATA.

¶. 66.] *I.* Saepe hoc carmen eſt editum. Primus dedit *Fulvius Urſinus* in Virgilio c. Gr. coll. p. 15. ed. Valck. Emendatius ex ſuis conjecturis *Victorius* ad calcem commentarii Isagogici Eratoſthenis ſ. Hipparchi εἰς τὰ Φαινόμενα. unde id ſumſit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. IV. p. 92. ed. nov. *Fellus* in Vita Arati fol. 3ª. *Scaliger* ad Manil. ubi graecos Phaenomenorum auctores recenſet, p. 7. Cum Grotii verſione *Burmann.* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 729. — Arati carmen Hegeſianactis et Hermippi operibus ejusdem argumenti longe praeferendum eſſe judicat poëta. — V. 3. σκοποῦ δ᾽ ἄπο πάντες ἅμαρτον Ἀλλά γε λεπτόλογος σ. Ἄρατος ἔχει. *Urſin.* Sic, ut hic legitur, hoc diſtichon exſtat ap. *Fellum* et *Scaliger.* cum in notis ad Manil. tum in iis, quas edidit *Villoiſon.* Epp. Vinar. p. 79. — τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον. acutae ſubtilitatis principatum Aratus obtinet. In hoc enim poëmatum genere, quod in artium tractatione

versatur, praecipue laudatur τὸ λεπτὸν sive ἡ λεπτοσύνη, *subtilis tenuitas.* Cf. Not. ad *Callim.* Ep. XXXV. T. II. p. 290.

II. Cod. Vat. p. 455. Planud. p. 67. St. 96. W. Suspicabatur *Stephanus*, in titulo scribendum esse Εἰς Πτολεμαῖον. Deinde haec notavit: *Synesius* in libello περὶ δώρου (ad Paeonium p. 311. D. ed. Petav.) hujus Epigrammatis mentionem faciens, τὸ μὲν ὕστερον, ait, τὸ τετράστιχον, ἀρχαῖόν ἐστιν, ἁπλούστερον ἔχον Ἀστρονομίας ἐγκώμιον. Οἶδ' ὅτι .... — V. 1. In Catal. Codd. Bibl. Laurent. T. I. p. 489. hic versus sic legitur: Οἶδ' ὅτι θνητὸς ἔφυν καὶ ἐφήμερος. — θνητὸς etiam Cod. Vat. — V. 2. πυκνάς. Cod. Laur. ἰχνεύω πυκινάς. *Synes.* Utroque loco in v. 3. ordine inverso legitur: ἐπιψαύω γαίης ποσί. — V. 4. διοτρεφέος. Plan. διοτροφέος. Synes. Ζηνὶ θεοτροφέος. Cod. Laur.

III. Cod. Vat. p. 252. Plan. p. 218. St. 317. W. Timon tumulum suum praetereuntibus mortem imprecatur. Expressum ex Ep. quod *Leonidae Alexandrino* tribuit *Br.* nr. XXXIX. T. II. p. 198. sed quod aut *Tarentini* aut *Antipatri* est.

ZENODOTI STOICI EPIGRAMMA.

¶. 78.] Ex *Diogene Laërt.* L. VII. 30. p. 383. ubi diserte *Zenodoto* tribuitur, relatum est in Append. Plan. p. 527. St. 25. W. *Suidas*, qui postremum distichon profert v. Κάδμος Μιλήσιος T. II. p. 217. tanquam *Zenonis* laudat. — Exstat in Vat. Cod. p. 224. — Laudatur Zeno, rigidae virtutis veraeque libertatis inter homines auctor. Facit huc *Varro* ap. *Nonium* v. *Desubulare*, quem locum, praeeunte *Lipsio* in Antiq. Lect. I. p. 19. sic corrigo: *Viam veritatis Zenon moenisse, duce*

virtute; hanc esse nobilem; alteram Carneadem desubulasse, bona corporis secutum. — V. 1. ἐκτίσω. Vat. Cod. a pr. man. Vett. *Diogen.* editiones κτήσας. — Frugalitatis, paucis iisque, quae natura flagitat, contentae, fundamenta posuisti. De αὐταρκείᾳ vide *Gatacker.* ad Antonin. p. 24. et p. 85. — V. 3. λόγον. Sapientiam virilem primus invenisti. Zenonis philosophia eorum sententiae opponitur, qui finem bonorum non in virtute, sed in voluptate ponebant. — ἐνηθλήσω *Stephano* debetur; vulgo ἀνεθλήσω legitur. *Meibomius* ἀναθλήσω. Vir doctus in Cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 81. κεθλήσω. Ipse *Huetius* ἀνετλήσω. Post προνοίᾳ incidendum esse, monet *Lennep.* ad Phalar. p. 149. Cui obtemperans, necesse est, αἵρεσιν cum λόγον arcte conjungas. Si verba recte intelligo, ἐνηθλήσω προνοίᾳ significant: tu providentiae propugnasti, quam Stoici inprimis divinae naturae solebant adjungere. — Zenonis autem disciplinam poëta ματέρα ἐλευθερίας vocat, quandoquidem sapiens *solus recte liber* vocatur, *nec dominationi cujusquam parens, neque obediens cupiditati: recte invictus, cujus etiam si corpus constringatur, animo tamen vincula nulla injici possint;* ut *Cicero* ait de Stoicorum philosophia agens, de Finib. L. II. 75. Non omittendum, lectionem ἐνηθλήσω confirmari a *Suida,* qui h. l. laudat v. ἄτρεστος T. I. p. 374. — ἐλευθερίης. Vat. Cod. et *Suid.* (In ed. Lips. corrige: αἵρεσιν, ἀτρέστου.) — V. 5. ὃν καὶ Κάδμ. *Suidas* vitiose v. Κάδμος T. II. p. 217. *Menagius* legendum suspicabatur ἔνθεν ὁ Κ. — Negat *Lennep.* l. c. formulam τίς ὁ φθόνος eo sensu, quo hic ponitur, usurpari. Legendum itaque: εἰ δὲ πάτρα Φοῖνιξ, οὐδεὶς φθόνος· ἦν καί — —. *Si patria Phoenix, nil refert, erat etiam Cadmus* (Phoenix), *ille, a quo* etc. *Jo. Goropius Becanus,* teste *Pantino* ad Mich. Apostol. p. 378. correxit: ἔστι πάτρα Φοίνισσα· τ. ὁ. φ. εἰμὶ δὲ Κάδμος. — — Ceterum color, ut ap. *Meleagr.* Ep. CXXVII. εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον Ναία-

μεν. — Pro κεῖνος *Meibomius* κλεινὸς tentat, citra neceſſitatem. Vulgata etiam gravior.

CORNELII SYLLAE EPIGRAMMA.

Ex Lect. p. 267.] „Servavit *Appian.* de Bell. civ. „L. I. p. 411. Cornelius Sylla Veneri coronam aut „ſecurim dedicat. In τόνδε intelligitur στέφανον, vel „πέλεκυν; niſi forte olim τούςδε, ad utrumque referen-„dum, ſcriptum fuerit." *Brunck.* Huic conjecturae patrocinatur latina inſcriptio ap. *Pithoeum* L. IV. p. 146. et in Anthol. Lat. T. I. p. 39. LXIV.

Haec tibi, diva Venus, deponit munera Sylla,
Ut ſomno monitus, Martis armatus in armis,
Pugnantem atque acies armatas inter agentem.

Grotii verſionem protulit *Burm.* ad Anth. Lat. T. II. p. 705. — Sylla ſe ſub ſingulari Veneris tutela eſſe exiſtimabat, quare tropaea inſcripſit: Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδιτος. *Plutarch.* T. II. p. 318. D.

ARTEMONIS EPIGRAMMATA.

¶. 79] *I.* Edidit *Dorville* ad Chariton. p. 196. In formoſum puerum, ſive Demum ſive Echedemum appellatum, quem poëta Apollini comparat. In Cod. Vat. p. 576. lemma eſt: ἄδηλον, οἱ δὲ Ἀρτέμωνος. — V. 1. Apollo in inſula Delo, Echedemus Athenis imperium habet. — αὐχένα. De locis altis et montoſis, quae per anguſtum tractum porriguntur. Conf. *Weſſeling.* ad Herodot. L. I. p. 35. 86. — V. 3. „Scriptura Codicis eſt: „Κεκροπίαν δ' ἔχει Δῆμος. Diviſas ſic voces in nomen pro-

„prium Ἐχέδημος conjungi nolebat *Buberius*, qui car„men hoc in Athenienſem Δῆμον factum cenſebat, Pyri„lampis filium, de quo videndus *Meurſius* Attic. Lect. „IV. 5. Nihil eſt in ipſo carmine, quod huic opinioni „adverſetur; at obſtat ſequens, in quo idem nomen „Ἐχέδημος occurrit.“ *Brunck.* Lect. p. 318. Idem in Notis ad *Ariſtophanis* Veſp. 98. T. II. p. 205. ἔχε Δῆμος exhibuit, Vaticanas quoque membranas ſic exhibere affirmans. In quo fallitur. Codex habet, ut *Dorvillius* edidit, Ἐχέδημος, quam ſcripturam ſequens Epigr. confirmat. *Echedemi* nomen Athenienſibus non incognitum fuit. Cf. *Livium* L. XXXVII. 7. — ἔχε ex ſuperioribus facile ſuppleri poteſt. — V. 4. Hunc verſum reſpexit *Alberti* ad Heſych. v. ἁβροκομᾷ. — ἔλαμψεν. vi transitiva poſitum, ἔδωκε λαμπρὸν ἄνθος. ut ap. *Antip. Theſſ.* Ep. XIII. λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον. — V. 5. Athenae, quae virtute et armis mari et terra regnabant, nunc pulcritudinis quoque imperium exercent. *Julian. Aegypt.* Ep. III. Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων Λαῒς θῆκεν ἑῷ κάλλεϊ ληϊδίην. — In fine Vat. Cod. ὑπαιγάγετο.

II. Cod. Vat. p. 587. ἄδηλον, οἱ δὲ Ἀρτέμωνος. Primum hujus carminis diſtichon edidit *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 103. Argumentum, propter medii diſtichi depravationem, obſcurum eſt. — V. 1. λάθρῃ et παρὰ φαιῆν Cod. Vat. Bene emendatum παρὰ φλιήν. *Warton.* φλιῆς dedit. Finge tibi puerum in angulo prope januam latentem furtimque proſpicientem interdum. — V. 3. „In Codice valde depravata eſt hujus diſtichi ſcriptura:

„δειμαίνων καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαρέτρην
„αἰταίων καὶ δοὺς ᾤχετ᾽ ἀλεκτρυόνας.

„quod dedi, e *Salmaſii* conjectura eſt. Sed in verſ. quarto „αἰτῶν nihili eſt. Scribo αἴρων, i. e. φέρων. Tum mallem: „καὶ δοιοὺς ἦγετ᾽ ἀλεκτρυόνας, *ducebat, comites habebat.*“ *Br.* At haec nec *Salmaſio* nec *Brunckio* digna. Si inſomnium

vidit poëta, quid, quaeso, in eo inerat, quod ipsius animum timore percelleret? Si vero puer pharetram gerens gallosque gallinaceos secum ducens, secundum philosophiam ὀνειροκριτικὴν aliquid mali portendebat, id a poëta disertius explicandum erat. Sed non opus est, diu in his conjecturis refutandis immoremur. — Rem ipsam spectemus. Ea, de quibus hoc carmine agitur, in patria Echedemi domo facta esse videntur. Puer, a patre custoditus, ut se tamen amanti morigerum gereret, custodiam fallens, descenderat ad januam, ibique latens, non sine gravi timore, partem noctis cum amante transegerat. Hoc argumentum si probabiliter a nobis fingitur, verba depravatissima sic restituenda suspicor:

δειμαίνων· παῖς γὰρ μεσονύκτιος ἦλθε ΘΥΡΕΤΡΟΝ,
εἶτ' ἀΐων κελάδους ᾤχετ' ἀλεκτρυόνος.

Haec, ni fallor, sensum efficiunt valde commodum, et a Codicis scriptura proxime absunt. δειμαίνων cum praecedentibus arcte jungendum est. *Tibull.* I. El. VI. 59. *Haec mihi te adducit tenebris, multoque timore Conjungit nostras clam taciturna manus.* Conf. *Marc. Argent.* Ep. XIII. — μεσονύκτιος, ut *Theocrit.* XIII. 69. ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον. Cf. Eid. XXIV. 11. et quae collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 624. θύρετρον pro θύραν, forma apud poëtas obvia. *Homer.* Il. β. 415. *Tibull.* I. Eleg. IX. 43. *Saepe insperanti venit tibi munere nostro* (puella) *Et latuit clausas post adoperta fores.* *Propert.* L. II. VII. 92. *Furtim misero janua adoperta mihi.* — εἶτ' ἀΐων. Vix quidquam poterit reperiri, quod propius accedat ad Cod. lectionem αἰταίων; quantillum autem intersit inter ΚΑΙΔΟΥΣ et ΚΕΛΑΔΟΥΣ, in oculos incurrit. Vocabulum κέλαδον de galli cantu recte dici posse, nullus dubito, cum non solum de quovis strepitu, verum etiam de sono musico usurpetur. κέλαδον ἑπτατόνου λύρας. *Euripid.* Iphig. T. 1129. — Puer, audito galli

gallinacei cantu, in thalamum rediit. Multa his ſimilia ap. veteres exſtant; ſed unum laudaſſe ſuffecerit *Lucianum* T. III. p. 42. Puella εἰςελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. — Ille autem puer minus conſtanti erat animo, ſed modo arridebat amanti, modo infeſtum in eum monſtrabat animum: ἄλλοτε μειδιόων, ὁτὲ δ' οὐ φίλος.— Pro ἄρα in Cod. Vat. eſt ἀνά. In marg. apographi Lipſ. ἀλλὰ legitur. — Amorem ſuum poëta apium examini, urticae et igni ſimilem dicit, quandoquidem animum tranquillum eſſe non patiatur. De libidinibus, quae animum irritant et exſtimulant, *Juvenal.* Sat. XI. 165. *Irritamentum Veneris languentis et acres Divitis urticae.*

DIODORI ZONAE EPIGRAMMATA.

¶. 80.] *I.* Vat. Cod. p. 513. cujus auctoritate *Diodoro* tribuitur; nam in Plan. p. 180. St. 264. W. ἄδηλον eſt. Senſus perſpicuus. Poſtulat poëta, ſibi dari poculum teſtaceum, qualia in Attica praeſertim (vid. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII.) et in Samo fingebantur. — V. 2. γενόμην. Plan. Vat. Cod. — ὑφ' ᾧ. Vat.

II. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Kuſter.* ad Suidam v. λυπρὴ T. II. p. 474. *Reiske* in Anth. nr. 409. p. 6. *Toup.* in Em. ad Suid. P. II. p. 255. Heronax, macri agelli poſſeſſor, Cereri et Horis primitias quasdam offert. — V. 1. 2. 3. laudat *Suid.* in λικμαία T. II. p. 447. V. 2. et 3. iterum in ὀλιγηροσίη T. II. p. 676. — Ceres λικμαίη, quae grana ventilantibus praeeſt. — ἐν αὐλακοφοίτισιν diviſim Vat. et *Suid.* — Pro πενιχρῆς, quae eſt Cod. lectio, ap. *Suid.* in λικμαίη legitur πενιχρῶν, unde *R.* πενιχρὰν fecit. Idem ὀλιγηροσύνης edidit. Sed vera eſt lectio, quam Cod. praebet, ὀλιγηροσίη, de agro anguſtis

finibus circumſcripto. — V. 3. „ἀλωρήταις. Sic docte et „vere *Reiskius*, qui ſimul Suidam emendat, cujus forte „in integrioribus Codd. exemplum hoc reperiretur: nam „veriſimile eſt admodum, eum huc reſpexiſſe in hac „gloſſa, quae ſic ſcribenda eſt: ἀλωρῆται. οἱ τὰς ἅλως „φυλάσσοντες. Male legitur: οἱ τοὺς ἅλας. In apogr. Bu„heriano ſcriptum ἀλωρῆται. In margine haec notata: „*In Mſc. eſt* ἀλωεῖται. *Forte legendum* ἀλωίτα, *genitivus* „*doricus ab* ἀλωίτης. ἀλωίτας στάχυς. ἀλωίτα στάχυος. „Suum δωρεῖται ſibi habeat Toup, quo omnino carere „poſſumus: nam in his dedicatoriis Epigrammatibus „nihil frequentius ellipſi verborum donandi, dedicandi, „conſecrandi etc. quod ipſe alicubi etiam vir doctiſſi„mus obſervavit." *Br.* In Cod. Vat. eſt ἀλωεῖται. ap. *Suid.* ἀλοεῖται. *Kuſterus* conjecit: μοῖραν ἀλεύρου καὶ — *primitias farinae et ſpicarum*; ipſe huic conjecturae diffidens. *Tyrwhitt* in Not. ad Toupii Emend. T. IV. p. 420. ἀλωειναῖς conjicit. *Secundus* Ep. II. ἵπποις ἀλωειναῖς. — V. 4. ὃς πρὶν Vat. Cod. ὡς πρὶν *Kuſter.* ὄσπρια *Reiskii* inventum eſt: ὄσπρια πάντων σπερμάτων. *legumina ex omni genere ſeminum prognata. Suidas:* ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων μίξις. — Haec munera ponit ἐπὶ πλακίνου τρίποδος, in tabula marmorea, tribus pedibus fulta. — V. 5. πεπατο. Vat. in marg. γρ. πέπαστο. quae ſcioli ſunt emendationes, de metro male ſolliciti. — V. 5. 6. *Suidas* in γεώλοφον. ὄρος. ὕψωμα γῆς. T. I. p. 475. in λυπρῇ T. II. p. 474. in πέπατο T. III. p. 76. *Reiskius*, cum in apogr. Lipſ. deſcribentis vitio γεωφιλίῃ reperiſſet, γεωφελίῃ edidit, quod ipſe a φελλεὺς derivat. Unice vera eſt ſcriptura Codicis.

III. Vat. Cod. p. 144. nomen auctoris adſcriptum non habet. *Zonae* tribuitur auctoritate Planudeae p. 430. St. 564. W. Priapo primitiae quaedam ex horto conſecrantur. Expreſſit hoc carmen *Philipp.* Ep. XX. — V. 1. excitat *Suidas* in ἀρτιχανῆ Tom. I. p. 339. —

malum punicum paulo ante ruptum, quod maturitatis signum. εὔσχιστον ῥοιὴν vocat *Crinagor.* Ep. VI. — ἀρτίχνουν. Infra Ep. VI. μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον. Quod noster χνοῦν appellat, ap. *Philipp.* l. c. λεπτὴ ἄχνη vocatur. De malis lanatis sive cydoniis agitur, quae λασιόμαλα dicuntur. *Hesych.* λασιόμαλον. μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν. Vide *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. IV. p. 340. Ubi de malis cydoniis agit *Athen.* L. III. p. 82. A. B. *Nicandri* locum laudat ex Ἑτεροιουμένοις:

αὐτίχ' ὅγ' ἐκ Σιδόεντος ἠὲ Πλείστου ἀπὸ κήπων
μῆλα ταμὼν χλοάοντα τύπους νωμήσατο Κάδμου.

Scribendum puto χνοάοντα. De Acontio videtur agi, qui ad decipiendam Cydippen cydonio malo usus esse dicitur ap. *Aristaenet.* L. I. Ep. X. p. 23. In eadem pagina corrigendi sunt versus *Antigoni Carystii:*

ἦν δέ μοι ὡραίων πολὺ φίλτερος ἢ λασιμήλων
πορφυρέων, Ἐφύρη τάπερ αὔξεται ἠνεμοέσσῃ.

Vulgo: ἠχί μ. ὠ. π. φ. ἠδ' ἀριμήλων. Fraudi fuit librariis genitivus post comparandi particulam, quae in hoc schemate abundat. Vide *Abresch.* Auct. Diluc. Thucyd. p. 414. — V. 2. ap. *Suid.* in ῥυτὶς T. III. p. 272. ἐπ' ὀμφάλιον divisim Vat. Cod. „ἐπομφάλιον non est *rotundum,* „ut Brodaeus explicuit, sed *umbilicum habentem.* Nican„dri Schol. in Alexiph. 348. ὀμφαλόεσσαν, ἢ τὴν τῷ ὀμ„φαλῷ προσιζάνουσαν, ἢ τὴν ἐκ σύκων τῶν ὀμφαλοὺς ἐχόντων, „τὰ γὰρ σῦκα κάτω ὀπὰς ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' οὗπερ ὁ „ὀπὸς αὐτῶν ῥεῖ." *Br.* Ficum cum pediculo lectam interpretatur *Schneider.* ad Nicandr. p. 188. De ficuum umbilico vide etiam *Bodaeum* ad Theophr. L. IV. p. 382. — V. 3. laudat *Suid.* in πιδακίων T. III. p. 112. ubi πυκνοῤῥᾶγα. quod *Br.* restituendum censet. In Planud. editt. vett. πυκνορῶγον. In Ascens. πυκνοῤῥῶγον. Cod. Vat. πορφυρίαν τε β. μεθυπήδακα πυκνοῤῥῶγα. — Uvam purpuream, succo tumentem, abundantem acinis. De μεθυ-

πίδακα vide ad *Philodemi* Ep. XVIII. 7. — V. 4. Ap. *Suid.* in ἀντίδορον T. I. p. 222. τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγρ. καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λ. Sic plane legitur in Cod. Vat. et hinc *Br.* χλωρῆς ſumſit pro vulgato λεπτῆς. *Philipp.* Ep. XX. καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων. ἀρτίδορον eſſet *recens excoriatum*; ſed in Planud. et ap. omnes alios ἀντίδορον legitur. Quam vim praepoſitio in hac compoſitione habere poſſit, non video; an fuit ἀμφίδορον? — V. 5. ap. *Suid.* in ἀγροιώτης T. I. p. 41. una cum v. 6. in Πρίαπος T. III. p. 172. In Vat. Cod. ἀγροιῶτα. „μο„νοστόρθυγγι. Hoc ad Priapi veretrum referri non poteſt. „Inepta eſt Brodaei explicatio. μονοστόρθυγξ eſt μονόξυλος, „*ex uno ſtipite dolatus* — Quis Horatii Priapum ignorat „e ficulno trunco factum?“ *Br.* In Vat. Cod. ſuperſcriptum μονόποδι, et in marg. ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἱστάμενος. στόρθυγξ δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον· καὶ ὁ τῆς συὸς ὀδούς. Λυκόφρων· στόρθυγξ δέδουπε· τὸν κτανόντ' ἠμύνατο. Recte *Scholiaſten* explicuiſſe v. στόρθυγξ, apparet ex verſu *Sophocl.* ap. *Aelian.* H. A. VII. 39. cerva attollens κερασφόρους στόρθυγγας εἷρπεν ἔκηλος. De Priapo bene peculiato locum interpretatur *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 813. qui *Huetium* in errorem induxit, ut p. 41. ſuſpicaretur ſcribendum eſſe ὀνοστόρθυγγι· nam Priapum partis obſcoenae magnitudine cum aſino certare.

IV. Bis in Cod. Vat. legitur, p. 161. et p. 191. Planud. p. 434. St. 568. W. Teleſon, venator, Pani belluae exuvias cum clava dedicat, ut ipſi venanti in poſterum faveat, rogans. — Expreſſum eſt carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XXXIV. — V. 1. τοῦτό τοι Vat. loco ſec. — ἀγρειάδος. Vat. loco pr. ἀγρείης πλατάνου eſt ap. *Leonidam.* Primum hoc diſtichon laud. *Suidas* in ὑλειώτης T. III. p. 528. v. ſecundum idem in λυκορραίστης T. II. p. 469. ubi Τελέβων. male. Utroque loco ed. Mediol. ἐκρέμασε τ. recte ſcribit. In edit. Anthol. Aldin. pr. et ſec. nomen Τελέσων penitus deſideratur. —

¶. 81.] V. 3. 4. *Suid.* in κότινος T. II. p. 356. Clavae ex oleaſtro ſolebant fieri. Cf. Not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XI. — V. 4. χειρός. Vat. loco pr. — V. 5. βουνεῖτα. Vat. utroque loco. Πὰν βουνίτης, qui in collibus colitur. Conf. *Euſtath.* Il. λ. p. 831. 32. et *Valcken.* ad Herodot. IV. p. 352. 41. — V. 6. *Brunck.* hunc verſum ſic edidit, ut in Plan. legitur. Vat. Cod. ſcriptura discrepat. Loco pr. habetur: εὐάγρει τῷδε πέτασσον ὄρος. Loco ſec. εὐάγρῃ τῷδε πέτασσον ὄρος. Fuitne igitur:

καὶ εὔαγρον τῷδε πέτασσον ὄρος.

ei montem feris refertum pande. Vulgatam tamen praetulerim.

V. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 26. St. 40. W. Vetat Epigramma, ne quis quercus, unde primum hominum genus prodierit, excidere velit. — V. 1. τῶν βαλ. Plan. τὰν β. τὰν μ. Vat. Cod. — V. 4. πρῖνον ἢ κόμαρον. Haec paſſim junguntur. *Amphis* ap. *Athen.* L. II. p. 50. F. φέρει Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. *Eupolis* ap. *Macrobium* Saturn. L. VII. 5. capras induxerat de victus copia jactantes, πρίνου κομάρου τε πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι. De κομάρῳ nonnulla collegit *Bod. a St.* ad Theophr. L. III. p. 242. — V. 5. A quercu ſecurim prohibe, nam majores noſtri tradiderunt, nos e quercubus procreatos eſſe. Hominum ex quercubus originem attigit *Virgil.* Aen. VIII. 315. *Haec nemora indigenae Fauni Nymphaeque tenebant, Gensque virum truncis et duro robore nata. Juvenal.* Sat. VI. 12. *Homines, qui rupto robore nati Compoſitive luto nullos habuere parentes.* κοκκύαι. (vulgo κοκκίαι.) οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι. *Heſych.* Ionicum eſſe vocabulum, notavit *Etymol. M. Suidas* v. κοκκύαι. αἱ πρόγονοι. ἀφ' ὑμέων κοκκύησι καθημένῃ ἀρχαίῃσι. quem locum *Toupius* tentavit in Emend. P. II. p. 232. parum feliciter. In voculis ἀφ' ὑμέων auctoris nomen latere videtur, fortaſſe Εὐφορίων. — In Plan.

κοκυιή, accentu in ultima posito. — Pro ἐντὶ Cod. Vat. ἦντι.

VI. Cod. Vat. p. 392. sq. Planud. p. 85. St. 124. W. Apes exhortatur, ut diligenter mella conficiant. Comp. *Niciae* Ep. VII. *Antiphili* Ep. XXIX. — V. 1. Εἰ δ' ἄγετε. Plan. — V. 2. ἢ θυμί. Vat. Cod. ἢ θύμων. Plan. male; nam θύμος priorem corripit. Pro περικνίδια Ed. pr. πεκνίδια. Huic vocabulo quis sensus tribuendus sit, non constat: *rugosos ramusculos* vertit *Opsop. surculos Brodaeus*; quae hariolatio est. περικνίδια a κνίζειν derivatum antepenultimam debet producere, ut κνίδη, quod metri leges in hoc versu non patiuntur. Depravata videtur scriptura, nec tamen probabilem emendationem reperio. — V. 3. μάκωνος ἢ ἀσταφειτιδικαρῶγα Vat. Cod. — V. 5. ἄγγεα. Pro alvearibus posuit *Phocylides* v. 163. si vera est emendatio *Ruhnkenii* scribentis:

κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ κοίλης πέτρης κατὰ χοιράδος ἢ δονάκεσσιν,
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα.

— V. 6. μελισσοσόας. Cod. Vat. — ἐπικυψέλιος, a κυψέλη. Pan apium custos. ut et Pan partem suam accipiat, et is, qui mel alvearibus eximet, et vobis quoque pars relinquatur. — καπνώσας. *Si quando sedem augustam servataque mella Thesauris relines; prius haustu sparsus aquarum, Ora fove fumosque manu praetende sequaces. Virgil.* Georg. IV. 228. — βλιστηρίδι χειρί. ἀπὸ τοῦ βλίττειν. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. LXXIX. Male *Stephanus* ex Ascens. recepit βλυστηρίδι. Vera lectio est in Ed. Flor. et Ald. pr.

Ex Tom. III. p. 331.] *VI*[a]. Cod. Vat. p. 451. Elegantissimum hoc Epigramma *Br.* primus edidit. Pan Nymphas rogat, an Daphnin lavantem viderint, et an

ipsis pulcher sit visus. — V. 1. In Cod. Vat. non est, ut *Br.* ait, ναρκίδαες, sed Νηρηΐδες, et in marg. δινηΐδες. Illud reponendum. Lectio marginalis ipsa illius scripturae vestigia habet clarissima. — De forma vocis Νηρηΐδες vide *Valckenar.* ad Ammon. p. 163. sq. — V. 2. χθιζὸν ἐ. ὡς ἂ. κόμην. In marg. κόνιν. „ἐπαχνιδίαν si rectum est, „de quo forte quis ambiget, quum nullibi, quod sciam, „haec vox reperiatur, significabit, lanugini cutis adhae„rentem. ἄχνη enim est lanugo. Pronum esset reponere „ἐπωμαδίαν." *Br.* Tum vero κόμην revocandum. Sed ἐπαχνίδιος mihi quidem longe videtur elegantius. Est autem κόνις ἐπαχνιδία, pulvis, tanquam ἄχνη, sive lanugo quaedam, corpori inhaerens. — V. 3. σειριόκανθος invenit *Br.* in apogr. suo. At in nostro σειριόκαντος est, nec sequenti versu μάλλα παρηΐδα reperio, sed μάλα παρηΐδα. Hinc *Schneiderus* suspicatur καλὰ παρηΐδια. *Rufin.* Ep. XI. φοινίσσετο χιονέη σάρξ. *Musaeus* v. 58. ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν. — V. 5. ἐγὼ Vat. Cod. et mox μοῦνον ἐγνώθην et κραδίην. Sensus est: Dicite mihi, an vobis pulcher fuerit visus? an ego, sicuti pedibus incedo hircinis, sensu quoque et judicio, non humano, sed hircino sim praeditus?

VII. Cod. Vat. p. 259. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 593. p. 82. Charontem poëta monet, ut Adonidi, delicato puero, ad inferos descendenti manum porrigat. — V. 1. Ἀΐδη Cod. Vat. et sic *R.* edidit, qui Charontem designari censet, nisi forte vertendum sit: Invise, non conspiciende mortalibus. *Br.* ἀϊδῆ edidit, hanc vocem cum βᾶριν jungendam esse ratus: κελαινὲ Χάρων, ὃς κωπεύεις ἀϊδῆ βᾶριν νεκύων ἐλαυνομένην ἐν τῷ ὕδατι κ. λ. Nam ἐλαυνομένην quoque ex conjectura dedit, pro ἑλῶν ὀδύνης. *Salmasius* conjiciebat αἰδοῖ' (αἰδοῖε Χάρων) et ἐλαυνόδυνον. Aliam viam, haud paulo meliorem, instituit *Schneiderus* in not. mst. ubi et ἄϊδος et in fine pentametri ἰδὼν ὀδύνας

τοῦ κ. corrigendum proponit. *Leonidas Tar.* Ep. LIX. Ἀΐδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος Ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ. *Archias* Ep. XXXIV. ἅϊδος ὦ νεκυηγὲ κεχαρμένε δάκρυσι πάντων, Ὃς βαθὺ πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ. — Non omittendum, quod Vat. Cod. a pr. man. κωπεύῃ habet, et v. 3. ἐκβαίνοντι. v. 4. Χάρον. v. 5. θῆναι. — *Reiskius* verba ἔχων ὀδύνας, ſic enim exhibuit, ad Charontem refert, qui cymbam non ſine ſudore impellat; memor fortaſſe querelarum laborioſiſſimi ſenis in Contempl. §. 1. *Luciani* Opp. T. III. p. 31. ed. Bip. Deinde idem ſcribit τὸν Κινύραν. In proximis *Reiskium* ſcriptura apogr. Lipſ. πλάτει in errorem induxit, ut θραύει corrigeret; eidem mox debetur θεῖναι. Quamvis fortaſſe acquieſcendum eſt in *Schneideri* emendatione, nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propoſitae in Emendatt. in Epigr. Gr. p. 24.

Ἄϊδος ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκύων βᾶριν, ἔχοντι δύας
τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βακτηρίδος ἐμβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο κελαινὲ Χάρων.

Ad v. καλαμώδεος conf. *Propert.* II. El. XX. 71. *Jam licet et ſedeat Stygia ſub arundine remex,* ubi vide Intrpp. et *Ruhnkenium* ad Hermeſian. v. 5. p. 286. — In ἔχοντι δύας finge tibi puerum delicatulum, qui nec ſandalia ferre, neque nudis pedibus per litoris arenam incedere poteſt. Inprimis huc facit *Philoſtrat.* Epiſt. XXII. μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σὲ, ὡς πέπεισμαι. δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες. et paulo infra: τί οὖν οὐκ ἀνυπόδητος βαδίζεις; τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖς; λαύτια (l. βλαύτια) καὶ σανδάλια — νοσούντων ἐστὶ φορήματα. — δύη pro dolore, aerumna, paſſim ap. poëtas obvium. V. *Suidam* in κακοπάθεια. *Aeſchyl.* Prom. v. 524. δύην ἐμόγησε βαρεῖαν. *Apollon. Rhod.* L. I. 120. — V. 3. βατηρίδος — κλίμακος, quae verba cum ἐκτείνας jungenda ſunt, idem quod τῆς ἀποβάθρας, *ſcalae navalis.* *Dor-*

Dorvill. ad Charit. p. 597. *Manum a ſcala porrige in gratiam filii Cinyrae, eumque in cymbam accipe.* — Simili humanitate Charontem excepturum eſſe Glauciam puerum, auguratur *Statius* II. Silv. I. 186. *quin ipſe avidae trux navita cymbae Interius ſteriles ripas et aduſta ſubibit Litora, ne puero dura aſcendiſſe facultas.*

¶. 82.] *VIII.* Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Nusquam antea editum carmen in Ariſtophanis cippum ſcriptum eſt. Ipſe poëta comicus μνᾶμα ἀρχαίης χοροστασίης, monimentum veteris comoediae, vocatur.

IX. Cod. Vat. p. 267. Ζωνᾶ Σαρδιανοῦ. εἴς τινα ἔμπορον ναυηγήσαντα καὶ ἐπὶ ψάμμου ταφῆς εὐμοιρήσαντα. In Plan. p. 254. St. 368. W. Ζηνοῦ eſt in lemmate, quod *Fabricius* Bibl. Gr. T. II. p. 726. in Ζωνᾶ mutandum eſſe monuit. Pius quidam viator, naufragi cadaver in litore offendens, illud parvo pulveris munere impertit. — V. 1. ἐπ' ἀμήσομαι. Cod. Vat. In talibus ἐπαμήσασθαι *aggerere, congerere* ſignificat. Ulyſſes Od. ε. 482. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Vide *Euſtath.* p. 353. 4. *Apollon. Rhod.* L. I. 1305. Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε καὶ ἀμήσατο γαῖαν Ἀμφ' αὐτοῖς. Vide inprimis *Valckenar.* ad Herodot. L. VIII. p. 630. 12. et *Dorvill.* ad Charit. p. 366. ſq. — *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 100. corrigit: ψυχρά σοι κεφαλά. — V. 3. σου Vat. Cod. — V. 4. „Ἀλεξάντῃ. Corruptelae ſuſpicione non vacat. „ἀλιξάντων in Vat. Cod. ſcriptum. Mirum eſt eum, qui „hominis incogniti cadaver fluctibus in litus ejectum „ſepulturae mandat, hominis hujus matrem nomine „compellare poſſe. Forte ſcribendum: οἶδεν ἀλιξάντου τὸν „μόρον εἰνάλιον. Sed neque hoc placet. Pro οἶδεν Flor. „εἶδεν [et ſic Vat. Cod.] in duobus Planudeae codd. et„iam obſervatum." *Br.* *Wakefield* l. c. corrigit: εἶδερ ἀλιξάντῳ σοὶ σορὸν εἰνάλιον. *Curabat tibi tumulum litoralem.* Comparat idem *Euripid.* Rheſ. v. 199. ubi ἐπιδεῖν

curandi et profpiciendi fignificatione occurrit. Sed hujus loci diverfa eft ratio. Mihi olim in mentem venerat fcribere:

οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
εἶδεν ἁλίξαντον σῶμα τόδ' εἰνάλιον.

Non enim matri tuae, ad cenotaphium tuum ploranti, contigit, ut hoc fluctibus laceratum et in undis jactatum corpus videret; fed jaces in deferto litore — —. Elegia ad Liviam v. 95. *At miferanda parens fuprema nec ofcula fixit, Frigida nec fovit membra tremente finu. Non animam appofito fugientem excepit hiatu, Nec traxit caefas per tua membra comas.* ἁλίξαντον σῶμα, ut λείψανον ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι in Epigr. *Antip. Sid.* XIV. Vide, quae de hoc vocabulo collegit *Markland.* ad Suppl. p. 150. et *Toup.* ad Suid. P. III. p. 375. — V. 5. „ἠϊόνες. Sic „Vat. Cod. et Planudeae regius optimus. Editiones „ἠϊόνος. Unde probabiliter *Reiskius*: δέξοντ' Αἰγαίης γεί„τονες ἠϊόνος. quod aliis lectionibus praeferendum cen„feo, modo fcribatur: δέξαντ'. πλαταμῶνες ipfa litora „non funt, fed ὕφαλοι πέτραι, ὁμαλοὶ πέτραι ὀλίγον ἐξέχουσαι „τῆς θαλάσσης, *litorales rupes*; ut exponunt Grammatici „veteres. Eae ἠϊόνες dici non poffunt. Tum quid funt „ἠϊόνες γείτονες γαίης, tanquam fi litus terra non effet?" *Br.* In conjecturam, qua *R.* textum fanavit, inciderat etiam *Jof. Scaliger* in not. mft. Huic non praeferenda fufpicio cl. *Wakefield:* δέξονται γαίης γείτονος ἠϊόνες. In Vat. autem Cod. a pr. quidem manu ἠϊόνες legitur, fed deinde ἠϊόνος correctum. — V. 7. μόριον βραχύ. *Horat.* I. Carm. XXVIII. *Pulveris exigui prope litus munera.* — πολύ. Cod. Vat. — Pro ἔχε μὲν Plan. conjunctim ἐχέμεν. i. e. ὥστε σε ἔχειν. Praeferenda fcriptura Vat. Cod.

Diodoro noftro Vat. Cod. tribuit Epigr. *Heliodori* T. II. p. 306.

PHILODEMI EPIGRAMMATA.

¶. 83.] *I.* Cod. Vat. p. 595. Edidit *Dan. Heinſius* de Sat. Horat. II. p. 224. et ex eo *Sam. Petitus* in Obſſ. L. I. p. 93. Ex *Dacierii* Verſione Horatii idem repetivit *La Monnoye* in Menagianis T. III. p. 371. Poëta meretricis et ingenuae puellae amore inflammatus, hanc ſibi magis deſiderabilem videri ait. — V. 5. „Δημάριον. „in Cod. Quod variis emendationibus et expoſitionibus „locum dedit, quibus ſenſus et venuſtas carminis perit. „Petitus demonſtravit ſcribendum eſſe Δημαρίου. Δημὼ „et Δημάριον idem nomen. Hoc ὑποκοριστικόν. Λέξω τὴν „παρθένον Θέρμιον ποθεινοτέρην Δημαρίου.“ *Br.* *Moneta* in Menagianis l. c. ἢ γὰρ ἕτοιμα ſuſpicatur legendum: *paratam Venerem amo, ſed magis deſidero diu negata gaudia.* Nihil hic mutandum. Sententia eſt, qualis apud *Ovidium* II. Amor. XIX. 3.

Quod licet, ingratum eſt; quod non licet, acrius urit.
Ferreus eſt, ſi quis quod ſinit alter amat.

Callimach. Epigr. I. μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον — σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια. Idem Ep. XI. χοὔμὸς Ἔρως τοιόσδε τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται. — Quod ap. *Philodemum* τὸ φυλασσόμενον vocatur, *Horatio* ſunt *interdicta, valle circumdata*, quae matronarum amantem *inſanum reddere* ait. I. Serm. II. 96.

II. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 469. St. 610. W. Quatuor ſe puellas amaſſe ait, nomine Δημοῦς appellatas, unde ſibi Philodemi nomen fatale eſſe ſuſpicatur. — V. 3. Pro 'Ασιακῆς Cod. Vat. ὑτιακῆς legit, quod ſuſpicionem facit, aliud quid in hoc verſu olim lectum fuiſſe. Nomen urbis vel provinciae deſideratur. Plura conjici poſſunt. Fortaſſe:

καὶ πάλι Ὑκκαρικῆς Δημοῦς τρίτον.

Demus fortaſſe Hyccarica, ut Laïs. Vide *Athen.* L. XIII. p. 588. B. C. et *Burmann.* ad *Propert.* II. El. 5. p. 249. — V. 5. Ipſae igitur Parcae me Philodemum appellarunt, ut me nunquam non Demus cujusdam teneret deſiderium. *Et ſemper cauſa eſt, cur ego ſemper amem. Sive ita naſcenti legem dixere ſorores, Nec data ſunt vitae fila ſevera meae.* Sappho in Epiſt. ap. *Ovid.* XV. 80. Proteſilao Parcas hoc nomen tribuiſſe, ut futurum ejus caſum ſignificarent, dixit *Auſonius* Ep. XX. 4. *Proteſilae tibi nomen ſic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras.* Cum *Philodemo* cf. *Meleagrum* Ep. XXXI. Vide Not. T. I. p. 51. ſq.

III. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 114. nr. 291. Poëtae cum meretrice perquam humana colloquium. — V. 1. καὶ σύγχαιρε. apogr. Lipſ. — Mox in puellae reſponſo Cod. Vat. non τί δὲ, ut *R.* ſed σὲ δὲ exhibet. Haec et quae proxime ſequuntur, obſcuriora ſunt. *Reiskius* vertit: *Quo nomine oportet te citare? — Quid vero hoc ad te? Nondum hoc quaere. — Seria es? — Neque tu eſto ſerius.* Sed haec non bene cohaerent. Verborum ordo fortaſſe nonnihil turbatus eſt. Certe nihil obſcuritatis remanebit, ſi ſcripſeris:

α. τί δεῖ σε καλεῖν; β. σὺ τί τοῦτο;
α. μὴ σὺ φιλόσπουδος. β. μήτε σύ.

A. *Quo nomine appellanda es?* B. *Quid hoc quaeris?* A. *Ne tu tantopere feſtines.* B. *At nec tu.* Finge tibi puellam porro euntem; quare amator eam retinet verbis μὴ σὺ φιλόσπουδος. Eadem illa retorquet: nec tu tam feſtinanter agas. Elegans in his ambiguitas, qualem diverbia amant. Feſtinatio viri in eo ſe declaraverat, quod ſtatim poſt primam ſalutationem puellam rogaverat nomen. — V. 3. αἰεὶ τὸν φιλέοντα. eum ſemper habeo, qui me habere cupiat. — V. 4. εὖτ' ἀπὸ σοῦ π. apogr. Lipſ. unde *R.* εἶτ' ἀπὸ σοῦ, vertens: *anne vero*

ſponte tua venies? Optime *Valckenar.* in Diatr. p. 286. B. εἶτα πόσου παρέσῃ; *quo mihi pretio aderis?* Eodem modo, praepoſitione ſuppreſſa, *Antip. Sid.* Ep. VI. δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα — ἔχε. *Strato* Ep. LXXVI. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου. *Machon* ap. *Athen.* L. XIII. p. 580. D. μειράκιον ὁ καλὸς, φησὶ, πόσου ἵστης, φράσον. ut eleganter correxit *Lennep.* ad Phalar. p. 95. 1. Lectione Vat. Cod. εὖγε ſervata *Schneiderus* in Per. crit. p. 105. hunc verſum ſic correxit, ut ap. *Br.* legitur. — V. 5. Viro puellae aliquid arrhabonis offerente, id illa recuſat; quod cum hic admiretur, ut rem a meretricum conſuetudine alienam, puella illecebris artibusque ſuis confiſa, tantum ſibi pretii paciſcitur, quantum ipſi poſt rem peractam fuerit viſum. — V. 7. ποῦ γίνῃ. *ubi habitas. mittam, qui te arceſſat.* καταμάνθανε. *Reisk* haec ſic accipit, quaſi puella amanti domicilium ſuum digito indicet. Si res Londini, Pariſiisve ageretur, meretriculam viro tabellam porrigere dixeris, in qua et nomen et manſio perſcripta eſſet. — V. 8. πρόαγε. De puero nimis morigero *Strato* Ep. XXVI. ἐπίνευσον Ὀφρύσι, καὶ φανερῶς αὐτὸς ἐρεῖ, πρόαγε, Οὐ γὰρ ἀνάβλησις.

¶. 84.] *IV.* Hoc carmen *Philodemo* tribuitur auctoritate *Planud.* p. 470. St. 611. W. Vat. Cod. p. 140. τοῦ αὐτοῦ inſcribit (i. e. Ἀντιφίλου, cujus carmen praeceſſit) ἢ μᾶλλον Φιλοδήμου. — V. 1. τί τοι Plan. — V. 3. μετὰ σοῦ. aliquem, qui te arceſſat. Sed hoc ſenſu praepoſitio μετὰ cum accuſativo jungitur. Vide *Brunck.* ad *Apoll. Rh.* I. 4. Quare *Scaliger* in not. mſt. σ' οὖν correxiſſe videtur. At hoc languet. Interpretare igitur: mittam tecum, cui domum monſtres. — V. 4. ὑγίαινε. Dicebatur, ut χαῖρε, ſed eo discrimine, ut hoc matutino potiſſimum tempore, illud veſpertino adhiberetur. Vide *Thom. Mag.* v. Χαίρειν p. 909. Hinc *Strato* Ep. XIX. Ἑσπερίην Μοῖρίς με, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥραν — ἠσπάσατο. — οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. *nec ſalutem quidem reddis?* Hoc imita-

tus eſt *Strato* Ep. XXVIII. ubi ſuperbientem deſcribens puerum, ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρύα τὴν ὑπέροπτον, Μέντορ, τηρήσεις, μηδὲ τὸ χαῖρε λέγων. — V. 5. πρὸς ἐλεύσομαι. Vat. Cod. — οἶδα μαλάσσειν. et te duriores emollire ſcio, pecunia ſcil. data. *Marc. Argent.* Ep. X. ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ἀγρεύσομεν, ἣν ἐπιπέμψω Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

V. Cod. Vat. p. 104. Φιλοδήμου εἰς τὴν ἑαυτοῦ μοιχαλλίδα νυκτὸς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 137. nr. 316. Mulier loquitur, quae, conjuge relicto, nocte intempeſta ad inertem amaſium venerat. — V. 1. τὸν ἐὸν κλέπτουσα edidit *R.* Schedae Lacroz. ἐμὸν, ut eſt in Vat. Cod. unde etiam κλέψασα. Hunc verſum profert *Alberti* ad Heſych. in συνεύνιον. — V. 2. Depravata lectione verſus praecedentis in errorem inductus *Reiskius* ἦλθεν dedit. Deinde πυκνῇ τ. ψακάδι. In Cod. Vat. eſt πυκινῇ τ. ψακάδι. Nihil hic intereſt, ψεκὰς an ψακὰς ſcribatur. Vide *Intrpp. Moeridis* p. 419. Retinenda igitur ſcriptura Codicis. *Tibullus* de artibus agens, quas Venus amantes doceat, L. I. El. II. 23. *Nec docet hoc omnes, ſed, quos nec inertia tardat, Nec vetat obſcura ſurgere nocte timor. — Non mihi pigra nocent hibernae frigora noctis, Non mihi, cum multa decidit imber aqua.* — V. 3. „Bona eſt verſus tertii ſcriptura; non reti„cenda tamen Salmaſii conjectura: τοὔνεκεν ἄπρηκτοι κα„τακείμεθα, quod, ob verbi praeſertim ſignificantiam, „praeferendum videtur." *Br. Reiske* dedit ἐν εὐπρήκτοισι, quod merito repudiavit *Toupius* in Em. in Suid. P. III. p. 456. qui tamen, omiſſo in fine interrogandi ſigno, parum recte haec verba interpretatur ſic: dicit puella, ſe media de nocte ad Philodemum clam marito veniſſe, ſed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. — Eſt potius vir, qui ἄπρηκτος jacet, de quo puella conqueritur: Hanc igitur ob cauſam noctis pericula, frigus et pluviam non extimui, ut nunc ſegnes et inertes jaceremus, et minime ſic, ut amantes decet? Deſidero ta-

men in hac interrogatione particulam ἄρα. Fortasse fuit:

τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοις ἄρα κείμεθα;

ἐν ἀπρήκτοις pro ἄπρηκτοι. Apte *Toupius* comparat *Diogen. Laërt.* IV. 2. 3. de Phryne: καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσα, ἄπρακτος ἀναστῆναι. Similem reprehensionem Cynthiae suae refert *Propert.* L. II. El. XII. 5. *Illa meos somno lapsos patefecit ocellos Ore suo, et dixit: Siccine lente jaces?* Idem II. XI. 13. *Nec mihi jam fastus opponere quaerit iniquos Nec mihi ploranti lenta jacere potest.* i. e. ἄπρηκτος. Hoc vocabulo de segnibus et inertibus utitur *Manetho* L. IV. 517. νωχελέες τε πέλουσι καὶ ἄπρηκτοι καὶ ἄτολμοι. Plura, quae huc pertineant, collegit *Dorville* in Charit. p. 159. — Verba ὡς εὕδειν – ad λαλεῦντες, non ad totam enuntiationem referenda sunt. Amantes se invicem verbis et grata loquacitate juvare decet. *Ovidius* III. Amor. XIV. 24. *Illic nec voces, nec verba juvantia cessent.* Art. Am. II. 705. *celeberrima verba loquentur, Nec manus in lecto laeva jacebit iners.*

VI. Cod. Vat. p. 140. Planud. p. 467. St. 607. W. In amantem (qualem se Petala habere ait ap. *Aristaenet.* I. Ep. XXXVI. p. 162. ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνῳδὸν, οὐκ ἐραστὴν ἔχω) qui, postquam multis et precibus et lacrymis a puella id, quod petierat, consecutus est, iners et cunctabundus sedet, nec occasione sibi oblata fruitur. — V. 1. περίεργα θεωρεῖς. In re amatoria passim. *Strato* Ep. XVII. τίς καλοὺς οὐ περίεργα βλέπει; *Achilles Tat.* p. 9. περιεργότερον ἔβλεπον τὸν Ἔρωτα. Idem p. 50. ἤδη δὲ καὶ αὐτὴ περιεργότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἐθρασύνετο. *Philostrat.* Epist. LIII. p. 940. meis oculis συνέγνωκα δεινὴν περιεργίαν. *Aristaenet.* L. II. Ep. XXI. p. 105. περίεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῇ, οὐχ ἵνα τούτων ἅψαιμι. — V. 3. ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος. *Xenoph. Ephes.* L. III. 2. p. 54. καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα καὶ ψαύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. *Aristaenet.* L. I. Ep. XXVIII.

p. 68. τότε μὲν ἐρώσης ἅπαντα πράττει, καί μοι τὸν πόθον ὑφάπτει πολύν. — V. 4. Quum dico, en, tecum cubo, tu autem iners jaces, tum profecto nihil amantis habes. Et Planud. et Cod. Vat. μένεις ἁπλῶς. ἅπλους *Br*. recepit ex conjectura *Toupii* in Em. in Suid. p. 433. *Meleager* Ep. LXIX. συμπείθει πάντας ἐρωτοπλόειν. πλέειν, ἐρέττειν et alia verba de re nautica petita paſſim ad rem veneream transferuntur. Vide Not. ad *Antiphili* Ep. I.

VII. Cod. Vat. p. 84. Edidit *D. Heinſius* in Carmin. Gr. p. 143. *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 250. *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 139. nr. 318. Poëta noctem cum puella transigens, lunam rogat, ut Veneris myſteria radiis ſuis illuſtrare velit. — V. 2. δι' εὐτρήτων θυρίδων. Veteres feneſtras lignis vermiculatis claudere ſolebant. Habebant tamen etiam feneſtras lapide ſpeculari clauſas. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 770. ſq. quem fugit locus illuſtris ap. *Philonem* in Leg. ad Caj. p. 599. 15. — V. 4. ἀθανάτῃ. Cod. Vat. quod poſitum ex more poëtarum pro σοί. *Brunckius*, cui fortaſſis generalis enunciatio huic loco accommodatior videbatur, ἀθανάτοις dedit. Hoc jam *Heinſio* obverſabatur, qui vertit: *amantum Haud pudor eſt magnos furta videre deos.* — V. 4. „Scriptum in Cod. ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡ. Salmaſii emen„dationem recepi.“ *Br*. At haec emendatio nullius aſſis eſt. Senſus eſt in ſcriptura Codicis: Scio, Luna, te et hanc (puellam) et me felices praedicare. Non enim ignara es horum furtorum et voluptatis, quae inde percipitur. Nam tuum quoque pectus inflammavit Endymion. Leander ap. *Ovidium* Epiſt. XVIII. 59.

Luna fere tremulum praebebat lumen eunti,
Ut comes in noſtras officioſa vias.
Hanc ego ſuſpiciens, Faveas, dea candida, dixi;
Et ſubeant animo Latmia ſaxa tuo.
Non ſinat Endymion te pectoris eſſe ſeveri.
Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

VIII. Cod. Vat. p. 105. Φιλοδήμου τωθαστικὸν ἐπί τινι ἐρῶντι σαπρῷ καὶ πολλὰ παρεχομένῳ ταῖς ἑταίραις. Edidit *Reiske* in Misc. Lipſ. IX. p. 140. nr. 319. — V. 1. Falſum eſt lemma graecum, quod primum hoc diſtichon de meretricum ſectatore interpretatur. De moecho potius agitur, qui in matronas inſanit, nec ſolum, ut eas corrumpat, multum impendit pecuniae, verum etiam graviſſima quaeque pericula ſubit. βινεῖ φρίσσων. *Horatius* I. Serm. II. 38. de moechis agens, audire eſt, ait, operae pretium,

ut omni parte laborent:
utque illis multo corrupta dolore voluptas.
Atque haec rara, cadat dura inter ſaepe pericla.

In eodem argumento verſatur fragmentum *Xenarchi* ap. *Athenae.* L. XIII. p. 569. C. quod ſic ſcribendum eſt:

Καὶ τῶνδ' ἕκαστόν ἐστιν ἀδεῶς, εὐτελῶς,
μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν, πάντας τρόπους.
τὰς δ' οὔτ' ἰδεῖν ἔσθ', οὔθ' ὁρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς.
ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον
δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ',
ὅπως ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις,
βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
ὁπόταν ἀναμνησθῶσι παρατετιλμένοι.

Vide *Valckenar.* in Diatr. p. 208. E. — καὶ, μὰ τόν. De hac ellipſi alibi dictum eſt. — ¶. 85.] V. 3. δραγμᾶς τ. δ. τῇ Α. Vat. Cod. Duodenos amplexus quinque drachmis emo, et praeterea pulchriorem puellam habeo, et palam id facio, *nec vereor, ne, dum futuo, vir rure recurrat. Horat.* I. Serm. II. 127. Bene praecepit Diogenes Cynicus ap. *Pſeudo-Plutarch.* T. II. p. 5. C. εἰσελθὲ εἰς πορνεῖόν που, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐ διαφέρει. — V. 6. κείνου. moechi illius. διδύμους. Vide ad *Marc. Argentar.* Ep. XVI. *Clemens Alex.* Cohort. p. 13. 30. ὁ Ζεὺς τοῦ κριοῦ τοὺς διδύμους ἀποσπάσας.

Horatius l. c. *Quin etiam illud Accidit, ut cuidam testes caudamque salacem Demeteret ferrum.*

IX. Hoc Epigr. *Reiskius* reperit in apogr. Lipf. in fine Sepulcralium nr. 651. (p. 111.) et in Schedis Lacrozianis. In has unde venerit, penitus ignoramus; a Vat. enim Cod. abeft. Nec in aliis apographis effe videtur, cum illud et *Heinfium* et *Bentlejum* latuerit, utrumque in Horatii elegantiis ex graecorum Epigrammatum fontibus illuftrandis admodum fedulum. Fraudem recentioris graeculi fufpicatur *Chardon de la Rochette* in Mufeo Encyclop. Ann. IV. T. I. p. 563. Elegans tamen Epigramma, nec vetere poëta indignum. — Philodemus, qui fimul Romanam puellam paulo feverioris ingenii et Corinthiam lafciviffimam amare fingitur, meretriculam matronae praeferendam exiftimat. — V. 4. ἀπὸ κεκρυφάλου. Immutavit poëta locutionem paroemiacam ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, qua plures poft *Homerum* ufi funt. *Talos a vertice pulcher ad imos. Horat.* II. Ep. II. 4. — V. 5. χύδην παρέχει. Hinc *Strato* Ep. XLII. τὸν εὐθὺ θέλοντα καὶ παρέχοντα χύδην. Proprie de meretricibus et pueris meritoriis παρέχειν. — V. 6. πλαστουργ. Idem de muliere impudica *Tibullus* I. El. IX. 63. *Illa nulla queat melius confumere noctem, Aut operum varias difpofuiffe vices.* Lufus in Priap. III.

Obfcoenis rigido deo tabellas
Ducens ex Elephantidos libellis,
Dat donum Lalage: rogatque, tentes,
Si pictas opus edat ad figuras.

Quae hic *figurae* funt, apud *Philodemum* τύποι vocantur. De Elephantide ejusque libro vide *Intrpp. Suetonii* ad Tiber. XLIII. *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 811. — V. 7. τί δὲ μίαν. Sched. Lacroz. ἂν dedit *Reisk.* quod cum ἐπιτέλλεις foloecum eft. εἰ correxit *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 158. — Ἄνισον αἴρειν. apogr. Lipf. Πεῖσόν μ'

αἱρεῖν. Schedae Lacr. Hoc merito probavit *Toupius* prae *Reiskii* μ' αἵρειν. Piſo autem, quem hic poëta alloquitur, Lucius ille Piſo eſt, in quem *Ciceronis* exſtat oratio. cf. cap. XXVIII. — V. 8. εἰν 'Εφύρῃ. Corinthiam mihi puellam ſumo. γ' ἄλλος apogr. Lipſ. In marg. Γάλλος. et comparatio loci Horatiani I. Serm. II. 120. Eandem notam Lacroz. ſchedae exhibent. Haec lectio, fateor, levem fraudis ſuſpicionem excitare poſſit; certe, qui fraudem infucare voluiſſet, non aliter egiſſet. Nemo ignorat *Horatii* verba:

Illam, poſt paulo; ſed pluris; ſi exierit vir;
Gallis banc, Philodemus ait; ſibi, quae neque magno
Stet pretio, neque cunctetur, cum eſt juſſa venire.

Inepte *Toupius* dubitat, an Venuſinus poëta mentem *Philodemi* recte ceperit; ſibi enim lectionem apogr. Lipſ. τὴν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχοι veriorem videri. In quo neminem ſibi aſſentientem habebit, qui fruges a glandibus discernere didicerit. Sed ſic nonnunquam vir acutiſſimus ipſo acumine ſuo in transverſum rapitur. — Ceterum hoc loco reperto — modo ſincerum ſit carmen — refellitur et eorum conjectura, qui ap. *Horatium, Philo, demus, ait,* legendum putarunt, et *Bentleji* opinio, qui majorem diſtinctionem poſt *Gallis* ponebat. Similis color ap. *Martialem* L. IX. 33.

Hanc volo, quae facilis, quae palliolata vagatur:
Hanc volo, quae puero jam dedit ante meo:
Hanc volo, quam redimit totam denarius alter:
Hanc volo, quae pariter ſufficit una tribus.
Poſcentem nummos et grandia verba ſonantem
Poſſideat craſſi mentula Burdigali.

X. Cod. Vat. p. 104. ſq. Εἰς Φιλαίνιον ἑταίραν. Planud. p. 469. St. 610. W. In puellam, amantibus, ſaepe nulla mercede accepta, in omnibus morigeram. — V. 1. 2. 3. laudat *Suidas* in μαγωτέρα T. II. p. 480.

Puellae nomen incertum. In Vat. Cod. hoc verſu legitur Φιλέννιον, ut in lemmate; verſu quinto autem Φιλαίνιον. Planud. utroque loco Φιλαίνιον, quod nomen paſſim occurrit in Anthol. Vide Indicem. — Parvam quidem et ſubnigram puellam eſſe ait; eandem tamen haec vitia

H

multis virtutibus compenſare. — σελινων. Cod. Vat. σελίνων verum eſt. τὸ οὖλον apio tribuitur ap. *Philoſtratum* II. Icon. VI. p. 818. κότινοι καλοὶ καὶ κατὰ τὴν τῶν σελίνων οὐλότητα. De crinibus criſpis cogitaſſe videtur *Philodemus*. *Theocrit.* Eid. XX. 23. χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. *Lucian.* in Imag. §. 5. T. VI. p. 31. ed. Bip. ποιητῶν — οὔλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. Similis eſt comparatio ap. *Alciphron.* L. III. 1. p. 274. βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους. Criſpis capillis praeditum *Archilochus* τρίχουλον, *Teleſilla* οὐλοκίκιννον appellavit ſecundum *Pollucem* L. II. 23. — V. 2. „καὶ μνοῦ. Sic Suidas in μνοῦς. „(T. II. p. 569.) Male in Anthologia legebatur καὶ „ἀμνοῦ, quod Salmaſius jam emendaverat, et poſtea vidit „etiam ſagaciſſimus Toup. ad Suidam. P. II. p. 269. „Lipſ. — Quod autem Kuſterus in Suida v. μαγώτερα „ediderit κἀμνοῦ, id mirari ſubit. Si e Mſc. cod. petita „haec lectio, monere debuiſſet; ſin, ſupinam negligen„tiam prodit: nam Suidas in hoc loco ex altero corri„gendus erat, aut repraeſentanda Mediolanenſis editio„nis lectio, quae habet καί μου.“ *Br.* μνοῦς eſt lana prima, pilus tenerrimus. *Suid.* μνοῦς. ἡ ἁπαλὴ θρίξ. *Heſych.* ἔριον ἁπαλώτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις· καὶ τὸ λεπτότατον πτερὸν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν. *Pollux* L. X. 38. εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν. ubi vide *Jungermannum.* — V. 3. κεστοῦ. quae quum loquitur, tot habet illecebras, ut Veneris cingulum induiſſe videatur; vel cujus voces etiam plus philtri habent, quam Veneris κεστός. *Alciphron* L. I. Ep. 38.

p. 178. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. ἅπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. Hinc hortulos ſuos irrigavit *Ariſtaenet.* L. I. 1. p. 4. *Plutarch.* T. II. p. 141. C. ἄμαχον οὖν τι γίνεται — ἡ γυνή — ἂν ἐν αὑτῇ πάντα θεμένη καὶ προῖκα καὶ γένος καὶ φάρμακα καὶ τὸν κεστὸν αὐτὸν, ἤθει καὶ ἀρετῇ κατεργάσηται τὴν εὔνοιαν. *Himer.* Or. III. §. 8. p. 440. οὐδ' εἰ τὸν κεστὸν ἔχων τὸν Ὁμήρου φθέγξαιτο. — V. 4. παντὶ ſuſpicatur *Joſ. Scaliger* in not. mſt. male. Non hoc laudat *Philodemus*, quod Philaenium omnibus, ſed quod ſibi omnia, quaecunque popoſcerit, praebeat. Rem extra dubium ponit *Macedon.* Epigr. IV. πεῖθετ' ἐμοὶ ξύμπαντα, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν ἐμεῖο Κύπριδι παντοίῃ σώματος ἁπτομένου. — „καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη. Ridiculi „ſunt vulgati interpretes, quorum explicatione nihil „ineptius. Alter, *prius dans quam rogetur.* Alter, *preces* „*minime expectans.* Immo, *pecuniam minime poſcens.* „*Gratis ſaepiſſime copiam corporis ſui faciens.*“ *Br.* De verbo αἰτεῖν, in hac re uſurpato, cf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. II. p. 21. — ἄχρις ἄν. Se non ſemper eam amaturum promittit, ſed usque dum aliam hac etiam perfectiorem repererit.

XI. Cod. Vat. p. 91. Φιλοδήμου εἰς Ἡλιοδώραν τὴν ἑταίραν. Plan. p. 468. St. 608. W. Quamvis utroque in loco *Philodemo* hoc carmen tribuitur, Heliodorae tamen nomen et totus ſcribendi character efficit, ut illud *Meleagri* eſſe ſuſpicer. — V. 2. τοὺς πρίν. cruciatuum, quos olim perpeſſa eſt, probe memor.

¶. 86.] *XII.* Cod. Vat. p. 511. Neminem ſcio, qui hoc carmen ante *Br.* ediderit. De virium ſuarum deminutione conqueritur. — V. 3. οἴμοι καὶ τοῦτο. Vat. Cod. et ſic ſchedae Lacroz. ex quibus *Reiskius* hoc carmen in ſuas ſchedulas retulit, φθίνει μοι corrigens. Ex *R.* igitur

conjectura ſic edidit *Brunckius*, (vide Praef. noſtr. p. XXIII.) quam nec certam, nec veriſimilem exiſtimo. Continuandam puto orationem, et fortaſſe corrigendum:

— — ἐς ἥλιον·

οἴμοι καὶ τοῦτ' αὐτὸ μάλα βραδύ — — —

Sic haec bene cohaerent: *et ſemel tantum*, *et lento motu*; *quin ſaepenumero ne ad finem quidem res perducitur.* — V. 4. „τὸ τερμόριον. Sic cod. τὸ τοῦ τέρματος μεθόριον. „Niſi forte τερμόνιον legendum eſt. Pro ἡμιθανὲς, quod „genuinum non videtur, reponendum cenſeo ἡμιτελές." *Br.* Utinam vera lectio tam clare appareat, quam ſenſus loci. Significare voluit poëta, ſe in medio nonnunquam Veneris ſtadio corruere, (ἥμισυ κελεύθου κυπριδίης ἀνύσας. *Paul. Sil.* Ep. XII. 4.) quum olim puella officium ſuum tota nocte valere experta fuerit, ut *Propertius* loquitur L. II. XVIII. 24. *Rufinus* Ep. V. ἔκλυτος ὑπναλέῳ γυῖα κέκμηκα πόνῳ. Quare vide, an ſcribendum ſit:

πολλάκι δ' ἤδη

ἡμιτελὲς θνήσκει, οὐδ' ἐπὶ τέκμαρ ἰκόν.

Poſtrema haec probabilitate non carent. τέκμαρ. πέρας. τέλος. *Heſych.* In his omnibus ſubaudiendum τὸ βινεῖν. *Martial.* L. III. Ep. LXXIX. *Rem peragit nullam Sertorius*, *incboat omnes*; *Hunc ego*, *cum futuit*, *non puto perficere.* — V. 5. Similes querelas *Ovidius* fundit Amor. III. El. VII. 17. cum iners juxta amicam jacuiſſet: *Quae mihi ventura eſt*, (*ſiquidem ventura*) *ſenectus*, *Cum deſit numeris ipſa juventa ſuis?* et mox: *Exigere a nobis anguſta nocte Corinnam*, *Me memini numeros ſuſtinuiſſe novem.*

XIII. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 469. St. 610. W. Animae ſuae a Xanthippe, jam pubeſcere incipiente, magnum auguratur incendium. — V. 1. λαλιῇ. Vat. Cod. male. — κωτίλον ὄμμα. oculi diſerti et loquaces. λαμυρὰ ὄμματα vocat *Meleager* Ep. L. — πῦρ καταρχόμε-

νον. *Haec est venturi prima favilla mali. Propert.* L. I. IX. 17. Conf. Ep. XV. — V. 3. ἐκ τίνος. ex qua causa. Plane huc facit idem *Propert.* II. El. I. 75. *nec causam, nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via est.*

XIV. Cod. Vat. p. 513. unde emendatum et auctori suo vindicatum edidit *Dorville* ad Charit. p. 529. Nam in Plan. p. 180. St. 264. W. ἀδέσποτον est et mutilum. In edit. pr. plane desideratur. Insequentes edd. illud ex Lectionibus Aldinae pr. receperunt. — Poëta, jam medio vitae suae spatio peracto, se amori adhuc et voluptatibus indulgere fatetur. — V. 2. βρότου. Vat. Cod. Notanda locutio βιότου σελίδες, *vitae pagina*, pro vitae summa. Ducta videtur metaphora a tabella, in quam rationes referuntur. — V. 3. Similis color ap. *Tibull.* L. I. El. I. 71. *Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit, Dicere nec cano blanditias capite.* — Hunc vers. omittit Planud. — V. 4. συνετῆς. Hinc *Apollonid.* Ep. I. ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου Ἡ συνετὴ κροτάφων ἅπτεται ἡμετέρων. *Sera et sapientior aetas* ap. *Ovid.* I. A. A. 65. — V. 5. μέλλονται. Aldinae edd. — Mox veteres quaedam edd. ἀπλειστῳ. — V. 7. 8. desiderantur in Planud. αὐταὶ suspicatur *Br.* in Lectt. p. 318. κορωνίδα γράφειν dicuntur scribae, cum librum ad finem perduxerunt; est igitur finem imponere. Optat Philodemus, ut Musae, sub quarum tutela vitam agit, Xanthippes amorem sibi coronidis loco scribant, in eoque ipsum desinentem faciant. De locutione κορωνίδα γράφειν sive ἐπιτιθέναι disputavit *Schwarz* de Ornam. Libror. p. 76. sq. — Μοῦσαι δεσπ. μαν. *Propert.* L. I. El. IX. 41. *Sunt igitur Musae, neque amanti tardus Apollo: Queis ego fretus amo.*

XV. Cod. Vat. p. 105. Planud. p. 468. St. 608. W. In Lysidicen, puellam tenera aetate adhuc, sed jam omnibus splendentem veneribus. — V. 1. κάλυκες sunt

rosae, quae h. l. vernantem puellae pulcritudinem significant. γυμνόν. quia se nondum penitus prodit, nondum tota e calice prorupit. — βότρυς. Nigrescit uva, cum ad maturitatem pervenit. Lysidicen igitur viro nondum maturam esse ait. Saepissime ab uvis metaphorae ad aetatem significandam traducuntur. *Onestes* Ep. I. puellam, quam velit, describens, εἴη, ait, μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς. Similiter in Ep. ἀδεσπ. LXIX. ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας· ὅτ' ἦς σταφυλή, παρέπεμψω. De πρωτοβολῶν dictum est ad Ep. *Platonis* VI. 4. — V. 3. τόξα. Pro *sagittis* passim. — ¶. 87.] V. 5. Fugiamus, dum Amores spicula nondum imposuerunt nervo. — Mox pro μεγάλης, quae est Cod. Vat. lectio, Planud. πολλῆς legit. Res eodem redit. — *Plato* Ep. VI. ἆ δειλοί, νεότατος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης Πρωτοβόλου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς. Obversabatur hoc carmen *Antiphilo* Ep. II.

XVI. Cod. Vat. p. 91. Plan. p. 468. St. 608. W. Poëta quamvis se in Cydillae amore nullis non periculis obnoxium esse sciat, amoris tamen impotentiae resistere nequit. Cydilla igitur matrona fuisse videtur. Cf. not. ad Ep. VIII. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. B. de juvenum perditorum flagitiis agens, ἤδη δέ τινες, ait, καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, μοιχεύοντες καὶ καταφθορεῦντες, καὶ μίαν ἡδονὴν θανάτου τιμώμενοι. — V. 1. ὑποκόλπιος. *Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. — V. 3. παρὰ κρ. Vat. Cod. — παρὰ κρημνὸν πόρον τέμνειν paroemiae speciem habet de iis, qui caput magnis periculis objiciunt. *Non ego per praeceps et acuta cacumina vadam.* *Ovid.* A. A. I. 381. — τέμνειν πόρον eleganter, ut *viam secare* ap. Latinos. *Lucian.* T. VI. p. 50. ed. Bip. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν. *Eurip.* Phoen. v. 1. ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν. Conf. *Gottleber.* ad Thucyd. II. 100. p. 407. *Elsner.* Obss. Sacr. T. II. p. 311. sq. — κύβον ῥίπτειν et ἀναῤῥίπτειν plures illustrarunt. Vide not. ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. et *Dorvill.*

ad

ad Charit. p. 88. — Hunc verſum cum parte praecedentis laudat *Suid.* v. κύβος T. II. p. 389. — V. 5. οὖν, quod me in vulgata magnopere offendit, a Vat. Cod. abeſt, quod corruptelae ſuſpicionem auget. Fortaſſe legendum:

ἀλλὰ τί μοι πλέον ἐστίν; ἄγαν θρασὺς – –

Quanta incurram pericula, non ignoro. Quid autem? nimis audax, nimis violentus eſt amor, qui, cum amantem aliquo trahat, nullum prorſus timorem novit. — V. 6. πάντοτ' Ἔ. et φόβου. Plan. et Vat. Cod. — φόβον praebet Ed. Flor. pr. ἀρχὴν adverbialiter eſt poſitum, quod fraudi fuit librariis. Vide *Lennep.* ad Phalar. p. 82. ſqq. — οὐδ' ὄναρ. Graviter negat. Cf. notas ad *Callim.* Ep. XV. T. II. p. 272.

XVII. Cod. Vat. p. 88. Φιλοδήμου εἰς Φιλαινίδα τὴν νεωτέραν. Plan. p. 467. St. 608. W. ubi ultimum diſtichon deeſt. Elegans carmen. Philaenida ancillam, lucerna accenſa, exire jubet poëta ex thalamo, in quo cum puella cubat. A verſu quinto ipſam puellam alloquitur. — V. 1. τὸν σιγῶντα – λύχνον. μύστην λύχνον vocat *Pompejus* Ep. II. p. 105. Hinc *Meleager* Ep. LXXI. λύχνον συνίστορα dixit, ubi vide notas. Adde *Burm.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 684. — τῶν ἀλαλήτων. eorum, quae ſilentio premi et occultari volunt, qualia ſunt Amoris myſteria. Hoc ſenſu vocabulum ἀλαλήτων accipiendum eſſe, contextus docet; nec etymologia obſtat. *Tibull.* I. El. II. 33. *Parcite luminibus, ſeu vir, ſeu femina fias Obvia: celari vult ſua furta Venus.* — V. 2. ἐκμεθύσασα. affundens oleum. μεθύειν dicuntur, quae repleta ſunt et ſaturata. *Homer.* Il. XVII. 390. βοείην – μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Attigit *Toup.* in Not. ad Heſych. T. I. p. 255. — V. 4. τυκτήν. Vulgo. πυκτήν. Vat. Cod. Hoc in πτυκτὴν mutandum videtur. Intelligitur janua valvata, δικλίς. πτύχες autem ſunt tabulae, quibus janua operitur. Vide

Salmaſ. in Plin. p. 651. F. — Nec tamen ſpernenda *Br.* emendatio πηκτὴν θύραν, quod nititur auctoritate *Heſychii:* πηκταὶ θύραι, καὶ εὔπηκτοι καὶ εὔθυροι. Confer *Rufin.* Ep. XXVII. τὸ πρόθυρον σφήνου. — In fine verſus θύρην. Vat. Cod. — V. 5. φιλη^{ει} et φιλεράστρι' ἄκοιτις Vat. Cod. — Hunc verſum a *Br.* penitus emendatum eſſe, valde dubito. Quid enim eſt ξανθῷ? quo ſenſu accipiendum eſt? Vix verbum reperiri poterit, quod apte ſuppleatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cujus amplexus poëta ſe ruere fingit, bis appellatur. Pro meo ſenſu oratio ad ancillam continuatur, usque ad verba: σὺ δ' ὦ φ. κ. Quare vide, an poëta ſcripſerit:

καὶ σὺ φύλαξ ἂν δῶμα . . . Σὺ δ' ὦ φ. κ.

Et tu quidem, o Philaeni, cuſtos in domo maneas. — Tu autem —. Ancillae excubias in limine agentes paſſim obviae. — Jam his omnibus diſpoſitis puellam ad peragenda Veneris myſteria exhortatur. τὰ λειπόμενα. *Cetera quis neſcit? laſſi requievimus ambo. Ovid.* I. Amor. V. 25.

XVIII. Cod. Vat. p. 89. „Hujus Epigrammatis duo „tantum diſticha, primum et tertium, in vulgata Anthol. „leguntur. p. 468. St. 609. W. Philodemo valde in„fenſus fuit Planudes. Secundum integrum exſtat ap. „Suidam in λύγδινα (T. II. p. 465.), quod unde decerptum „eſſet, mirum non eſt ignoraſſe Kuſterum; et partim „in κωνοειδές. (T. II. p. 365.) Hinc corrigendus Suidas, „ap. quem male legitur: περιτρομάδες." *Br.* Charito, ſexaginta annorum mulier, ſed adhuc multis veneribus conſpicua, hoc carmine laudatur. — V. 1. Vulgo corrupte in Plan. λυκάβαντος ἐς ὥρας. *Joſ. Scaliger* in notis mſt. ἐώρας emendavit, neſcio quo ſenſu. *Huetius* p. 46. triplicem proponit conjecturam: ſive τελεῖ λυκάβαντας ἐς ὥρας. ſive πέλει λυκάβαντος ἐ. ὥ. ſive πελᾷ λ. ἐ. ὥ. Veram lectionem Vat. Cod. dedit. Vulgatae tamen patrocinatur *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 57. qui hanc

locutionem τελεῖ ἐς ὥρας, *venit ad ſexaginta anni tempeſtates*, exquiſitae venuſtatis eſſe affirmat. Dicitur enim τελεῖν ἐς, ut ἀνύειν, omiſſo ὁδὸν, quod *W.* illuſtrat in *Sylv. crit.* T. II. p. 2. *Musgr.* ad Hippol. 750. et *Markland.* ad Suppl. 1142. — In mulieris nomine eſt diverſitas lectionis. Cod. Vat. Χαριτῶ[τη]. In Edit. Fl. et Ald. pr. Χαρικλώ. Reliquae Ald. Χαριτώ. — V. 3. 4. omittit Plan. pudori conſulens. — κὴν Vat. Cod. — λύγδινα. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XXIV. *Lucilius* ap. *Nonium* v. *Stare: Hic corpus ſolidum invenies, hic ſtare papillas Pectore marmoreo.* quem locum apte comparavit *Toup.* in Cur. nov. p. 249. ubi tria priora hujus carminis diſticha ex Cod. protulit. *Paul. Silent.* Ep. VIII. quod et ipſum in vetulam venuſtam conſcriptum eſt: μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης. *Sororiantibus papillis* conſpicuam mulierem uno vocabulo εἰαρόμασθον appellavit *Rufin.* Ep. XIX. — V. 4. ἕστηκε. Vel nullo ſtrophio papillas ambiente et erigente, ſtant tamen firmae et ſolidae. Ejusmodi μαστοῖς opponuntur *mammae inclinatae*, ut ap. *Propert.* L. II. El. XII. 21. *Necdum inclinatae probibent te ludere mammae.* Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 516. — περιδρομάδος eſt in Vat. Cod. περιτρομάδος *Suid.* quod *G. Wakefield* in περιτροχάδος mutat. Acquieſcendum eſt in lectione Codicis. — V. 5. ἀμβροσίη. Ed. Fl. Ald. pr. et tertia et Vat. Cod. Ed. Aſcenſ. ἀμβροσίην. — V. 6. πάσας. Edd. vett. praeter *Stephan.* quae πᾶσιν exhibet. πάσαν (ſic) Vat. Cod. πᾶσαν etiam *Wakefield* legendum ſuadet, jungens πειθὼ πᾶσαν, *totam, qualis quantaque ſit, ſuadelam.* — ἐπιστάζει. Ald. pr. et Aſcenſ. In marg. Vat. Cod. γρ. ἀπό. Suavior eſt vulgata lectio et gravior. — V. 7. 8. abſunt a Planud. »Ultimi diſtichi hexameter valde corruptus eſt in membranis, quarum ſcripturam hic repraeſentabo, ut de mea emendatione judicent eruditi, et meliorem afferant, quibus mea non placuerit; talis autem eſt: ἀλλὰ

„τιτθῆς ὀργῶντας ὅσοι μὴ φλέγετ' ἐρασταί. Cetera e Cod. „Vat. meliora dedi.“ *Br.* In apogr. Gothano non τιόθης, ſed πόθους legitur. In Brunckiana lectione primum me offendit particula γε, quam in hoc loco nemo facile deſideraverit; deinde ὀργῶσας, quod, ſic nude poſitum, mihi quidem non ſatis commodum videtur. Jejunus enim evadit ſenſus, ſi *ſucci plenas* verteris, (quis enim non ſucculentum corpus macilento praetulerit?) ſin *prurientes et libidinoſas*, vereor, ne hoc contextui parum conveniat. Perſpicaciſſimus *Wakefield* corrigit:

ἀλλὰ τιτθοὺς ὀργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετ' ἐρασταὶ,
δεῦρ' ἴτε τρεῖς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδας.

Metro ſe non timere ſcribit; poſſe enim priorem in τιτθοὺς corripi, aut τιθοὺς emendari; idem enim τιθὴ et τιτθὴ, τιθὸς et τιτθός. At ſi hac ratione ſanandus ſit locus, ſaltem ſcripſerim:

ἃ τιτθοὺς ὀργῶντας – –

Ceterum eadem emendatio ſeſe obtulerat cl. *Eichſtaedt*, qui eam mecum per literas communicavit. Hoc unum mihi in hac lectione diſplicet, quod poëta ſic ad ſingulam partem venerum Chariclus delabitur, cum jam antea et hujus et aliarum partium mentionem fecerit. Optime ſic res procederet, ſi tertium diſtichon abeſſet; ſed cum poëta poſt papillarum commemorationem etiam ambroſium cutis odorem, oris ſuadelam, reliquasque innumeras mulieris gratias praedicaverit, mirarer, ſi nunc iterum de papillis ſermonem faceret. Quare reconditius quiddam latere ſuſpicor. Fortaſſe in lectione codicis, ἀλλὰ ποθουοργῶντας ὅσοι μὴ φλεγετεραστοί, latent haec:

ἀλλὰ μεθυσπαργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετε ῥᾶγας.

Vetulam, ſucci plenam, cum acino uvae, bacchico liquore turgente, comparat. Supra Ep. XV. de puella: οὐδὲ μελαίνει βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. Galateam ſuam Cyclops ap. *Theocrit*. Eid. XI. 21. φιαρωτέραν

esse ait ὄμφακος ὠμᾶς. In ipsa igitur imagine nihil est, quod a *Philodemi* nostri elegantia abhorreat. Jam singula verba videamus. ῥᾶγες sunt uvarum acini. Hi ubi tument, σπαργᾷν dicuntur et ὀργᾷν. *Aristaen.* L. I. Ep III. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. *Pollux* L. I. 230. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς ἀκμάζειν, ὀργᾷν, σπαργᾷν. Vide *Ruhnken.* ad Tim. p. 234. Recte autem μεθυσπαργῶν, *uva mustis tumens* (*Ovid.* I. Amor. XV. 11.), ut ap. *Diodor. Zon.* Ep. III. πορφύρεόν τε βότρυν, μεθυπίδακα, πυκνοῤῥᾶγα. Ipsa vitis ἡμερὶς μεθυτρόφος ap. *Simonid.* Ep. LIV. Acinum turgentem *ebriosum*, μεθύοντα, appellat *Catullus* XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acina ebriosioris.* — Ut autem hoc loco mulier juvenili vigore florens et succulenta cum uva tumente comparatur, sic contra vetula *uvis aridior passis* est in Lusibus XXXIII. ubi *Burmannum* consule.

¶. 88.] *XIX.* Cod. Vat. p. 103. Planud. p. 468. St. 609. W. Poëta, canis admonitus, pristinam licentiam relinquit, et ludum incidit. — V. 2. ἀλλ' ἐμάνην. Haec paulo gravior reprehensio; sed facile repellitur, culpa in Amorem conjecta. Sic poëta in Anth. Lat. L. III. Ep. CXVII. *Institit et stimulis ardentibus, institit actum, Sive fuit fatum, seu fuit ille deus.* — Non omittendum, in Plan. κεκώμακε legi, pravaque verborum distinctione omnem hujus distichi tolli elegantiam. — V. 3. ἐῤῥίφθω. *Brodaeus* supplet ἔρως, in quo *Opsopoeum* sibi consentientem habet. — μελαίνη θρίξ. Juvenilem aetatem indicat. *Horat.* I. Ep. VII. 25. *reddes Forte latus, nigros angusta fronte capillos.* Male in Plan. post θρὶξ distinguitur. — συνετῆς. Idem dixit Ep. XIV. 4. — V. 5. παίζειν ὅτε καιρός. Sic Latini *ludere*, ut *Horat.* I. Ep. XIV. 35. *Nec lusisse pudet, sed non incidere ludum.* Ad sensum facit idem II. Od. III. 13. *Huc vina - ferre jube - Dum res et aetas et sororum Fila trium patiuntur atra.* — V. 6. λωοτέρης. Vulgo.

XX. Cod. Vat. p. 102. qui *Philodemo* hoc carmen vindicat, quod in Planud. p. 484. St. 628. W. ἄδηλον eſt. Puellae, a ſe relictae, priſtinas, quibus fruſtra uſus fuerit, minas in mentem revocat. — V. 1. φιλεῖν πάλι conjecit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. Eadem eſt ſententia in Ep. ἀδεσπ. XXXVII. Eſt hoc ex viri boni officio, amicis et benevolis omni ratione bene ſacere, hoſtes contra quovis modo laedere. De Theſpeſio *Plutarch.* de S. N. V. p. 85. ed. *Wyttenb.* οὔτε γὰρ δικαιότερον περὶ τὰ συμβόλαια γινώσκουσιν ἕτερον Κίλικες ἐν τοῖς τότε χρόνοις γινόμενον, οὔτε πρὸς τὸ θεῖον ὁσιώτερον, οὔτε λυπηρότερον ἐχθροῖς, ἢ βεβαιότερον φίλοις. Conf. *Luzac.* in Exercitt. Academ. Spec. III. p. 153. ſq. — τόν με δακόντα. eum, qui me laeſerit. *Muſonius* ap. *Stobaeum* XIX. p. 170. 25. καὶ γὰρ δὴ τὸ μὲν σκοπεῖν, ὅπως ἀντιδήξηταί τις τὸν δάκνοντα καὶ ἀντιποιήσῃ κακῶς τὸν ὑπάρξαντα, θηρίων τινὸς, οὐκ ἀνθρώπου ἐστίν. — V. 3. λίην. Plan. et Vat. Cod. — μηδ' ἐρέθιζε, majore diſtinctione in verſus fine poſita, et v. ſeq. μὴ θέλε Planud. legit. Anonymus Bibl. Bodl. emendavit: ἐρεθίζειν τ. β. μοι θέλε. ſive ἐρέθιζε· τ. β. μηθ' ἕλε. Veram lectionem ex ſchedis Tryll. reſtituit *Schneider.* in Per. crit. p. 10. Similiter *Propertius* perfidae puellae minatur L. II. El. IV. 3. ubi ſcribo:

Haec merui ſperare? dabis mihi, perfida, poenas,
Nobis Archilochi, Cynthia, virus erit.
Inveniam tamen e multis fallacibus unam,
Quae fieri noſtro carmine nota velit,
Nec mihi tam duris inſultet moribus, et te
Vellicet: heu ſero flebis amata diu.

Pro στέργοντα Schedae Tryll. στέργοντε. male. — V. 5. ταῦτ'. Plan. — ἶσα πόντῳ. *Horat.* III. Od. VII. 21. *Scopulis ſurdior Icari voces audit.* *Euripides* Medea v. 28. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Similia vide ap. *Valcken.* in Hippol. p. 196. C. — V. 7

τοὶ γάρ. Vat. Cod. qui etiam in fine verſus vitioſe habet βαύζοις et v. ſq. ἥμεραι παϊάδος. Nulla cauſa erat, cur *Br.* vulgatam βαύζεις lectioni Codicis poſtponeret. Non enim optative haec efferuntur, ſed indicative. Id, quod poëta puellae jamdudum minatus erat, jam factum eſt: ipſe in alius puellae amplexibus haeret, illa autem κλαίουσα βαύζει. Canum proprium eſt vocabulum βαύζειν. *Theocrit.* Eid. VI. 10. Conf. *Valcken.* ad Ammon. p. 231. 13. Translatam ſignificationem illuſtravit *Stanlei* ad Aeſchyl. T. II. p. 765. — ἐν κόλποις ἥμεθα. *Tibull.* I. El. IX. 79. ad delicias ſuas: *Tunc flebis, cum me vinctum puer alter habebit, Et geret in gremio regna ſuperba ſuo. Ovid.* Amor. L. II. 2. 62. *in gremio judicis illa ſedet.*

XXI. Cod. Vat. p. 106. Planud. p. 469. St. 610. W. Puellae opicae veneres mente admiratione perculſa celebrat. — V. 1. ὦ Vat. Cod. per totum hoc carmen; male. Haec fortaſſe obverſabantur *Horatio* I. Serm. II. 92. *ne corporis optima Lynceis Contemplere oculis, Hypſaea caecior illa, Quae mala ſunt, ſpectes: O crus! o brachia! Verum depygis —. Ovid.* I. Amor. V. 19. *Quos humeros, quales vidi tetigique lacertos! Forma papillarum quam fuit apta premi! Quam caſtigato planus ſub pectore venter! Quantum et quale latus, quam juvenile femur!* — V. 2. κτενός. *Pollux* L. II. 174. αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν· ὧν τὸ μὲν σύμπαν κτεὶς, ἐπίσειον. *Clemens Alex.* Coh. ad Gent. T. I. p. 36. κτεὶς γυναικεῖος· ὅ ἐστιν εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν, μόριον γυναικεῖον. — V. 3. ὤμοιν. Vat. Cod. — V. 5. ὦ κατὰ τεχ. Vat. Cod. Veram lectionem ſervavit *Planudes.* Hinc *Automedon* Ep. III. ὀρχηστρίδα τὴν κακοτέχνοις Σχήμασιν ἐξ ἁπαλῶν κινυμένην ὀνύχων. Talem in ſe laſciviam a Phaone laudatam eſſe ait *Sappho* ap. *Ovid.* Her. XV. 45. *Haec quoque laudabas: omnique a parte placebam, Sed tum praecipue, cum fit amoris opus. Tunc te plus ſolito laſcivia noſtra juvabat, Crebraque mobili-*

tas, aptaque verba joco. — V. 5. περὶ ἄλλων. Vat. Cod. — κλώμεθα ex *Brodaei* emendatione in contextum venit. In vett. editt. κλῶμαι legitur; in ſola Aſcenſ. κλάομαι, unde *Canterus* Nov. Lect. IV. 27. p. 234. κάομαι emendandum propoſuit. Quum in Vat. membranis ὦ τῶν θύεμε φ. legatur, majoris corruptelae oritur ſuſpicio. — V. 7. „Codd. et libri excuſi εἰ δ' ὀπικὴ καὶ φλωρά. ὀπικὴ vox eſt „latina, quam graece uſurpavit Philodemus. φλωρὰ nec „graecum nec latinum eſt. χλωρὰ etiam ſcripſiſſe video „Martinium in Lex. philol. quem vide in *Opicus*.“ *Br.* χλωρὰ eſt ex emendatione *Brodaei*, qui apte comparat *Ovid.* Heroid. XV. 35.

Candida ſi non ſum, placuit Cephëia Perſeo
Andromeda patriae fuſca colore ſuae.

ubi *N. Heinſius Philodemi* verſus excitavit. Idem II. A. A. 643. *Nec ſuus Andromedae color eſt objectus ab illo, Mobilis in gemino cui pede penna fuit.* τὸ χλωρὸν eſt in vitiis coloris. *Theocrit.* Eid. II. 88. καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ. χλωρός. ξανθός. Tamen hoc ipſum vitium amantibus nonnunquam placere ait *Plutarch.* T. II. p. 84. F. οἱ ἐρῶντες καὶ τραυλότητας ἀσπάζονται τῶν ἐν ὥρᾳ καὶ ὠχρότητας. — Pro φλωρὰ *Huetius* p. 46. φλαῦρα dubitanter proponit. Et in hoc fortaſſe vocabulo reconditius quid latet. — *Opicum* inter convitia fuiſſe, quibus Graeci Romanos peterent, apparet ex loco *Catonis* ap. *Plin.* H. N. XXIX. 1. 7. *Nos quoque dictitant barbaros, et ſpurcius nos quam alios Opicos appellatione vocant.* *Juvenal.* Sat. III. 207. *divina Opici rodebant carmina mures.* ubi Schol.: Ὀπίζειν *Graeci dicunt de iis, qui imperite loquuntur. Alii Opicos dicunt eos, qui foedam vocem habent.* Idem Sat. VI. 455. de muliere putide docta: *Nec curanda viris opicae caſtigat amicae.* Schol.: *Imperite, male pronuntiantis.*

¶. 89.] *XXII.* Cod. Vat. p. 512. Poëta ſe caras illas delicias, quibus opulenti utuntur homines, vinum

Chium, unguenta pretiosa, meretricem magna mercede conductam, et quae his sunt similia, relinquere ait, viliori voluptate nec care emenda contentum. — V. 2. laudat *Salmasius* in Exerc. Plin. p. 745. E. et 747. F. qui utroque loco sic exhibet, ut est ap. *Br.* In Cod. tamen legitur: καὶ π. δὴ σμ. ἔχειν Συρίην. Haeremus in voce λευκοίνους, quam in λευκόϊον mutandam esse puto. Idem suspicabatur cl. *Schneiderus*, cui nec λευκοίους displiceret, i. e. στεφάνους. Nec δεῖ hic locum habet, sed δὴ scribendum, ut versu seq. Si audaciori esse liceat, scripserim:

Λευκοίων σπατάλην, καὶ ψάλματα — —

Vide ad *Posidippum* Ep. XX. Sed erunt fortasse, qui illud πάλι, in sequentibus toties repetitum, nec hoc loco obliterandum esse existiment. Ceterum τὸ λευκόϊον, quod est e praestantioribus floribus coronariis, opponitur τῷ ναρκίσσῳ vers. 5. flori viliori. Infra Ep. XXXI. φῦε — τῷ φιλοβάκχῳ Μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοίων κάλυκας. Lycidas ap. *Theocrit.* Eid. VII. 62. amici reditum celebraturus ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα Ἢ καὶ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων. *Theophrastus* ap. *Athen.* L. XV. p. 680. E. στεφανωματικὰ δὲ ἄνθη καταλέγει Θεόφραστος τάδε· ἴον, Διὸς ἄνθος, ἴφυον, φλόγα, ἡμεροκαλές. πρῶτον δὲ τῶν ἀνθέων ἐκφαίνεσθαι τὸ λευκόϊον. — Vinum Chium reliquis omnibus anteponunt cum alii, tum *Hermippus* ap. *Athen.* L. I. p. 29. E. ubi de vino Thasio:

τοῦτον ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄριστον
τῶν ἄλλων οἴνων μετ' ἀμύμονα Χῖον ἄλυπον.

— V. 2. σμύρνα Συρίη est ex pretiosissimis unguentis. Vide *Salmas.* l. c. et p. 367. D. — V. 3. καὶ ἔχει. Vat. Cod. — διψάδα πόρνην. sive bibulam, sive cupidam et rapacem. Verbum διψῆν de appetitu vehementiore usurpatum illustravit *Alberti* in Obss. phil. p. 29. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 288. Maxime huc facit *Artemidor.* Oneirocr. I. 68. τὸ μὲν γὰρ διψῆν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν.

δίψα Ἀφροδίτης de voluptatis desiderio dixit *Oppian.* Hal. L. III. 56. δίψα γυναικῶν ἔχει σε. *Erycius* Ep. VI. — V. 5. πλαγιαύλων γεύσατε. Notanda locutio. Proprie γεύειν dicuntur, qui alicujus rei gustum praebent. vide *Valcken.* ad Herodot. p. 532. 77. Si igitur vera est lectio, πλαγιαύλων γεύσατε vertendum: tibiarum mihi cantum percipiendum date. Insolentius tamen dictum. — V. 6. κροκίνοις μύροις. Crocinum igitur unguentum, *Philodemi* quidem aevo, inter viliora numerabatur. — V. 7. πνεύμονα τέγξατε. Vide not. ad *Eratosth.* Ep. I. T. II. p. 312. — V. 8. φωλάδα. meretricem e lupanari. Reptilia, quaeque sub terra latent bestiae, ἐν μυχοῖς γῆς φωλεύειν dicuntur. αἱ τοιαῦται δὲ φωλάδες λέγονται, ὅτι φωλοῦσιν. *Eustath.* ad Od. λ. p. 431. 49. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XXXVII. *Horatius* II. Od. XI. 21. *Quis devium scortum eliciet domo Lyden.* — Loca autem, ubi volutantur ferae, (φωλεοὶ) et meretricum diverticula a Latinis eodem vocabulo *lustra* appellata esse, nemo ignorat.

XXIII. Cod. Vat. p. 512. De convivio, ubi de symbola coenabatur. Cum servo loqui videtur poëta, cui, et quid adsit apparatus, et quid praeterea comparandum sit, indicat. — V. 2. βολβίσκους. Hanc vocem lexica ignorant. Diminutivum esse videtur vocis βολβός. Bulbos inter alia olera in coenae apparatu commemorat *Ammian.* Ep. XX. θρίδακες, πράσα, βολβοί. Sed vide inprimis *Athen.* L. II. p. 63. sq. ubi *Alexidis* locus est sic leviter corrigendus:

πίννας, κάραβον,
βολβοὺς, κοχλίας, κήρυκας. ὠὰ, 'κροκώλια,
τοσαῦτα τούτων ἄν τις εὕροι φάρμακα,
ἐρῶν ἑταίρας, χἄτερα χρησιμώτερα.

— V. 3. ἡπάτιον. jecur, anserinum fortasse, quod magni faciebant veteres. *Plin.* H. N. X. 27. T. I. p. 555. ubi vide *Harduinum.* *Athen.* L. IX. p. 384. — V. 5. ὠόν.

Ovis veteres coenam auſpicatos eſſe et terminaſſe, docent *Intrpp. Horatii* I. Serm. III. 6. Conf. Not. ad *Aſclepiad.* Ep. XXVII. 8. — σάμβαλα i. e. σάνδαλα (vid. *Heſychium* v.) in coenae apparatu non facile exſpectaſſes. Sed tenendum, Romanos, ad quorum mores *Philodemus* ſeſe compoſuiſſe videtur, *ſoleas* non geſtaſſe, niſi in tricliniis et coenaculis. Vide *Turneb.* Adverſ. XXIV. 17. Hanc ob cauſam tribulis ap. *Horatium* L. I. Ep. XIII. 15. ad coenam properans ſoleas ſub ala portat. Cf. *Gellium* L. XIII. 21. — V. 6. τῆς δεκ. ex *Reiskii* emendatione recepiſſe videtur *Br.* Sic enim ille in Schedis correxit, cum in Cod. καὶ legatur. Hora decima igitur convenire ſtatuerant. Vide ad *Poſidipp.* Ep. XII. 6. ὥρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροιζόμεθα.

XXIV. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 41. St. 60. W. Venerem poëta precatur, ut ipſum fluctibus agitatum in portum deducat. — V. 1. γαλαναίη. Plan. et in fine verſ. δικαίοις. Utrumque ex Vat. Cod. mutatum eſt. — V. 3. κροκαίων. Vat. Cod. Se νεόνυμφον coactum eſſe ait ſponſam et thalamum relinquere. Miror, *Joſ. Scaligerum* pro κροκέων tentaſſe ῥοδέων. Thalamus ap. veteres croco ſpargebatur. *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. Ἤδη μὲν κροκόεις — παστὸς ἔσω θαλάμων. Obverſabatur poëtae locus de Proteſilao, a quo καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο Καὶ δόμος ἡμιτελής. — V. 4. νειφόμενον. Cod. Vat. — Hunc verſum dubites utrum proprio ſenſu accipias, an allegorico. Fortaſſe poëta unum ex nobilibus Romanis in Galliam ſecutus erat; quare illius regionis frigus ipſum animum ſuum penetraſſe ait. At χιόνες Κελτικαὶ paroemiae vim habent. Frigidi cujusdam ſcriptoris orationem deſcribens *Lucian.* de Hiſt. Scr. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπικὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. *Petron.* c. XIX. ubi Encolpius, terrore perculſus gravi, *Aſcyltos quidem*, ait, *pauliſper obſtupuit: ego autem frigidior hieme Gallica factus, nullum*

potui verbum emittere. ubi recte comparant *Theocrit.* Eid. II. 106. πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον. — In hunc sensum *Schol.* in edit. Wech. *Philodemi* versum accepit: δεδοικότα. οἱ γὰρ φοβούμενοι φρίττουσι καὶ ῥιγοῦσι. Finge tibi poëtam in medio mari versantem et tempestatibus vexatum. — V. 5. „κωφά. *stulte. inepte.* Non is erat Philo„demus, qui gloriaretur nihil tale dixisse. Scribendum „κοῦφα, i. e. *superbe.* οὐδενὶ pro οὐδὲν e Cod. Vat. re„posui." *Brunck. Antiphil.* Ep. XLIII. κοῦφον ἔπος, dictum temerariae confidentiae, qua nihil est quod deorum iram magis excitet. *Tibull.* I. El. II. 79. *Num Veneris magnae violavi numina verbo, Et mea nunc poenas impia lingua luit.* — In *Mesomedis* Hymno I. Nemesis τὰ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν ἐπέχειν dicitur. — V. 6. σέο πελάγει. Sub Veneris enim tutela mare. Duplicem interpretationem dedit *Schol.* alteram allegoricam, quandoquidem amantes passim dicuntur in Veneris undis versari. Cf. Epigr. ἀδέσπ. XXXI. Not. ad *Meleagri* Ep. XXIX. Simplicior et, ut mihi quidem videtur, verior est eorum interpretatio, qui ipsum mare intelligunt. — V. 8. Ῥωμαϊκούς. Romam itaque revertitur poëta, nescio ex quibus regionibus. At vulgata lectio minus certa est. In Cod. enim Vat. legitur: ναϊκακοὺς ἤδη δεσπότη. In qua lectione quidvis potius quam ῥωμαϊκοὺς latet, quod *Planudis* fortasse inventum est. Lubrica in ejusmodi locis conjectura; sed vide, an scribi possit:

ἀκτιακοὺς ἤδη, δέσποτι, πρὸς λιμένας.

Philodemo nimirum ex Italia in Graeciam proficiscente. Actium in Acarnania jam antiquitus nobilis propter portum urbs. Vide *Strabon.* L. X. p. 693. B.

¶. 90.] *XXV.* Cod. Vat. p. 206. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 181. *Reiske* in Anth. p. 66. nr. 546. Deos maris rogat, ut se salvum in Piraeeum conducant. — V. 1. γλαύκη. Vat. Cod. quod *Reisk.* in γλαυκοῦ

mutavit. Noſtrum dedit *Dorvillius.* — Pro σύ τε apogr. Lipſ. σὺ δέ. — V. 3. Νηρηΐδων. Cod. Vat. in quo vocabulo aut ſynizeſin admittendam aut Νηρῄδων ſcribendum exiſtimat *Dorvill.* — V. 5. φοροῖτε *Dorv.* — φυγόντα, proficiſcentem; nihil amplius. — V. 6. γλυκὺν ἠ. Πειραέος. Vat. Cod. In marg. ap. Lipſ. γρ. γλαυκήν. ζωὴν ἐπὶ γλυκεράν. *Dorvill.* et *Reisk.*

XXVI. Cod. Vat. p. 549. *Philodemo* hoc carmen vindicat. In Plan. p. 132. St. 191. W. ἄδηλον eſt. Scriptum in aſtrologum mollem, ineptum et guloſum. — V. 5. „ὀχευτής. Hoc pertinet ad arietem, quod animal „ſtolidum eſt et ſalax. μαλακὸς ad Geminos, quorum con„junctio maſculam Venerem notat. ὀψοφάγος ad piſces, „qui voraces et ipſi proprie ὄψα vocantur." *Huetius* p. 14. — V. 6. μαλακῶς ἐστί, vitioſe Vat. Cod.

XXVII. Cod. Vat. p. 186. Φιλοδήμου, οἱ δὲ Ἀργενταρίου. Soli *Philodemo* tribuitur in veteribus Planud. edd. et in Steph. p. 412. In Wechel. autem p. 547. auctoris nomen omiſſum eſt. Charmus, Lycini fil., victoria in ludis Iſthmicis parta, Neptuno frena, phaleras, et quae alia ad equorum uſum pertinent, dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in κημὸς T. II. p. 308. verſum ſecundum iterum in στέργοις T. III. p. 372. φιλοῤῥώθωνα κημὸν hinc profert *Heinſius* ad Heſych. in ῥώθωνες. μυκτῆρες. Quid ſit κημὸς, diſerte docuit *Euſtath.* ad Od. ω. p. 833. 21. Circumligabatur equorum aliarumque beſtiarum ori, ne morderent; nonnunquam etiam homines ſibi κημοὺς alligabant, quando opus faciendum erat ſumma cum munditie. Conf. *Xenophon* de Re Equ. V. 3. p. 116. ed. *Zeun.* et *Schol. Ariſtoph.* Equ. 1147. Hoc inſtrumentum, quod Latini *capiſtrum* vocant, quia nares ambit, φιλοῤῥώθων appellatur. — V. 2. ὀδοντοφόρον. Fuiſſe videtur lorum, dentibus diſtinctum, pectora equi ambiens, quale

ornamentum et hodie equis adhiberi ſolet. — V. 3. καὶ συΐνην ῥάβδον. Plan. *Brunckius* exhibuit emendationem *Salmaſii*, quam *Brodaeus* occupavit κοἰσυΐνην legens. οἰσυΐνην *Joſ. Scaliger* quoque in not. mſtis. Idem tamen ap. *Huetium* p. 38. καὶ σιβύνην καὶ ῥάβδον. In Cod. Vat. ita legitur, ut in Planud. — V. 5. ψῆκτραν. *Sophocles* in Oenomao ap. *Polluc.* L. X. 56. in fragmento a *Brunckio* omiſſo, quod ſic emendandum videtur:

διὰ ψήκτρας σ' ὁρῶ
ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππου αὐχμηρὰς τρίχας.

— V. 7. Λυκείνου. Vat. Cod. Fortaſſe idem eſt Lycinus, cujus mentionem fecit *Pauſanias* L. V. 2. p. 454. Spartanus fuit: ἀγαγὼν δ' ἐς Ὀλυμπίαν πώλους καὶ οὐ δοκιμασθέντος ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καθῆκεν εἰς τῶν ἵππων τὸν δρόμον τῶν τελείων τοὺς πώλους καὶ ἐνίκα δι' αὐτῶν. Commemoratur etiam Lycinus, qui in pugilatu victoriam inter pueros retulit. *Pauſan.* VI. 7. p. 470.

XXVIII. Anthol. Plan. p. 337. St. 477. W. Scriptum eſt in ſtatuam, quae ſimul Pana, Herculem et Mercurium referebat. *Winkelmann.* Monim. Ined. T. II. p. 48. hoc non de una, ſed de pluribus ſtatuis accipiebat, (un groppo) in quo ſibi non aſſentientem habet *Heynium* in Comment. X. p. 90. qui animadvertit, hoc ſignum male cum Hermerote confundi ab *Harduino* ad *Plinium* H. N. XXXVI. 4. 10. De more veterum plurium deorum ſigna in unum conflandi egit *Huetius* ad h. l. p. 32. Huic mori fortaſſe locum dedit nobiliſſima ap. *Homerum* deſcriptio Il. β. 479. μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. — ¶. 91.] V. 5. Eſt, quae ad homines invitandos valeat, commoditas, quod uno ſacro tres ſibi deos faventes reddere poſſunt.

XXIX. Cod. Vat. p. 504. *Philodemo* vindicat carmen, quod in Plan. p. 122. St. 175. W. ἄδηλον eſt. Te-

nebris ſenſum hujus carminis involvit depravata primi verſus lectio, τὴν πρότερον θυμέλην, quam *Brodaeus* de deliciis et veluti ſcenico apparatu (tabulae), aut etiam de magno illo quaeſtu, quem is, de quo agitur, olim fortaſſe in ſcena feciſſet, interpretatur. Sed hoc hariolari eſt, non interpretari. θυμέλης *ſcenae*, ab hoc loco prorſus aliena eſt mentio. *Joſeph. Scaliger* in notis mſt. de puella Θυμέλη cogitaſſe videtur; ſic enim hoc vocabulum, initiali majore, ſcribi jubet. At nec hoc ad rem facit. Scribendum puto:

Τὴν πρόϊμον φίβαλιν μήτ' ἔμβλεπε, μήτε παρέλθῃς.

Divites praecoces amare fructus, et, quae ſuo tempore nummo emturi eſſent, ante tempus auro emere, ſatis conſtat. Haec ſtultitia hoc carmine tangitur. *Caricas praecoces ne adſpicias, nec praetereas*, ne eorum adſpectus ſalivam moveat. πρόϊμον in hac re fere ſolemne eſt. *Heſych.* πρόϊμον. σῦκον προακμάζον. τῶν φιβάλεων σύκων multi veterum mentionem fecerunt. Vide *Athenaeum* L. III. p. 75. B. C. *Ariſtoph.* in Acharn. v. 802. τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας; ubi Schol.: τόπος Μεγαρίδος. ἄλλοι Ἀττικῆς. γένος δὲ συκῆς ἡ φίβαλις. *Heſych.* φιβάλεα. εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας. Caricas Atticas cum aliquando vidiſſet Xerxes, juravit, ſe non prius praeſtantiſſimas has φιβάλεις guſtaturum eſſe, quam terra, quae tales fructus ferret, potitus eſſet. Quare *Euſebius* in Chron. L. I. p. 53. 14. Ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο, διὰ φιβάλεις ἰσχάδας συστὰς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίοις καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἀπ' αὐτοῦ. Φιβάλεις δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Confer *Potterum* ad Clem. Alex. Paedag. L. II. p. 164. 7. 8. De voce φίβαλις quaedam collegit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* L. IV. p. 387. — V. 2. Ad macellum mittitur homo inops, ubi famem omaſo, drachma emto, expleat. δραχμῆς, ὤνια ſcil. — κολοκορδόκολα. ἡ χολὰς καὶ ἔντερα καὶ χορδάς. *Schol.* Obſcurum vocabulum, a κόλον derivandum, quod inteſtina ſignificare apparet ex *Heſych.* v. κόλον. Sed

quae ſint κορδὺκόλα, penitus ignoro. Fortaſſe hoc vocabulum labis non immune; fortaſſe ſaltem χορδόκολα ſcribendum a χορδαὶ, quod *Schol.* ſignificat. — V. 3. Hic procul dubio cum *H. Stephano* et *Joſ. Scaligero* ſcribendum ἓν γίνεται. Totum autem verſum propter antitheſin, quae eſt in verbis ἣν δ' ἀναμείνῃς, ſic concinnaverim:

νῦν σῦκον δραχμῆς ἓν γίνεται.

Nunc una ex illis praecocibus ficubus drachma emitur; quod ſi exſpectaveris, mille eodem pretio emes. — V. 4. τοῖς πτωχοῖς. Haec paroemiae habent ſpeciem. — Deum τὸν Καιρὸν *Menander* dixerat, ſecundum *Pallad.* Ep. CXVIII. εὖγε λέγων τὸν Καιρὸν ἔφης θεὸν, εὖγε, Μένανδρε. *Sophocl.* Electr. 179. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.

XXX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 53. St. 76. W. Ex poëtae ſodalitio Antigenes et Bacchius ſubitanea morte exſtincti erant. Hoc tam inopinato caſu graviter afflictus, ſe epularum apparatu non delectari ait, nec ad litus epulandi cauſa, ut antea, iturum eſſe. Perperam *Opſopoeus* exiſtimavit, poëtam ſodales dehortari, ne in litus ad epulandum deſcendant, quod heri duo ex amicis ſuis fracto litore perierint. — V. 1. Ineſt in his veris deſcriptio, quod anni tempus potiſſimum ad fructum vitae invitat. — καυλοῖο male Vat. Cod. καυλοὺς κράμβης cum lente et cochleis commemorat *Automed.* Ep. VI. *Martial.* L. X. 48. in deſcriptione apparatus coenae: *Et faba fabrorum, prototomique rudes. Columella* L. X. 369. *Sed jam prototomos tempus decidere caules.* Cf. *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. VII. p. 775. — V. 3. ζαλαγεῦσα. Vat. Cod. et Plan. *Joſ. Scalig.* in not. mſt. σελαγεῦσα corrigit; *Stephanus* λαλαγεῦσα et ζαγλαγεῦσα legi monet; poſterius vocabulum derivat a ζα et γλάγος. λαλαγοῦσα legendum vidit *Laſcaris*, qui tamen μαίνη pro herbae genere habuit, quae ſecta ſonum quendam ederet. μαίνη nihil diverſa videtur a μαινὶς, qui piſcis eſt e ſparorum genere.

genere. Vide *Gesner.* de Aquatil. p. 612. *Schneider.* ad *Aelianum* H. A. XII. 28. p. 394. Sunt quidam pifces, qui fonum putantur edere, quorum nonnullos recenfet *Aelian.* X. 11. — ἁλίτυρος. cafeus bene falfus et vixdum coactus. — V. 4. θριδάκων. lactuca fativa, quae diftinguitur a θριδακίνῃ. Vide *Salmaf.* in Plin. p. 896. *Bod. a Stapel* ad Theophr. VII. p. 778. Hujus folia cur ἀφροφυῆ appellentur, non fatis apparet; *Schneiderus* malit ἀρτιφυῆ. — V. 5. ἀκτῆς. Homines gulae et voluptatibus dediti, in litore convivari folebant. Inter voluptatis inftrumenta *actae* commemorantur ap. *Ciceron.* c. Coelium §. 35. *Accufatores quidem libidines, amores, adulteria, Bajas, actas, convivia, commeffationes, cantus, fymphonias, navigia jactant.* Magis etiam illuftris eft locus in Verrinis Or. V. §. 96. *Ac primo ad illa aeftiva praetoris accedunt, ipfam illam ad partem litoris, ubi ifte per eos dies, tabernaculis pofitis, caftra luxuriae collocarat. Actas et voluptates* conjungit *Cicero* Epp. ad Famil. IX. 6. — Hunc verfum cum fequente laudans *Salmaf.* ad Scr. Hift. Aug. T. I. p. 157. ἄποψιν de zeta interpretatur, quae profpectum maris habeat. — ὡς αἰεί. ut olim, eodem anni tempore, nunquam non folebamus facere. Nifi fallor, in fine hujus difttichi interrogandi fignum ponendum eft. Quod fi feceris, fenfus exfiftet fere hic: Tempus anni nos ad priftinas voluptates renovandas invitat. Quid eft igitur, quod non ad actam properemus ibique in locis amoenis epulemur, ut antea? Non ceffare debet, fi quis vita frui cupiat. Ipfa vitae brevitas et rerum viciffitudines nos admonent, ut ne fruendi opportunitatem nobis patiamur elabi. Habemus exempla, eaque non longe quaerenda, quae nos fragilitatis noftrae admoneant, Antigenem et Bacchium, qui heri (paulo ante) luferunt, hodie fepeliuntur. — Hanc poëtae mentem effe, *Brodaeus* quoque exiftimaffe videtur, cum fcribit:

ἐχθὲς ἔπαιζον. *paucis ante diebus. Quum brevis sit vitae humanae cursus, cur voluptates aspernamur?*

XXXI. Vat. Cod. p. 240. Εἰς Τρυγόνιον ἑταῖραν τοῦ Σαβακῶν ἔθνους ὁρμωμένην. Plan. p. 226. St. 329. W. Nihil falsius lemmate Vat. Codicis. Scriptum est in mortem Trypherae, puellae, dum viveret, delicatissimae. In ejus tumulo suavissimos flores poëta nasci optat. — V. 1. laudat *Suidas* v. ῥέθος T. III. p. 255. ubi recte legitur Τρυφέρας pro τρυφερῆς, quod est in Plan. et Cod. Vat. *Tryphera* est puellae nomen ap. *Meleagr.* Ep. LXVIII. *Asclepiad.* Ep. XXVIII. Ep. ἀδέσπ. DCCXXI. — Quod autem sequitur vocabulum τρυγόνιον, ab interpretibus pro nomine proprio habitum, *Toupius* in Em. in Suid. P. III. p. 406. ex amantium blanditiis esse docuit. *Plautus* Asin. III. 3. 103. *Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel catellum.* — V. 2. habet *Suidas* T. III. p. 272. σαβακῶν. διονυσιακῶν. Ibidem σαλμακίδων interpretatur ἑταιρῶν. Diceretur igitur Tryphera *flos meretricum Bacchicarum.* Quid Baccho, Σαβαζίῳ, cum meretriculis sit commercii, non satis apparet. Vix enim, et ne vix quidem admittenda est *Brodaei* explicatio, *quae Thyadum instar* παροινεῖν *atque debacchari consueverunt, sese coagitantium.* Veriorem interpretationem nobis suppeditat *Hesych.* Σαβακός. ὁ σαθρός. Χῖοι, ubi Intrpp. nostrum locum afferre non neglexerunt. Jam vero τὸ σαθρὸν non solum de rebus, quae propter vetustatem labuntur et corruunt, sed omnino de marcidis et languescentibus usurpatur, ut *putris* ap. Latinos, quod τῷ σαθρὸς ad amussim respondet. — ἄνθεμα pro ἄνθος positum satis adstruxit *Brodaeus*; *Dorvillius* tamen ad Char. p. 717. pro ἀνάθεμα accipere malit. In quo fallitur. Graeci rem eximiam et inter alias excellentem ἄνθος, ἄωτον, (vide *Fischer.* ad Anacr. Fragm. I. 4. p. 328.) non ἀνάθεμα appellare solent. — V. 3. „ἡ Κυβέλη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν. Sic Sal„mas. ad Hist. Aug. p. 493. (T. II. p. 823.) pro cor-

„rupto δοῦμος recte δοῦπος repoſuit, quae emendatio mul„to probabilior eſt ea, quam Toup. ad Suid. III. 115. „(p. 406.) protulit. Sed librorum omnium καλύβη mu„tandum non erat. Hoc quidem perperam interpreta„batur Scaliger ad Copam, quem jure reprehendit Sal„maſius; ſed ideo genuina lectio ejicienda non erat, „quam etiam in vetuſtiſſimis membranis repererat, et „quam ipſe recte exponit. Καλύβη eſt παστὰς ſeu θάλαμος „Matris Deûm, circa quam ſaltabant hujuscemodi mu„lieres miniſtrae et θαλαμηπόλοι Cybeles cum tympanis „et crotalis caputque jactabant bacchabundae. Repo„nendum itaque ἧ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν. Jam eſt in „ſeq. verſ. Κυβέλη, nam ea eſt μήτηρ θεῶν. Depravata eſt „etiam lectio Ep. VI. Satyrii Thyilli, quod ſuo loco vi„debitur." *Br.* δοῦπος correxit etiam *Joſ. Scaliger* in not. mſt. ἧ Κυβέλη καὶ δοῦπος dubitanter *Brodaeus.* ἧ Κυβέλη καὶ κῶμος *Toupius*, qui ſe ſic eleganter correxiſſe gloriatur. καλύβαι aediculae erant in interiore et ſecretiore aedium parte, in quibus deorum ſimulacra et pulvinaria erant. Vide not. ad *Dioſcorid.* Ep. VII. — Mox Planud. ἧ φιλοπαίγμων Στωμυλίη μήτηρ. ἣν ἐφίλησε θέων. et ſic Vat. Cod. — Interpretes cogitabant de Theone, ſophiſta, hominum mordaciſſimo. — Nihil hac lectione ineptius. θεῶν ad marg. Cod. ſui emendavit *Joſ. Scaliger.* — V. 5. ἀμφὶ γυναικῶν *Toupius* eſſe vult *ſeorſim a mulieribus*; Trypheram enim Veneris ſacra non in conventu mulierum, ſed clanculum cum commilitone ſuo celebraſſe. Quae vix vera interpretatio. Junge potius τὰ ὄργια ἀμφὶ γυναικῶν, quae eſt periphraſis ſacrorum, quae mulieres celebrant. ὄργια. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ὄργια dixit *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 832. — V. 6. ἀψαμένα. Vat. Cod. a pr. man. Trypheram venuſtate et illecebris proxime ad Laïdem acceſſiſſe ait. — V. 7. 8. Similia vota paſſim. Ex noſtro fortaſſe expreſſum Ep. ἀδ. DCCV.

Ex Lectt. p. 144.] *XXXII.* Cod. Vat. p. 454. Hoc carmen, quod *Brunckius* ſic exhibuit, ut in Cod. eſt, praeterquam quod ibi non μυρόκροε, ſed μυρόχροε habetur, *Schneiderus* in Schedis ſic ingenioſe reſtituit:

Ξανθὴ, κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μόρον· ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ με λιθοδμήτῳ, δέσποτι, πετριδίῳ
εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον· ᾆδε πάλιν μοι,
Ξανθάριον, ναὶ, ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.

Cum his verſibus conjungendum eſt diſtichon, quod *Br.* dedit in Lectt. p. 145. (in ed. Lipſ. p. 79. nr. XXXIV.) tanquam peculiare carmen; in Vat. autem Cod. non ſeparatim, ſed conjunctum cum illo carmine legitur.

οὐκ ἀΐεις, ἄνθρωπε, τοκογλύφος; ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

Hoc Epigramma ſic ex *Schneideri* mente emendatum, ſcriptum eſt in puellam Xantharium, quam poëta rogat, ut ſibi carmen canat, quo avari et foeneratores futuri fati admoneantur. Videamus ſingula. — V. 1. puella vocatur κηρόπλαστος, tanquam e cera formata, (ut ap. *Sophocl.* ξανθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, in *Schol.* ad *Eurip.* Phoen. 116. et *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 565. ſq.) propter pulcritudinem. Imaginibus ex marmore cerave fictis pulcri pulcraeque comparantur. Fortaſſe etiam ad colorem ſolum reſpicitur. Pro μυρόχροε, cujus cutis unguentis uncta eſt, *Br.* μυρόπνοε ſuſpicabatur. Cod. lectionem haud facile mutaverim; μυρόχρους idem, quod ἡδύχρους; nam quodcunque ſuave et jucundum eſt, μῦρον vocatur. — Etiam epitheton μουσοπρόσωπε ad puellae pulcritudinem non minus quam ad doctrinam citharistriae referendum videtur. — V. 2. εὔλαλε. ἡ λαλιὰ, jucunda garrulitas, nonnunquam in laudem dicitur. *Ruhnken.* Ep. cr. II. p. 297. — καλὸν ἄγαλμα. alatorum Cupi-

dinum decus et ornamentum. In hunc ſenſum vocem ἄγαλμα acceperim, ut in *Muſaeo* v. 8. λύχνον Ἔρωτος ἄγαλμα. ubi vide *Heinrich.* p. 41. ſq. — V. 3. Quum forma δρόσινος alibi non occurrat, ſuſpiceris, ſcriptum fuiſſe δροσίμαις, ſive

χερσὶ ῥαδιναῖς.

ut ap. *Theognid.* v. 6. φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη. *Ovid.* I. A. A. 622. *teretes digitos.* Sed nolim huic conjecturae multum tribuere. δροσερὸν et δρόσιμον de rebus delicata teneritate inſignibus uſurpatur. Vide *Spanhem.* ad Ariſtoph. Nub. 974. *Strato* Ep. L. ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν Εἰλήσει δροσερῶν. ubi ſibi invicem reſpondent epitheta. — ψάλλον μοι μόρον. Fatum mihi fatale, i. e. carmen de morte cane. Niſi forte fuit: ψάλλον μοι χ. δ. μέλος. Quae ſequuntur, pro carmine ipſo habenda ſunt. Fortaſſe etiam ſcribendum:

ψάλλον μοι χερσὶν δροσίμαις μύρῳ· ἐν μ. — —

manibus unguento delibutis. Hoc ſimpliciſſimum. — V. 4. πετριδίῳ. De ſepulcro in rupe exciſo mox dicemus. — V. 7. 8. (Ep. XXXIV. in ed. Lipſ.) *Br.* edidit ex emendatione *Salmaſii* in Plin. p. 850. A. qui tamen τόκων γλύφος legit. In Vat. Cod. ſic habetur:

οὐ καὶ εἰς, ὤνθρωφοτοκονγλυφος ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σε βίου κεὶ δόρμοςε πετριδίῳ.

Philodemus non ſine gravitate ad foeneratores convertitur, et ab iis quaerit, an illius carminis ſententiam recte perceperint, quae ejusmodi eſt, ut mortales ab omni divitiarum colligendarum ſtudio deterreat. Fortaſſe nulla fere mutatione legendum:

οὐκ ἀΐεις, ὤνθρωφ' ὁ τόκων γλύφος — —

Audisne, homo, te appello, qui foenus computas digitis? — τοκογλύφοι ſive τόκων γλύφοι comica fuiſſe videtur appellatio foeneratorum. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* L. I. 25. p. 102. Vide ad *Pallad.* Ep. LXXXVI.

Longè diverſam viam in hoc Epigrammate emendando inſtituit Vir doctus, qui *Philodemi* noſtri opus de Muſica ex Voluminibus Herculanenſibus edidit, in Prolegg. p. 5. 6. qui illud in hunc modum corrigere conatus eſt:

Ξάνθ', ὦ κηροπλάστα, μυροῤῥόε, μουσοπρόσωπε,
  εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
ψίλου μοι χερσὶ δροσίμαις μύρον, ἐν μονοκλίνῳ
  δεῖ με λιθοδμήτῳ δή ποτε πετριδίῳ
εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον· ᾆδε πάλιν μοι
  ξανθάριον, ναὶ ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
οὐκ ἀΐεις, ὤνθρωπε τοκογλύφος; ἐν μονοκλίνῳ
  δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

Auctor harum emendationum toto hoc carmine poëtam verba ad apem facere exiſtimat, in qua opinione et ipſe olim fui, antequam elegantes *Schneideri* correctiones videre contigerat. Huic ſententiae lectiones accommodavit ille. — V. 1. Apis vocatur κηροπλάστης, mellis ſive cerae opifex. πλάττειν proprie de apibus. *Antipat. Sid.* XLVIII. ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἐσμὸς Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι. Idem vir doctus proponit ξανθοῦ κηροῦ πλάστα. quod minime elegans. ξανθαὶ et ξουθαὶ paſſim vocantur apes; ut in fragm. *Sophoclis* ſupra laudato, ap. *Theocrit.* Eid. VII. 142. *Platon.* Ep. XXIX. — μυροῤῥόε. quae unguentum fundis. Unguenti autem nomine τὸ μέλι ſignificari, arbitratus eſt V. D. — μουσοπρόσωπε ſic tuetur: „Si toti Epigrammati eam tribueris ſententiam, quam „ſupra adſcripſimus, continuo fatearis oportet, noſtrum „poëtam novam ſibi apis formam procudiſſe. Quam „enim tantum βομβεῦσαν Theocritus dixit, ipſe εὔλαλον „appellat, ejusque bombum, revera ineptum et moleſtum, non modo γλυκὺ μέλος dicit, ſed et παραμυθητικὸν „ſibi eſſe affirmat. Quid porro mirum, ſi tam bene apteque ſibi canentem μουσοπρόσωπον vocet? Quid cerebroſo „facies poëtae?“ Ad hanc explicationem confirmandam

laudat *Meleagr.* Ep. CXII. ubi locuſta ἀρουραίη Μοῦσα vocatur; ejusd. Ep. XC. ubi culex φιλόμουσος occurrit; et *Mnaſalc.* Ep. X. — Imaginem, qua poëta in pentametro utitur, V. D. non attigit; etſi haec quoque probabiliter exornari poſſit. ἄγαλμα Πόθων in hoc contextu non foret, ut ſupra haec verba interpretati ſumus, *ornamentum*, ſed *imago*, *ſimulacrum Cupidinum.* Quis non meminerit carminis Theocritei XIX. 7. τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις; Ὃς τυτθὸς μὲν ἐών, τὰ δὲ τραύματα ἅλικα ποιεῖς; et *Meleagri* Ep. CVIII. *Straton.* Ep. LXXXVIII. Similitudo eſt in eo, quod et apis et Amor ſpiculis vulnerat. — V. 3. ψίλου. Nihil vetare ait emendationis auctor, quominus hoc verbum, quod vulgo *denudare*, *deglabrare* ſignificat, pro *attenuare* accipiatur. Unguenti autem majus fuiſſe pretium, cum attenuatum eſſet. At, ſi nihil aliud, uſus dicendi vetat, ne ſic legamus. Nunquam veteres verbo ψιλόω hac ſignificatione uſi ſunt. Mox recte V. D. δροσίμαις, quod nos ſupra ab eo mutuati ſumus. — *Brunckius*, quod ſupra monere neglex imus, pro ψίλου conjecit σπεῖσον, poſt hoc vocabulum aliquid excidiſſe putans. Recte monuit academicus Neapolitanus, fieri non poſſe, ut apis unguentum roſcidis manibus fundere dicatur. Fingere autem poëtam, ſibi audito apis bombo ſuccurriſſe, ejusdem miniſterio mel ad cadaver ſuum condiendum apparari: qua recordatione ipſum minime perterritum, quinimo exhilaratum, utpote cui mors nihil poſſet ſurripere, eam rogare, ut feſtinet ipſi unguentum elaborare. Deinde docere inſtituit, τὸ μύρον h. l. vel abſolute mel eſſe, vel certe unguenti genus, quod melle inprimis conſtaret. Quasdam autem gentes melle ad condienda cadavera uſos eſſe, conſtat ex *Lucretio* L. III. 904. De Aſſyriis *Strabo* L. XVI. T. II. p. 1082. B. θάπτουσι δὲ ἐν μέλιτι κηρῷ περιπλάσαντες. Judaeos autem, in quorum terra *Philodemus* degebat, ſepulcris in ſaxo excisis uſos fuiſſe, nemo ignorat, niſi

qui hiſtoriam de Chriſti ſepultura ignorat. — V. 5. εὕδειν ἀθανάτως *Brunck.* illuſtrat allato verſu *Lucretii* L. III. 882. *mortalem vitam mors quoi immortalis ademit.* Majorem in hoc vocabulo emphaſin fruſtra quaerebat Neapolitanus editor, qui vertit: *immortalium deorum inſtar,* qui itidem in marmoreis loculis inertes nullaque re indigentes ſedent. Poëtam igitur apem hortari, ut bombum ſuum iteret, quem ſibi gratum eſſe affirmet, quandoquidem mortem laborum finem in animum ſibi revocet. Propterea eum quaſi ἐπιμυθευόμενον ad foeneratorem ſeſe convertentem rogare, cur ipſe hujusmodi ſuſurrum non exaudiat, qui memoriam illius temporis ipſi refricet, cum ſibi tantopere pecuniae inhianti, omnibus vitae commodis orbato in arca lapidea habitandum ſit. — Male excuſum eſt in v. 4. δέ ποτε, cum V. D. procul dubio δή ποτε voluerit dari. — V. 8. praeter Salmaſianam lectionem aliam profert, quae propius accedit ad ſcripturam Codicis: δεῖ σε βιοῦν αἰεί. Sed verbum βιοῦν huic contextui minus accommodatum.

Ex Lectt. p. 145.] *XXXIII.* Hanc carminis particulam *Brunckius* repetivit ex *Salmaſii* Not. in Hiſtor. Aug. T. II. p. 633. Integrum carmen, quod exſtat in Vat. Cod. p. 513. primus protulit editor Neapolitanus *Philodemi* de Muſica in Praef. p. 10. In Codice ſic habetur:

Αὔριον εἰς λιτήν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσων,
ἐξ ἐνάτης ἕλκει μουσοφίλης ἕταρις,
εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον· εἰ δ' ἀπολείψῃς
οὔθατα καὶ Βρομίου χιογενῆ πρόποσιν,
ἀλλ' ἑτάρους ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
Φαιήκων γαίης πουλὺ μελιχρότερα.
ἢν δέ ποτε στρέψῃς καὶ ἐς ἡμέας ὄμματα Πείσων
ἄξομεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πιοτέρην.

Philodemus Piſonem invitat, ut ſecum viceſimum menſis diem coena celebret. Praeclare monuit Neapolitanus

editor, agi hoc carmine de anniverſario feſto, quod Epicurei in magiſtri ſui natalibus celebrare ſolebant, unde Εἰκαδισταὶ appellati ſunt. Sed non ſolum natalem ſuum, ſed viceſimum quemque lunae diem epulis celebrari per teſtamentum juſſerat. *Cicero* de Fin. L. II. §. 101. *Quaero autem, quid ſit quod, cum diſſolutione ſenſus omnis exſtinguatur — tam diligenter tamque accurate caveat et ſanciat, ut Amynomachus et Timocrates, heredes ſui, de Hermachi ſententia dent, quod ſatis ſit ad diem agendum natalem ſuum quotannis, menſe Gamelione: itemque omnibus menſibus viceſimo die lunae dent ad eorum epulas, qui una ſecum philoſophati ſint, ut et ſui et Metrodori memoria colatur.* Vide inprimis *Menagium* ad *Diog. Laërt.* X. 18. p. 454. Philodemum vero ex Epicureorum fuiſſe familia, novimus ex *Ciceronis* Or. in Piſon. c. 28. et 29. — Domum ſuam ſive coenaculum καλιάδα vocat; ſic enim appellantur aediculae ex ligno exſtructae, quae eaedem ſunt καλιαί. Vide not. ad *Apollonid.* Ep. IX. — Pro ἔταρις editor ἔταρος corrigit. — Invitat autem eum, ut *hora nona* coenatum veniat, quo tempore negotioſi homines et ſobrii inibant coenam. Conf. *Salmaſium* ad Scr. Hiſt. Aug. l. c. — V. 3. ἀπολείψῃς. Vix ſincerum. Saltem ſcribendum ἀπολείψει et ſeq. verſ. πρόποσις. Quod ſi ſumina et Chium vinum deerit, amicos invenies ſinceros et acroamata exaudies, Phaeacum acroamatis longe jucundiora. οὔθατα. Quanti Romani ſumina fecerint, multa veterum loca declarant. Vide *Intrpp. Martial.* L. XIII. 44. — V. 5. ἐπακούσεις legendum. — V. 6. Φαιήκων. Comparat editor *Homer.* Od. Θ. 248. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαΐς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροί τε. — V. 7. 8. Editor in his verbis praederaſtici quid ſibi animadvertere viſus, efflagitationem illam τοῦ τρέπειν ὄμματα εἰς αὐτὸν (nam edidit τρέψῃς) nihil aliud eſſe putabat, niſi turpis rei modeſtam ſollicitationem. Inepte. Philodemus, Graeculus, Piſonem, virum nobilem eumque Romanum ad

coenam invitat; qui si venerit, poëtamque, *qui aquam praebet*, placidis adspexerit oculis, ille sibi coelum digito attigisse videbitur. Sensus est igitur, quem ille in versione latina minus recte reddidit: Si in me converteris oculos, illud anniversarium non exiguum et tenue, sed pingue et opimum festum a nobis celebrabitur. In his igitur verbis summae est reverentiae, qualis clientem erga patronum decet, significatio *).

ARCHIAE EPIGRAMMATA.

¶. 92.] *I.* Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 124. nr. 300. Optat, ut Amor omnia tela in se unum effundens, postea non habeat, quomodo alios configat. Haec fortasse ante oculos habuit *Lucian.* in Amor. §. 2. T. V. p. 257. Bip. Ἔγωγ᾽ οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ᾽ ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. *Propert.* L. II. El. X. 1. *Non tot Achaemeniis armantur Susa sagittis, Spicula quot nostro pectore fixit Amor.* — V. 1. τὸ κρίγυον. Vat. Cod. Superscriptum γρ. τὸ κήρινον. Male *Reiskius* hunc versum distinxit, puncto post ποθμεῖς με posito. — τὸ κρήγυον eleganter pro κρηγύως, i. e. ἀληθῶς. Vide *Valcken.* in Decem Eid. Theocr. p. 68. — V. 3. ἕλῃς corrigit *Br.* — V. 4. ἔχεις Cod. Vat. Fuisse videtur ἕλοις et ἔχοις. *Reiskius* tamen ἔχῃς ex apogr. Lips. protulit. — Ad sensum conf. *Paul. Silent.* Ep. XX.

*) His scriptis in manus mihi venit liber bonae frugis plenissimus, *Magasin encyclopédique*, qui Parisiis prodit cura Viri cl. *A. L. Millin.* In ejus Tomo V. nr. 20. nostrum carmen edidit et illustravit Vir eruditissimus *Chardon de la Rochette* p. 488. sqq. qui ultimum distichon sic, ut nos, interpretatur, Neapolitani editoris sententia repudiata.

II. „In Planud. p. 481. St. 624. W. hoc diſtichon „ſubjungitur alteri, quod cum eo nullam ſententiae „rationem habet. Duo diverſa ſunt Epigrammata, ſin„gula unius diſtichi. Alterum eſt Capitonis et legitur „infra p. 199.“ *Br.* In Vat. Cod. p. 101. inſcriptum: ἄδηλον. οἱ δὲ Ἀρχίου. Peculiare hoc carmen eſſe, intellexit *Joſ. Scaliger.* Nihil ſibi loci relictum eſſe ait ad nova Amoris tela recipienda. Sed hoc diſtichon diſtinctione laborare, vix dubito. σκοπὸς ipſe eſt poëta ſive illius animus. Jam, quaeſo, quid eſt, quod dicat: Para, Venus, tela et ad me vulnerandum accede. *Alium* enim vulneris locum non habeo. Diſtinguendum videtur:

καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθὲ
ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

Suadet igitur Veneri, ut alium tandem ſcopum figat. *Propert.* L. II. IX. 18. *Si pudor eſt, alio trajice tela tua.* — V. 2. ἐγὼ γάρ. Sic fere Hercules ap. *Eurip.* in Herc. Fur. 1245. γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπη τεθῇ. Similis color in Ep. *Macedonii* VIII.

Λῆξον, Ἔρως, κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμεῖς
βάλλειν, ἄλλο τι που τῶν μελέων κατάβα.

III. Cod. Vat. p. 97. *Archiae* vindicat. In Plan. p. 486. St. 631. W. ſine auctoris nomine legitur. Expreſſum videtur ex Ep. *Leonid. Tar.* LIII. — V. 1. δεῖ τὸν Cod. Vat.

IV. Cod. Vat. p. 175. Ἀρχίου γραμματικοῦ. Edidit *L. Holſten.* ad Steph. Byz. p. 145. *Reisk.* Anth. p. 20. nr. 452. „Expreſſum eſt ex *Tymnis* Ep. I. Inde hic „verſu 2. recte ſcriptum Μίκκος. Hic Codex habet Παλ„λαναῖος, at in Tymnis carmine Πελλαναῖος. Utrum ex „altero emendandum ſit, dicat, qui Miccum hunc „aliunde ſibi notum ſciverit, cujas fuerit, quod ego „prorſus ignoro. Utroque in loco Παλλανκῖος ſcribendum

„esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Ste„phanus in Πελλήνη, quem redarguit Holstenius.“ *Br.* Vide not. ad Ep. Tymn. I. In apogr. Lips. hoc quoque loco Παλλαναῖος scribitur. De diversitate orthographiae in hoc vocabulo vide *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 572. — V. 2. ἀριβρεμέταν. Vat. Cod. a pr. man. ubi pro nomine viri σμικρὸν legitur, ex glossa procul dubio, quam ante *Br.* correxerat *Reiskius. Holstenius* Νικκός. — V. 3. ᾧ ποτε. Vat. Cod. — In fine vers. ap. Lips. ἔμελπε. — V. 4. στοναχᾶς. pugnae signum canens. εὐνομίης. pacis. Vide *Verheyk.* ad Anton. Liber. IV. p. 24. ubi εὐνομίη opponitur πολέμῳ, ἔριδι, στάσει. *Antip. Sidon.* Ep. XI. in eodem argumento: Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαῒ σάλπιγξ Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

V. Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuster.* ad Suid. v. κεκρύφαλον T. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 25. nr. 461. et hinc *Toup.* in Ep. crit. p. 98. Expressum est ex Ep. *Antipatri Sid.* XXI. cum quo illud in singulis comparavit cl. *Ilgen* in Opusc. phil. T. II. p. 80. sqq. Quatuor Aristotelis filiae Veneri munera afferunt. — V. 1. Male in Ed. Lips. βίτιννα. Majori initiali scribendum. — In Cod. Vat. πολύπλαγκτόν τε φ. *Kuster.* et *Reisk.* πολύπλεκτον. Sed sic χαίτας est sine epitheto, quod *Toupius* ei tribuit πολυπλέκτου scribendo, ex *Antip. Sid.* l. c. φιλοπλέκτοιο κόμης σφιγκτῆρα. — Nostrum ante oculos habuisse videtur Auctor Ep. ἀδεσπ. CXV. τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον. — V. 2. laudat *Suid.* in κεκρύφαλον T. II. p. 292. — V. 3. In contextu Cod. Vat. omittuntur verba inde a νόθον usque ad Ἡράκλεια τόδε, quae tamen in marg. leguntur antiqua manu scripta. In nonnullis apogr. desiderantur, ut in eo, quo *Kusterus* usus est. — νόθον κεύθουσαν ὄημα. Vat. κεύθουσα νόημα. ap. Lips. unde *Reiskius* τεύχουσαν ἄημα dedit. Hujus vestigiis insistens *Toupius* nostrum invenit. Ducta est flabelli descriptio ex *Dioscorid.* Ep. XII. ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσιν ἀεὶ πρηεῖαν ἀήταις.

Cum νόθῳ ἀήματι, *vento factitio*, comparandus *Nonn.* Dionyf. L. III. p. 108. ubi nutrix pallio moto ventum facit infantibus, καὶ ἔσβεσε καύματος ὁρμὴν Ἀντίτυπον φύσημα χέων ποιητὸς ἀήτης. — V. 4. ἀμυνομένην. Vat. Cod. Doricam terminationem fervat *Suid.* in μαλερὸν T. II. p. 486. — ¶. 93.] V. 5. προκαλ. προσ. velum tenuiffimum, tanquam ab aranea textum. *Antipater Sid.* l. c. ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. — ἀρπεδόνες, quod de laqueis paffim occurrit, de reti hoc loco accipiendum eft. *Apollonid.* Ep. XV. ἀρπεδόνην καὶ στάλικας jungit. De ferum filis *Paufan.* VI. 26. p. 519. τὰ δὲ ἄλλα εἴκασται ταῖς ἀράχναις — ῥήγνυταί τε ὑπὸ πλησμονῆς καὶ ἀποθανόντος οὕτω τὸ πολὺ τῆς ἀρπεδόνης εὑρίσκουσιν ἔνδον. Hunc verf. cum praeced. laudat *Suid.* in ἀρπεδόσι T. I. p. 336. — V. 7. αἱ δέ. Ap. Lipf. σπείρημα. Vat. Cod. — Quo fenfu verba περισφυρίοιο δράκοντος accipienda fint, vide ad *Antip. Sid.* l. c. — V. 8. ἐνεικαμένα. Ap. Lipf. — V. 9. 10. Ad verba *Herodoti* L. II. p. 169. 79. φιλέουσι δέ κως ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἑταῖραι — *Wesfelingius* hoc diftichon excitat fic ut ap. *Kufterum* et *Br.* fcriptum. In Vat. Cod. legitur: αἱ γυάλων Ναυκρατίδες.

VI. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. Argumentum hoc carmine tractatum primus tractaffe videtur *Leonidas Tar.* Ep. XIX. Carmina, quae in eodem verfantur argumento, recenfuit *Ilgen* in Opufc. phil. T. II. p. 65. fqq. — V. 1. θαλάσσας a man. fec. Vat. Cod. — V. 3. Πίγρις. Idem a man. pr. — V. 5. χερσαίαισιν. Idem. — V. 6. πλωτοῖς. Plan. — Ἀγρεύς. ὁ Πάν. *Hefych.*

VII. Cod. Vat. p. 143. Plan. p. 431. St. 565. W. Primum diftichon laudat *Suidas* v. σκοπιήτης T. III. p. 335. — V. 1. In ed. Lipf. vitiofe σύναιμα pro σύναιμοι excufum. — V. 2. λινοστασίης. Plan. et Vat. — τρισσῆς.

Plan. et Suid. — V. 3. δᾶμις et Πιγρις. Vat. — πετη·

νῶν. Idem. — V. 5. ἐς αὖθις. Idem. — τὸν δ' ἔτι. Vat. et Plan.

VIII. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 432. βιαρκέος. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. — V. 3. Πίγρις. Vat. a pr. man. — δειραχθές. Vat. Plan. et *Suid.* qui h. v. excitat T. I. p. 534. in δειραχθές. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγῦνον. *Brunckius* tamen δειραγχὲς genuinum eſſe cenſebat. *Philipp.* Ep. VIII. καὶ πάγας δεραγχέας. *Antip. Sid.* Ep. XVII. ἀνασπαστούς τε δεράγχας. — πετανῶν. Vat. — V. 4. ὑλανόμων. Cod. Vat. — V. 5. αἴθρης. Plan. — V. 6. καὶ πελάγευς καὶ γᾶς. Vat. Cod.

¶. 94.] *IX.* Cod. Vat. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. οὔρεσίοι καὶ κ. Vat. — V. 2. vulgo σοὶ τάδε Π. ἔ. Nec aliter eſt in Vat. Cod. γέρα igitur ex *Brunckii* correctione legitur. Haud facile dixeris, quid olim hic lectum ſit; nam totum hoc hemiſtichion, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν, ductum eſſe videtur ex Ep. *Alexandri Aetoli* I. — V. 3. Πίγρις. ut ſupra, Vat. Cod. — V. 4. ἔπορεν. Vulgo et in Vat. — V. 5. ἠερίοισιν Vat. — V. 6. εἶεν ὁ δ' ἐν π. ἄρκυν εὔστοχον ἄρκυν ἔχοι. Vat. Vulgo ἄγραν.

X. Cod. Vat. p. 174. ſq. ἀνάθημα τῷ Πριήπῳ παρὰ Φιντύλου. Edidit *Kuſter.* ad Suid. T. I. p. 462. *Reisk.* Anth. p. 19. nr. 450. Phintylus piſcator, ſenectute confectus, inſtrumenta artis Priapo ponit. Expreſſum ex *Leonid. Tar.* XXV. Similia plura ſunt in Planud. L. VI. c. 3. — V. 1. θιναίῳ Πριήπῳ. Vat. Cod. *Kuſter.* comparavit Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. δέξο σαγηναίοιο λίνου τετριμμένον ἅλμῃ λείψανον. — V. 2. ἐκρέμασεν. Vat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in γάμψον T. I. p. 462. ubi ἱππείῃσι eſt, ut in Vat. Cod. — *Reisk.* ex ap. Lipſ. ἱππείοισι dedit. In Ep. ἀδεσπ. ſupra laudato: καὶ βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης — λιμνοφυῆ δόνακα. — V. 5. *Suid.* in τριτά-

νυστον T. III. p. 506. Arundinem *admodum longam* significare videtur. Reliqua hujus verſiculi cum v. 6. idem excitat in φελλὸς T. III. p. 591. et in βολὶς T. I. p. 440. Totum hunc verſum ſibi vindicavit Auctor Ep. Incert. ſupr. l. — βόλον h. l. aut rete aut naſſam eſſe, in aqua depreſſam, ſimilium locorum docet comparatio. Suberini enim cortices naſſis et retibus aptabantur, ut, in aquae ſuperficie natantes, illorum in fundo ſedem indicarent. *Philipp.* Ep. XXII. ἀπαγγελτῆρα δὲ κύρτου φελλόν. Idem Ep. XXIII. τὸν ἀεὶ φελλοῖς κύρτους ἐλεγχομένους. *Julian. Aeg.* Ep. VI. φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων. *Plutarch.* T. II. p. 592. ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. Ex his locis ſimul apparet, quam temere *Reiskius* textum immutaverit, legens: φελλὸν, ἁλικρυφίων σῆμ' ἀναδόντα βόλων, *jactuum undis abditorum ſurſum edens indicium.*

XI. Cod. Vat. p. 147. Plan. p. 423. St. 557. W. Tres Xuthi et Melitae filiae artis textoriae inſtrumenta, quibus pauperem vitam diu ſuſtentaverant, Minervae dedicant. Expreſſum eſt hoc carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IX. *Antip. Sid.* XXVI. — V. 1. καὶ Εὔκλεια Vat. Cod.
αν
a pr. man. — V. 2. ξουθου. Vat. Cod. — V. 3. *Suidas* laudat in ἀράχνειον νῆμα T. I. p. 309. et cum v. 4. in ἄτρακτον T. I. p. 373. et in μίτος T. II. p. 567. *Leonid. Tar.* l. c. τὸν μιτοεργὸν ἀειδίνητον ἄτρακτον. — Fuſos ſimul cum longa colo. ἠλακάτη pars ἀτράκτου, ut videtur. — V. 5. *Suidas* Tom. III. p. 147. in πολυσπαθής. ὁ πλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθείς. — πέπλοι πολυσπαθεῖς ſunt concutes, bene condenſatae veſtes. Vide *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 410. — V. 6. τριτάτη. Vat. Cod. — V. 8. σοὶ in Vat. Cod. lineae ſuperſcriptum. Parum ſuaviter ad aures accidunt haec: ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ, quorum fortaſſe olim reperietur emendatio.

¶. 95.] *XII.* Bis exſtat in Planud. L. IV. c. 7. et c. 11. utroque loco ſine auctoris nomine. Scire velim, qua auctoritate a *Brunckio* tributum ſit *Archiae;* nam a Cod. Vat. abeſt hoc carmen cum omnibus aliis, in quibus artis opera deſcribuntur. Si unus ex Planudeae Codd. quibus cl. editor uſus eſt, *Archiae* nomen adſcriptum habuit, id indicandum erat. — Scriptum eſt in aprum Calydonium ex aere. — V. 1. ἤνυσε. vulgo. — V. 3. θηκτόν. omnes veteres edd. praeter Stephan. quae θυητὸν habet, quod Wechel. receperunt. Poëta expreſſiſſe videtur locum *Heſiodi* in Scut. 388. Θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιγόωντι Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν. Similis eſt apri deſcriptio ap. *Homer.* Il. ν. 473. φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν· Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας Θήγει. Cf. Il. λ. 415. *Philoſtratus* I. Icon. XXVIII. p. 803. Ὁρᾷ δὲ αὐτὸν καὶ τὴν χαίτην φρίττοντα, καὶ πῦρ ἐμβλέποντα, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ παταγοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς. — V. 5. δεδευμένα. Vulgo. — οὐκ ἔτι. Plan. — Non amplius mirandum, cum tam terribilis fuerit aper Calydonius, ſi delectorum juvenum turbam perdidit. Secundum *Homer.* Il. ι. 546. πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

XIII. In Planud. p. 326. St. 465. W. In Apellis Venerem Anadyomenen. Expreſſum ex *Leonid. Tar.* Ep. XLI. et *Antip. Sidon.* XXXII. ubi vide not. — V. 2. γυμνήν. Sic in Ep. *Platoni* tributo nr. IX. ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης; — V. 4. De puellae capillis *Ovid.* I. Amor. XIV. 33. *Illis contulerim, quas quondam nuda Dione Pingitur humenti ſustinuiſſe manu.*

XIV. Anth. Plan. p. 321. St. 460. W. Λουκιανοῦ, οἱ δὲ Ἀρχίου. Confer cum eleganti hoc carmine Ep. ἀδέσπ. CCLXXIV. — V. 2. ἀντίτυπον φθογγήν. *Satyr. Thyill.* Ep. II. μέλπεται Ἀχὼ Ἀντίθρουν — ἔπη. *Julian.* Epiſt. LIV.

p. 441.

p. 441. ὅτι ἐστὶν ἠχὼ φωνῆς ἐς ἀέρος πλῆξιν ἀντίτυπος ἠχή, πρὸς τοὔμπαλιν τῆς ἀκοῆς ἀντανακλωμένη. Vide *Elsnerum* in Obff. facr. T. II. p. 407. fq. — ᾀδομένην eft in ed. pr. et Afcenf. ᾀσομένην in Aldinis. — V. 3. Variarum vocum vocalem *imaginem;* ut *Virgil.* Georg. IV. 50. *Pfittacus — loquax, humanae vocis imago. Ovid.* II. Amor. VI. 37. Locus montanus πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν ἀπεδίδου. *Longus* L. III. p. 87. 20. — V. 4. ὅσσα λέγεις. *quae audita reportat*, ut ait *Ovid* III. Metam. 369. Epigr. ἀδέσπ. her. XXIX. p. 149. ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

XV. Cod. Vat. p. 362. Ἀρχίου, οἱ δὲ Παρμενίωνος. Uni Archiae infcribitur in Plan. p. 50, St. 73. W. Ingeniofe Echo docet, fua lingua nullam aequiorem effe. — V. 1. γλώσσῃ vulgo. τὰν λ. Vat Cod. et Plan. Conf. *Ovid.* III. Metam. 356. *Vocalis Nymphe, quae nec reticere loquenti, Nec prior ipfa loqui didicit, refonabilis Echo.*

¶. 96.] *XVI.* Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 76. St. 111. W. Priapus in Bosporo Thracico collocatus, fe nautis, qui numen implorent fuum, praefens auxilium ferre et propterea ab iisdem nunquam non donis et honoribus coli gloriatur. — V. 1. κυμοπλῆγος. Vat. Cod. — V. 4. κατὰ πρύμνης. ventum fecundum, πόμπιμον, a puppi flantem, quem inde πρυμναῖον appellabant; cui oppofitus πνεῦμα ἐκ πρώρας, ut ap. *Sophocl.* Phil. 640. Cf. *Dorville* ad Charit. p. 115. — V. 5. „ἄκνισον. Sic Vat. Cod. per„peram. Scripturam hanc temere et inconfiderate fe„cutus fum. Frequentiffime in veteribus libris occurrunt „κνῖσα et compofita, unico σ et producto ι. Defendi pof„fet auctoritate Herodiani Grammatici ap. Euftathium „cum alibi, tum p. 1819. l. 39. ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν „διὰ δύο σ γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν „γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω, δι' ἑνός τε γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτα„σιν λαβεῖν τοῦ ι. Sed falfum eft. Cum enim futurum

„κνίσω primam corripiat, κνίσα inde deductum eundem „syllabae modulum servare debet. Recte itaque Etymol. „M. Auctor: κνίζω, κνίσω, κνίσα. τὸ κνι βραχύ. τὰ γὰρ „διὰ τοῦ ιζω ῥήματα τὸ ι βραχὺ ἔχουσι. Hinc ubi metri lex „syllabam productam requirit, κνίσσα scribendum est. „Producitur ι in κνίδη, deducto a praesenti κνίζω.“ *Brunck.* — V. 7. Aram meam nunquam non odoribus et victimis ornatam videbis. Eadem sibi fieri narrat Priapus ap. *Catullum* nr. XIX. 10. *Florida mihi ponitur picta vere corolla Primitu', et tenera virens spica mollis arista. — Sanguine hanc etiam mihi, sed tacebitis, aram Barbatus linit hirculus, cornipesque capella.* — Mox vulgata ἐν δ' ἑκατόμβῃ, quae sensum non habet, emendata est ex Cod. Vat. qui paulo ante v. 6. ἐμῶν legit. — τιμή. Idem ait Thanatos ap. *Eurip.* in Alcest. 54. Vide *Valck.* ad Hippol. p. 161. D.

XVII. Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 57. St. 82. W. Priapus rudi arte elaboratus, se piscatoribus et nautis opem ferre ait, numenque suum adeo operibus potius quam forma manifestum fieri. — V. 1. ἐπ' αἰγιαλίτιδα divisim Plan. et Vat. Cod. — χηλὴ proprie portus brachia, sed saepe etiam, significatione paulo generaliore, aggeres, moles, curvamine quodam in mare productae, sive natura sive artis opera, quae verba sunt *Dorvillii* ad Charit. p. 116. sq. — V. 2. αἰθυίας οὔποτε ἀντιβίας. Vat. Cod. et Plan. nisi quod hic ἀντιβίης legitur; quod *Brodaeus* de mergis nunquam in Priapi, falce eos deterrentis, adspectum venientibus interpretatur; et sic *Grotius: Cujus in adspectu mergus adesse timet.* His nimirum obversabantur haec *Tibulli* I. El. I. 17. *Pomosisque ruber custos ponatur in hortis, Terreat ut saeva falce, Priapus, aves.* Sed non satis apparet, cur Priapus in litoris arena positus, ubi nulla pomorum cura, mergos terrere dicatur. Quare melior sensus ex *Brunckii* lectione emergit, ubi deus Hellespontiacus se in hac regione avibus

infeftum effe negat. Jam litora mergi inprimis frequentare folent. Paulo aliter *Jof. Scaliger* in not. mft. αἰθυίαις οὔποτε ἀντιβίην. Si quid mutandum, noftram lectionem praeferendam cenfeo. — V. 3. φοξός. capite faftigiato, ut fere in monimentis confpicitur. *Homer.* Il. β. 219. φοξὸς ἔην κεφαλήν. Cf. *Euftath.* p. 156. 44. — ἄτπους οἵνεκεν. vitiofe Vat. Cod. et mox ξέσσεια. *Ego haec, ego arte fabricata ruftica, Ego arida, o viator, ecce populus. Catull.* XX. 1. 2. Lufus in Priap. LXIV. 9. *me terribilem deum fufte Manus fine arte rufticae dolaverunt.* Ejusmodi enim deorum figna *properanti falce dolabantur*, ut *Propertius* de Vertumno ait IV. 2. 59. — V. 6. πνοιῆς. quovis vento pernicior. Comparatio paffim obvia. Vide *Valcken.* in Diatr. p. 108. B. — V. 7. τὰ θέοντα. De pifcibus funt qui accipiant. Quod fecus videtur. Opis, quam pifcatoribus Priapus affert, fatis in praecedentibus facta eft mentio; idem vero praeterea nautis opitulari folet. Quare τὰ θέοντα καθ' ὕδατος naves effe videntur, per omne mare quae *currunt. Leonid. Tar.* Ep. XC. Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς. — V. 8. γνωστὸν τύπον. Deorum indoles ex eorum operibus cognofcitur. τύπος eft fignum, quo quid cognofcitur; veftigium alicui rei impreffum; nonnunquam etiam rudis rei delineatio, quam fibi defcribit artifex. Vide *Alberti* Obff. phil. p. 428. θεῖον τύπον, *divinam fpeciem*, dixit *Rufin.* Ep. XI. καρδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος. *Meleag.* Ep. LIII. ubi vide not. p. 70. De charactere accipiendum in locutionibus τὸν τύπον νοεῖν, ἀγνοεῖν, de quibus nonnulla dedit *Toup.* ad Longin. p. 308. fq.

XVIII. Cod. Vat. p. 227. fq. Planud. p. 237. St. 344. W. Continetur his verfibus laus Ajacis, cui, cum fumma virtute pro Graecis pugnaffet, virtutis praemium, Achillis arma, fato jubente, detracta effe poëta affirmat. — V. 1. ἐναιρομένῃσιν corrigere tentat *Opfopoeus* et *Brodaeus*, qui hanc vocem cum νηυσὶ conjungit ver-

titque, *quas ab incendio servavit.* Similiter *Jos. Scaliger* in not. mst. ἐναιρομέναισιν. Jam ἐναίρειν de rebus usurpari, pro *perdere*, docet locus in Odyss. T. 263. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. ubi *Eustathius* hoc verbum per ἀφανίζειν, αἰσχύνειν interpretatur. Vix tamen putaverim, hac emendatione opus esse. οἱ ἐναιρόμενοι Achivi sunt a Trojanis caesi, pro quibus Ajax, ne a Trojanis spoliarentur, propugnavit. Hoc autem fiebat potissimum scuto praetento. Jam lege Il. ρ. 132. Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας Ἑστήκει. Ad hunc locum respexit *Archias.* In *Sophocl.* Ajace 1269. Teucer conqueritur, quod Agamemnon beneficiorum, quae ab Ajace acceperit, plane sit immemor — οὗ σὺ πολλάκις Τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί. — Jam versu secundo alterum laudis argumentum est illustris pugna ad naves, ubi solus Ajax naves ab Hectoris impetu defendebat. Conf. Il. XV. 415. sqq. Rem tragico spiritu persequitur *Sophocles* in Aj. v. 1273. sqq. — Pro ὑπέρμαχον Vat. Cod. ὑπέρμαχος; versu sq. autem αἰὲν (cum Plan.) et ἄρην. *Suidas*, qui hoc distichon excitavit v. ἐναίρειν T. I. p. 740. αἰὲν quoque legit. Nihil hac vocula in hoc contextu languidius; nec fieri posse puto, ut herois, qui hoc carmine celebratur, nomen in decem versibus ne semel quidem ponatur. Probanda igitur *Brunckii* lectio, cujus fontem, ut multis aliis in locis, hic quoque indicare neglexit.— Ceterum ἄρην, quod membranae Vat. offerunt, non respuendum. Vide *Maittaire* de Dial. p. 361. C. — V. 3. ὤσεν. Vat. Cod. — Laudat h. v. *Suidas* in χερμαδίῳ T. III. p. 664. — V. 5. προβλής. προβλῆτι. τόπῳ προβεβλημένῳ καὶ προνενευκότι εἰς τὴν θάλασσαν. *Etym. M.* Ducta fortasse comparatio ex Il. ο. 618. ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠύτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. Conf. *Virgil.* Aen. X. 693. *Sophocl.* in Aj. 1212. καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου Δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων θούριος Αἴας. — V. 6. ἱδρυθείς. Vat. Cod. — λαίλαπι.

Tempeſtatibus ſimiles pugnae. Multa hujus generis ex vett. collegit *Klotz.* ad Tyrt. IV. 8. — ¶. 97.] V. 7. De hac ὅπλων κρίσει, in qua Ajax Ulyſſi, fortior verſutiori, cedebat, veterum loca collegimus ad *Tzetzae* Poſthomer. v. 481. ſqq. — V. 9. τάδ' ἤμπλακεν. Peccavit quidem, ſed fato jubente peccavit. ἄμπλακεν. Vat. Cod. Idem mox σὺ σῇ pro vulgato τεῇ. Nemo dignus erat, qui de tali viro referret victoriam; hinc factum, ut ſe ipſe occideret.

XIX. Anth. Plan. p. 350. St. 489. W. In annulum ex jaſpide viridiſſimo, cui boves inſculpti. In Vat. Cod. p. 479. τὴν ἴασπιν legitur. χλοηκομέειν. quaſi herbam paſcentibus ſubjiciens. Conf. Ep. Platonis XVII.

XX. Cod. Vat. p. 371. Ἀρχίου νεωτέρου. Edidit *Jenſius* nr. 108. *Reiske* p. 157. nr. 759. — V. 1. membranae Κωρυκίου. *Reiske* Κωρύκου emendavit. Nam Corycum eſſe nomen urbis in Cilicia; Corycium eſſe promontorium et antrum urbi vicinum. Poſſe quoque Κωρυκίαν, πόλιν ſc. legi. Priorem hanc conjecturam metri lex reſpuit; nam in Κωρύκου media corripitur. Optima eſt *Br.* lectio Κωρυκίων, *Coryciorum urbem.* Vide *Steph. Byz.* p. 499. ed. Berk. — V. 2. Ad ὁσίῃ in marg. ſcribitur νῦν τῇ θυσίᾳ. Quam gloſſam *Reiskius* ex conjectura in textu poſuit. *Suidas:* Ὁσίαν. κηδείαν. τὴν ἐπὶ νεκροῖς τιμήν. — λιτῇ ὁσίῃ eſt igitur *honor modicus, parvum munusculum* deo ab homine, ut ſuſpicari licet, paupere allatum.

XXI. Cod. Vat. p. 413. Ἀρχίου Μιτυληναίου. Planud. p. 30. St. 46. W. *Stobaei* Floril. T. IX. p. 99. Gesn. 59. Grot. In corvum a ſcorpione, quem rapturus erat, percuſſum. — V. 1. μελαίντερος Gesn. „μελάμπτερος. Sic „ap. *Stobaeum* legitur in Florilegio *Grotii.* Perperam „Planudea μελάντερος. Vat. Cod. μελάντερον. unde genui„nam lectionem eſſe credo μέλαν πτερόν. numeri enallage „νωμῶν τὰ μέλανα πτερὰ ἐν αἰθέρι." *Brunck.* In μελάμπτερος

inciderat etiam *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Musgrav.* ad Euripid. Alcest. 846. — Pro νωμῶν Ald. pr. et Junt. νομῶν. *Soter* in Epigr. quae ex Planudea excerpta dedit ao. 1525. ναίων, procul dubio ex conjectura. — V. 2. εἶδε. *Steph.* male. Aldinae omnes εἶδε legunt. — V. 3. μάρψας. Ed. Fl. Ald. pr. et Junt. μάρψων ex Lect. Ald. pr. in contextum venit. Et sic Vat. Cod. Conatus indicatur, non factum. — V. 4. ἐν κέντρῳ. vitiose Vat. — V. 5. ζωᾶς μέν. Idem. — ἴδ' ὅσσον. Plan. et Vat. C. — Inepta lectio, cui nihil respondet in altero enuntiationis membro. Quare *Br.* leni mutatione – nam ex Codd. profectam esse emendationem dubito – ὡς ὂν scripsit. Eandem conjecturam in *Jos. Scaligeri* schedis reperio.

XXII. Cod. Vat. p. 316. Ἀρχίου Μιτυληναίου. Planud. p. 220. St. 321. W. Nymphae Marsyam in pinu suspensum lugent, quod dulcem tibiae cantum, quo ipsas olim delectaverit, non amplius auditurae sint. Frustra Interpretes in hoc carmine ironiam quaesiverunt. Quos falsa, quam de Marsya imbiberant, opinio fefellit. Non contemnendus ille musicus, quamvis nihil ad Apollinem. *Hygin.* Fab. CLXV. *quas* (fistulas) *Marsyas, Oeagri filius* (*Hyagnis fil.* corrigit *Seldenus* ad Epoch. Gr. p. 1496. Si quid mutandum, *Olympi* potius scripserim.) *pastor, unus ex Satyris invenit; quibus assidue commeletando, sonum in dies suaviorem faciebat.* De Marsya vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XV. — V. 1. αἰωρῇ. Marsyae pellis Celaenis in acropoli monstrabatur suspensa, ubi Marsyae fluvii fontes. *Herodot.* L. VII. 26. p. 523. 99. ἐν τῇ καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς (ἐν τῇ πόλει omittendum judicat *Valcken.*) ἀνακρέμαται. Conf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII. 21. et *Zeunium* ad Xenoph. Ἀ. Κ. L. I. 2. 8. p. 11. Locis, quos hi attulerunt, adde *Agathiam* L. IV. p. 128. ed. Vulc. ἀποδαρὲν αὐτῷ τὸ δέρμα καὶ ἐπὶ δένδρου ᾐωρημένον. Anthol. Lat. T. I. p. 100. Ep. CXXXVIII. *Aërio victus dependet Marsya ramo, Nativusque probat pectora*

tensa rubor. — V. 1. θήρειον l. δέμας. Vat. Cod. — θήρειον δέμας. Satyri enim θῆρες. — V. 3. αἰώρῃ. Vat. Cod. — ἀνάρσιον ἔριν. gravem et fatalem. Vide *Eustath.* ad Il. p. 1489. 33. *Ruhnken.* ad Tim. p. 30. — V. 4. Κελαινήτην. Vat. Cod. — πρῶνα. Rupem illam procul dubio, ubi *Nymphas Marsyae amore retentas considere* poëtae dixerant, tradente *Curtio* L. III. 1. 2. — V. 6. τὰς πάρος et in fine πευσόμενον. Vat. Cod.

¶. 98.] *XXIII.* Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 84. St. 124. W. Historia de merula simul cum turdis in laqueos incidente, sed liberata. Expressum ex Ep. *Antip. Sid.* LXII. ubi vide not. — V. 1. „In Planudea legitur αὐ„ταῖς, quod nihil significat, et depravatum videtur ex „διτταῖς, unde δισσαῖς scripsi." *Br.* αὐταῖς etiam membr. Vat. Vix vera *Brunckii* emendatio. In talibus enim αὐταῖς idem est, quod ἅμα, nisi plane abundare dixeris. *Homer.* Il. ι. 194. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. *Xenoph.* Κ. Π. L. II. p. 46. ὁ δὲ νεανίας ἐκεῖνος εἵπετο τῷ λοχαγῷ αὐτῷ σὺν τῷ θώρακι. *Athen.* L. XIII. p. 575. E. καταλιπὼν ἔν τινι τόπῳ αὐτῷ ἅρματι τὸν ἁρματηλάτην. Plane abundat αὐταῖς ap. *Theocrit.* Eid. VII. 70. αὐταῖσι κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. — V. 2. νεφέλης. λίνου νεφοειδέι κόλπῳ dixit *Paul. Silent.* Ep. LXXII. νεφέλαι et νέφεα, retia tenuissima. Vide *Huetium* p. 10. — V. 3. θώμιξ. Vat. Cod. — θώμιγξ. λεπτὸν σχοινίον. θώμιγγες, δεσμοί. ὁρμιαί. σχοινία. χορδαί. σπαρτία. κανάβινα. *Hesych.* Primitus retis limbum designasse, suspicatur *Arnaldus* in Lect. gr. p. 185. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 359. *Scaligerum* ad Festum v. *Thomices.* — V. 4. αὖ μεθῆκε. Vat. Cod. αὖθι μεθῆκε. Plan. — V. 5. ἱερόν. Vat. — ἔτυμον Vat. et vett. edd. omnes. ἐτύμως Steph. — In fine vers. πολλή. Vat. Cod. — *Antipater* l. c. ἣν ἄρ' ἀοιδὰν Φειδὼ κὴν παγαῖς, ξεῖνε, λινοστασίαις. — πτηνῶν. Vulgo.

XXIV. Cod. Vat. p. 361. Ἀρχίου Μιτυλην. Planud. p. 45. St. 65. W. Equi ſortem poëta conqueritur, qui, poſt multas victorias ex gymnicis certaminibus reportatas, molam agere cogebatur. — V. 1. ἀελλοπόδων. Ex *Simonid.* ap. Ariſtot. Rh. L. III. 2. χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων. Similia collegit *Bochartus* in Hieroz. II. c. IX. p. 161. — Αἰετός. a pedum pernicitate. *Oppian.* Κυν. L. I. 280. de equis Hispaniae: κείνοισιν τάχα μοῦνος ἐναντίον ἰσοφαρίζοι Αἰετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύνων γυάλοισιν. De nominibus equorum vide T. I. P. I. p. 405. — V. 2. κῶλα. Equorum itaque in certaminibus pedes taeniis ornabantur Vide *Brodaeum.* — V. 4. πτανοῖς. Harpyiae, equi, ap. *Heſiod.* Theog. 268. αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται Ὠκείῃς πτερύγεσσι. *Apollon. Rhod.* L. IV. 220. Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν Ἠέλιος πνοιῇσιν εἰδομένους ἀνέμοιο. Hujus et ſimilium comparationum fons eſt in *Homer.* Il. XVI. 149. XIX. 415. — V. 5. νεμέῃ. vitioſe Vat. Cod. — V. 7. δειρῇ et χαλινὸν Cod. Vat. — κλοιῷ. Loco freni nunc ligneo collari inſtructus ſum. κλοιὸν (vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII.) itaque hujusmodi equi in cervicibus gerebant, unde lora, ni fallor, alligabantur. — V. 8. Vulgo ἐλᾷ et ὀκρυόεντι. Vat. Cod. ἐλαΐ, quod eodem redit. ἀλεῖ *Caſaubonus* emendavit in not. mſt. et *Jo. Pierſon.* ad Moer. p. 18. ὄνοι ἀλοῦντες ſunt ap. *Aelian.* in H. A. XII. 34. *Plutarch.* T. II. p. 157. τῆς ξένης ἤκουον ᾀδούσης πρὸς τὴν μύλην, ἐν Λέσβῳ γενόμενος· ἄλει, μύλα, ἄλει. Huc facit *Aeſopi* Fab. CXCIII. γέρων ἵππος ἐπράθη πρὸς τὸ ἀλήθειν· ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μύλωνι στενάζων εἶπεν· Ἐκ ποίων δρόμων ἐς οἵους καμπτῆρας ἦλθον. Haec pro recepta lectione afferri poſſunt. Non tamen valde offendor vulgata ἐλᾷ. Proprie quidem lapis molaris ἐλαύνεται, quo facto fruges ἀλήθονται. *franguntur.* Jam igitur poëtae licebat dicere: καρπὸν ἐλᾷ λίθῳ, pro λίθον ἐλαύνων τὸν καρπὸν ἀλεῖ. Sic ſolent poëtae. — V. 9. ἴσαν. Vat. — Elegia in Maecen. v. 69. *Impiger Alcide,*

multo defuncte labore, Sic memorant curas te posuisse tuas. Conf. *Ovidii* Heroid. IX. 81.

XXV. Hoc carmen, quod idem argumentum, sed longe brevius et elegantius, enarrat, in Planud. p. 48. St. 69. W. Λεόντεως inscribitur. In Vat. Cod. p. 361. auctoris nomen non additur; sed lemma est: Εἰς τὸ αὐτὸ ὁμοίως. Qua igitur commotus auctoritate *Brunckius* hoc carmen inter *Archiae* poëmata retulerit, non constat; sed conjecturam potius quam Codicis cujusdam auctoritatem secutus esse videtur. *Ilgen* Vir. cl. qui in Opusc. philol. T. II. optime de *Archiae* carminibus meruit, p. 73. *Archiae Antiocheno* illud tribuere malit; nisi potius pro Λεόντεως Λεοντίου, vel etiam Λεωνίδου corrigendum sit. Hoc enim poëta dignum, ejusque nomen cum *Leonis* nomine confundi; verisimile denique, ex hoc exemplari superius carmen expressum esse. Jam vero, *Archiam Leonidae* inprimis scrinia compilasse, ex multis exemplis patere. — V. 1. ὦ 'νερ, ὁ τὸ πρὶν Διος. Vulgo. Et sic in Vat. Cod. ubi τὸ lineae superscriptum. Nec hoc placet, nec *Brunckianum*. Loco vocabuli ὦνερ, quo facile carere possumus, equi nomen lectum fuisse probabile est. Longe sine dubio elegantior foret lectio sic:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος Αἰετὸς, ὁ πρὶν — —

Vix tamen putaverim, librarios tantopere a veritate aberrasse. Quare vide, an corrigi possit:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ἱερὸν ὁ πρὶν
δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίης παρ' ὕδωρ.

Junge ἱερὸν παρ' ὕδωρ. Vocabulum ἱερὸν primam syllabam modo producit, modo corripit. Recte autem et ex poëtarum consuetudine Castaliae aqua vocatur *sancta*. *Senec.* Oedip. 276. *Frondifera sanctae nemora Castaliae.* Idem 220. *Sancta fontis lympha Castalii stetit.* — V. 4. πτηνοῖς. Vat. et Plan. Non dubito, quin legendum sit:

ὁ πρὶν πτανοῖς ἶσα δραμὼν τ' ἀνέμοις.

Duplex eſt comparatio, altera alterâ gravior, cum equus primum aves, deinde etiam ventos currendo aequare dicatur. Sic plane *Heſiod.* in Theog. 268. quem locum ſupra laudavimus. — V. 6. *στεφάνων ὕβριν.* Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. membranis.

¶. 99.] *XXVI.* In Plan. p. 120. St. 173. W. hoc carmen cum alio in Medeam, quod *Br.* retulit inter Ep. *Leonidae Alex.* nr. XXXI., *Archiae* inſcribitur, ſed falſo. In Vat. Cod. p. 414. utrumque *Leonidae* eſt illius, et quidem *ἰσόψηφον*, quo luſuum genere ille oblectabatur. Error inde ortus, quod in Anthol. Conſtantini, unde Planudes ſuam excerpſit, *Archiae* Epigramma (nr. XXIII.) proximo loco praeceſſit. — Scriptum in hirundinem, quae in tabula Medeae imaginem exhibente nidum conſtruxerat. — V. 2. *γραπτῆς νουσοτροφεῖς πυκτίδι.* Vat. Cod. — *νεοσσοτροφεῖς.* Ald. pr. — *Suid.* *πυκτίον. τὸ βιβλίον. τὸ πινακίδιον.* Idem *πυκτίς.* tabula. *Joſ. Scaliger* tamen mallet *πυξίδι. πυξίδα. δίπτυχα. Heſych.* — V. 3. Sperasne, fore, ut, quae ne ſuis quidem liberis perpercerit, ea tuis pullis praeſtet fidem? — Idem argumentum, ſed diverſa ratione, tractavit *Philippus* Ep. LIII.

XXVII. Plan. p. 308. St. 448. W. *Ἀρχίου* nomen omiſſum in Ed. *Jani Laſcaris*, acceſſit in Ald. pr. unde in ſqq. edd. pervenit. — Monentur agri Nemeaei incolae, leone interfecto ne amplius timeant. Tum ad Herculem converſus poëta, eum, ut Junonis iram placare pergat, hortatur. — V. 1. *ταυροβόροιο.* Frequens ap. poëtas leonum epitheton. Conf. G. *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 195. — Quum Hercules, leonis quaerendi cauſa, in agrum Nemeaeum veniſſet, *οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος — Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.* Carmen inter *Theocrit.* XXV. 218. ſqq. — V. 4. *ἀγχόμενος.* Fauces leoni prae-

cludens Hercules passim in priscae artis monimentis occurrit. Auctor carminis modo laudati v. 266. ἦγχεν δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας Ἐξόπιθεν. — V. 5. Jam licet greges iterum in pascua educi. Comparanda similis imago regionis ab hostium incursionibus liberatae ap. *Theocrit.* XVI. 88 – 93. — V. 7. πάλιν. Haec non satis perspicua sunt. ῥινὸς potest esse scutum, quo nonnulli Herculem armaverunt. Vide not. ad Ep. *Theocriti* XIX. Sed pronum est de leonis exuviis cogitare, quibus thoracis loco utebatur. Tum sensus: Iterum atque iterum arma sume, (clavam, arcum, leonis pellem) novisque semper facinoribus editis Junonis novercae iram placare studeas. Hac enim arte *vagus Hercules Enisus arces attigit igneas*, ap. *Horat.* III. Carm. III. 9. 10.

XXVIII. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 264. St. 380. W. In picae loquacissimae mortem. — V. 1. 2. *Suidas* T. I. p. 231. in ἀντίφθογγον, ὅμοιον, hoc distichon proferens, legit ἡ πάρος ἀ. ἀποκλάγξασα, ut Vat. Cod. In idem incidit *Jos. Scal.* in not. mst. Hoc restituendum. Il. κ. 276. ἐρωδιοῦ — κλάγξαντος ἄκουσαν. Il. μ. 207. αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο. — Pica pastoribus, piscatoribus et lignariis respondens et quodammodo cum iis certans fingitur. Similiter *Theocr.* XVI. 94. ἀνίκα τέττιξ Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσι. — V. 3. „πολλάκι δὲ — sic codices, Florentina, et Suidae „princeps editio, apud quem integrum hoc distichon „legitur v. κερτόμιος. (T. II. p. 302.) ubi male pro „κρέξασα legitur κράξασα. Nescio an non melius scribe„retur: οἷά τις ἀχὼ κέρτομος." *Br.* — V. 3 – 6. *Suidas* iterum laudat v. ἀντῳδὸν T. I. p. 232. et v. 5. 6. in ἀγλωττία T. I. p. 31. Si quid mutandum sit, malim equidem:

πολλάκι δὲ κρέξασα, πολύθροος οἷά τις ἀχὼ,
κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν.

quae epithetorum structura poëtarum consuetudini et

elegantiae accommodatissima. Vulgo πολλάκι δὴ legitur. In Vat. Cod. ἀντ' ᾠδοῖς. — V. 5. *Suidas* neglecto dorismo μιμητὴν ζῆλον ἀνημμένη. — μιμητὴς ζᾶλος, illud voces cum hominum tum bestiarum imitandi studium. *Ovid.* II. Amor. VI. 1. *Psittacus Eois imitatrix ales ab Indis.* et 23. *Non fuit in terris vocum simulantior ales, Reddebas blaeso tam bene verba sono.* *Statius* II. Sylv. IV. 2. *Humanae solers imitator, psittace, linguae – affatus etiam meditataque verba Reddideras: at nunc aeterna silentia Lethes Ille canorus habes.*

XXIX. Cod. Vat. p. 238. Planud. p. 265. St. 382. W. In cicadam a formicis confectam. In prioribus duobus distichis color ductus ex Ep. *Meleagri* CXI. et *Mnasalc.* Ep. X. — V. 1. χλοεροῖς. Vulgo. — πεύκης. Vat. Cod. a pr. man. — ¶. 100.] V. 3. 4. excitat *Suid.* v. ἶξὸν T. II. p. 120. qui ἀχέτα legit, ut est in Ed. Flor. et Aldin. omnibus. ἠχέτα Steph. dedit ex Ascens. — V. 4. τερπνότερον. Vat. Cod. *Suidas* et Plan. Nec temere spernenda haec lectio. Neutrum τερπνότερον ad totam enuntiationem referendum est: τοῦτο τὸ κρέκειν μολπὰν οἰονόμοις τερπνότερον χέλυος. Similis est generis enallage ap. *Aristoph.* in Acharn. 1115. πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν ἢ κίχλαι. — V. 6. *Suidas* v. ἀπροϊδὴς T. I. p. 304. — ἀμφ' ἐκάλυψε. Cod. Vat. — V. 7. 8. *Suidas* in Μαιονίδας T. II. p. 512. Cicadam, voce musica pollentem, cum summo poëtarum comparat. συγγνωστόν. Non tam indigne hoc fatum ferendum est. — κοίρανος ὕμνων. *Antipater Thess.* Ep. XXIV. ὕμνων σκᾶπτρον Ὅμηρος ἔχει. *Hermesianax* El. v. 28. ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσοπόλων. *Propert.* I. El. VII. 3. *Atque ita sim felix, primo contendis Homero.* — Fabula de Homeri morte satis nota. Vide ad *Alc. Messen.* Ep. VII. — V. 8. ἔθανεν. Vulgo et in Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 238. sq. Bis *Kusterus* exhibuit ad *Suidam* T. III. p. 230. et p. 459. *Reiskius* Anth.

p. 76. nr. 574. Lemma in Cod.: Ἀρχίου εἰς δελφῖνα ἐκβρασθέντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῳ. — Imitatus eſt auctor Ep. *Anytes* XII. — V. 1. ἅλμας ex correctione legit Vat. Cod. — Mox *Kuſteri* et apogr. Lipſ. vitioſam lectionem ποιήσεις optime emendavit *Reisk.* πτοιήσεις, quod nunc ipſae membranae confirmant. *Erycius* Ep. VII. κύνες ἀνεγέρμονες ἐπτοίασαν θῆρα μέγαν. Interpretationis loco eſt *Oppianus* Hal. V. 433. οἱ δ' ἔκτοσθεν ἐπαΐσσοντες ὁμαρτῇ Δελφῖνες φοβέουσι. — V. 3. „οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοις. „Sic recte Reiskius. Scriptum in Cod.: οὐδὲ πολυτρήτοις. „Oppian. ἁλ. ε. 455. de delphino: καὶ κελαδεινῇ Τερπό„μενος σύριγγι λιλαίετο πώεσιν αὐτοῖς Μίσγεσθαι. Plinius: „*Delphinus non homini tantum amicum animal, verum et* „*muſicae arti; mulcetur ſymphoniae cantu et praecipue* „*hydrauli ſono.*" *Br.* Vide, quae notavimus ad *Arionis* Hymnum, Vol. I. P. I. p. 179. ſq. — V. 4. ἀναῤῥίψαις. Vat. Cod. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in πρῆνες T. III. p. 171. ſic: ἢ Γάργαρον ἶσον πρηῶνι Μαλείης, ᾧ ἐκυκήθη κῦμα πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους. Sic pentameter legitur in Cod. Vat. Initio hexametri autem idem legit εἰ, quod in ἢ mutandum, ut *Kuſterus* loco priore edidit. ἶσον πρηῶνι. *Lucian.* T. III. p. 254. καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. — V. 6. „Scriptum in Cod. κῦμμα „πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους. quod manifeſto corru„ptum. Emendabat Salmaſius πολυψήφους ὦσέ σ' ἐπὶ ψαμά„θους. Quum non mala eſſet Toupii lectio, ab ea disce„dere nolui. Plurimis tamen modis emendatio tentari „poterat, et quod mihi optimum videtur proponam: „πολυψάμμους σ' ὦσεν ἐπ' αἰγιαλούς. Conf. Anytes Ep. XII. „ex quo hoc expreſſum." *Br.* *Reiskius* dedit πολυψάλμου σ' ὦσεν ἐ. ψαμάθου. quod ſecundum ipſum auctorem *litus planctuoſum* ſignificat. *Toupius* πολυξάντους ſcripſit, *litus a maris fluctibus verberatum*, ex *Qu. Maecii* Ep. VIII. ἁλιξάντοισι χοιράσι. At hoc epitheton, quod rupibus egregie convenit, quas unda verberando excavat et tantum

non lacerat, arenae litoris minus accommodatum videtur. Certe in tanta rei incertitudine tam incerta conjectura admittenda non erat. — V. 7. 8. laudatur a *Suida* in Τηθὺς T. III. p. 459. ubi, haud aliter ac in Cod. Vat. ἀφρηστὰ habetur. ἄφρηστα apogr. Lipſ. quod *Reisk.* pro ἄφραστα, i. e. ἀφράστως, poſitum autumans, *Toupium* induxit, ut ἄφραστα ſcriberet idque cum πέρατα jungeret: *usque ad fines incognitos oceani.* His ſomniis longe exquiſitiorem eſſe lectionem Codicis, ſerius intellexit cl. editor, cujus haec ſunt: „Non eſt autem, „quod ridicule ſomniabat Kuſterus, vox compoſita „ἀφρηστὴς, ab ἀφρὸς et ἔδω: ſed nomen verbale ab ἀφρέω, „ut ὀρχηστὴς ab ὀρχέω; et ſicut hoc non ſignificat *coleos* „*edentem*, ita nec illud *ſpumam edentem.* Spuma maris „non veſcuntur delphini, ſed minoribus piſcibus, quos „praedantur: at laſcivientes aquam ſpargunt et ſpu„mam excitant. Poſt ἀείρων delendum comma et ponen„dum poſt νώτοις.“ In ed. Lipſ. hujus loci lectio et interpunctio ad *Br.* mentem emendata eſt. — Pro Νηρηίδας Cod. Vat. Νιρηΐδας. Delphini ἀθύρματα Nereïdum vocantur ap. *Arion.* in Hymn. v. 9. Thetis coerula *piſce frenato vecta* nota ex *Tibull.* L. I. El. V. 46. ubi vide ill *Heynium.* *Moſchi* Europa v. 114. Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο. Conf. elegantem *Lenzii* commentarium ad *Catulli* Epithal. v. 14. p. 95.

XXXI. Cod. Vat. Ἀρχίου Μιτυλ. In Plan. p. 16. St. 27. W. gentile non additur. Laudat poëta morem Thracum infantes recens natos lugendi, defunctos contra felices praedicandi. Facit huc inprimis *Herodot.* L. V. 4. p. 374. τὸν μὲν γινόμενον περιϊζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ, ἐπείτε ἐγένετο, ἀναπλῆσαι κακὰ, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήϊα πάντα πάθεα· τὸν δ' ἀπογενόμενον παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαλλαχθείς ἐστι ἐν πάσῃ εὐδαιμονίῃ. Ad quem

locum docta notavit *Valckenarius*. In hanc ſententiam *Plutarch*. T. II. p. 107. C. τοιούτου δὲ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ὄντος, πῶς οὐκ εὐδαιμονίζειν μᾶλλον προσήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας ἢ κατοικτείρειν τε καὶ θρηνεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ δρῶσι δι' ἀμαθίαν. Verſus *Euripidis* ex Creſphonte, in quibus eandem ſententiam perſequitur, latinos fecit *Cicero* in Tuſc. Qu. I. 48. *Nam nos decebat coetus celebrantes domum Lugere, ubi eſſet aliquis in lucem editus, Humanae vitae varia reputantes mala: At qui labores morte finiſſet graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exſequi.* Ex his fontibus *Archias* Epigramma ſuum derivavit. — V. 4. Μόρος. idem qui Θάνατος. Hic μάρπτει mortales – *omnibus obſcuras injicit illa manus.* — V. 6. φθίμενος Vat. Cod. a pr. man.

XXXII. Cod. Vat. p. 224. Ἀρχίου Μακεδόνος. Plan. p. 239. St. 346. W. In Hectoris cippum. — V. 3. πατὴρ μὲν Πρ. Vat. Cod. — V. 4. ὦ ξέν' vulgo. Sed omnes edd. vett. praeter Aſcenſ. ξεῖν' legunt.

¶. 101.] *XXXIII.* Cod. Vat. p. 247. ſq. Ἀρχίου Βυζαντ. Plan. p. 257. St. 371. W. Naufragus conqueritur, quod, cum in litore maris ſepultus ſit, ne defunctus quidem quiete fruatur, maris ſibi infeſti nunquam non exaudiens ſtrepitum. In ſimili argumento verſatur *Antip. Theſſ.* Ep. LXIX. et *Poſidipp.* Ep. XIX. — V. 2. ἄγρυπνοι ἠϊόνες, litora, in quibus primum inhumatus jacuerat, dulcis illius ſomni, qui humatis contingit, expers. At etiamnum, poſtquam ſepulturam nactus eſt, in eadem ſibi conditione videtur, qua tum fuerat. Sic haec explicanda videntur; quamvis fateor, vel ſic aliquid difficultatis ſupereſſe. Fortaſſe pro ἠϊόνων aliud quid olim lectum fuit. Quanto expeditior eſſet ſenſus, ſi legeretur:

ἀγρύπνου λήσομαι Ἰονίου.

Ne defunctus quidem maris obliviſcar, quo perii, cujus nimirum ſtrepitus usque aures meas implet. Sic *Antipa-*

ter Theff. l. c. καὶ νέκυν ἀπρήϋντος ἀνιήσει με θάλασσα. Quod hic ἀπρήϋντον mare appellat, illi eft ἄγρυπνον. — Ἰονίου, πόντου fcil., ut ap. *Theaet. Schol.* Ep. II. ἄτρομος Ἰονίου τέρμα θαλασσοπόρει. *Diodor.* Ep. XVI. ἔῤῥοις, Ἰονίοιο πολυπτοίητε θάλασσα. — V. 3. Vulgo ποτὶ χοιράσιν. ut in Ep. *Qu. Maecii* VIII. Noftrum eft in Vat. Cod. δειράδες. οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν. *Suid.* Etiam de rupibus prope mare. *Eurip.* Iph. T. 1090. παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας. et 1240. ἀπὸ δειράδος ἐναλίας. *Antipater* l. c. ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι. — V. 4. ξείνου. Vat. Cod. — V. 5. Junge αἰὼ καὶ ἐν νεκύεσσι. — V. 6. δοῦπον ἐπερχόμενον. Vulgo. Longe gravior eft Vat. lectio. — V. 7. με κατ᾽ ἔναυσεν. Vat. Cod. Ne mors quidem me liberavit a moleftiis. — V. 8. θανὼν τε λείῃ. Sic membranae Vat. unde *Brunckius* emendavit τελέῃ.

XXXIV. Cod. Vat. p. 217. fq. cujus auctoritate *Archiae* tribuitur. Nam in Plan. p. 284 b. St. 420. W. fine auctoris nomine proftat. Expreffum eft hoc carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. LIX. ubi vide not. — V. 3. laudat *Suid.* in καμόντων T. II. p. 236. εἴδωλα καμόντων dixit *Homer.* Od. λ. 475.

Ex Tom. II. p. 528.] *XXXV.* Hoc carmen, quod in Vat. Cod. p. 226. et in Plan. p. 239. St. 347. W. auctoris nomine caret, tanquam incognitum dignumque, quod Anthologiae infereretur, ex Cod. Mfc. in quo *Archiae* tribuitur, *Barnefio* prolatum eft ad Il. ω. 729. — Trojam poëta ait cum Hectore, Pellam cum Alexandro concidiffe. Urbes et terras igitur virorum gloria, non viros patria fua celebrari. — V. 1. Τροίη. Vat. — χεῖρας ἀντ. Non amplius Danaorum impetum fuftinuit. — V. 3. σὺν ἀπώλετο. Vat. Cod.

TUL-

TULLII LAUREAE EPIGRAMMATA.

¶. 102.] *I.* Cod. Vat. p. 572. Duo priora hujus carminis diſticha *Reiskius* protulit in Notit. Poët. p. 226. ſq. Poëta, cum Polemo puer, quem in deliciis habebat, ſe in iter daret, vota ad Apollinem fecerat, ſi puer rediiſſet ſalvus. Ille barbatus rediit; quare ſe voti damnatum eſſe negat ille. In eodem argumento verſatur *Flaccus* Ep. II. et *Strato* Ep. XII. XIII. Ex his carminibus *Br.* ſcribendum cenſet v. 1. ἀνῆλθεν. v. 3. ῥέζειν. v. 6. ἦλθεν ἔχων. De re perfecta enim ſermonem eſſe: ἦλθε δὲ σὺν πώγωνι. Aliter temporum rationem non conſtare. — V. 1. *Reisk.* χαρτόσυνος. In verſu minore lacuna eſt in Cod. Vat. οιοσα κοίρανε πεμπόμενος (ſic). Hanc inepte explevit, qui Buherianum Cod. ſcripſit: οἷος ἀφ' ἡμείων κ. In Gaulmini apogr. margine οἷος ἀπόλλω σοι κ. *Brunckius Salmaſii* conjecturam recepit. *Reiskius* legit: οἷος ἀπῆρε, νεῶν κοίρανε. Quae omnia valde jejuna ſunt. Felicius res ſucceſſit *Schneidero*, qui in ſchedis ſic corrigit:

Εἴ μοι χαρτὸς ἐμὸς Πολέμων καὶ σῶος ἀνέλθοι,
οἷος ἔην, Δήλου κοίρανε, πεμπόμενος,
ῥέξειν, οὐκ ἀπόφημι, τὸν ὀρθροβόην ἐπὶ βωμοῖς
ὄρνιν, ὑπ' (malim ἐν) εὐχωλαῖς ὡμολόγησα, τεοῖς.

— V. 5. ἢ ante πλέον in Cod. omittitur. Supplevit *Reisk.* in apogr. ſui margine. — V. 7. 8. In apogr. Lipſ. hoc diſtichon hoc loco omiſſum, inſertum eſt Epigrammati *Scythini* I. (poſt verſum ſecundum), quod in membranis in eadem pagina legitur. *Klotzius*, qui *Scythini* carmen edidit ad *Tyrtaeum* p. 79. non intellexit, quam alienum hoc diſtichon ab illo carmine eſſet. In Vat. Cod. τὴν θυσίην πρὸς σὲ legitur, quod recte emendatum eſt in marg. apogr. Gaulmini. *Klotzius* prorſus inepte: πρὸς θεὸν εὐξάμενος.

II. In Plan. p. 247. St. 358. W. Στατυλλίου inscribitur. Cujus erroris causa praeclare patet ex Vat. Cod. p. 250. ubi legitur: Τατυλλίου Λαυρέα. De piscatore, qui, cum tempestate in undis periisset, paulo post manibus abrosis in litore inventus est. — V. 1. ἀλίτρυτος. De hominibus passim. ἀλιτρύτοιο γέροντος *Theocr.* Eid. I. 45. H. I. de cymba, fluctibus multum quassata. Notanda vox κύμβη, hac significatione rarius obvia. *Athen.* L. XI. p. 482. E. ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησίν· Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; ubi vide *Brunck.* et *Intpp. Hesych.* in κύμβη, νεὼς εἶδος. — V. 3. ἐκ abest a Cod. Vat. — κατ' ἔδυσε. Vat. — V. 4. Idem mare eundem mane ejecit in litus. — κροκάλην vulgo. Accentum mutavit *Br.* ut hoc vocabulum adjectivi vim indueret, de quo jam *Huetius* p. 23. cogitavit, cui primo ἠϊόνος arridebat.

¶. 103.] *III.* Cod. Vat. p. 210. Plan. p. 279. St. 404. W. Sappho loquitur. Tumulum ab hominibus sibi exstructum brevi deletum iri; mortalia enim opera diu durare non posse; sed carmina, quae ab ipsis Musis accepisset muneri, nomen suum ad omnem posteritatem propagatura esse. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in ληθεδὼν T. II. p. 438. — V. 5. Μουσάων αἰτήσῃς χ. Vulgo. *Stephanus*, ut metro succurreret, Μουσέων scripsit. Nostrum est in membranis. Quod si pretium mihi ex honore, a Musis mihi habito, statueris, facile intelliges, me Orci tenebras effugisse. — ἐννεάδι. Ex hoc uno loco, ni fallor, constat, Sapphus carmina lyrica in novem libros descripta fuisse. Octavum τῶν μελῶν librum laudat *Photius* in Bibl. Cod. CLXI. p. 176. Ceterum color idem, qui in Epigrammate in Herodotum ἀδεσπ. DXXXII. Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἑκάστη Ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν. — V. 7. ἀΐδα σκότος. Vulgo. Similia passim poëtae de gloria, praestantissimo laborum suorum praemio. *Ovid.* I. Amor. XV. 7. *Mortale est quod quaeris*

opus: mihi fama perennis Quaeritur, in toto semper ut orbe canar. Vel illuſtriſſima monimenta *Concutiet, ſternetque dies, quoque altius exſtet Quodque opus, hoc illud carpet edetque magis. Carmina ſola carent fato, mortemque repellunt; Carminibus vives ſemper, Homere, tuis.* Anthol. Lat. III. p. 448. *Martialis* L. X. Ep. 2. *At chartis nec furta nocent, nec ſecula praeſunt, Solaque non norunt haec monumenta mori.*

SCYTHINI TEII EPIGRAMMATA.

¶. 104.] *I.* Cod. Vat. p. 572. Σκυθίνου. Ex apogr. Lipſ. edidit *Klotz.* ad *Tyrtaeum* p. 79. Quum ad poëtam veniſſet puer pulcherrimus et venuſtiſſimus, ille ſibi graviſſimos ex amoris, quo ſe correptum ſentit, flamma cruciatus auguratur. — V. 1. ἦλθέν μοι. Vat. — Pro Ἤλισσος *Br.* in not. ad *Apollon. Rhod.* I. 215. p. 14. Ἰλισσὸς legendum ſuſpicatur; nomen pueri ductum de nomine amnis in Attica celeberrimi. Hoc ipſum *Reiskius* monuit in apogr. ſui margine. — V. 3. Sedecim annos natus, quae aetas ad amores pueriles accommodatiſſima. *Strato* Ep. IV. ἑξεπικαιδέκατον δὲ θεῶν ἔτος. — V. 4. πάσας καὶ μ. Vat. Cod. et *Klotz.* — V. 5. Haec omnia poëta ἐν ἤθει proferre videri debet. Laudat vocem mellitam; labia ad oſculandum veluti formata, et ἄμεμπτόν τι πρὸς τὸ ἔνδον λαβεῖν. His verbis lucem affundit *Stratonis* Ep. XCVII. — Ex verbis καὶ πρὸς ἀναγνῶναι ſuſpiceris, Iliſſum puerum Scythino magiſtro fuiſſe traditum, qui eum legere et recitare doceret. Quam ſaepe Grammatici opportunitate ipſis oblata ad flagitia abuſi ſint, plures veterum dicunt. Conf. *Straton.* Ep. XXIX. — V. 7. Formulam τί πάθω; et τί γὰρ πάθω; illuſtravit *Valcken.* ad Phoeniſſ. p. 335. *Brunck.* ad Ariſt. Lyſiſtr. 884. —

Quae ſequuntur, φασὶν γὰρ ὁρῶν μόνον, ad puerum referenda videntur: dicunt enim, eum amantibus nihil niſi adſpectum concedere, eum amantes nonniſi intueri. Fortaſſe tamen aliquid latet. — V. 8. χειρομαχῶν. Satis facete rem turpem et flagitioſam expreſſit.

II. Cod. Vat. p. 604. Nemo, quod ſciam, ante *Br.* edidit. — Comparandus *Ovid.* III. Amor. VII. 65. *Noſtra tamen jacuere velut praemortua membra Turpiter, heſterna languidiora roſa. Quae nunc ecce rigent intempeſtiva valentque, Nunc opus expoſcunt militiamque ſuam. Quin iſtac pudibunda jaces, pars peſſima noſtri?* Luſus in Priap. LXXXIII. *Silente nocte candidus mibi puer Tepente cum jaceret abditus ſinu, Venus fuit quieta, nec viriliter Iners ſenile penis extulit caput. Strato* Ep. LVIII. Νῦν ὀρθὴ, κατάρατε, καὶ εὔτονος, ἡνίκα μηδέν· Ἡνίκα δ' ἦν ἐχθὲς, οὐδὲν ὅλως ἀνέπνεις. — V. 2. ἐντέτασ' αἰδὼς ἄν. Vat. Cod. In apogr. Lipſ. ἐντέτασαι δ' ὡς ἐάν. — V. 3. μοι abeſt a Cod. — V. 4. Malim ἃ ἤθελον. — V. 5. 6. In apogr. Lipſ. hoc diſtichon a ſuperioribus ſejunctum eſt. In eodem vitioſe: ἔλεος χ. ἀπ' ἡμετέρης.

POMPEJI JUNIORIS EPIGRAMMATA.

¶. 105.] *I.* Cod. Vat. p. 362. Πομπηΐου, οἱ δὲ Μάρκου νεωτέρου. Eandem inſcriptionem habet Plan. p. 99. St. 146. W. De Mycenis, temporis vetuſtate dirutis et everſis. Ipſa urbs loquitur. Quantum olim valuerit, Trojae ruinas indicare et Homeri teſtimonium. Conf. *Alphei* Ep. VIII. *Munatii* Ep. T. II. p. 240. — V. 2. ἀμαυροτέρη σκ. rupe nuda obſcurior et ignotior. ἀμαυροῦν, imminuere, pulchritudine et ſplendore detracto, ap. *Simonid.* Ep. XV. — V. 3. ἧς ἐπάτησα τείχεα. Proprie de victore, qui pede ſuperbo dirutae urbis cineres et rui-

nas calcat. *Horat.* Epod. XVI. 11. *Barbarus heu cineres insistet victor, et Urbem Eques sonante verberabit ungula.* Omnino autem verbis πατεῖν et καταπατεῖν adhaesit contemnendi et despiciendi notio. *Hesych.* πατέουσι, καταφρονήσουσι. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 101. — V. 6. Μαιονίδης. Homeri, tanti praeconis, testimonium mihi sufficit. Vide *Wasse* ad *Thucyd.* L. II. p. 423. ed. Bip. qui hoc distichon, sed vitiose scriptum, laudat.

II. Cod. Vat. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis tumulum. — V. 1. τὸ καλὸν ἄνθ. Sic *Theocrit.* Eid. III. 3. ubi vide *Valcken.* — V. 2. laudat *Suidas* in λείρια T. II. p. 437. Mulier, cui praestantissima a Gratiis munera obtigerant, τῶν Χαρίτων λείρια δρέψασθαι dicitur. Similiter poëtae Musarum flores dicuntur decerpere; cujus generis nonnulla collegimus ad *Nossid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420. — V. 3. „δρόμον in omnibus libris „est. *Suidas* (in χρυσοχάλινον T. III. p. 694.) aut memo„ria lapsus, aut pravo deceptus Cod. habet φάος in χρυ„σοχάλινον, quam vocem inepte interpretatur λαμπρὸν, „τερπνόν. Versum vertit Kusterus: *non amplius aureum* „*adspicit lumen solis.* χρυσοχάλινος δρόμος est *cursus, qui* „*aureis equorum frenis regitur.* Epitheton hoc cum δρό„μον bene, cum φάος neutiquam conjungi potest." *Br.* Epitheton χρυσοχ. quod proprie ad ἡελίου pertinet, more poëtarum ad alterum substantivum translatum est. — V. 5. 6. profert *Suidas* in ζηλώματα T. II. p. 7. et in κνίσματα T. II. p. 335. Utroque loco *Kusterus* ποθούντων exhibuit. At in Ed. Mediol. et in Anthol. edd. omnibus ποθεύντων legitur. — μύστην λύχνον. nocturnae Veneris clandestinum testem. Sic *Meleager* Ep. CXIV. λύχνον, Κύπρι φίλη, μύστην σῶν θέτο παννυχίδων. Vide ad *Meleagri* Ep. LXXI. p. 87.

AELII GALLI EPIGRAMMATA.

¶. 106.] *I.* Vat. Cod. p. 95. τοῦ Αἰκαίου Γάλλου ἐπίγραμμα ἀδικώτατον. Edidit *Reiske* in Miscell. Lipſ. IX. p. 117. nr. 293. Hinc *Toup.* in Epiſt. crit. p. 79. — Meretrix loquitur, *quae pariter ſufficiat una tribus*, ut eſt ap. *Martial.* IX. 33. — V. 1. Apogr. Lipſ. εἰ τρισί. δυσὶ emendavit *Reiske.* ἢ *Schneiderus* in Peric. crit. p. 7. quod Cod. Vat. confirmat. — πρὸς ἓν τάχος. Cod. λέχος *Toup.* — *Brunckius* de hujus verſus lectione totiusque carminis ſenſu in hunc modum disputat: „In cod. ſcri„ptum ἢ τρισὶ, contra manifeſtum epigrammatis ſenſum. „Lyde haec tres ſubibat perſonas, quas tribus meretri„cibus, ſingulis ſingulas, partitus eſt Lucianus Ep. I. „Hic autem φιλυβριστὴς is eſt, quocum rem habebat „Lucianea Laïs, quae quaeſtum faciebat ἀπ' οὐρανίων. „Recte diſtinctus eſt in cod. tertius verſus. In primo „cl. Toupii emendationem recepi. In altero diſticho, „quod planum et perſpicuum eſt, fatebatur vir piae „memoriae, ſe nihil intelligere: divinarat tamen τρισὶ „librario deberi, qui ipſe nihil in hoc carmine viderat, „cujus hic eſt ſenſus, oratione ſin eleganti, ſaltem pu„dica expreſſus: Haec ego, quae duobus operam do, „habeo aliquid adhuc, quo tertium, ſi venerit, deti„neam. Tria enim haec praeſtare poſſum. Itaque ſi „feſtinans duobus comitatus acceſſeris, non ideo ſubſiſte: „tertio locus eſt. — τῷ μὲν — τῷ δὲ in ſecundo verſu δυσὶ „in primo adſtruunt.“ *Br.* — Priorum hujus carminis verborum mutatio nititur opinione de ſinceritate ſcripturae in verſ. 2. At haec in cod. paulo diſcrepat ab ea, quam *Br.* dedit:

τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ὑπὸ τῶι ὄπιθεν.

unde in apogr. Lipſ. τῷ δ' ὑπὸ τὸ ὄπιθεν. Schedae Tryllitſch. ὑπὲρ τῶν ὄπιθεν. *Brunckius* *Reiskii* emendationem

recepit; temere, ut mihi quidem videtur. Minima mutatione *Tyrwhitt.* in Not. ad *Toupii* Em. in Suid. T. IV. p. 426.

τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ὑπὸ, τῷ δ' ὄπιθεν.

Sic tres ſunt, quae Veneri operantur in una muliere. Primus eſt ὁ φιλυβριστὴς, qui partes ſuperiores petit, τὰ ὑπὲρ τὴν νηδὺν (quae ultra ventris limites ſunt poſita); alter legitimae Veneri litat, ὑπὸ τῆς νηδύος; tertius denique τὰ ὄπιθεν ſibi vindicavit. Hinc efficitur, ut vera ſit cod. lectio: ἡ τρισὶ λειτουργοῦσα. — Jam vero ſecundum diſtichon mihi non tam ſincere ſcriptum videtur, quam *Br.* Feſtinationis enim nulla cauſa; unde verba εἰ σπεύδεις in mendo cubare exiſtimo. Nec *Schneiderus* in lectione Codicis acquieſcebat, ſed legendum propoſuit in Per. crit. p. 8. εἰ σπεύδεις ἐθέλων, σὺν δυσὶ ἧκε τάχος. Sed ne ſic quidem difficultas tollitur. Paulo audaciorem proponam conjecturam, probabilitate tamen, ut mihi quidem videtur, non deſtitutam. Legam:

εἰ δ' ἀπιθεῖς, ἐλθὼν σὺν δυσὶ, δεῖγμα δέχου.

Quod ſi mihi denegas fidem, cum duobus aliis veni, ut, me vera praedicare, experimento edoctus intelligas. Quantillum interſit inter ειϲπευδειϲ et ειαπιθειϲ, inter ΜΗΚΑΤΕΧΟΥ et ΔΕΙΓΜΑΔΕΧΟΥ, ſponte apparet. Similis color ap. *Lucian.* T. III. p. 292. πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. — Voce δεῖγμα hoc ſenſu uſus eſt *Eurip.* Suppl. 354. λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων. Electra v. 1174. τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προσφθεγμάτων. Ut autem noſter dixit δεῖγμα δέχου, ſic idem Tragicus in Or. 245. τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου.

II. Anth. Plan. p. 307. St. 447. W. In Tantalum ſcypho inſculptum, quem, cum vinum ſcypho infuſum nunquam usque ad ejus labia aſcenderet, ad perpetuam ſitim damnatum eſſe poëta ait. Hoc igitur ſymbolo ſilentium mortalibus commendari docet. Noti verſus

Ovidiani II. Amor. II. 43. *Quaerit aquas in aquis et poma fugacia captat Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.*

MYRINI EPIGRAMMATA.

¶. 107.] *I.* Cod. Vat. p. 161. Edidit *Kuſter.* ad Suid. v. κράντορες T. II. p. 369. *Alberti* ad Heſych. v. θυήπολος. *Reiske* in Anthol. nr. 413. p. 9. Diotimus Panas, ſacro facto, rogat, ut greges ipſius augere velint. — V. 2. laudat *Suid.* v. βουχίλου T. I. p. 450. et in κράντορες l. c. Temere *Guyetus* βουθήλου tentavit. In Cod. Vat. βουχείλου. — Eſt Arcadia boves nutriens, a χιλός. Vide *Euſtath.* ad Il. α. p. 12. 4. — Verſu praec. Cod. Vat. χαροπαῖκται, quod in nonnullis apogr. emendatum eſt. — Πᾶνες plurali numero dixit etiam *Columella* X. 427. et *Propert.* III. El. XV. 34. *Capripedes calamo Panes biante canent.*

II. Cod. Vat. p. 190. Edidit *Kuſter.* ad Suid. in θέριστρον T. II. p. 187. *Reiske* Anth. nr. 504. p. 47. *Brunckius* hoc carmen dedit ſcriptum ad mentem *Toupii* Em. in Suid. P. III. p. 539. Eſt in Statyllium, hominem mollem, qui, cum ad inferos deſcenſurus erat, apparatum mollitiei ſuae Priapo dedicavit. — V. 1. Σταтύλλιον ἀνδρόγυνον. Recte intellexit *Reiskius*, hominem pathicum ſignificari, qui, quia muliebria patiebatur, ἀνδρόγυνος vocatur. ἀνδρογύνους ἔρωτας dixit *Lucian.* Amor. 28. Tom. V. p. 290. ed. Bip. Hoc hominum genus quali ornatu fuerit, et quam impudenter mollitiem ſuam jactaverit, ex multis veterum locis apparet. *Petron.* c. XXI. *Ultimo cinaedus ſupervenit, myrtea ſubornatus gauſapina, cinguloque ſuccinctus.* et mox de eodem c. XXIII. *Perſluebant per frontem ſudantis acaciae rivi, et inter rugas malarum tantum erat cretae, ut putares, de-*

rectum parietem nimbo laborare. — Eundem hominem, qui in Veneris finiſtrae ſervitio conſenuerat, Παφίης δρῦν μαλακὴν appellat *Myrinus;* Graecis enim quicquid annoſum δρῦς appellatur, monente *Reiskio* et *Toupio.* Hic laudat *Artemidorum* II. 25. δρῦς δηλοῖ καὶ πρεσβύτην διὰ τὸ πολυετές. De vetula *Horat.* IV. Carm. XIII. 9. *Amor — importunus transvolat aridas quercus.* — V. 3. 4. profert *Salmaſ.* in Plin. p. 193. B. et inde *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 239. Idem habet *Suidas* in θέριστρον. θερινὸν ἱμάτιον· τὸ ἐκ κόκκου βαφὲν καὶ ὑ. θ. Καὶ τοὺς ἀνδρολιπεῖς ἀ. π. Idem T. III. p. 567. ὕστινος. βάμματος εἶδος· τὰ κόκκοιο βαφέντα καὶ ὑστίνοιο θέριστρα. In Cod. Vat. legitur τὰκκόκκου β. κ. ὑστίνοιο (man. rec. corr. ὑσγίνοιο) — et v. ſeq. τοὺς ἀνδρολιπεῖς. Emendatiorem lectionem *Kuſter.* et *Reisk.* in apographis ſuis repererunt. — θερίστρια, ut eſt ap. *Theocrit.* Eid. XV. 69. ſive θέριστρα, tenuia veſtimenta fuerunt, quae per aeſtatis calorem induebantur. *Harpocrat.* Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον. Eadem nihil fortaſſe a Ταραντινιδίοις diverſa fuiſſe, ſuſpicatur *Valcken.* in Adoniaz. p. 368. C. — ὑσγίνοιο. Fuit color hysginus e coccino purpureoque commiſtus. De purpura agens *Plinius* IX. 65. p. 528. *Quin et terrena miſcere coccoque tinctum Tyrio tingere, ut fieret hysginum.* ubi vide *Harduinum*, et *Salmaſium* l. c. — V. 4. ναρδολιπεῖς. Optima depravati vocabuli ἀνδρολιπεῖς emendatio, quam *Salmaſio* deberi ſuſpicor. — Ceterum hominem muliebris elegantiae crines ſuppoſititios geſtaſſe, non miraberis. Talibus Galli quoque ἀνδρόγυνοι inſtructi fuerunt. — V. 5. *Suid.* T. III. p. 588. φαικά. ἐν Ἐπιγράμματι· φαικὰ δ' αὖτ' εὖτ. ubi Lexicographum prava Codicis ſui lectione in errorem inductum fuiſſe apparet. φαικὰς *Toupius* idem fuiſſe putat, quod φαικάσιον. *Eratoſth.* ap. *Polluc.* L. VII. 90. Πέλμα ποτιρράπτεσκεν ἐλαφροῦ φαικασίοιο. — V. 6. τρυτοδόκην κ. παμβακίδων. Cod. Vat. et depravatius etiam *Kuſter.* κοντίδα. *Reiskius*, qui

recte κοιτάδα dedit, haec poëtica licentia existimabat dicta, pro κοιτὰς ἢ δοχεῖον παμβακίδων τρυτῶν. Intelligi autem lintea carpta, quibus chirurgi in vulneribus obligandis utuntur. His autem Statyllium usum fuisse ad condendas in illis tibiarum ligulas, quae a vi quacunque paulo majore laedi potuissent. *Toupius* γρυτοδόκην emendat, arculam interpretatus, in qua mulieres suppellectilem suam asservabant: nam Graecos ejusmodi mercimonia γρύτην appellare. Vide *Salmas.* ad Scr. H. A. T. II. p. 535. *Hesychius:* Γρυμαία. ἐσθής. καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. *Schol.* ad *Aristoph.* Plut. v. 17. γρύτη· τὰ λεπτὰ σκεύη. καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥωποπώλης. — Ceterum *Suidas* T. I. p. 414. βάμβαξ. ἢ πάμβαξ. καὶ παμβακίς. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον· ἐν Ἐπιγρ. καὶ τὴν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων. Eadem repetit in πάμβαξ T. III. p. 11. Idem denique T. III. p. 513. τρυτοδόκη. ἡ θήκη τῆς τρυτάνης. Vocem βαμβακίδων sic interpretatur *Toupius:* „Est βάμμα „sive βάμβα *fucus muliebris* sive *tinctura*, qua homines „molliusculi et elegantiores in capillis colorandis et cute „curanda uti solebant. *Hesych.* βάμβα. τὸ χρῶμα καὶ μύρον „τι γένος. βάμβα Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκω„μῳδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ. βάμμα Σαρδιανικόν. τὸ Φοινικοῦν. διά„φορα δὲ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. *Etymol. M.* βάμμα „Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσιν. διὰ „τὸ τίλημα. (l. τίλμα) ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. τίλλειν „in obscoenis est. Atque hinc βαμβακίδες, *mulieres tinctri„ces et depilatrices*, quae a cute et capillis erant scilicet. „Βαπτρίας vocat Eupolis ap. Polluc. VII. I. Idem βαμβα„κίδες et βαμβακεύτριαι, ut φαρμακίδες et φαρμακεύτριαι. „*Hesychius:* βαμβακεύτριαι. μαγγανεύτριαι. οἱ δὲ φαρμακίστριαι. „τὸ δὲ βαμβακείας χάριν, φαρμακείας χάριν. Vulgo βαμβαχίας „legitur. Quare per κοιτίδα βαμβακίδων nihil aliud intel„ligendum quam cista tinctoria sive arcula, qua mulie-

„res iſtae tinctrices pigmenta, unguenta et reliquam „ſuam ſupellectilem, quam γρύτην Graeci appellant, re„condebant.“ Haec *Toupius.* — V. 7. ἐπαιρίοις. Vat. Cod. — ἐπὶ προθύρων. in veſtibulo ſacelli, Priapo ſacri.

III. Cod. Vat. p. 318. Planud. p. 283 ª. St. 410. W. Tabulae pictae argumentum hoc carmine enarrari ſuſpicor. Thyrſis, qui Nympharum greges ſolebat paſcere, in pini umbra dormit; prope adſtat Amor, pedoque ſumto, paſtorem agit. Pro Amore ſollicitus poëta Nymphas monet, ut Thyrſidem expergefaciant, ne Amor ferarum praeda fiat. — V. 1. ὁ τὰν ν. Vat. Cod. — V. 3. οἰνοπότῃ Vat. et τὰν πίτυν. — V. 4. Dii nonnunquam paſtoribus adeſſe eorumque munera finguntur ſuſcipere. *Anton. Liber.* c. XXII. p. 142. de Terambo, muſico praeſtantiſſimo: ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτὸς, Νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν. — V. 5. Apud *Heſych.* ex hoc loco pro λυκοθρασῆς *Toupius* Em. in Heſych. T. IV. p. 335. corrigit: λυκοθαρσής. θρασύς. — V. 6. γένηθ' ὁ Ἔ. Vulgo.

¶. 108.] *IV.* Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St. 193. W. Vetulae, quae juvencula videri volebat, conſilium dat poëta, quomodo repueraſcere poſſit. *Martial.* I. 101. comparat *Leſſing.* de Epigr. Tom. I. Opp. p. 298. ſq.

Mammas atque tatas habet Afra: ſed ipſa tatarum
Dici et mammarum maxima mamma poteſt.

— V. 1. ὖ τετρακόσι' ἐστί. ὖ eſt interjectio admirantium, docente *Schol.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 896. unde *Suidas:* ὖ, ἐπίῤῥημα θαυμαστικόν. Jam finge tibi vetulam, infantium in morem omnia admirantem, ore balbutiente et blaeſo. Quae cum frequenter illa interjectione ὖ, ὖ, utatur, poëta hoc maligne interpretatur ſic, ut eam annorum ſuorum numerum clamare dicat. Litera τ autem

inter numeros designat CCCC. In Cod. Vat. τετρικόσι' legitur. — V. 2. τρυφερὴ Λαΐ. tu, quae mollis, delicata, tenera, et altera Laïs videri cupis. Sic malim, vetulam a poëta Laïdem vocari, ut eam irrideat; si quis tamen existimaverit, illud ipsum vetulae nomen fuisse, non valde refragabor. — κορῶν ἑκάβη. Vat. Cod. cui debetur optima lectio Λαὶ, cum in Plan. legatur: τρυφερὴ πεντακόρων' Ἑκάβη. ἔλαφος τετρακόρωνος est in fr. *Hesiodi* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. unde plures profecerunt, quos comparavit *Ruhnken.* in Ep. crit. I. p. 112. sq. inter alios *Alciphr.* I. Ep. XXVIII. τρικόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον, ut emendavit *Dorvill.* ad Charit. p. 444. probante *Valcken.* in Praef. ad Phal. Ep. XII. — Nova nec infiçeta compositione noster κορωνεκάβη, cujus anni ad cornicis et Hecubae annos accedunt, vel Hecubarum decrepitissima. — V. 3. μάμη. Vat. Cod. *Eustath.* ad Il. ξ. p. 457. 41. οἱ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαῖαν τὴν μητέρα καλοῦσι. — Similiter de vetula in Lusibus nr. LVIII. 3. *Quae forsan potuisset esse nutrix Tithoni Priamique Nestorisque, Illis ni pueris anus fuisset.* *Martial.* L. X. 39.

Consule te Bruto quid juras, Lesbia, natam?
Mentiris; nata es, Lesbia, rege Numa.
Sic quoque mentiris. Namque, ut tua secula narrant,
Ficta Prometheo diceris esse luto.

Idem L. X. 67.

Pyrrhae filia, Nestoris noverca,
Quam vidit Niobe puella canam,
Laërtes aviam senex vocavit,
Nutricem Priamus, socrum Thyestes;
Jam cornicibus omnibus superstes – –.

— V. 4. λέγε πᾶσι Τατᾶ. Commode *Brodaeus* advocavit *Nonium* II. 97. *Quum cibum ac potionem buas ac papas vocant, matrem mammam, patrem tatam.* Plures hanc

vocem illuſtrarunt, quos vide ap. *Gesner.* in Theſ. v. *Tata.* Adde *Scaligerum* in Lect. Auſon. L. I. c. 29. et *Fabric.* in Bibl. Gr. T. III. p. 58. ed. nov. Eſſe eam puerorum balbutientium et nutricularum, cum infantibus blaeſo ore loquentium, ſponte apparet. Quare vetulae noſtrae Myrinus ſuadet, ut omnes viros patres, idque balbutiendo appellet, quo magis puella et juvencula videatur. Balbutire autem moris fuiſſe inter puellas elegantiores, ex *Ovidio* conſtat III. A. A. 293. ubi de puellarum artibus agit:

Quid? cum legitima fraudatur litera voce,
Blaeſaque fit juſſo lingua coacta ſono:
In vitio decor eſt, quaedam male reddere verba,
Diſcunt poſſe minus, quam potuere, loqui.

Conf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. VI. Tom. II. p. 25.

ARISTOCLIS EPIGRAMMA.

Servavit hos verſus Aelian. in H. A. XI. 4. Vide *Meurſii* Graeciam feriatam in Χθόνια. *Gronovii* Theſaur. Antiq. T. VII. p. 865. ſq. et *Schneider.* ad *Aelian.* l. c. p. 347. Hermionae, nobili Argolidis urbe, (vide *Waſſe* ad *Thucyd.* T. II. p. 438. ed. Bip.) Ceres Chthonia colebatur multis cum caeremoniis, quas deſcribit *Pauſan.* II. 35. p. 194. ſq. Hic ſcriptor inter alia haec habet: τοῖς δὲ τὴν πομπὴν πέμπουσιν ἕπονται θήλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε καὶ ὑβρίζουσαν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητος. ἐλάσαντες δὲ πρὸς τὸν ναὸν, οἱ μὲν ἔσω φέρεσθαι τὴν βοῦν ἐς τὸ ἱερὸν ἀνῆκαν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἕτεροι δὲ ἀναπεπταμένας ἔχοντες τέως τὰς θύρας, ἐπειδὰν τὴν βοῦν ἴδωσιν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προςέθεσαν τὰς θύρας, τέσσαρες δὲ ἔνδον ὑπολειπόμεναι γρᾶες αὗται τὴν βοῦν εἰσιν κατεργαζόμεναι. Cum igitur *Aelianus* ex *Ariſtocle* noſtro narrat, Cereris Chthoniae ſacerdo-

tem bovem, quem nec decem viri domare possint, ad aram ducere minime reluctantem, eumque solam conficere, id de tauro post pompam intra templum incluso accipiendum est. Boni ominis habebatur, victimam sacerdotem sponte sequi et ad aram properare. *Aelianus* de hostiis narrans, quas Indi ad Plutonis antrum mactare solebant, H. An. XVI. 16. τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἑκόντα δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ἀνύει, ἕλξει τινὶ καὶ ἴϋγγι ἀποῤῥήτῳ. εἶτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἑκόντα ἐμπηδᾷ. Illustre illud Cereris Chthoniae templum dirutum est a piratis, Pompeji aetate mare Aegaeum infestantibus. *Plutarch.* Vit. Pomp. XXIV. p. 165. Nostrum carmen ex *Aeliano* repetivit *P. Leopardus* Emend. V. 19. p. 193. — V. 2. παρ' Ἐρεχθείδαις. propter mysteria Eleusine celebrata. — ἓν δέ τι . . . μέγα *Aelian.* claudicante metro. *Gesnerus* τοῦτο addidit, quod tuetur *T. Hemsterhus.* ad *Lucian.* T. I. p. 230. ed. Bip. ubi formulam μέγα τι explicat, qua Graeci rem memorabilem et admirandam significabant. θαῦμα debetur *Gronovio.* — V. 3. κραίνετ' malit *Brunckius.* — ἀφειδῆ ταῦρον, non parcentem viribus, indomitum. — V. 8. κλᾶρος. ex Cod. Medic. Vulgo κλῆρος. Rogat poëta Cererem, ut Hermionensium agros florentes et frugiferos reddat. De κλῆρος vide ad *Diotimum* Ep. II. T. II. p. 159.

PISONIS DISTICHON.

Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 168. St. 244. W. ubi Ἀντιόχου inscribitur. Ex Galatia horum versuum auctor ne flores quidem decerpendos esse ait, cum ex illius regionis sinu Erinnyes enatae sint. μηδ' ἄνθεα. quandoquidem flores esse putantur, qui, coronis intexti, capiti noceant, de quibus inter Graecos scripserant Mne-

ſitheus et Callimachus, tradente *Plinio* L. XXI. 9. T. II. p. 235. Quid ſit autem, quod Piſo in Gallograecia tantopere vituperet, ignoro equidem. *Brodaeus* ad *mel rabidum*, τὸ μαινόμενον μέλι, putat reſpici, quod etiam *Ponticum* vocatur. Vide *Beckmann.* ad *Ariſtot.* Mir. Auſc. 17. p. 43. ſq. — V. 2. ἀνθρώπων vulgo. In Vat. ἀνθρώπους.

ANTIPATRI THESSALONICENSIS

EPIGRAMMATA.

¶. 109.] *I.* In Vat. Cod. p. 510. τοῦ αὐτοῦ. Praeceſſit autem *Antipatri Sid.* Ep. I. In Plan. contra p. 173. St. 253. W. ubi *Theſſalonicenſis* Epigr. XLV. praeceſſit, etiam τοῦ αὐτοῦ inſcribitur. Vini Italici (Αὔσονος) in hoc carmine commemoratio animum fere ad Theſſalonicenſem auctorem inclinat. Nec tamen hoc momentum ſatis grave. — Scriptum carmen in Heliconem, pincernam, cujus ſe unum poculum pluris facere ait, quam mille pocula aquae ex fonte Heliconio. — V. 1. ὕδωρ εὐεπές. *canorum laticem*, qui canendi facultatem inſpirare putabatur. Similiter *pallidam Pirenen* Perſius dixit in Prolog. 4. quae pallidos doctosque facit. — V. 4. ἀμεριμνοτέρης. Quia poëtae, ut Heliconis ſcopulos ſuperent, multum difficultatis ſuperare debent. — V. 6. Ante ἢ ſupplendum μᾶλλον, ut in *Meleagr.* Ep. VI. ubi quaedam de hac ellipſi notavimus.

II. Cod. Vat. p. 92. Plan. p. 480. St. 623. W. Eximie ap. Homerum Venerem appellari auream; auro enim omnia in amore impedimenta tolli; nihil ferentibus omnia clauſa eſſe. Similis luſus ap. *Ovid.* II. A. A. 278. — V. 1. καλός. vett. edd. usque ad Aſcenſ. — ἔτι vulgo. Male. Omnia quidem praeclare ab Homero dicta, illud autem, quod Venerem vocavit auream,

omnium praeclariſſime. — V. 2. Μαιωνίδας. Vat. Cod. — V. 3. τὸ χάραγμα. nummos. Vide *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 337. et 518. — φίλος. Pro vocativo habendum eſt; de quo dicendi uſu vide *Koen.* ad Gregor. p. 47. *Valcken.* ad Phoen. v. 1332. — οὔτε θυρωρὸς ἐν ποσίν. nec janitor tibi impedimento erit. *Ovid.* III. Amor. VIII. 31. ſqq. *Me probibet cuſtos: in me timet illa maritum. Si dederim, tota cedet uterque domo.* Ap. *Propert.* IV. El. V. 47. lena puellam fraudem dolosque docens, *Janitor,* ait, *ad dantes vigilet: ſi pulſet inanis* (ὁ οὐδὲν φέρων), *Surdus in obductam ſomniet usque ſeram.* — Ad noſtrum autem locum inprimis facit *Tibullus* L. II. 4. 30. Poſtquam tenues veſtes lapidesque pretioſi in honore eſſe coeperunt,

clavem janua ſenſit,
Et coepit cuſtos januis eſſe canis.
Sed pretium ſi grande feras, cuſtodia victa eſt,
Nec probibent claves, et canis ipſe tacet.

De canibus, quos veteres in aedium cuſtodiam nutrire ſolebant, nonnulla dedit *Caſaubon.* ad Theophr. Char. IV. p. 55. noſtri loci non immemor, ut nec *Gatacker.* in Adverſ. miſc. poſth. 38. p. 827. Ap. *Ariſtoph.* in Theſm. 414. mulier conqueritur, quod viri, Euripidis in mulieres conviciis incenſi,

— ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προςέτι Μολοττικοὺς
τρέφουσι, μορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς, κύνας.

In *Antipatro* noſtro *Br.* pro δέδεται malit ὑλάει. Hoc plane conveniret cum loco *Tibulli:* — *et canis ipſe tacet.* Nec tamen neceſſaria emendatio. δέδεται poſitum pro ἐστί. Quod ſi canis poſtibus alligatus eſt, nihil tamen prohibet, quominus adulterum latrando abigat. — V. 5. ἑτέρως. Si ſine muneribus veneris, ipſum reperies Cerberum.

berum. — Lectio πλεονέκται οἱ πλούτου mihi parum videtur elegans. Legerim:

ὦ πλεονέκται

πλούτου, τὴν πενίην — —

Postrema haec optime expressit *Grotius*, cujus versionem *Burmannus* protulit ad *Propert.* p. 798. *facitis quot mala pauperibus!* Nec admittenda *Opsopoei* conjectura, Παφίην pro πενίην legentis: qua mutatione omne hujus dicti acumen perit.

III. Cod. Vat. p. 92. ὅτι πάσας τὰς ὕλας ἡ ἡδονὴ ἀσπάζεται, καὶ χωρὶς χρυσοῦ ἑταίρα οὐχ ἁλίσκεται. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 106. nr. 183. unde *Toup.* in Cur. nov. p. 286. Sensus carminis est, quem his verbis inclusit *Tibullus* II. 3. 49. *Heu, heu, divitibus video gaudere puellas; Jam veniant praedae, si Venus optat opes.* — V. 1. ἀργύρεον. Ap. Lips. vitiose. — V. 2. τὰ νῦν. Cod. Vat. — V. 5. Νέστωρ. Nestorem quendam poëta alloquitur. Causa non est, cur haec lectio vitiosa videatur. *Toupius* tamen corrigit: καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔ ποτ' ἀποστρέφεται Νέστορας ἡ Παφίη. *senes bene nummatos.* Huic conjecturae calculum adjicit *Br.* eamque in textu ponendam censet; in qua sententia a se discrepantem habet *Thomam Tyrwhitt* in Not. ad Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 429. Et sane *Toupii* lectio aliquid infert, quod ab argumento hujus carminis alienum est. Hodiernae puellae, ait, et aurum accipiunt, et argentum et quodvis denique nummorum genus. Senes sint, juvenesve, qui pecuniam afferant, hoc loco non quaeritur. Inter alia praecepta, quibus lena puellam imbuit ap. *Propert.* IV. 5. 53. etiam hoc est: *Aurum spectato, non quae manus adferat aurum.* Aliter tamen sentiebat illa ap. *Aristaenetum* L. I. Ep. XVIII. p. 46. τοὺς πρεσβύτας [f. καὶ π.] παντελῶς ἀτερπεῖς καὶ πόῤῥωθεν ἀποφεύγεις· κἂν τις γέρων προτείνοι Ταντάλου θησαυροὺς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παρα-

μύθιον κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιάν. Qui locus mihi alium in mentem revocat ejusdem ſcriptoris L. I. Ep. X. p. 27. Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν, οὐδὲ τὸν πάντα πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ. Nihil inficetius verbis τὸν πάντα πλ. poſt *Midae* inprimis *aurum*. Repone: τὸν Ταντάλου πλοῦτον. Vide Paroemiographos in Ταντάλου τάλαντα. — V. 6. χρυσοῦ Vat. Cod. — Danaës fabulam in eundem modum interpretatur *Horatius* III. Carm. XVI.

¶. 110.] *IV.* Cod. Vat. p. 550. Ἀντιπ. Θεσσαλ. — Alterum diſtichon protulit *Valcken.* in Adon. p. 210. ubi pro γοῖ, γοῖ, legendum cenſet Γοργοῖ, quam conjecturam merito repudiat *Brunckius*, e cujus longiore nota ea adſcribam, quae ad rem faciunt. „Lectorem docere „debuiſſet vir doctiſſimus, quare hic Γοργοῖ ſcribendum „ſit, et unde pendeant illi in primo diſticho accuſativi. „Ni mutilum eſt carmen et diſtichon deeſt, quo inchoa„batur, integrum autem eſſe credo, mordicus retinendi „ſunt adverbia deteſtandi et abominandi γοῖ, γοῖ, quae „ſi graeca non ſunt, aut in his, quae ad nos pervene„runt, graecorum ſcriptis non occurrunt, forte ſunt „Syriaca, graece ab Antipatro adhibita, ut σελομ et „αυδονις in Meleagri Ep. CXXVI. Hoc extra controver„ſiam eſt, recepto Γοργοῖ nullam in his conſtructionem „fore, niſi hic γοργοῖ interjectio fuerit ſeu adverbium, „cujus exempla proferenda eſſent." Haec *Brunckius*, qui hoc carmen *Sidonii* eſſe ſuſpicatur. Abominandi particulas eſſe γοῖ γοῖ, etiam *Lacrozius* judicavit, qui lectores remittit ad *Amirae* Gramm. Syr. p. 449. — V. 1. τὴν ξηρὴν ἐ. ν. Locuſtae ad inſtar, cui *Apollonid.* Ep. XXV. ἄσαρκα νῶτα tribuit. Conf. *Theocrit.* Eid. X. 18. — V. 3. αἰπόλος. quod paſtorum genus infimum et ſordidiſſimum. Sed ne talis quidem, quamvis ebrius, cum Lycaenide rem habere velit. παροιμιακῶς haec dici, apparet ex verbo φασί. De caprariorum immoderata laſcivia notus locus eſt *Theocriti* Eid. I. 86. ſqq. ubi *Schol.* οἱ

δὲ αἰπόλοι λάγνοι. Huc ſpectat etiam proverbium αἰπόλος ἐν καύματι, ap. *Suid.* v. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.

V. Cod. Vat. p. 88. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 480. St. 624. W. Poëta cum Chryſilla cubans Aurorae iraſcitur et gallo gallinaceo, quod ipſum e puellae amplexibus abigant. Comparandum Ep. *Meleagri* LXXII. *M. Argentarii* VIII. — V. 2. φθονερήν. Plan. et Vat. Cod. — V. 3. φθονερώτατος. Vat. Cod. — V. 4. εἰς — ὀάρους. Haec vix aliter poſſunt accipi, quam de puerorum coetu, qui poëtae ſcholas frequentabant. *Ovid.* I. Amor. XIII. 17. ad Auroram: *Tu pueros ſomno fraudas tradisque magiſtris.* ubi et haec occurrunt cum proximis comparanda: *cum refugis* (Tithonum), *longo quia grandior aevo, Surgis ad inviſas a ſene mane rotas; Cur ego plectar amans, ſi vir tibi marcet ab annis?* — A noſtro tamen Tithonus conjugem primo mane e lecto nuptiali exturbare fingitur.

VI. Cod. Vat. p. 374. Ἀντιπ. Θεσσαλ. Plan. p. 50. St. 72. W. Quum aſtrologi poëtae praedixiſſent, eum ſex et triginta annos impleturum eſſe, ille triginta annorum aetatem ſibi ſufficere ait. Expreſſum carmen ex Ep. ἀδεσπ. CCCCVII. quod archetypum eſſe nullus dubito. — V. 1. τρεῖς. Vat. Cod. — V. 3. βιοτῆς ὅρος. Hunc terminum natura ſtatuit verae vitae, quae juvenilis aetatis tempore continetur. Sic Ep. ἀδεσπ. l. c. ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον ἡλικίης. Reſpicitur autem ad vulgarem opinionem de γενεαῖς. Vide *Schol. Homeri* Il. α. 250. *Alberti* ad *Heſych.* v. γενεά. *Weſſeling.* ad Herodot. L. II. p. 173. 16. — Verba οἱ δ' ἐπὶ τούτοις Νέστορι mihi obſcuriora eſſe fateor. οἱ videntur eſſe οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ τούτοις, βιοῦντες, ſcil. qui illum vitae terminum ſuperant, Νέστορι, εἴκελοί εἰσι. Sed hoc quam durum ſit, apparet. Fortaſſe interpretatio melius ſuccedet, ſi ad οἱ ſubaudias χρόνοι, quae illos annos ſequuntur tempora: Νέστορι reſpondet τῷ ἀνθρώποις in praecedente enuntiatione. Sic *Grotius* haec verba videtur accepiſſe: *Hoc ſatis, haec*

hominum vita est, quae tempora restant, Nestoris; ad manes ivit et ille tamen. Quo jure autem *Antipater* annos, qui tricesimum annum sive primam aetatem excurrunt, Nestoreis annis annumeret, ipse viderit. Auctor incert. l. c. verius et elegantius:

ἀρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
ἡλικίης· ἔθανε χ' ὡ τριγέρων Πύλιος.

cum quibus comparandus *Propert.* II. El. X. 45. *Nam quo tam dubiae servetur spiritus horae? Nestoris est visus post tria secla cinis.*

VII. Cod. Vat. p. 537. Ἀντιπάτρου. Nec Planud. p. 143. St. 207. W. gentile addit. Argutum carmen in hominem impuri oris, sed quod ab Interpretibus minus recte acceptum est. Nec Planudes verum sensum perspexit, qui illud in caput εἰς δυσώδεις retulit. Longe majus flagitium Pamphilo nostro objicitur. — οὐ προσέχω. non quidem fidem habeo iis, qui te spurcum esse dicant, quamvis fide non indigni sint. Male *Casaubonus* in schedis οὐ φιλέω tentavit, quo hujus loci acumen perit. Ad καίτοι πιστοί τινες subaudi λέγουσι. — Facetum hoc, quod, cum se illi rumori fidem habere neget, Pamphilum tamen impensius rogat, ne eum osculetur. Lusus est in ambigua significatione verbi φιλεῖν. Simile est *Nicarchi* Ep. XXV. Conf. *Lucian.* T. III. p. 179. sq. ed. Reitz.

VIII. Cod. Vat. p. 566. Ἀντιπάτρου ἢ Νικάρχου. In Plan. p. 143. St. 208. W. ἀδέσποτον est. *Nicarcho* potius tribuendum esse judicabat *Schneiderus.* Illius est hoc (XXIV.): Οὐ δύναμαι γνῶναι, πότερον χαίνεις, Θεόδωρε, Ἢ βδεῖς· πνεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. — V. 3. Cum spiras, pedere, nec ex ore, sed ex inferiori regione vocem videris emittere. — V. 4. τὰ κάτω ἄνω γέγονε. Solemnem locutionem de rerum conversione et confusione apte et facete ad rem ridiculam significandam convertit. Vide *Wesseling.* ad Herodot. p. 194. 58. *Abresch.* ad Aesch. T. II. p. 94.

¶. III.] *IX.* Anthol. Plan. p. 300. St. 440. W. Ἀντιπάτρου. Cotyn regem poëta Jovi potentia, Phoebo pulchritudine, Marti virtute comparat. Plures hujus nominis reges fuerunt in Thracia. Vide *Fabricium* ad Dion. Caſſ. T. I. p. 749. 33. Hoc loco is videtur intelligendus eſſe, quem *Suidas* ex *Polybio* narrat virum fuiſſe κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλογον καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας διαφέροντα. Is Cotys Perſeo favebat Macedoniae regi, cum bellum adverſus Romanos inſtrueret circa Ol. CLII. I. Cf. *Livium* L. XLII. 29. et *Diodorum* T. II. p. 577. qui eum inſignibus ornat laudibus. Qui hunc aliosque hujus nominis reges commemorarunt, laudat *Fabric.* ad Dion. Caſſ. T. I. p. 749. et *Schweigh.* ad Polyb. T. VII. p. 600. *Reiskius* in Not. Poët. p. 189. eum malit intelligi, quem Caligula Armeniae praefeciſſe dicitur ap. *Dion. Caſſ.* T. II. p. 915. ubi vide *Fabric.* — V. 1. Cotys regum progenies diisque ſimilis. Obverſabatur poëtae locus celeberrimus de Agamemnone ap. *Homer.* Il. β. 478. ſq. — Verba εὐκταίῃ εὐτοκίῃ non bene cum reliquis coëunt. — V. 3. Quaecunque regibus ornamento ſunt, tibi fata larga manu impertiverunt. — V. 4. ἔργον. materia, in qua poëtae ſeſe exercerent. — V. 5. 6. Quae illi dii ſingula habent, eadem tibi contigerunt cuncta.

X. Cod. Vat. p. 203. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin.* in Mém. de l'Acad. des Inſcr. T. III. p. 357. *Kuſter.* ad Suid. T. II. p. 284. in καυσίη, ubi Lexicographus primum diſtichon excitat, ut et in σκέπανον T. III. p. 327. unde illud laudavit *Potter.* in Archaeol. L. III. 4. p. 445. *Gronov.* Ap. *Reisk.* Anthol. p. 64. nr. 451. ἄδηλον inſcribitur. — Piſoni, Thracibus bellum inferenti, cauſia offertur dono. Eſt is L. Calpurnius Piſo, qui, Thracibus in arma accenſis, bellum intra biennium profligavit et provinciae Macedoniae ſecuritatem reddidit, circa A. U. 743. Vide *Fabric.* ad Dion. Caſſ. T. I. p. 765. — V. 1. 2. Ex Suida hoc diſtichon profert *T. H.* ad Polluc.

X. p. 1347. et *Gatacker* in Misc. adv. posth. p. 692. E. ubi multa de causia. Pilei genus erat, cum latis umbellis, solem arcentibus. Macedones eam solebant gerere, et qui solis radiis expositi erant. Hinc *Plaut.* Mil. glor. IV. 4. 42. *ornatu nauclerio causiam habeas ferrugineam.* Vide *Valck.* in Adon. p. 345. B. Regum Macedoniae causia diademate cincta fuit, unde *Duris* ap. Athen. L. XII. p. 536. sq. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *Eustath.* Od. α. p. 30. 50. Plura, quae huc faciunt, dedit *T. H.* ad Lucian. T. III. p. 358. Caracalla, qui se ad Alexandri M. habitum componebat, προῄει ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίην τὲ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδούμενος. *Herodian.* L. IV. 8. 5. — V. 2. quae et nives a capite arceat et galeae loco sit. Idem color est in fragm. *Callimachi* CXLII. de leonis exuviis: τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. Idem de pileo fr. CXXIV. εἵλης ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν Μεμβλωκὸς πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο. ut haec restituerunt duumviri, *Valcken.* ad Adon. p. 344. B. *Toup.* ad Suid. p. 357. — V. 3. πιεῖν. *Lucret.* IV. 1122. *vestis — sudorem exercita potat.* — V. 4. Ἠμαθίας. sic Vat. Cod. — ἦλθον est in membranis, et ap. *Boivin. Kuster.* ἦλθεν. — V. 5. κρόκες. A nominativo κρὸξ formatur κρόκα ap. *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 538. Hoc loco κρόκες ipsam significant causiam ex lino textam. *Suidas:* κρόκη. ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται. — V. 6. ὑπ᾽ ἀξόμεθα. Vat. Cod.

XI. Bis exstat in membranis p. 186. et 479. ut etiam in Plan. p. 362. et 444. St. 501. et 577. W. Nusquam gentile *Antipatri* nomini additur. Pylaemenis galea Pisoni dono offertur. Pylaemenes is esse videtur, quem Paphlagonum ducem fuisse ait *Homer.* Il. β. 851. Hujus enim milites, post Trojam eversam, antequam in Venetiam penetrassent, in Thraciam venisse narrat *Strabo* L. XII. p. 819. B. Hujus igitur herois galeam, nescio

ubi servatam, dignum Pisone munus existimat *Antipater.* — V. 1. κόρις. Cod. Vat. — V. 2. φόβος, i. e. φοβερά. — V. 3. ἔπρεπε δ' ἄλλαις. Vat. et Plan. altero loco. — V. 4. χαίτας. Vat. Cod. loco pr. — κόμη. Idem loco sec.

XII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου sine gentili. *Jensius* nr. 49. Anth. Reisk. nr. 729. p. 146. Alexandri gladius, e ferro Macedonico conflatus, Pisoni traditur. — V. 1. τὰ πρὸς ἀ. i. e. ἄλκιμος εἶναι διδασκόμενος ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου χειρός. — V. 3. τοῦτο δὲ φωνῶ χαίρων, δ. *Reiske.* Prava distinctio. Sed φωνεῶ est in Cod. — Gaudet gladius, quod ex fortissimi viri haereditate in fortis viri manum pervenerit.

¶. 112.] *XIII.* Cod. Vat. p. 187. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 426. St. 561. W. Pisoni poëta in Saturnalibus cereum dat muneri. Hoc pauperes clientes fecisse, constat ex *Macrob.* Sat. I. c. 7. *Inde mos per Saturnalia missitandis cereis coepit. Varro* de L. L. IV. p. 19. ed. Bip. ubi *Scaliger* hoc Epigr. profert et explicat. — V. 1. κηροχίτωνα. candela cero quasi induta. Prius distichon excitavit *Suid.* in τυφήρεα. τυφωνικήν. T. III. p. 520. et in παπύρῳ p. 23. *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 505. λύχνον τυφήρεα interpretatur lychnum ἐκ τύφης factum. Ut a κλίνη κλινήρης, sic a τύφη τυφήρης. Est autem τύφη herba palustris, quae lucernis faciendis inserviebat, de qua *Strabo* L. V. p. 346. τύφη δὲ καὶ πάπυρος ἀνθήλη τε πολλὴ κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Vide Intrpp. — Verba λεπτῇ παπύρῳ accipienda sunt de scirpi cortice, e quo candelae fiebant, teste *Plin.* XVI. 37. T. II. p. 30. *Scirpi fragiles palustresque, ad tegulum tegetesque, e quibus detracto cortice candelae luminibus et funeribus serviunt.* Naturam papyraceam hic cortex habebat, qui semper intelligi debet, ubi de papyro lychnis adhibito agitur, docente *Salmas.* ad Solin. p. 705. G. et ex eo

Bod. a Stapel ad Theophr. L. IV. p. 430. et p. 454. *Schol. Juven.* Sat. I. 155. Nero Chriſtianos *taeda, papyro, et cera ſuperveſtiebat, et ſic ad ignem admoveri jubebat, ut melius arderent.* Recte *Burmann.* noſtrum carmen admovit carminibus duobus in Anth. Lat. T. II. p. 462.

Lenta paludigenam veſtivit cera papyrum,
Lumine ut accenſo dent alimenta ſimul.

et:

Ut devota piis clareſcant lumina templis,
Niliacam texit cerea lamna budam.

Ceterum πανύρῳ h. l. mediam corripit. Latini eandem ſyllabam conſtanter producunt, Atticorum in eo conſuetudinem ſecuti, ſi fides *Moeridi* p. 311. — V. 3. ἢν δέ μ' ἄν, quod ſi me accendens preces ad Saturnum fundet. Hoc veteres dicebant *lucem Saturno facere*, interprete *Scaligero* l. c. — Vulgo ἀκουσόθεον legitur, quod jam *Scaliger* in ἀκουσίθεον mutavit. Idem voluiſſe *Huetium* p. 40. ubi ἐκουσίθεον legitur, nullus dubito. Nititur autem haec lectio auctoritate membranarum et *Suidae* T. I. p. 89. ἀκουσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον. ἢν δέ . . . . Male ibi εὔχηται. — φέγγος ἀκουσίθεον flammam boni ominis eſſe puto, quae preces, coram candela conceptas, ad deorum aures perveniſſe indicabat.

XIV. Cod. Vat. p. 431. Ἀντιπ. Θεσσ. In Plan. p. 35. St. 52. W. gentile non additur. *Joſ. Scaliger*, qui hoc carmen tanquam *Sidonii Antipatri* opus profert ad Hieron. Chron. p. 152. ſcriptum putabat in M. Lucullum, qui hujus poëtae aetate de Beſſis triumphavit. *Opſopoeus* autem de *Philippo* putabat agi, Demetrii filio, quem item bella cum Beſſis geſſiſſe conſtat. Nihil ſtatuebat *Huetius* p. 6. Sed recte monuit *Brunckius* poſt *Reiskium* Not. Poët. p. 188. hoc quoque carmen in L. Calpurnium Piſonem ſcriptum eſſe, de quo vide ad Ep. X. Nec reliquorum carminum comparatio nos de hujus conjecturae

veritate dubitare patitur. — V. 1. Ipſum poëma loquitur, quod *Antipater* de rebus a Piſone geſtis compoſuiſſe videtur. Quae enim v. 3. 4. dicuntur, vix aliter quam de carmine epico explicari poſſunt. Nec aliter accepit *Reiskius* l. c. et *Huetius.* — Θεσσαλονίκη, μήτηρ — —. Huc faciunt verba *Strabonis* in Excerpt. L. VII. p. 509. B. ὅτι μετὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶν πόλις, ἣ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο· κτίσμα δέ ἐστι Κασσάνδρου· ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασε· μετῴκισε δὲ τὰ πέριξ πολίχνια εἰς αὐτήν. Hanc ob cauſam pro metropoli Macedoniae habenda urbs. Vide *Spanb.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 653. — V. 5. ἀλλά μοι. Plan. et Vat. Ut dii mortales, ſic tu quoque preces meas audire digneris. Quis enim tam occupatus eſt, qui Muſis aurem non praebeat?

XV. Cod. Vat. p. 448. ſq. Ἀντιπάτρου εἰς ποτήριον. Plan. p. 67. St. 96. W. Theogenes Piſoni bina pocula mittit ſphaerica, in quorum altero borealis, altero auſtralis ſphaerae ſtellae expreſſae erant. — V. 1. Διογένης Vat. Cod. a pr. man. *Brunckius* haec refert ad Theogenem Apolloniatam mathematicum, de quo *Sueton.* in Vit. Aug. p. 457. — V. 3. σφαίρῃ τεμήμεθα. Vat. Cod. — In fine verſ. ἡμῶν, ut in Plan. — V. 4. τὰ B. Vat. Cod. — V. 5. »Inepte et contra Epigrammatis ſenſum in »Plan. legitur μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε. Lectionem Vat. »Cod. dedi, quam probavit Holſtein ad Stephanum »p. 301. cui fruſtra obloquitur vir doctiſſimus ad Callimachi Epigr. XXXV. Falſum eſt quod ait primam in »nomine proprio Ἄρατος ſyllabam longam eſſe. Immo »natura brevis eſt. Theocritus ipſum hunc de quo hic »agitur, Aratum Solenſem plus ſemel compellat, cor»repta ſemper prima ſyllaba: Eid. VI. 2. VII. 102. »122. Supra in Ptolemaei Epigrammate: ἀλλὰ τὸ λεπτο»λόγου σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει. Quandoque etiam producitur

„prima, tum ob licentiam, in nominibus propriis con„cessam, tum vi literae ρ, quae in pronunciando gemi„natur, et sic praecedentem vocalem brevem afficit. „Sic in nominibus Ἀραβίη, Ἀράβιος saepe prima produci„tur, ubi minime necesse est, Ἀῤῥαβίη et Ἀῤῥάβιος scri„bere. Diversa ratio est appellativi ἀρητὸς ab ἀράομαι et „ἀρὰ, in quibus prima semper et ubique producitur." *Brunck.* *Holstenius* hoc distichon addiderat Epigrammati Callimachi XXXV. cum quo nulla ratione coire potest; quidquid dicat Clericus in Silv. phil. p. 242. — In fine versus vulgo δοιὰ δ' ἐν ἀ. In Vat. Cod. δισσὰ γὰρ ἀ. Quod si verum, sequente versu necessario legendum ἀθρεῖς. — τὰ φαινόμενα. Respicitur ad carmen notissimum Arati, quo signa coelestia enumerantur. Utrumque poculum ebibens, ait, omnia signa videbis, nec necesse erit, Aratum de stellis consulas. Inepte hunc locum interpretatur *Huetius* p. 8. sic: Ita cerebro commoveberis ex vino, ut coelum cum astris omnibus sis visurus, etiam media luce; vel, ut fert gallicum adagium, mille lampades meridie visurus sis.

XVI. Hoc carmen, quod abest a membranis Vat. in Plan. p. 327. St. 466. W. *Sidonio* tribuitur *Antipatro*. Sed Pisonis commemoratio efficit, ut veram esse putemus conjecturam *Boivinii* in Mém. de l'Acad. T. III. p. 383. qui illud *Thessalonicensi* adscribit, cujus poëtae stilum sibi videbatur agnoscere. Certe acumen in fine carminis plane idem, quod est in Ep. XI. — Scriptum est in Bacchi statuam, in Pisonis aedibus collocatam. — V. 1. συνασπιστής. A bellis enim minime alienus Dionysus. Conf. Intrpp. Horatii II. Carm. XIX. 25. Epigr. ἀδέσπ. CCLI. in Bacchum et Herculem, ἀμφότεροι Θήβηθε καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί. Causam, cur Piso Bacchum sibi in bellis faventem putaret, ex *Dione Cass.* T. I. p. 764. suspicari possumus. Is, qui Bessos ad seditionem incenderat, Vologesus fuit, Bacchi sacerdos, qui se deo opitu-

lante bellum gerere volebat videri. Quum vero Pisonis et Romanorum copiis resistere non posset, verisimile est, Graeculos finxisse, Bacchum, barbari illius partibus relictis, cum Pisone fuisse.

¶. 113.] *XVII.* Cod. Vat. p. 371. Ἀντιπατρ. Σιδων. sed suprascriptum Θεσσαλ. Planud. p. 39. St. 58. W. gentile non addidit. *Thessalonicensis* est, qui patrono suo Pisoni, natales celebranti, versiculos mittens, eum rogat, ut exiguum munusculum, unius noctis laborem, serena fronte excipere velit. — V. 3. ἀοιδόν. In Plan. et Vat. Cod. Hoc non mutandum erat. αἰνεῖν h. l. significat *contentum esse*, ut in *Euripid.* Alc. 2. θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι. *Nec dedignare poëtam*, *Grotius* vertit. — V. 4. male vulgò distinguitur. In edd. Aldin. μέγας ὥς. — Pro πειθόμενος in Cod. Vat. σπεισόμενος habetur. Sed tum saltem scribendum: Ζεὺς μέγας ὥς, ὀλίγῳ σπεισάμενον λιβάνῳ. Praeferenda vulgata. Deos muneribus gaudere parvis, modo piis manibus oblata sint, passim inculcant poëtae et philosophi. *Horat.* III. Carm. XXIII. 17. sqq. *Tibull.* L. IV. El. I. 14. *Parvaque coelestes pacavit mica; nec illis Semper inaurato taurus cadit hostia cornu. Hic quoque sit gratus parvus labor, ut tibi possim Inde alios aliosque memor componere versus. Philostrat.* Vit. Apoll. VI. 11. p. 243. θεοῖς ἥδιον φαίνεσθαι μικρὰ θύσαντα ἢ οἱ προχέοντες αὐτοῖς τὸ τῶν ταύρων αἷμα. Alia vide ap. *Burmann.* in Anth. Lat. T. I. p. 37.

XVIII. Cod. Vat. p. 494. Ἀντιπάτρου. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 241. Scriptum hoc carmen eo tempore, quo poëta, Pisonem secutus, in Asiam proficiscebatur. Rogat proinde Apollinem Panormitanum, ut felicem ipsi navigationem praebeat. Verisimile est, de illa navigatione agi, quam Piso instituit, cum Pamphyliam peteret, cui eum praefuisse circa ann. 743. narrat *Dio Cass.* T. I. p. 765. 65. — Κεφαλλήνων. Apol-

linem in Cephallenia peculiari honore fuiſſe habitum, an aliunde conſtet, ignoro equidem. De Panormo, illius inſulae portu, videndus *Holſtenius* l. c. Pluribus portubus hoc nomen commune fuit. — τρηχείης. *Ithacae ſcopulos*. *Virgil.* Aen. L. III. 272. κραναὴν paſſim appellat *Homerus*. — V. 5. τὸν ἐμὸν βασιλῆα. Tiberium Piſoni propitium, eundemque meis carminibus faventem reddas.

XIX. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Gentile nec in Plan. additur p. 71. St. 104. W. „Mirum eſt argumen„tum: quatuor ſignorum anaglyphum in faſtigio aedium „C. Caeſaris, Auguſti nepotis e filia, quatuor Victorias „exhibens, quatuor numina, Minervam, Venerem, Her„culem et Martem, in coelum evehentes. Putes deos „deasque ſaltem in bigis a Victoriis vehi; ſed verba ſatis „declarant humeris Victoriarum eos inſediſſe. Anagly„phum faſtigii potius fuiſſe cenſeo quam ſtatuas; cum „propter verba σεῖο κατ' εὔδροφον γραπτὸν στέγος, tum quod „quatuor, non tria ſunt ſigna.“ *Heynii* verba ſunt viri ill. in Commentatt. T. X. p. 110. Aliter ſentiebat *Salmaſius*, qui hoc carmen tractavit in Script. Hiſt. Aug. T. II. p. 628. de ſtatuis in faſtigio domus ex aere vel gypſo factis interpretatus. — Victoriae binae binis aquilis inſidentes in porticu arcis ap. Spartanos vidit *Pauſan.* L. III. 17. p. 251. — V. 1. αἰωροῦσιν τὰν πτερύγων. vitioſe Vat. Cod. et verſ. ſeq. νίκα καί. Victoria alata nihil frequentius in monimentis veterum. χρυσοπτέρυγον eam vocat *Himerius* Orat. XIX. 3. p. 716. ubi vide *Wernsdorf.* Plures Victoriae auratis alis (χρυσοπτέρυγες) incedebant in ſplendida illa Ptolemaei pompa, quam deſcribit *Athen.* L. V. p. 197. F. — V. 3. πολεμοδόκον ex Aſcenſ. venit in Steph. Aldinae omnes πολεμαδόκον. ut etiam *Huetius* correxit p. 9. De hoc epitheto vide ad *Niciae Mileſ.* Ep. I. Vol. I. P. II. p. 153. — V. 4. τὰν Ἀλ. Vat. Cod. — ἁ δ' ἀμφίβροντον. Idem. Voluit ἀμφιβόη-

τον. — V. 5. κατευόροφον. Junctim vulgo. Hoc jam *Stephan.* emendavit, et post eum *Salmasius.* — γραπτὸν τέγος. picturis nonnunquam aedium fastigia ornata fuisse, apparet ex *Pausan.* L. I. 18. p. 43. καὶ οἰκήματα ἐνταῦθά ἐστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρύσῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς. *Euripides* in Hypsip. ap. *Galen.* T. V. p. 615. 20. ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῶνται κόραι Γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους. ut hunc locum eleganter correxit *Valckenar.* in Diatr. p. 214. B. — V. 6. „Γαῖε. Cajus is est Agrippae filius, Augusti e Julia „nepos, quem avus adoptavit et successorem imperii sibi „destinavit.“ *Br.* Omnes edd. vett. usque ad Steph. Γάϊε. — V. 7. ὁ βουφάγος. Hercules. — σε omittit Vat. Cod.

XX. Cod. Vat. p. 406. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin* dans les Mém. de l'Ac. T. III. p. 387. *Jensius* nr. 17. *Reisk.* in Anth. nr. 667. p. 118. Scriptum videtur in apparatum belli contra Parthos, quo effectum est, ut Parthi signa legionum Romanarum, quae cum Crasso perierant, redderent. Quod factum A. U. 734. Vid. *Dio Cass.* L. LIV. p. 736. et *Bentl.* ad *Horat.* I. Epist. XVIII. 55. — V. 1. ἀπ' Εὐφρ. vitiose Vat. Cod. — Ζηνὸς τέκος. Divum Julium interpretatur *Reiskius.* Augustus enim ex Graecia in Asiam transiens Parthis bellum illaturus esse videbatur. — V. 2. αὐτομολεῦσι. *Boivin.* Non enim adventum exspectabunt tuum, sed ultro pacem rogaturi venient. Pro ἠῷοι *Reiskius* suspicabatur ἱππεῖοι, quia Cod. lectio ipsi languere videbatur. At quam inepti *equestres Parthorum pedes* forent! — V. 3. δήεις. Vat. Cod. — κεκλασμένα. *Boiv.* male. — V. 4. πατρῴων. Haec cum sequentibus non satis expedita sunt. Quid est, quod oriens vocetur πατρῷος? An ad Trojanam ab Aenea originem respicitur? — ¶. 114.] V. 5. Haec fortasse sic expedienda: Romani imperii, quod jam ab omnibus partibus oceano terminatur, fines usque ad

ſolis ortum proferas. Quod Romanorum imperium πάντοθεν, undique, ab oceano circumflui dicitur, in poëta domino adulante non urgendum. — σφραγίσαι. obſignes, claudas, termines. — In fine Vat. Cod. ἠελένῳ.

XXI. Cod. Vat. p. 175. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 440. St. 573. W. ubi nonniſi duo priora diſticha leguntur ſine auctoris nomine. Mutilum eſſe animadvertit *Toup.* in Em. in Suid. III. p. 500. ex *Suidae* Lexico, ubi v. τοῖϊν T. III. p. 514. verſ. quartus cum initio v. quinti alieniſſimo loco legitur. Integrum carmen primus *Brunckius* edidit. — Lycon Phoebo primam barbam cum votis offert. Vide de hoc more ad *Apollonid.* Ep. VIII. — V. 1 — 3. laudat *Suid.* in ἴουλος T. II. p. 126. — ἄρσενας. *virilis aetatis circa genas naſcentia ſigna.* — V. 3. πρῶτον γέρας. Hic *Apollonidas* fortaſſe invenerat ſcriptum — πρῶτον θέρος, ut ex ejus imitatione ſuſpicari licet:

ἡδὺ παρῃιάδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
κείρεο καὶ γενύων ἠϊθέους ἕλικας.

— V. 5. τοῖϊν ἀλλ' ἐπίνευε. *Suid.* l. c. Fruſtra *Toupius* tentabat ἀπὸ κροτάφοιν τοῖϊνδε. Hic locus fortaſſe obverſabatur *Crinagorae* Ep. XII. δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός. — ὡς πρό. Ut eum usque ad virilem aetatem perduxiſti, ita, quaeſo, eundem ad ſenectutem perducas. — νιφόμενον. *capitis nives* dixit *Horat.* IV. Carm. XIII. 12.

XXII. Cod. Vat. p. 178. ſq. Ἀντιπάτρου. Sequitur Epigr. *Antip. Sidonii* XXIV. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. At p. 419. noſtrum carmen iterum legitur cum lemmate: Ἀντιπ. Θεσσαλ. In Plan. p. 441. St. 547. W. auctoris uomini gentile non additur. Paulo obſcurius argumentum carminis. In pictam tabulam ſcriptum eſſe arbitrabar, in qua mulieres trinae trina dona manibus tenentes, una cum Veneris templo et ſimulacro repraeſenta-

tae erant. *Heynius* autem Vir cl. in Comment. T. X. p. 116. tres illas meretriculas Veneri templum et ſtatuam, Ariſtomachi opus, dedicare cenſet. Huic interpretationi inprimis favent verba ἄνθεμα δ' αὐτῶν ξυνὸν, quae optime ad proxima verba referuntur. Eadem tamen nec noſtrae ſententiae adverſantur. — V. 1. ἃ δέ. Vat. loco ſec. Et ſic v. 2. — V. 3. δ' ὁ νεώς. Vat. loco ſec. et Plan. — V. 4. Ἀριστομένους. Cod. Vat. loco ſec. *Ariſtomachus* ſtatuarius *Junio* in Catal. p. 30. aliunde notus non erat; ſed *Ariſtomenem* pictorem nobis excitat ex *Vitruvii* Prooem. L. III. Qui apud hunc ſcriptorem *Thaſius* vocatur, idem *Strymonius* vocari potuit a poëta, cum Thaſos inſula non longo intervallo a Strymonis oſtiis poſita fuerit. — V. 5. πᾶσαι δ' ἀσταί. Vat. Cod. loco pr. Lectio, quam *Br.* recepit, eſt loco ſec. — V. 6. εὐκρήτου. Vulg. εὐκρίτου Vat. loco pr. εὐκταίης loco ſec. — νῦν ἑνός εἰσι μία. Reſpexit poëta legem, quam ad Cecropem referre ſolebant Attici, ap. *Athen.* L. XIII. p. 555. D. ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων καὶ κοινογαμιῶν ὄντων. *Diog. Laërt.* II. 5. nr. 10. quem correxit *Toup.* ad Suid. P. II. p. 221. ubi plura vide. Nos quoque nonnulla hujus generis notavimus ad Ep. *Aſclepiad.* V. T. II. p. 24.

XXIII. Cod. Vat. p. 362. Ἀντιπατρ. Θεσσ. Plan. p. 91. St. 133. W. In novem poëtrias, quae in Graecia floruerunt. — V. 1. ἔθρεψε ὕμνοις. carminibus aluit, carmina ipſis inſpiravit, quandoquidem canendi facultas ex fonte caballino hauritur. — V. 3. Praxilla, Sicyonia, cujus Scolion dedimus T. I. p. 90. XIII. Vide *Fabricii* Bibl. gr. T. II. p. 135. ed. Harl. — Pro vulgato Μυρὼ Vat. Cod. Μοιρώ. quam ſcripturam ſequitur etiam *Athen.* p. 490. E. et veriorem judicat *Salmaſ.* de Modo Uſur. p. 42. — Ἀνύτης στόμα. Eadem circumlocutione *Vellejus* utitur L. I. 18. p. 73. *niſi Thebas unum os Pindari inluminaret.* ubi *Ruhnken.* comparavit *Plin.* H. N. II. 12.

Stesichori et Pindari sublimia ora. Supra *Dioscorid.* Ep. XVII. de Aeschylo: ὦ στόμα πάντων δεξιὸν, ἀρχαίων ἠσθά τις ἡμιθέων. *Antip. Sidon.* Ep. LXVIII. Ὅμηρον ἀγήραντον στόμα κόσμου Παντός. — Anyten poëta θῆλυν Ὅμηρον appellat, ut eam ad Homeri praestantiam ascendisse indicet. Simile quid de Sappho dixit *Antip. Sid.* LXXI. — V. 5. Telesilla Argiva, ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη, ut ait *Lucian.* Amor. 30. T. V. p. 292. cur ἀγακλῆς appelletur, apparet ex *Plutarch.* T. II. p. 245. C. D. Poëtriam *Agaclen* hinc procudit *Gyraldus* in Dial. III. p. 170. — V. 6. θοῦριν. Fuit igitur inter Corinnae carmina unum, quod Minervae scutum celebrabat. Ex nobilissimis fuisse, hic locus docet. — V. 7. Μύρτιν. Hanc *Pindari* magistram fuisse, narrat *Suidas* in Πίνδαρος, ubi nihili est conjectura *Pearsonii.* Eadem Corinnam instituit, eodem auctore in Κόριννα. Eam cum Pindaro in certamen descendisse, apparet ex fragm. *Corinnae* ap. *Apollon. Dysc.* de Pronom. μέμφομαι ἰώνγα τὰν λιγουρὰν Μυρτίδα, μέμφομαι, ὅτι βάνα φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. — V. 8. Poëtriae carminum immortalium (σελίδων) ἐργάτιδες, fere ut ap. *Antiphil.* Ep. XXIX. apes αἰθερίου νέκταρος ἐργάτιδες. — V. 9. Olympus novem Musas progenuit, totidem terra edidit. Verisimile est, eos, qui poëtriarum cyclum condiderunt, in numero constituendo Musarum habuisse rationem; praecipue cum de poëtis quoque lyricis nonnisi novem in ordinem redacti sint.

¶. 115.] *XXIV.* Cod. Vat. p. 268. Ἀντιπ. Θεσσ. Edidit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 154. Ex Mantissa Anthologiae Grotianae idem profert *Burm.* ad Propert. p. 471. Scriptum est in laudem Antimachi, quem uni Homero cedere, reliquis autem poëtis praestare affirmat *Antipater.* De judiciis veterum de *Antimachi* ingenio vide not. ad *Crat. Gramm.* Ep. T. II. p. 3. — V. 1. ἀκαμάτου. Cod. Vat. καμάτου. *Salmas.* et *Burmann.* — ὄβριμος στίχος et ad heroici carminis materiam et

ad

ad dicendi genus ſublime et elatum referendus videtur. *Tumidum* ei ſcribendi genus exprobrat *Catullus* XCV. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho*, ubi *Salmaſio* memoria ſuppeditabat *mundo Antimacho*, quod a *Catulli* mente alienum. Ut hic Antimacho, poëtae epico, ὄβριμος στίχος tribuitur, ſic *Horat.* I. Serm. X. 44. *Forte epos acer, Ut nemo, Varius ducit. Tibull.* IV. El. XV. 3.

Ne foret aut elegis molles qui fleret amores,
Aut caneret forti regia bella pede.

— V. 2. ὀφρύος. Dignitatem gravitatemque heroum ſignificat. ὀφρὺν καὶ τῦφον junxit *Lucill.* Ep. CXIX. ὀφρύες καὶ γαῦρα φρονήματα. *Rufin.* Ep. XXVII. *Supercilium* ſic paſſim ap. Latinos. Luſus in Priap. Praef. *Conveniens Latio pone ſupercilium.* ubi vide Intrpp. — V. 3. χαλκευτόν. Ductum ex *Antip. Sid.* Ep. LXXIX. τὸν εὐαχέων βαρὺν ὕμνων Χαλκευτὸν — Πίνδαρον, ubi vide not. — εἰ τορὸν οὖας. ſi *teretes aures* nactus es, ut *Salmaſius* quidem interpretatur in Plin. Exerc. p. 502. E. ubi h. v. excitat. Latinorum *teres* cognatum eſſe vocabulo τορὸς, animadvertit etiam *Lennep.* in Origin. T. II. p. 1291. — V. 4. εἰ εὐαλοῖς. *Burm.* In ἀγέλαστον ὄπα *Antipater* reſpexit fortaſſe dictum Heracliti ap. *Plutarchum* T. II. p. 397. A. Σίβυλλα μαινομένῳ στόματι, καθ' Ἡράκλειτον, ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύριστα φθεγγομένη. *Antimachum affectibus et jucunditate deſtitui*, judicavit *Quintil.* Inſt. Or. X. I. 53. qui totus locus comparari meretur. — V. 5. ἄτρεπτον. Cod. Vat. male. — Si ipſe per iter ab aliis non tritum ad laudem graſſaris. — V. 6. εἰ δ' ὕμνων. Color idem, qui ap. *Horatium* IV. Carm. IX. 5.

Non, ſi priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent,
Ceiaeque et Alcaei minaces
Steſichorique graves Camoenae.

Cicero in Orat. I. 4. *Prima enim ſequentem boneſtum eſt in ſecundis tertiisque conſiſtere. Nam in poëtis non Ho-*

mero ſoli locus eſt, ut de Graecis loquar, aut Archilocho, aut Sophocli, aut Pindaro; ſed horum vel ſecundis vel infra ſecundos. — V. 6. σκῆπτρον. tanquam rex. *Parentem eloquentiae, deum* appellat *Maeonium*, *Columella* L. I. Praef. δαίμονα μουσοπόλων *Hermeſianax* El. 28. — V. 7. κρέσσων. Vat. Cod. qui etiam ſupra v. 4. τὰν ἁ. ὄ. habet. — V. 9. ὑπέζευκται. Homero uno minor, ceteris omnibus praeferendus.

XXV. Hoc carmen, quod in Plan. p. 93. St. 136. W. ἄδηλον eſt, *Antipatro Theſſ.* vindicat Vat. Cod. p. 386. In Ariſtophanis carmina et Bacchici ſpiritus et venuſtatis pleniſſima. — V. 2. ἔσεισε Vat. Cod. et omnes vett. edd. usque ad *Stephan.* qui ἔπεισε habet. Illud verum eſſe, vidit *Huetius* p. 12. Color hujus loci ductus eſt ex Ep. *Simmiae Theb.* I. de Sophocle, cui πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Κισσὸς Ἀχαρνείτης βλαισὸς ἔρεψε κόμην. — V. 3. Διόνυσος. Vat. Cod. — Vide, ut Bacchicum enthuſiaſmum carmina ſpirent! Ariſtophanes ut Bacchi τεχνίτης laudatur. Spiritus poëticus paſſim a Baccho repetitur. *Philoſtrat.* Vit. Soph. L. I. p. 511. ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν, ὑπόβακχος γὰρ καὶ διθυραμβώδης. ubi vide *Olear.* Cf. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 181. — V. 4. φοβερῶν χαρίτων. *Demetr. Phal.* §. 130. p. 55. ed. *Schn.* Homerus, ait, καὶ παίζων φοβερώτερός ἐστι, πρῶτός τε εὑρηκέναι δοκεῖ φοβερὰς χάριτας. unde apparet, hanc dictionem inter artifices artis dicendi receptam fuiſſe. Attigit eam cl. *Erneſtus* in Lex. Techn. Rhet. p. 376. Thucydidis κάλλος φοβερὸν Herodoti ἱλαρῷ κάλλει opponit *Dionyſ. Hal.* Epiſt. ad Pompej. p. 773. — V. 5. καὶ Ἑλλάδος ἤθεσιν ἶσα vulgo et in Vat. Cod. Nullam omnino mutationis cauſam video, nec eam conſulto factam eſſe puto. — Sales et facetias Comici laudat, facetis Graeciae moribus congruentes, i. e. Graecorum ingenio dignas. — V. 6. στίξας. Plan. Noſtrum eſt in

Vat. Cod. qui etiam ἄξιε legit pro ἄξια. Haereo in hac voce, nescio quomodo, quae mihi post ἴσα abundare videtur. Vide, an corrigendum sit:

καὶ στύξας ἀστικὰ καὶ γελάσας.

urbanus, sive rideas, sive lacessas. Veteres quanti fecerint Aristophanis ἀστεϊσμὸν, inter omnes constat. Vide, quae de verbis ἀστεῖος et ἀστεΐζεσθαι docte disputavit *Pierson.* ad Moerin p. 74. sqq. Discrimen, quod *Ammonius* esse statuit inter ἀστικὸς et ἀστεῖος, vanum esse, multis exemplis docuit *Ruhnkenius* ad Longin. p. 259. cujus praeclara est emendatio *Alciphronis* L. III. 43. p. 368. ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες, αὐτοσκωμμάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα.

XXVI. Cod. Vat. p. 291. Ἀντιπ. Θεσσ. Edidit *Kuster.* ad Suidam T. I. p. 319. *Jensius* nr. 98. *Heringa* in Obss. p. 268. et *Ruhnkenius* Ep. crit. p. 69. Historia de Damatrio Lacedaemonio, quem, e proelio reversum, mater interemit. Expressit *Antipater* Epigramma *Tymnis* IV. — V. 2. κοίλαν. Vat. Cod. *Suidas*, qui h. v. laudat T. I. p. 319. in Ἄρης, κυρίως ὁ σίδηρος, legit βαψαμένη κοίλων. *Eurip.* in Phoen. 1570. χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψε. — V. 3. μάτηρ, ἅ σ' ἔτεκεν. Plane sic *Eurip.* in Alc. 16. γεραιὰν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα. — Laudat h. v. cum seq. *Suidas* T. III. p. 644. in φύρδην, συγκεχυμένως. ubi male φόνον exhibetur. — V. 5. *Suid.* in ἀφριόεν T. I. p. 398. et in κόναβος T. II. p. 345. Pro ἐπιπρίουσα *Leichius* ἐπικρίζουσα suspicabatur: inepte. *Wesseling*, qui hoc carmen ex *Jensio* repetivit, ἐπιβρύχουσα dedit, ut est ap. *Tymn.* l. c. ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνά. — V. 6. *Suid.* in λοξῇ T. II. p. 457. *Kusterus* οἷα λέαινα reponendum censet, eique assentitur *Ruhnkenius* comparans *Callimach.* Hymn. in Cer. 51. τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ

πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα. *Salmasius* λύκαινα malebat. Nihil mutandum censet *Brunckius.* Vide not. ad *Tymnem* l. c. — V. 7. 8. *Suid.* in Εὐρώταν T. I. p. 907. ubi dorismo neglecto legitur: οἶσθα φυγὴν τελέθειν. — φυγὴν cum omisisset *Jensius*, viri docti, integrum versum a *Kustero* editum esse ignorantes, lacunam explere conati sunt. Vide *Leichium* ad Carm. Sepulcr. XIII. — *Reiskius*, cui locutio εἰδέναι φυγὴν suspecta erat, legendum proposuit: ἁνίκα δειλᾷν Οἶσθα φυγών — —. Esse δειλᾷν idem, quod δειλιᾷν. Nemo facile hanc conjecturam lectioni Cod. praetulerit. Nec video, quid in illa lectione tantopere displicere possit. Variavit poëta locutionem οἶσθα δειλῶς φυγεῖν, quod idem est ac δειλῶς ἔφυγες. Nam οἶδα cum infinitivo positum eleganti periphrasi non minus inservit, quam Latinorum *novi.* Vide *Barth.* ad *Claudian.* p. 892. *Abresch.* ad *Aristaenet.* p. 336.

¶. 116.] *XXVII* Anth. Plan. p. 363. St. 502. W. Scriptum in laudem Pyladis, qui Bacchum saltaverat. Est hic Pylades nobilissimus mimicae saltationis inventor, de quo vide *Suidam* in Πυλάδης Κίλιξ et *Athen.* L. I. p. 20. E. ubi inter alia: ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητική τε καὶ πολύκοπος· ἡ δὲ Βαθύλλειος ἱλαρωτέρα. ubi *Salmasius* ingeniose corrigit καὶ πολυπρόσωπος, ex *Plutarchi* Sympos. Probl. VII. c. 8. (T. II. p. 711. E.) Vid. Not. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 828. sqq. Augusti aetate illam artem inventam esse, testatur *Zosimus* L. I. 6. p. 11. ἥ τε γὰρ παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς χρόνοις, οὔπω πρότερον οὖσα, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. Conf. *Lucianum* de Saltat. c. XXXIV. *Dion. Cass.* LIV. 17. p. 747. Pyladem Bacchum saltantem vehementer probasse videntur Romani. Conf. Ep. *Boethi* p. 127. — V. 1. αὐτόν. Hunc locum expressit auctor carminis inter ἀδέσπ. CCCLIII.

Αὐτὸν ὁρᾶν Ἰόβακχον ἐδόξαμεν, ἡνίκα ληνοῖς
ὁ πρέσβυς νεαροῖς ἦρχε χοροιμανίης.

— V. 3. τερπνὸν θέος. Plan. vitiose. Emendavit *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 835. — V. 4. ἔπλησα. Tanquam verus Dionyſus totam urbem divino ſuo numine implevit. Enthuſiaſmum, eumque plane eximium (ἄκρητον) ſignificat. ἄκρητον μανίην. Ep. ἀδέσπ. XXV. ἄκρητον καῦμα. *Antiphil.* Ep. XII. Hunc uſum vocabuli ἄκρητος, quo *vehementiam* ſignificat, illuſtravit *Gatacker.* in Adv. Poſthum. p. 450. ſq. — V. 5. Bacchus ille Thebanus igne eſt editus: ille vero, quem nos loquacibus digitis editum vidimus, vere coeleſtis eſt. Frigidum acumen. Ceterum *loquaces* pantomimorum *manus* paſſim ap. veteres laudantur. Ep. ἀδέσπ. DCCXLIV.

Ἱστορίας δείξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
ἔμπειρος Βρομίοιο σοφῆς ἱερῆς τε χορείας.

Demetrius Cynicus cum pantomimum (Hylam fortaſſe, Pyladis diſcipulum, ut probabile ſit ex *Macrob.* Saturn. II. 7.) videret, fabulam de Marte et Venere egregie ſaltantem, ἀκούω, clamavit, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. *Lucian.* de Salt. c. 63. Anthol. Lat. T. I. p. 622. *Ingreſſus ſcenam, populum ſaltator adorat, Sollerti ſpondens prodere verba manu — —. Tot linguae, quot membra viro; mirabilis ars eſt, Quae facit articulos ore ſilente loqui* Caſſiodorus Var. IV. Ep. 51. *His ſunt additae orcheſtrarum loquaciſſimae manus, linguoſi digiti, clamoſum ſilentium, expoſitio tacita.* Idem I. Ep. 20. *Hanc partem muſicae diſciplinae mutam nominavere majores, ſcilicet, quae ore clauſo manibus loquitur.* — Noſtri loci non immemor fuit, ubi de loquacibus pantomimorum manibus agit *Rigaltius* ad Artemidor. p. 37.

XXVIII. Cod. Vat. p. 445. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 14. St. 24. W. In Glaphyrum tibicinem. — V. 1. σὺ δ' Ὀρφέα. Tu Orpheum moves, ut te ſequatur et audiat. — V. 2. τὸν Φρύγα. Marſyam. — Deinde σοὶ δὴ καὶ μελπομένα

γλάφυρε. Vat. Cod. „Γλαφύρα. Planud. Codd. meliores „Γλάφυρε. Glaphyri tibicinis, qui ſub Auguſto floruit, „meminit Juvenal. Sat. VI. 77. *Accipis uxorem, de qua* „*citharoedus Echion, Aut Glaphyrus fiat pater, Ambro-* „*ſiusque choraules.*" *Br.* Hujus viri nomen reponendum eſſe, jam *Scaliger* viderat in not. mſt. — V. 3. ὄνομα τέχνης. quandoquidem hujus viri cantus *concinnus* erat, *ſuavis* et *elegans.* Transfertur enim τὸ γλαφυρὸν ab artis operibus, quae magna cum elegantia elaborata ſunt, (unde σῶμα γλαφυρὸν) ad cantum et orationem. Vide inprimis *Euſtathium* ad Odyſſ. p. 11. 23. et *Erneſtum* in Lex. Techn. Rhetor. p. 61. — V. 4. ἔῤῥιψεν αὐλούς. in marg. Vat. Cod. *Alcaeus Meſſen.* Ep. X. de Marſyae tibiis: λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρόν. — V. 5. ποικιλότερπε' σάφ' ὑπνώσαι. Plan. ποικιλότερπες ἀφ' ὑπνώσα. ſic Vat. Cod. Qua lectione praeclare confirmatur eximia emendatio *Huberti van Eldick* in Suſpic. Spec. c. V. p. 27. quam *Br.* auctore non indicato recepit: *Somnus ipſe, ſuaves hos numeros audiens, in Paſitheae ulnis expergiſcetur.* — Elegans converſio et meliore poëta non indigna.

XXIX. Vat. Cod. p. 400. Ἀντιπάτρου εἰς Μαρσύαν τὸν αὐλητὴν διά τι γλαφυρὸν καὶ ἐμμελὲς αὐλεῖν. Ineptum lemma. In Plan. p. 13. St. 23. W. *Philippo* tribuitur; haud ſcio, an rectius. — Scriptum eſt in eundem Glaphyrum, quem poëta Minervae tibiis uti affirmat. — V. 2. γλαφύρᾳ. vulgo. γλαφύρῳ Aldus reperit in Cod. et ſic legitur in Aldina ſec. et tert. et in Vat. Cod. In vulgata lectione fruſtra luſum quaerebat *Huetius* p. 5. De Glaphyro, tanquam de homine eximie ap. Romanos probato, loquitur *Martial.* L. IV. Ep. V. 8. — V. 3. Mentitus es, Marſya, cum te Minervae tibias reperiſſe gloriatus es. — V. 5. „Antipater eos auctores ſequitur, qui Hyagni„dem Marſyae patrem fuiſſe tradiderunt, quos laudat

„Munkerus ad Hyginum p. 278. Juxta alios Hyagnis „ipſe tibias invenerat, ut ſupra ad Dioscorid. Ep. XV. „notatum. Alcaeo X. Marſyas Nymphae filius: νυμφογενὲς „σάτυρε. Patrem vero habuit Olympum, juxta Apollo- „dorum p. 11. cujus in his rebus magna auctoritas. „Alii tamen Olympum Marſyae diſcipulum et amaſium „faciunt, quos ſequitur Ovid. Metam. VI. 392. ubi „vide Intrpp. Heinſium et Burmannum." *Br.*

XXX. Cod. Vat. p. 371. Ἀντιπ. Θεσσ. ἐπὶ φιλοξενίᾳ τινὸς σοφοῦ, ὃς τῷ ξενίσαντι ταῦτα προσεῖπε τὰ μέλιτος γλυκερώτερα ἔπη. Plan. p. 94. St. 137. W. Viro cuidam, quem non nominat, promittit, ſe ipſi carminibus benefacta retributurum eſſe. — V. 1. *Philoſtrat.* Epiſt. XVII. p. 921. poëtam eroticum amico commendans, cum locuſtis eum comparat. Tum addit: ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκά σοι μελήσειν. Mollem quendam et delicatum rhetorem ξένον τι φάσμα, δρόσῳ καὶ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον, appellat *Lucian.* T. III. p. 12. — V. 4. Pauca accipiens, multa remuneratur poëta, carminibus illum, a quo accepit, celebrans. — ¶. 117.] V. 5. 6. Hoc diſtichon ſic legit Vat. Cod. τοὔνεκα σοι (ſic tres Aldinae. σὺ Aſcenſ. et Steph.) πρώτως μὲν ἀμειβομένην (ſic Planudeae omnes.) δ' ἐθέλωσιν Μοῖραι (ſic Cod. Aldi. vulgo Μοῖραν.) πολλάκι μοι (μου vulgo.) κείσεται (ſic Ed. Flor. et omnes Aldinae. κείσεαι Aſc. et Steph.) ἐν σελίσιν. *Brunckius* hoc diſtichon conſtituit ſecundum emendationes *Salmaſii.* Eadem ratione emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — κείσεαι etiam *Opſopoeus* vidit legendum eſſe. σὺν πρώτοις tentavit V. D. ap. *Huetium* p. 12. *Toupius*, qui hoc carmen profert in Animadv. in Schol. Theocriti p. 212. emendandum exiſtimabat: τοὔνεκα σὺ πρώτως μὲν, ἀμειβομένην δὲ φιλοῦσι Μοῦσαι. *amant alterna Camoenae,* quae Brunckianis longe deteriora ſunt. — πολλάκι μοι κείσεαι ἐν σελίσι. Dictum, ut ap. *Evenum* Ep. XIV. πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι. ubi vide not. p. 327.

XXXI. Anth. Plan. p. 319. St. 458. W. Ἀντιπάτρου Μακεδόνος. In Medeae imaginem, in qua furor cum misericordia mixtus conſpiciebatur. Multa ſimilia in hoc Planudeae capite leguntur. τὸ μὲν, τὸ δὲ, non ad ὄμμα referendum, ſed per *partim, partim, cum, tum*, explicandum cenſet *Heynius* in Comment. X. p. 113. Fieri tamen poſſit, ut *Antipater* noſter, non magni judicii homo, quod alii de duplici affectu in eodem vultu commiſto dixerunt, ita acceperit, ut, ſicut in quibusdam perſonis tragicis (vide not. ad *Callim.* Ep. XXVIII. p. 281.) alterum Medeae oculum liberorum amorem, alterum iram et furorem oſtendiſſe putaret.

XXXII. Vat. Cod. p. 453. Ἀντιπάτρου. Nec in Plan. p. 39. St. 57. W. gentile appoſitum. *Sidonio* igitur tribuendum videri, aſteriſco appoſito indicavit *Br.* Scriptum in Antiodemiden, mimam, ut videtur, quae, Graecia relicta, in Italiam transierat. — V. 2. κροκύδων. Vat. Cod. quod *Brunckius* pro vero habet. κρόκυδες, *flocci, tomentum;* unde κροκυδίζω. Molliſſimam et delicatiſſimam lanam, cui Antiodemis, ut columba nido, incubuerit, intelligendam eſſe apparet. — V. 3. λεύσουσα. Vat. Cod. — τακεραῖς κόραις. *Berglerus*, ubi τὸ τακερὸν βλέπειν egregie illuſtrat, ad *Alciphr.* L. I. 28. p. 117. noſtrum quoque verſum laudat. μαλακὸν βλέμμα noſtro dicitur μαλακώτερον ὕπνου, quod ductum ex *Theocrit.* Eid. V. 51. εἴρια — ὕπνω μαλακώτερα. XV. 125. πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω. ubi vide Intpp. *Clemens Alex.* in Paedag. II. c. 9. chriſtianos habere vetat χλαίνας ἐφύπερθεν οὔλας καὶ τὰς εὐνὰς μαλακωτέρας ὕπνου. *Somno mollior herba. Virgil.* VII. Ecl. 45. His omnibus audacior *Antipater* ipſis oculis puellae obtutum ſomno molliorem tribuit. — V. 4. Λύσιδος ἀλκυών. Fruſtra haec verba explicare conatus eſt *Brodaeus*, qui λύσιδος cum μέθυς conjungit. ἀλκυὼν vocari videtur ob mollem, ſuavem et jucundam vocem, quae huic avi a poëtis tribuitur. Conf. *Tymnes* Ep. II. et *Dor-*

vill. in Charit. p. 253. Quare λύσιδος ἀλυὼν h. l. idem esse, quod λυσιῳδὸς, equidem vix dubitaverim. Dicti sunt λυσιῳδοὶ a Lyside, obscoenorum carminum auctore, ut ait *Salmas.* ad Solin. p. 76. G. quae sententia niti videtur loco *Strabonis* L. XIV. p. 959. A. B. ubi *Lysis* τὸ κιναιδολογεῖν primus dicitur in lyricam invexisse poësin. *Athenaeus* L. XIV. p. 620. E. Ἀριστόξενος δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον μαγῳδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις λυσιῳδόν. τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσιν καὶ τἄλλα πάντα ἐστὶν ὅμοια. quem locum exscripsit *Eustath.* ad Odyss. p. 806. 49. Conf. *Bergler.* ad Alciphr. p. 66. — Puella, quae libidinosa et mollia cantabat carmina, veluti ii, qui ex Lysidis disciplina profecti ἐκιναιδολόγησαν, probe ἀλκυὼν Λύσιδος vocari potuit. Quod si recte statuimus, scribendum:

Λύσιδος ἀλκυὼν — — —.

— V. 5. ὑδατίνους. molliculas et delicatas manus, interprete *Toupio* Ep. de Syrac. p. 341. qui fallitur in eo, quod comparat *Theocrit.* Eid. XXVIII. 11. ubi ὑδάτινα βράκη de braccis viridantis sive coerulei coloris accipienda sunt. Apte ad nostrum locum *Dorvill.* in Charit. p. 163. excitavit *Aristaenet.* L. I. Ep. I. p. 4. οὕτω μέντοι σύμμετρα καὶ τρυφερὰ τῆς Λαΐδος τὰ μέλη, ὡς ὑγροφυῶς αὐτῆς λυγίσασθαι τὰ ὀστᾶ τῷ περιτυπωμένῳ δοκεῖν· τοιγαροῦν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι᾽ ἁπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκί. — Erat autem tam molli corpore membrisque tam lentis et flexibilibus, ut *ossa habere* non videretur, ἣ μόνη ὀστοῦν οὐ λάχεν. Vide *Interpp. Lucretii* L. IV. 1266. et *Herald.* ad *Arnobium* L. VI. p. 245. — Quam ob causam poëta eam cum lacte in calathis coagulato comparat. τοὐν ταλάροισι γάλα. In calathis lac coactum servatum esse, apparet ex *Calpurn.* II. Ecl. 76. *Pausan.* L. VI. 7. p. 470. Quod ad comparationem ipsam attinet, plures ea usi sunt. *Ovidius* Metam. XIII. 796. *Mollior et cygni plumis et lacte coacto.* qui locus obversabatur *Martiali*

L. VIII. Ep. 64. *Vincis mollitie tremente plumas, Aut maſſam lactis modo alligati.* Ap. *Alciphron.* L. I. Ep. XXXIX. p. 188. puella per veſtem bombycinam τρέμουσαν οἷόν τι νεόπηκτον (ſic *Bergler.* vulgo μελίπηκτοι. Vir D. in Miſc. Obſ. V. p. 62. οἷον πιμελὴ ἢ πηκτὸν) γάλα τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσε. *Appulej.* Metam. X. p. 226. *Tam lucida, tamque tenera et lacte et melle confecta membra duris ungulis amplecti.* — V. 7. Romam profecta eſt Antiodemis, ut molli ſua venuſtate bellicoſum Romanorum animum emolliret.

XXXIII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου. Edidit *L. Holſtenius* ad Steph. Byz. v. Νικόπολις p. 225. *Jenſius* nr. 79. *Reiske* p. 146. nr. 730. In urbem Nicopolin, ab Auguſto in earum urbium, quas bellum everterat, locum exſtructam. Auguſtum in hanc urbem, ad ſinum Ambracium contra promontorium Actiacum a ſe conditam (*Sueton.* V. Aug. 18.), incolas ex pluribus Acarnaniae urbibus deduxiſſe, narrat *Strabo* L. X. p. 691. A. Idem L. VII. p. 501. A. Ambraciam aliasque vicinas urbes, ait, cum Auguſtus Romanorum et Macedonum bellis tantum non deſertas vidiſſet, εἰς μίαν συνῴκισε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ. Conf. *Pauſan.* V. 23. p. 437. VII. 18. p. 569. — V. 1. ἐρίβωλος vocatur *Ambracia* ob priſtinas divitias: quare poëtae magnam de hac urbe inter deos contentionem fuiſſe finxerant; ut ex *Nicandri* Ἑτεροιουμένοις narrat *Antonin. Lib.* c. IV. — V. 2. Θυῤῥείου. De hujus nominis orthographia vide *Berkelium* ad Stephan. v. Θυρέα p. 405. — V. 5. In Vat. Cod. δέχνυται legitur; et ſic *Jenſius*, ap. quem δείκνυται, lectio Holſteniana, in margine poſita eſt. Revocanda membranarum ſcriptura. Nicopolis Apollini ſacra fuit; quare Apollo eam pro auxilio, quod Auguſto in pugna navali cum Antonio tulerit, accepiſſe dicitur. Pugnae Actiacae eventum Apollini a poëtis tribui, conſtat vel ex *Virgil.* III. Aen. 274. ubi *Servius*: *Leucate eſt mons altiſſimus, prope peninſula in promontorio Epiri,*

juxta Ambraciam, sinum et civitatem; quam Augustus Nicopolin appellavit, victis illic Antonio et Cleopatra; ibi et templum Actiaco in promontorio Apollini constituit et ludos Actiacos. Conf. *Propert.* IV. El. VI. 19. sqq. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 263. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 631.

XXXIV. Vat. Cod. p. 318. Ἀντιπάτρου. ζήτει τὸ ἐπίγραμμα, ὅτι δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον. Edidit *L. Holstenius* ad Stephan. v. Ἀμφίπολις p. 33. Ex apogr. regio *Boivin.* in Mém. de l'Acad. T. III. p. 388. *Bentlej.* ad *Callimach.* p. 567. ed. Ernest. et ad *Horatium* III. Carm. XXV. 9. *Wesseling.* ad Hieroclis Synecd. p. 604. ubi Phyllidis casus et quae ad Lacedaemoniorum cum Atheniensibus de Amphipoli rixam faciunt, exponuntur. — V. 1. πεπολησμένον. Vat. Cod. et Holst. et v. 2. iidem Ἀμφιπόλει. *Bentlejus* altero loco πεπολισμένῃ Ἀμφιπόλει legit; altero sic, ut *Br.* dedit. πεπολισμένον servavit *Reisk.* in Anthol. p. 129. nr. 688, recte, ut mihi quidem videtur. Amphipolis pro monimento Phyllidi exstructo habetur. — V. 3. Αἰθιόπης — νηῷ. Vat. Cod. et sic *Holst.* nisi quod vitiose Ἀνθιόπης ibi excusum. νηῷ. Jens. νηοῦ emendavit *Wesseling.* qui hoc distichon profert ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 260. 37. ubi templum Dianae Ταυροπόλου commemoratur; et *Toup.* qui integrum carmen dedit in Em. in Suid. P. III. p. 376. Αἰθοπίης debetur *Bentlejo.* Vide Not. ad *Sapphus* Ep. II. p. 183. sq. — Diana Brauronia eadem, quae Taurica. Vide *Pausan.* L. I. 33. p. 80. *Euripid.* Iph. in T. 1463. — λοιπὰ in hoc contextu vim sententiae imminuit. Non parum juvabitur oratio, si mecum legeris:

λεπτά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
μίμνει — —

Tenuia supersunt vestigia. Exigua ingentis retinet vestigia famae. Anth. Lat. T. I. p. 454. ἴχνη ἀμαυρὰ καὶ ἀσαφῆ dixit *Lucian.* T. III. p. 9. οὐ σώζει προτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης.

Isidorus in Epigr. T. II. p. 474. *Philostrat.* Vit. Apoll. VI. 4. p. 233. στηλῶν παρεχόμενα τρύφη καὶ τειχῶν ἴχνη. — ¶. 118.] V. 5. 6. Separatim hoc distichon exhibetur in Vat. Cod. cum lemmate: ἄδηλον ἔν τινι. Proximum tamen locum a praecedentibus occupat distichis. αἰγείδεσσιν. Cod. et sic fere Holst. *Boivin*, cum in apogr. suo ἀλγήδεσιν reperisset, correxit Ἀργιλίοις, ad *Thucydidem* remittens L. IV. 103. Αἰγείδεων *Bentl.* legit ad *Horatium* l. c. Αἰγείδαις ad *Callimachum*. Huic emendationi assentitur *Toupius*. — *Aegidae* h. l. sunt Athenienses ab Aegeo vocati. Alibi idem vocabulum de tribu Atticae usurpatur. Vide *Harpocrat.* v. Αἰγεῖδαι p. 16. — μεγάλην ἔριν. Similiter de Athenis in Ep. Anth. Lat. T. I. p. 455. II. — *quae veteris famae vix tibi signa dabunt: Hasne dei, dices, coelo petiere relicto? Rixane* (sic lege cum *T. Hemsterh.* pro *Regnaque*) *partitis haec fuit una deis?* — ἁλιανθεὶς apogr. regii *Boivin* in ἁλιανθὲς mutavit. ὡς ἁλινηχὲς τρύχος in mentem venerat *Bentlejo*: *tanquam laceros pannos post naufragium in litus ejectos*. *Toupio* placuit: ὡς ἁλὶ ξανθὲν τρ. quod ipsi auctori valde arridet. Vulgatae patrocinatur *Wesseling*. ad Itin. Hieros. p. 604. ubi ἁλιανθὲς explicat per ἄνθει ἁλὸς ἠνθισμένον. ἁλιανθέϊ κόχλῳ est ap. *Paul. Silent.* Ep. XXII. — In fine cod. ἠϊόσιν.

XXXV. Cod. Vat. p. 427. sq. Ἀπολλωνίδου, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. Idem lemma invenit Aldus in Cod. suo, cum in edit. pr. soli *Antipatro* inscriptum sit. Anth. Plan. p. 81. St. 118. W. *Alpheus Mit.* Ep. X. ad hoc Epigr. respiciens, *Antipatrum* ut ejus auctorem nominat; cujus auctoritate quin *Antipatro* recte vindicatum sit, dubitari nequit. Sed Sidonii sit poëtae an Thessalonicensis, minus certum est. Quum enim ille circa Ol. CLXIX. claruisse existimetur, nihil vetat, judice *Dorvillio* in Misc. Obss. Vol. VII., quominus Ol. CLXXIII. carmina conscripserit, qua Olympiade Delos vastata est. At in hoc carmine

non tam de recenti clade, quam de vetere agitur. Quare verisimilius Thessalonicensi tribuitur. De Deli expugnatione *Pausan.* L. III. 23. p. 269. Μηνοφάνης Μιθριδάτου στρατηγὸς — ἅτε οὔσης ἀτειχίστου τῆς Δήλου καὶ ὅπλα οὐ κεκτημένων ἀνδρῶν, τριήρεσιν ἐσπλεύσας — αὐτὴν εἰς ἔδαφος κατέβαλε τὴν Δῆλον. — Poëta insulam facit optantem, ut nunquam floruerit; cum post illas opes, quibus olim conspicua fuerit, vastitas sibi sua et solitudo intolerabilis videatur. — V. 1. ἔτι πλάζεσθαι. *Propert.* L. IV. 6. 27. *Delos – tulit iratos mobilis ante Notos.* *Anthol. Lat.* T. I. p. 460. VII. *Delos jam stabili revincta terra, Olim purpureo mari natabat, Et moto levis hinc et inde vento Ibat fluctibus inquieta summis.* Quaedam alia vide ap. *Barth.* in Advers. XLIX. 5. p. 2289. — V. 2. ἀλωομένην. Vat Cod. — V. 4. ὅσσαις. Hoc derivatum ex *Callimach.* H. in Del. 315. τίς δέ σε ναύτης Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ. — V. 5. ὀψέ πη ἤρη. Vulgo. ποιηρῇ Vat. Cod. — *Salmas.* qui hoc carmen illustravit ad *Tertull.* de Pall. p. 150. ὀψέ σοι dedit; quod tamen pro operarum peccato habendum. — V. 6. Λητοῦς, ob Latonam receptam. Verbis accusandi, condemnandi, arguendi enim jungitur genitivus rei. Male igitur *Huëtius* p. 10. Λητοῖ corrigit.

XXXVI. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 81. St. 118. W. eidem auctori tribuit. Apud *Salmasium* tamen in Tertull. p. 151. *Alpheo Mitylenaeo* inscribitur: temere. Insula Tenos cum Delo comparatur. Tenos una e Cycladibus, non longe ab Andro et Delo, quam ob aquarum abundantiam Hydrussam vocari ait Aristoteles, secundum *Plin.* L. IV. 22. p. 211. ubi vide *Harduinum.* Parvam esse urbem, sed templum Neptuni habere cum luco, dignum, qui spectetur, ait *Strabo* L. X. p. 488. — V. 1. κεινην. Vat. Cod. et Edd. vett. usque ad Ascens. quae κλείνειν habet. κλεινὴν emendavit *Opsop.* et *Jos. Scalig.* in not. mst. Sic jam *Steph.* edidit. — V. 2. Δῆλε.

Vat. Cod. in marg. Τῆνε. — Βορηϊάδα. Vulgo, quod cum πτηνοὶ non congruit. Quare *Scalig.* in mſt. not. Βορηϊάδαι emendavit; quod membranae confirmant. — Ap. *Apollonium Rhod.* L. I. 1304. filios Boreae, Zeten et Calaïn, in patriam revertentes, Hercules

> Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε, καὶ ἀμήσατο γαῖαν
> ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας δὲ δύω καθύπερθεν ἔτευξε.

Conf. *Heynium* ad *Apollodor.* L. III. 15. 2. p. 855. ſq.— V. 3. Ὠγυγίη. Delos eſt. Vide ad *Noſſid.* Ep. III. *Plin.* L. IV. 22. p. 212. De hujus inſulae gloria omnia plena ſunt. — Ὑπερβορέων. Ῥιπαία. ὄρος Ὑπερβορέων. *Stephan. Byz.* Ab Hyperboreis autem *Apollinem Delphos adveniſſe ferunt*, ſecundum *Ciceron.* de N. D. III. 23. Hinc primitiae adferebantur Delum:

> πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
> αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
> κλήρους ἐστήσαντο καὶ οἱ καθύπερθε βορείης
> οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.

Callim. H. in Del. v. 279. ſq. ubi vide *Intrpp. Valckenar.* ad *Herodot.* L. IV. 33. p. 295. *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 159. — V. 5. ζωῆς. Vat. Cod. — Urbes dicuntur *vivere* et *mori*, quod multis exemplis, noſtro loco non omiſſo, illuſtravit *Gatacker.* ad Antonin. L. IV. p. 130.

XXXVII. Cod. Vat. p. 430. Ἀντιπ. Μακεδ. Edidit *L. Holſten.* ad Steph. v. Φολέγανδρος p. 348. *Jenſius* nr. 3. *Reiske* Anth. nr. 654. p. 113. Inſulas maris Aegaei, Deli inſulae exemplum ſecutas, vaſtitate ſqualere ait.— V. 1. ἐρημαῖοι. *Reisk.* — τρύφεα χθονός. *continentis fruſta.* Partem rupis a Neptuno avulſam τρύφος appellat *Homer.* Od. δ. 517. ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν· Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ. Similiter Demades rhetor Samum inſulam ἀποῤῥῶγα τῆς πόλεως νο-

cat ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. — V. 3. Siphnos, una e Cycladibus, cujus res Polycratis tyranni aetate ſatis florebant, teſte *Herodoto* L. III. 57. p. 224. Siphnorum theſaurum Delphis commemorat *Pauſan.* L. X. 11. p. 823. — Φολέγανδρος. una e Sporadibus: ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. *Strabo* L. X. p. 484. *Heſychius:* Φολέγανδρος (vulgo male Φλέγανδρος), νῆσος ἐρήμη. Minimo honore fuiſſe, apparet ex verſu *Solonis* ap. *Diogen. Laert.* L. I. 27. p. 48. Εἴην δήποτ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης Ἀντί γ' Ἀθηναίου. — V. 4. ἀ. δ' ὠλέσατ' *Reisk.* — V. 5. ἕνα τρόπον. Vat. Cod. et Jenſ. quod in ἐὸν mutavit *Heringa* in Obſſ. crit. p. 184. eumque ſecutus *Reiskius.* — In fine verſus ἡ τότε λευκὴ Vat. Cod. ποτε correxit *Heringa*, κλεινὴ *Reiskius.* — V. 6. ἐρημαῖος δαίμων. Delos, quae prima, iniquo fato jubente, ſolitudine et vaſtitate laborare coepit.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 400. Ἀντιπ. Θεσσ. Edidit *Berkelius* ad Stephan. in Κρήτη p. 479. *Jenſius* nr. 197. *Reisk.* in Anth. nr. 788. p. 169. Hiſtoria de cane Cretenſi, quae vix cervo, quem perſequuta fuerat, interfecto, novem catulos uno partu edidit. Eandem hiſtoriam narrat *Aelian.* V. H. VII. 12. Κύων θηράσασα, λαγὼς δὲ ἦν τὸ ἄγρευμα αὐτῇ, καὶ ἐκύει ἡ κύων, ἐπεὶ δὲ τῆς σπουδῆς τῆς προκειμένης τετύχηκε, τῷ μὲν δεσπότῃ τοῦ θηράματος ἀπέστη· ἀναχωρήσασα δὲ, ἐννέα, φασὶ, σκύλακας ἀποκυήσασα, εἶτα ἐξέθρεψεν αὐτούς. — V. 1. κατίχνιος junctim dedit *Reiskius*, quia graece non κατ' ἴχνεος, ſed κατ' ἴχνος, quarto caſu, diceretur. Hoc recte animadverſum; et fortaſſe revera ſcriptum fuit κατ' ἴχνος ἔδραμε, brevi ſyllaba producta, cujus licentiae non unum exemplum apud veteres. Vide *G. Wakefield* in Sylv. crit. I. p. 81. *Hermann.* de Metr. p. 71. ſq. — Γόργη exhibuit *Berkel.* et *Reisk.* In Cod. eſt γοργή. Nomen proprium, quod *Br.* monuit, foret Γοργώ. Hoc nomen fuit uni canum Actaeonis ap. *Hygin.* Fab. CXXXI. p. 253. *Munk.* — V. 2. ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν.

et venationis deam et Lucinam. — ¶. 119.] V. 3. Ἐλευθώ. (Ἐλθὼ vitiofe *Berkel.*) Ilithyia. Vide *Intrpp. Hefychii* v. Ἐλευθώ. — V. 6. τοκάδων. Cod. Vat. *Berk.* et *Reisk.* Hic etiam διδασκόμενα dedit pro lectione membranarum διδασκόμεναι. *Bernardus* ad Thom. Mag. p. 201. δεδιδασκόμεναι corrigit. Sed verior eft emendatio *Reiskii*. Fortaffe tamen praeterea emendandum:

φεύγετε Κρήσσας,
κεμμάδες, ἐκ τοκάδος τέκνα διδασκόμενα.

Fugite, cervi, fugite catulos, ab hac Cretenfi matre venandi artem edoctos. Non igitur Cretenfibus folum, fed omnibus, quotquot funt, cervis fugam poëta fuadet; et recte nobis fcripfiffe videmur Κρήσσας τοκάδος, *Cretenfis puerperae;* quod non fine gravitate dictum; fortiffimum enim Cretenfes canum genus. *Pollux* L. V. 37.

XXXIX. Cod. Vat. p. 429. hoc carmen eidem *Antipatro* tribuit, cujus eft Ep. LXIV. inter Epigrammata *Antipatri Sidonii.* Primus edidit *Salmafius* ad Scr. Hift. Aug. T. I. p. 857. et poft eum *Boivin.* in Mémoir. de l'Acad. T. III. p. 391. *Jenfius* nr. 2. *Reisk.* nr. 653. p. 112. Agit poëta de inventione rotarum in molis aquariis adhibitarum. Vide *Salmaf.* ad Solin. p. 416. B. — V. 1. ἀλετρίδες. mulieres, quae molam manibus movent. μυλωροί. Vide *Callimach.* H. in Del. 242. et *Spanhem.* p. 526. *Schol. Ariftoph.* Pac. 258. *Euftath.* ad Odyff. p. 273. 25. et 724. 31. Nonnullos τὴν μυλακρίδα vocare ἀλετρίδα notavit *Pollux* VII. 19. — V. 2. προλέγει. Cod. et Jenf. Soloecismum *Salmaf.* fustulit. — V. 3. In pofterum non manibus opus eft ad molam agendam, cum Ceres Nymphis hoc negotium tribuerit. — χερῶν *Boivinus* dedit, cum in Cod. effet χορῶν. Illud etiam *Heringae* Obff. p. 184. in mentem venerat; fed *Reiskius* alteram ejusdem conjecturam κορῶν praetulit. Quae doctus hic vir praeterea tentavit, memoratu indigna funt.

sant. — V. 4. ἀλλόμενον. Cod. Vat. ἀλλόμεναι *Boivin.* Idem voluisse videtur *Salmasius*, ap. quem ἀλόμεναι perperam excusum. Deinde *Reisk.* κατ' ἀκροτάτης τροχιῆς in contextu exhibuit; non negans tamen, codicis lectionem fortasse servandam fuisse. Hoc dubitari nequit, secundum casum cum recepto usu praepositionis κατὰ melius convenire. — V. 5. δινεῦσιν. Vat. Cod. Apographa δινεύουσιν. — Aqua in rotam molarum decidens axem agit; rotâ autem (hanc circumscribit verbis ἀκτίνεσσιν ἑλικταῖς, *radiis circumactis*) quatuor lapides molares moventur. Pro ἑλικταῖς *Reisk.* posuit ἑλιχθείς. *axis una cum radiis circumactus.* — V. 6. στρωφῶ π. Cod. Vat. — V. 7. Redit prisca aurea aetas, cum Cereris frugibus sine labore frui liceat. Respexit poëta *Hesiodi* Ἔ. κ. Ἡ. 114.

ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον.

Pro εἰ δίχα *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 506. ἢ δίχα μ. tentat; quod non capio. Fortasse voluit ᾗ δ. *ubi licebat.* Sed nihil mutandum. Particula εἰ non semper rem dubiam et incertam indicat, sed causam reddit. Vide *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 519. *Markland* ad Lysiam p. 670. *Reisk.* *Hoogeveen* de P. L. Gr. p. 227. sq. ed. *Schütz.*

XL. Cod. Vat. p. 403. Ἀντιπ. Μακεδ. Edidit *Jensius* nr. 153. *Reiske* in Anthol. nr. 804. p. 175. Viatores poëta rogat, ne laurum quandam, prope viam, ut videtur, positam, frondibus privare velint; prope adesse varia arbustorum genera, unde, quibus opus sit, petitum eant. Simile est Epigramma *Antipatri*, quod ex Cod. Vat. edidimus in Exercitatt. crit. T. II. p. 81. — V. 1. εἴπατε δάφνης φείσασθε δμώων χερσὶν ἑτοιμοτόμοις. Vat. Cod. — Sic etiam *Reisk.* ex *Jensio*, nisi quod ibi φείσασθαι habetur. Hac una emendatione admissa, non vi-

deo, quid in membranarum lectione reprehendi queat, quidve commoverit *Brunckium*, ut tam multa in hoc disticho immutaret. Fingit sibi poëta viatorem, cum servorum comitatu iter facientem, qui sub lauri umbra, in loco amoeno, morari cupiens, servos fortasse frondes lauri, ad stratum faciendum, decerpere jubet. Nisi hoc ita se haberet, δρυτόμων χερσὶν legendum dicerem. Vulgaris autem dicendi ratio ferret, εἴπατε δμωσὶν φείσασθαι δάφνης. Ceterum hic locus fortasse obversabatur *Nonno* in Dion. L. II. p. 46. Ὑλοτόμοι, τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ φυτὰ δάφνης Τέμνετε δειλαίας τετμημένα, φείδεο, τέκτον. — V. 3. κομάρου. Herbae genus hoc loco esse videtur ἡ κόμαρος, ut passim ap. *Theocritum*. Cf. *Schreberum* ad Eid. V. 129. *Salmas.* in Hom. H. I. c. V. p. 6. — De τερέβινθος vide *Geopon.* X. 73. XVI. 65. *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. III. p. 229. et L. V. p. 519. — V. 4. χθαμαλὴν ἐς (sic Vat. Cod.) χόσιν. i. e. ἐς χαμεύναν. Comparandus *Theocr.* Eid. XIII. 33. sqq. — V. 6. ὕλη πανθηλής. unde viatores, quibus cubile ad ripam placet, frondes decerpere possunt. Fluvius a nostra lauro, sive laureto, tria plethra, ab illo autem loco, ubi ὕλη πανθηλὴς (cujusvis generis materia) nascebatur, nonnisi duo remotus erat.

XLI. Cod. Vat. p. 365. Ἀντιπ. Μακεδ. In Anth. Plan. p. 40. St. 59. W. Καλλινίου inscribitur, quod nomen inter auctores Anthologiae non occurrit. Ab Ed. Flor. et Ald. pr. lemma plane abest. — Historia de muliere coeca et sterili, quae eodem tempore et peperit, et visum accepit. — V. 3. τίκτε γὰρ εὐθύς. Recte animadvertit *Br.* absurdam esse lectionem Plan. et Cod. Vat. εὐθὺς, nec μετ' οὐ πολὺ simul stare posse. Hanc ob causam υἱὸν ex conjectura posuit. Audacter sane. In εὐθὺς nomen mulieris latere videtur. Fortasse:

τίκτε γὰρ Ἀτθὶς ἄελπτα μετ' οὐ πολύ.

— Deinde in Plan. et Cod. Vat. τριπόθητον· sed in

membranis praeterea φάες pro φάους. — V. 5. „Scribendum ἐπήκοος. Infra *Addaeus* Ep. IV. μούναις οὔτι γυναιξὶν „ἐπήκοος. Significatio vocis ἐπήκοος hic locum non habet." *Br.* — V. 6. ἡ σελ. Vat. Cod. ἢ Plan. ex correctione. Vett. edd. ἤ. Illud *Brodaeus* verum censebat. Dubito, an *Br.* recte mutaverit vulgatam. — Ceterum memorabile hoc, quod Diana illam mulierem non solum in puerperio adjuvisse, sed ei etiam oculorum lumen tribuisse dicitur.

¶. 120.] *XLII.* Cod. Vat. p. 400. sq. *Antipatro Thessalonicensi* carmen vindicat, quod in Plan. p. 74. St. 108. W. tanquam *Philippi* legitur. — Continet historiam de Antagora et Pisistrato, quorum ille, cum, naufragio facto, alterum de tabula in undas dejecisset, a cane marino devoratus est, dum Pisistratus salvus e fluctibus enatavit. — Mihi hoc carmen *Philippi* potius quam *Antipatri* ingenium spirare videtur. — V. 1. ὕδασι vulgo. — V. 4. ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. ἀγὼν scil. Qui de vita certant, dicuntur περὶ ψυχῆς τρέχειν, κινδυνεύειν, ἀγωνίζεσθαι, quae illustrat *Valckenar.* ad Herodot. L. VII. p. 537. 43. *Wesseling.* ad L. VIII. p. 653. 92. — Αἰκη. Vat. Cod. et edd. vett. usque ad Ascensianam. Fortasse recte. Nam μέλειν non solum *curae esse* significat, sed etiam *curam gerere*, φροντίζειν. *Dorville* ad Charit. p. 252. — V. 5. νῆχε δ' Vat. Cod. et mox κύων ἁλός· παναλ. Χηρῶν. Vat. Cod. Vulgo ἅλιος π. Χήρων. Aldina sec. χείρων vitiose. Qui ineptam lectionem sibi interpretandam sumserunt, ad ineptias confugere necesse habuerunt. *Huetius* p. 9. Χήρων pro Χάρων existimabat scriptum. Recte *Brodaeus* emendavit κηρῶν. Sed vel sic hoc distichon penitus emendatum esse dubito. Nam in hexametro numeri elumbes sunt; et postrema enuntiatio cum praecedentibus nullis compagibus conjuncta est. Quare leni mutatione, membranis praeeuntibus, lego:

νήχεθ' ὁ μὲν, τὸν δ' εἷλε κύων ἁλός· ἦ παναλάστως
κηρῶν οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει.

Facile omitti potuit Η ante Π. Frequenter autem Epigrammatographi enuntiationes, quae acumen quoddam continent, cum particulis ἦ, ἦ ἄρα subjiciunt. *Antip. Sid.* Ep. LXIV. 5. *Callimach.* Ep. LV. 3. Noſter Ep. XLIV. 5. *Philipp.* Ep. LXXIII. 7. — Eadem ratione ſcribere poſſis, non majore mutatione:

— κύων ἁλός· ἦ ἄρ' ἀλάστωρ —.

De cane marino vide *Aelian.* H. A. I. 55. *Camus* Notae ad Ariſtot. H. A. p. 221.

XLIII. Vat. Cod. p. 369. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 116. St. 167. W. ubi inſcriptum: Ἀρίστωνος ἢ Ἑρμιοδώρου. Juno Jovis et Ganymedis amoribus ad iram incenſa Trojae ruinam minatur. — V. 1. Πριομένα. Epigr. XXVI. 5. κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον. *Babrius* ap. *Suid.* v. πρίων. — κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων. ἀντὶ τοῦ βρύχων. *Heſych.* διεπρίοντο. ἐθυμοῦντο. ἔτριζον τοὺς ὀδόντας. πρίεσθαι ad internum animi affectum ſpectare, exemplis allatis docuit *Gatacker.* Adv. Miſc. c. XLVII. p. 916. ſq. Adde *Wetſten.* ad N. T. II. p. 487. — V. 2. θυμοβόρον ex Vat. Cod. receptum pro vulg. θυμοβόρου. — V. 3. ἔτεκεν. Vat. Cod. — Ep. ἀδέσπ. III. πυρσοὶ ἄρσενες. Ep. IX. ἄρσενα θερμόν. (ſic Vat. Cod. non θεσμὸν, ut *Br.*) — V. 4. Πάριν. belli flammam incenſurum Paridem. *Horat.* III. Od. III. 18. ſqq. — ἐπὶ Τροίαν. vulgo. — V. 5. αἰετός. non aquila, ut ad Ganymedem rapiendum, ſed vultures, ad paſcenda cadavera. — V. 6. ὅτ' ἄν. Vat. Cod.

XLIV. Cod. Vat. p. 359. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 60. St. 87. W. Hiſtoria de polypo, qui aquilam, cujus unguibus raptus erat, cirris ſuis conſtrictam in undas traxit. Eandem hiſtoriam ita narrat *Aelian.* H. A. VII. 11. ut noſtrum carmen expreſſiſſe videatur. — V. 1. εἰναλίῃ. Cod. Vat. — V. 2. πολλὸν πόδα. Octo pedibus inſtructi ſunt. *Ariſtotel.* H. A. IV. 1. Fortaſſe etiam hoc epitheton ad pedum longitudinem referri debet. Polypi pedes

enim nonnunquam ad ingentem excrefcere longitudinem, et *Ariftoteles* narrat, et *Plin.* H. N. IX. 48. p. 517. — Non igitur opus eft emendatione *Jof. Scaligeri* πιλλόν. — ἡελίῳ ψύχειν. μάλα ἀσμένως ὑπεθάλπετο. *Aelian.* — V. 3. πέτρῃ ἴκελος. οὐ μὴν ἑαυτὸν εἰς τὴν χρόαν τῆς πέτρας ἐκτρέψας ἤδη ἦν. *Aelian.* *Ovidius* Halieut. v. 30. *At contra fcopulis crinali corpore fegnis Polypus haeret, et hac eludit retia fraude, Ut fub lege loci fumat mutetque colorem, Semper ei fimilis, quem contigit.* Ut hunc loc. conftituit *T. H.* ad *Lucian.* Dial. Mar. IV. 3. Loca veterum de polypo colorem mutante multi collegerunt, quos vide ap. *Gatacker.* ad M. Anton. p. 13. *Lennep.* ad Phalar. p. 196. — V. 4. ὀξὺς ἔμαρψεν. *celeriter defcendens corripuit.* ὀξὺς cum ἰδὼν conjunxiffe videtur *Aelianus:* ἰδὼν οὖν ὀξὺ μὲν, ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἀγαθὸν τὸ θήραμα ἀετός. — V. 5. πλοχμοῖς, *cirris*, πλεκτάναις, ἕλιξι. (*Antiphil.* Ep. XXIII.) *Aelianus:* πλόκαμοι δὲ ἄρα ἰχθύος ἐκείνου περιβάλλουσι τῷ αἰετῷ σφᾶς ἑαυτοὺς, καὶ ἀπρὶξ ἐχόμενοι, εἶτα ἕλκουσι κάτω τὸν ἔχθιστον. — V. 6. ἀμφοῖν emendat *Jof. Scaliger.* in not. mft.

XLV. Cod. Vat. p. 510. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 173. St. 252. W. Poëta Archilocho et Homero facra facturus, verfificatores illos, qui ingenium, quo deftituti fint, obfcura eruditione compenfare ftudeant, faceffere jubet. — V. 1. Φεύγετ' ὅσοι. Vat. Cod. — Vos, qui verbis obfoletis et obfcuris utimini; cujusmodi verborum quaedam laudat, illis forte familiaria. — λόκκας *calvas* interpretatur *Brodaeus. Hefychius:* λοκός. λοκρός. φαλακρός. quo loco, ubi funt, qui λόκκος legant, *D. Heinfius* noftrum locum affert. Ap. eundem pro λοκμὴ *Salmafius* λόκκη legendum cenfebat. Hac emendatione admiffa λόκκη foret χλαμύς. — λοφνίδες. παρὰ Λυκόφρονι αἱ ἐξ ὅρους μονόξυλοι λαμπάδες. *Euftath.* Il. ψ. 1431. 29. et ad Od. κ. p. 389. 36. Κλείταρχος δὲ ἐν ταῖς γλώσσαις λοφνίδα φησὶ καλεῖν Ῥοδίους τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ καὶ ἀμπέλου λαμπάδα. *Athen.*

XV. p. 701. A. Conf. *Etymol. M.* et *Intpp. Hesychii* v. λοφνίς. — καμασῆνας pisces appellaverat *Empedocles* ap. *Athen.* L. VIII. p. 334. B. Vide *Casaubon.* p. 581. *Plutarch.* T. II. p. 685. — Poëtas in ejusmodi glossarum senticetis versantes ἀκανθολόγους vocat *Antipater.* Similiter de Grammaticis *Antiphanes* Ep. V. ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται. Cacozeliam, qua multi illa aetate laborabant, glossis vel in communi sermone utendi *Lucianus* perstrinxit in Lexiphane, et *Athenaeus* L. III. p. 97. sq. Facete hoc distichon vertit summus *Grotius:*

Qui canitis topper, qui betere, quique ceruses,
Vates impliciti sentibus, ite procul.

— V. 3. λελυγισμένον. Cod. Vat. Sic scribendum pro λελιγυσμένον. Debet enim esse a verbo λυγίζειν. Intelligo carmina ultra modum laevigata et munda, ita ut omnis orationis vis et robur quasi fractum et comminutum sit. De mollibus usurpatur λυγίζεσθαι. *Themist.* Or. XX. p. 238. C. τὸν αὐχένα λυγίζοιτο ὑπὸ τρυφῆς τε καὶ ἀκρασίας. Idem p. 249. B. πολλὰ καμπτόμενοί τε καὶ λυγιζόμενοι. *Aristophanes* in Ran. 775. de fractis Euripidis numeris agens: οἱ δ' ἀκροώμενοι Τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν, Ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον. Vide *Intrpp. Hesychii* v. λυγίζει. — Ejusmodi poëtae nonnisi exiguum haustum ex sacro fonte traxisse videntur. — ¶. 121.] V. 5. Hodie Homeri et Archilochi, qui se largis ex Musarum fonte haustibus invitarunt, celebramus diem; unde jejunos et in verbis tantum componendis occupatos poëtas excludimus. Proximum post Homerum locum, ex veterum criticorum sententia, Archilochus occupabat; eumque illi, si in eodem genere elaborasset, principatum fortasse erepturum fuisse existimabant. In hunc sensum accipiendum Epigramma *Hadriani* V. p. 286. *Dio Chrysost.* Or. XXXIII. p. 397. A. δύο γὰρ ποιητῶν γεγονότων, ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος, οἷς οὐδένα τῶν ἄλλων ξυμβαλεῖν ἄξιον, Ὁμήρου τε καὶ Ἀρχιλόχου. Cf. Orat. LV.

p. 559. C. *Vellejus Paterc.* L. I. 5. 2. *Neque quemquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum praeter Homerum et Archilochum reperiemus.* Lyricum illum poëtam a rhapsodis non minus quam Homerum et Hesiodum recitari et explicari solitum esse, apparet ex *Platonis* Ione T. I. p. 531. A. 532. A. Conf. *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 32. — V. 6. κρατήρ. Cod. Vat. — ὑδροπότας. homines frigidos, invita Musis operantes Minerva, secundum illud *Horatii* I. Epist. XIX. 3. *Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt, Quae scribuntur aquae potoribus.* Cf. *Erasmum* Paroem. II. Chil. VI. Cent. 2. Lamprus musicus, abstemius, cum obiisset, *Phrynichus* dixit, eum λάρους θρηνεῖν, cum fuisset ὑδατοπότας, μινυρὸς, ὑπερσοφιστὴς, μουσῶν σκελετὸς, ὕμνος (f. σκύμνος) ἀηδόν. ap. *Athen.* L. II. p. 44. D.

XLVI. Cod. Vat. p. 372. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 108. St. 159. W. gentile addit. *Stob.* Flor. Tit. V. p. 64. Gesn. 39. Grot. Pater moribundus puellam, ut piam castamque vitam agat, hortatur. — V. 2. νεύματος εἰς Ἀΐδαν. Vat. Cod. — V. 4. ἕλκειν κτῆμα in *Stobaeo Grotii.* Vertit tamen: *cara sequetur Te colus: hoc tenuis sat sibi vita putet.* — V. 5. „Ἀχαιΐδος nomen proprium esse „videtur et sic accepit *Grotius*: *probitatem ab Achaïde* „*matre exprime.* Aliter intelligebat *Salmasius*: ἀχαιΐδος, „ἐριουργοῦ; *ab* ἀχαιά, ἔρια μαλακά." *Br.*

XLVII. Cod. Vat. p. 361. sq. Ἀντιπάτρου. Nec Planud. p. 74. St. 109. W. gentile adjicit. Archippus, agricola, cum moriturus esset, hortatur filios, ut paternum agrum colere pergant, maris autem periculis abstineant. — V. 2. ἔρρεπεν conjecit *Jos. Scaliger* in not. mst. quod blanditur. — V. 3. υἱήεσσιν ὦ φ. Ed. Flor. Ald. pr. et sec. υἱέεσσιν ὦ Ald. tert. υἱέεσσιν Asc. et hinc Steph. qui in notis ad versum stabiliendum υἱήεσσιν ἑοῖς, φ. corrigit. Hoc assensu suo probabat *Jos. Scaliger.* —

Br. lectio ex Vat. membranis fluxit. In particulam ἰὼ, huic loco non valde accommodatam, nemo facile incidisset. — V. 4. ἀφοτρίτην. Cod. Vat. — V. 6. ἀτειρῆς. Idem. — V. 7. 8. *Alciphron* L. I. Ep. III. p. 14. χρηστὸν ἡ γῆ καὶ ὁ βῶλος ἀκίνδυνον· οὐ μάτην γοῦν ἀνησιδώραν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι, ἀνιεῖσαν δῶρα, δι' ὧν ἐστι ζῆν καὶ σώζεσθαι. χαλεπὸν ἡ θάλαττα καὶ ἡ ναυτιλία ῥιψοκίνδυνον. Terra homines alens, mari opposita, matri similis; eadem ratione regio, ubi quis natus et educatus est, cum matre, ubi exul aut inquilinus vivit, cum noverca comparatur. Illustris vox Scipionis ap. *Plutarchum* T. II. p. 201. E. ἐμὲ οὐδέποτε στρατοπέδων ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν, οὔτιγε συγκλύδων ἀνθρώπων, ὧν οὐ μητέραν τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητρυιὰν οὖσαν ἐπίσταμαι. Fontem dicti aperuerunt *Gronovius* in Obss. L. III. c. XI. p. 406. ed. Lips. et *Ruhnken.* ad *Vellejum* L. II. 4. 4. p. 85.

XLVIII. Hoc carmen, quod in Plan. p. 23?. St. 337. W. ἄδηλον est, Vat. Cod. p. 231. *Antipatro Thessalonicensi* vindicat. — Temere et in suam perniciem mulieres sobolem sibi precari, Polyxo ait puerpera, quae, trinis filiis uno partu editis, in ipsis obstetricis ulnis animam reddidit. — V. 1. Πολυξώ. Plures Graecae antiquitatis mulieres, quibus hoc nomen fuerit, recenset *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. 79. p. 797. — V. 3. μαίης. Illustrat hanc vocem, nostro quoque carmine laudato, *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 231. — V. 4. ἄῤῥενες. Vat. Cod. — V. 5. 6. Similis color in Ep. *Martialis* de Spectac. XIII. de sue, partum ex vulnere edente: *confossa vulnere mater Sus pariter vitam perdidit atque dedit.* — ἔπορεν. Vat. Cod.

¶. 122.] *XLIX.* In Vat. Cod. ubi p. 308. praecedit Ep. *Antipatri Sid.* CVIII. lemma est: Τοῦ αὐτοῦ. Quum in priori illo carmine auctoris nomini gentile non sit additum, incertum est, utri horum poëtarum

ἀμωνύμων utrumque carmen tribui debeat. — Noſtrum edidit *Dorville* ad Charit. p. 599. *Jenſius* nr. 85. *Reisk.* in Anth. nr. 736. p. 149. — Pyro quidam, malacia in mari regnante ventisque torpentibus, a piratis captus, mare quietum ſibi non minus infeſtum habuit, quam alii tempeſtates. — V. 1. Μύρωνι ſcribendum cenſet *Heringa* in Obſſ. crit. p. 267. — V. 2. πουλῆς. Vat. Cod. πολλῆς. apogr. Jenſ. Ipſe editor πολλὰ conjecit. πουλὺ dedit *Dorvillius.* — γαληναίῃ. idem quod γαλήνῃ. — V. 3. In Cod. Vat. ſcriptum νῆα γὰρ ἀλιπλόῃ πεπεδημένην ἔ. ναύταις. ut *Jenſius* edidit. Nam quae *Br.*, tanquam Cod. lectiones, profert, ἀπλοΐῃ πεπεδημένον, ex interpolato fluxerunt apographo. πεπεδημένου *Dorvill.* et in fine νηΰς. Hoc ſenſum facit probabilem: νῆα Πύρωνος πεπεδημένου ἀπλοΐῃ ἔφθασε νηῦς λῃϊστῶν. quamvis repetitio ejusdem vocabuli in eodem verſu parum habet elegantiae. Tentabat *Heringa:* νηὸς ἀπλοΐῃ γὰρ πεπεδημένον ἔ. ναύτην. ἀπλοΐαν ipſe emendationis auctor explicat per *navis ad velificandum ineptitudinem*, quae nautae huic inimica erat, eumque piratas remigio inſequentes effugere vetabat. *Reiskius*, nulla metri ratione habita, inepte ſcripſit: νῆα γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένην ἔφθασεν ἀκτὶς Λ. Mihi videbatur, praeeunte *Dorvillio*, ſcribendum eſſe:

νῆα γὰρ ἀπλοΐῃ πεπεδημένου ἔφθασε κώπαις
λῃϊστέων ταχινὴ δίκροτος ἐσσυμένη.

κώπαις a ναύταις proxime abeſt, et ad ſenſum egregie facit. Pyro, qui velis utebatur, ventis ſilentibus, navigare non poterat, dum piratae parvum navigium ſuum remis impellebant. δίκροτος, quae a duobus remigibus impellitur. *Xenoph.* Hiſt. Gr. L. II. 1. 28. αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Negabat tamen *Morus* ad h. l. navigii genus intelligi. Sed vide *Dorvillium* l. c. — Ceterum haec obverſabantur *Iſidoro Aeg.* Ep. IV. p. 474.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις,
ἁλὸς Λιβύσσης κύματ' οὐ κατέκλυσεν·
ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνηνέμῳ
πλόου πεδηθεὶς, ἐφρύγη δίψευς ὕπο.

— V. 5. γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ Ἔκτανεν. Vat. Cod. ἐπ' ὀλέθρῳ edidit *Dorv.* Iterum metro infestus *Reiskius* γαλήνῃ αἰνῷ ὑπ' ὀλέθρῳ Ἔκτανεν. *Brunckius* suas conjecturas in textum invexit. *Isidori* imitatio efficit, ut existimem, latere aliquid, quod commiserationem significet. Fortasse:

χεῖμα δέ μιν προφυγόντα, γαλήνη τὸν πανόλεθρον
ἔκτανεν —.

Hunc, qui tempestatum pericula effugerat, hunc, hominum infelicissimum, malacia peremit. Scribitur πανόλεθρος et πανώλεθρος. Duplici significatione gaudet; indicat modo *perniciosum* et *exitialem;* ut in *Sophocl.* Phil. 322. τοῖς πανωλέθροις Ἀτρείδαις. modo *perditum*, ut ap. eund. in Electra 1009. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς ὀλέσθαι. *Eurip.* Androm. 1226. πανώλεθρόν μ' ὄψεαι πιτνοῦντα πρὸς γᾶν. — Vox καχορμισίη Lexicis addenda. *Infaustam navium stationem* indicare videtur. Sed sunt quaedam in hoc vocabulo, quae me morentur. Prius, idque minoris momenti, quod ad hoc substantivum epitheton λυγρῆς plane abundat; cujusmodi tamen abundantiae exempla in compositis vocabulis passim reperiuntur: alterum, quod Pyronis navis non per stationis, quam teneret, conditionem, sed ventorum silentium periit. *Isidorus,* qui hoc carmen, ut supra vidimus, imitatione expressit, haec habet in fine:

καὶ τοῦτ' ἀητέων ἔργον. ἆ πόσον κακὸν
ναύταισιν ἢ πνέοντες ἢ μεμυκότες!

Haec dum reputo, fere adducor, ut scribendum putem:

ἆ λυγρῆς, δεῖλ', ἀνέμων μύσιος.

Vae triste illud ventorum silentium! μύειν dicuntur, qui labris compressis silent; μύσις igitur labiorum compressio.

Hoc vocabulum, ab ἔμυσα, μύσας derivandum, priorem modo producit, modo corripit, ut verbum, unde derivatur. *Antip. Sid.* Ep. CIX. πνεύμονα δὲ ψυχθεῖσα κατήμυσε. *Pallad.* Ep. XVI. ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσι.

L. Vat. Cod. p. 239. Ἀντιπ. Θεσσ. inscribit carmen, quod ἄδηλον est in Plan. p. 241. St. 350. W. Delphinus, fluctibus in litoris arenam delatus ibique sepultus, de maris perfidia conqueritur. Vide *Anytes* Ep. XII. *Archias* Ep. XXX. — V. 1. ἔσυρεν. Vat. Cod. a pr. m. — V. 2. ξείνοις. Vat. Cod. et edd. vett. *Brodaeus* ξείνης emendavit, idque recepit *Stephanus.* ξυνῆς malebat *Opsopoeus* et *Casaubonus* in not. mst. Mihi non displiceret:

ξείνης καινὸν ὅραμα τύχης.

— V. 3-6. *Suidas* proferens in τόπος T. III. p. 488. ἐλέου habet. ἔλεω quaedam e vett. ἐλέῳ Vat. Cod. — V. 4. Hunc versum *Br.* ex Vat. Cod. et *Suida* emendatiorem dedit. *Stephanus* cum Ascens. εὐθὺς πρὸς τύμβον μ' ἔστεφον εὐσεβέες. In vetustioribus edd. εὐθύς με πρὸς τ. ἔστεφον ε. *Casaubonus* in ἔστενον incidebat. — V. 5. νῦν δέ. Vulgo et in Vat. Cod. et *Suid.* Aliquid latere videtur. — V. 6. σὺν τροφ. Vat. Cod.

LI. Vat. Cod. p. 369. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 68. St. 100. W. Historia de Ione quodam, qui, in ipso portu, ebrius e navi in pontum excussus periit. — V. 1. πιστεύετε. Vat. Cod. — In Ed. Ald. sec. μηδ' ὅδ' ἐπ', quae vitiosa lectio *Jos. Scaligerum* induxit, ut corrigeret: μηδέ τ' ἐπ' ἁ. — V. 2. ἔχοι. Vat. Cod. — V. 3. ἐς δέ. Vinum impedivit eum, quominus manibus uteretur ad natandum. — V. 5. χοροιτυπίην. convivia et ebrietatem. — ἐχθρός. Postquam Bacchus Tyrrhenos in delphinos mutavit, pontus Baccho infestus fieri coepit.

LII. Cod. Vat. p. 390. Ἀντιπ. Μακεδ. Idem lemma in Plan. p. 73. St. 106. W. De Cleonice quadam, Dyrrhachio oriunda, quae, cum sponsi conveniendi causa Hel-

lespontum trajiceret, naufragio periit. — V. 1. ἀεί. Vat. Cod. — V. 2. Κλεονίκης. Idem. — V. 4. ἐπεπλάσατο. Vat. Cod. ἀπεπλάσατο. Plan. In marg. Wechel. γρ. ἐπεσπάσατο, eamque sive lectionem sive conjecturam V. D. probat ad marginem exempl. Aldinae sec. quod in Bibl. Götting. asservatur. Vera videtur *Brunckii* emendatio ἐπεσπάσατο. Hoc sensu *Antiphilus* Ep. XXII. mus ostrea captus αὐτοφόνον τύμβον ἐπεσπάσατο. *Palladas* Ep. XV. πολλῶν μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην. — Hero ap. *Ovid.* in Epist. XIX. 127. de Hellesponto: *Non favet, ut nunc est, teneris locus iste puellis; Hac Helle periit, hac ego laedor aqua.* — ¶. 123.] V. 5. Ἡρώ. Vulgo. In Vat. Cod. ambiguum est, utrum ἥροῖ an ἠνοῖ scriptum sit. — V. 6. ἐν παύροις σταδίοις. De Hellesponti latitudine vide, quae collegit *Brodaeus* ad h. l. et *Burm.* ad *Ovid.* Heroid. XIX. 142.

LIII. Cod. Vat. p. 407. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 53. St. 76. W. In Hermonacten, apum confectum aculeis. Conf. *Bianor.* Ep. XV. — V. 2. κύνες. propter crudelitatem et ἀναίδειαν. — ἑρπυστήν. Cod. Vat. et Plan. Non satis video, cur *Br.* vulgatam lectionem prae conjectura reliquerit. Non dubitari potest, quin a verbo ἑρπύζω recte derivetur ἑρπυστής. Ejusdem est originis ἑρπυστήρ, ut ἑρπυστῆρας ὄφεις, *Oppian.* Cyneg. L. III. 411. Nostrum locum fortasse in mente habuit *Suid.* T. I. p. 863. ἑρπυσμός. ἑρπυστής. ἑρπυστικός. ὁ ἕρπων. In *Antiphili* Ep. XXII. παμφάγος, ἑρπυστὴς — μῦς. ubi *Br.* iterum ἑρπηστὴς dedit, accinentibus tamen membranis. — Puerum tibi finge, nondum pedibus valentem, sed ad alvearia arrepentem. *Bianor* l. c. κοῦρον ἀποπλανίην ἐπιμάζιον. — V. 3. ἐψισμένον. Vat. Cod. — V. 4. κέντρεις δ' οἶδ' ὄφ. Vat. Cod. οἶδ' ὄφ. Plan. Praeclare *Brodaeus* emendavit εἶτ', quod huic contextui unice convenit. — Cum vos in homines tam crudeliter agentes videamus, quid est, quod serpentibus et serpentum lustris exprobremus? —

V. 5. Amyntor et Lyſidice Hermonactis parentes. — μελίσσαις. Cod. Vat. — V. 6. μέλι. Apum enim mella non ſemper dulcia, ſed nonnunquam amara ſunt; ut hic mellis cupiditas puero mortem intulit. — Ineptum acumen, quod tum demum locum haberet, ſi Hermonax, melle guſtato, ipſius mellis vitio periiſſet. Vide igitur, an *Antipater* ſcripſerit:

κἀκείναις πικρὸν ἔνεστι βέλος.

βέλος in Codd. ſcribitur ut μέλος. Jam, quam crebro in poſtremis verborum ſyllabis a librariis peccatum ſit, nemo ignorat. — Poëta apes cum ſerpentibus comparat; utrisque enim perniciosa et exitialia arma a natura tributa ſunt.

LIV. Cod. Vat. p. 312. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 217. St. 317. W. Poëta lectores per regiones Leandri et Herus amoribus celebratas circumducit. — V. 1. Λεάνδρειο. Vat. Cod. — V. 2. μὴ μούνῳ. qui non Leandrum ſolum, fluctibus merſum, ſed puellam quoque, quam amabat, perdidit. — V. 3. τὰ πύργου λείψανα. Herus turris *Muſaei* interpretibus negotium creavit. Sed πύργοι non ſolum aedes excelſiores arteque munitae, ſed ſeparatae quoque ab aliis et ſolitariae aedificationes vocantur. Jam Herus turris, ab urbe remota, in litoris ſolitudine exſtructa erat. *Muſaeus* v. 32. Ἡρὼ — πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ. Timon, quum ſe ab hominum conſortio coepiſſet abducere, in turri habitaſſe dicitur ap. *Pauſan.* L. I. 30. p. 76. κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. *Lucian.* T. I. p. 110. ed. Bip. αὐτὸς ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι. — Thalamum, quem Acriſius filiae exſtruxerat, ut omnes ab ejus commercio arceret, *turris* vocatur ap. *Horat.* III. Carm. XVI. 1. Nec minus Caſ-

ſandra, propter vaticinia ab hominum familiaritate ſecreta, πύργον habitaſſe dicitur ap. *Lycophron.* v. 349. et 1460. — V. 5. κοινούς. Vat. Cod.

LV. Cod. Vat. p. 290. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 217. St. 316. W. Niobe cum liberis ſuis, ab Apolline et Diana interfectis, in Charontis cymbam recipi poſtulat. — V. 2. Ταντάλιδης. Vat. Cod. — V. 4. σκύλλα. Idem.

LVI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 275. St. 398. W. In Alcmanis, ſive Lydii, ſive Spartani, tumulum. Conf. *Alexandri Aet.* Ep. III. et *Leonid. Tar.* LXXX. — V. 1. 2. Hujus diſtichi partem excitat *Suidas* v. λιτὸς T. II. p. 452. De Pompejo Anthol. Lat. T. I. p. 709. *Nempe manet magnos parvula terra duces.* — V. 3. 4. *Suidas* v. ἐλατὴρ T. I. p. 709. et iterum in εἰδήσεις T. II. p. 19. — λύρας ἐλατὴρ vocatur Alcman, ut Ep. ἀδεσπ. DXXXVIII. Timotheus κιθάρας δεξιὸς ἡνίοχος. — V. 4. Μουσέων. Vat. Cod. — quem novem Muſae tenent, i. e. amare ſignificant, praeclara carmina tribuendo. Niſi forte argutiori ſenſu haec dicta ſunt. Novem fuerunt Lyrici, numero, ut videtur, ad Muſarum numerum concinnato. Vide ad Epigr. XXIII. 9. Quem igitur Grammatici in hunc novenarium numerum retuliſſent, eum fortaſſe ἀριθμὸς Μουσῶν ἔχειν, *numerus Muſarum habere* poterat dici. — ¶. 124.] V. 5. διδύμοις. Vat. Cod. ἠπείραις. Ed. Flor. — Vitioſe *Suidas* in Λυδοὶ T. II. p. 466. ἐρίσει δ' ὅγε Λ. Idem tamen in pentametro cum Vat. Cod. πολλαὶ μητέρες, quod a *Br.* ſpretum eſſe miror. Recte enim judicavit *G. Wakefield* Sylv. T. IV. p. 170. parum credibile eſſe, librariorum ſocordiam tam feliciter erraviſſe. — De Homero *Alpheus Mit.* Ep. V. ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρων κλίματα.

LVII. Cod. Vat. p. 214. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 273. St. 393. W. In Aeſchylum in Sicilia, longe a patria Eleuſine, ſepultum. — V. 1. 2. *Suidas* laudat v. πυργώ-

σας T. III. p. 242. ubi ὦ τρ. legitur. πυργώσας. ὑψώσας. αὐξήσας. μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. Ducta sunt haec ex *Aristoph.* Ran. 1004. qui item de Aeschylo: ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. Dedimus quaedam de verbo πυργόω in Exercitt. crit. Vol. I. c. 26. p. 199. — Etiam ἡ ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ eidem Comico debetur in Ran. 953. ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους δείν' ἄττα μορμορωπά. Recte *Scholiast.* ῥήματα ὑψηλὰ, ὑπερήφανα. In hujus loci imitationem *Plutarch.* T. II. p. 68. D. ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ λόγον, ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον. Similiter *Philostratus* Epist. XIII. p. 919. Critiam et Thucydidem ait a Gorgia τὴν ὀφρὺν κεκτημένους. — V. 2. εὐπίῃ. Vat. Cod. — V. 4. „Ταιναρίην „male in Planudea legitur. Sic primo scriptum fuerat „in Cod. *Jani Lascaris:* sed in textu et ad oram ab „eadem manu repositum Τρινακρίην. Sic etiam in marg. „Vat. Cod. Sed scribendum Τρινακίην." *Br.* Veriorem lectionem etiam *Scaliger* vidit in not. mst. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 467. p. 197. ὅτι τὴν παρ' Ὁμήρῳ Θρινακίαν, Τρινακίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν. Vide de hujus nominis orthographia *Dorvill.* in Sic. T. I. p. 163.

LVIII. Desideratur in Cod. Vat., in nostro saltem apographo, quod quam plenum, quam accuratum sit, saepius demonstravimus. *Brunckius* tamen se hoc distichon Vat. Cod. auctoritate *Antipatro* ait tribuere. In quo ne erraverit, vereor. In Plan. p. 203. St. 295. W. *Anytes* est. Inter *Anytes* carmina retulit *Wolfius* in Fr. Poëtr. p. 98. Themistoclis tumulum poëta monimentum malevolentiae et invidiae Graecorum esse ait. Carmen non satis perspicuum. Themistoclis ossa ex Magnesia Athenas esse translata, narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. — V. 1. κέχωσται tentavit *Casaub.* in not. mst. — V. 2. „κακοτροπίης. In Vat. Cod. quo auctore Antipatro tribu„tum hoc carmen, κακοκρισίης, sed ex correctione: aliud

„quid fuit antea, quod Salmasius discernere non po-„tuit." κακοτροπία. ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία. *Ammon.* de D. V. p. 80. De verbo κακοτροπεύεσθαι vide *Budaei* Comment. L. Gr. p. 26, 24.

LIX. Cod. Vat. p. 306. Ἀντιπάτρου. In Plan. p. 288ª. St. 417. W. gentile non magis additur. Poëta in Athenienses propter Socratis judicium invehitur. — V. 3. νηλεεις a pr. m. Vat. Supra correctum νηλεις et νηλέες. — In fine versus idem οὐδὲ ἐν αἴδου. Vulgo οὐδὲν ἐν ᾅδου. In marg. Wechelianae notatum: ἴσως εἶδας ἐν ᾅδου. πάντως τι τοιοῦτον. νοεῖ δὲ τὸ κώνειον. Inepta conjectura. *Joseph. Scaliger* in not. mst. οὐδενὶ αἰδῷ, quod non satis perspicuum. Depravatam esse lectionem, quam *Brodaeus* frustra interpretari conatur, recte intellexit *Opsopoeus*; quod moneo, quia se raro tam perspicacem ostendit bonus *Vincentius.* — *Br.* unde praeclaram suam lectionem petiverit, non indicavit. — V. 4. *Br.* exhibuit lectionem Planud. In Vat. Cod. δόντες· οἱ τοσσοῦτοι π. κ. — Ceterum *Antipater* respexit, in secundo praesertim versu, locum *Euripidis* de Palamede ap. *Diog. Laërt.* II. 44. ἐκάνετ' ἐκάνετε τὰν Πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ, Τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν Ἀηδόνα μοῦσαν, τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον, quae verba ad Socratem referre solent veteres. Vide *Valcken.* in Diatr. p. 190. sq.

LX. Cod. Vat. p. 234. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 261. St. 377. W. In servam Libycam, quae, dum viveret, a domina sua filiae in locum habita, defuncta, liberam sepulturam nacta est. — V. 1. Ῥώμας. Vat. a man. sec. — V. 4. κλαυσαμένα. Vat. Cod. — τύμβῳ ἐλευθερίῳ. Ex poëtarum dicendi consuetudine haec verba nihil aliud significant, nisi ἐλευθέραν ἔθηκεν ἐν τύμβῳ. Servae libertatem concesserat domina; non igitur, ut serva, sed libera sepulta est. Ceterum servos servasque non concrematos esse constat, id quod ipsis cum pauperioribus commune fuit.

fuit. — V. 5. πῦρ ἕτερον. faces nuptiales, non rogi flammam. Pompeja igitur hanc suam servam cremandam curavit. — τὸ δ' ἔφθασεν. ante nuptias perii. τὸ, i. e. τὸ τῆς πυρκαϊῆς πῦρ. Similia vide in notis ad Meleagr. Ep. CXXV. — V. 6. ἁμετέραν ἧψεν λ. Περσ. Vat. Cod. — Φερσεφόνη. Plan. et Vat. a man. sec.

LXI. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 246. St. 357. W. gentile non addit. Scriptum in naufragum, cujus carnes pisces comederant, ossa fluctus in litus ejecerant. — V. 1. θάλαττα. Vulgo.

¶. 125.] *LXII.* Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπ. Μακεδ. Plan. p. 246. St. 357. W. In naufragum, quem, cum in terram enatasset, lupus ad Penei ostia interemit. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. — V. 3. μούνιος λύκος. Vide notata ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. — θορῶν Edd. vett. θορὼν tamen Aldus jam in ed. pr. correxit. — V. 4. „In Plan. ὦ γ. κ. πικρότερα. contra sen„sum. Sic etiam in Vat. Cod. scriptum; sed supra cor„rectum ab eadem manu πιςτότερα, quod verum est.“ *Br.* Nullum correctionis signum in apogr. Goth. sed in contextu πιστότερα habetur, sine ulla rasurae nota. *Leonid. Tar.* l. c. ὦ τάλαν, ὅστις Νηρεΐδων Νύμφας ἔσχες ἀπιστοτέρας. Noster Ep. L. τίς παρὰ πόντῳ Πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης. *Apollonid.* Ep. XIII. ὡς κεῖναι χέρσον ἀπιστοτέρην. Haec igitur lectio unice probanda. *Dorvill.* ad Charit. p. 316. corrigebat: πραότερα. *van Eldick* in Suspic. p. 27. ὦ γαίης κύματ' ἀπικρότερα.

LXIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντιπάτρου. Edidit *Salmasius* ad Solin. p. 17. C. Hermocratea, undetriginta liberorum mater, se nullius eorum mortem vidisse gloriatur, suamque felicitatem cum Niobes clade comparat. — V. 1. Ἑρμοκρατέα. *Salm.* — V. 2. ηὔγασα μὲν θ. *Wakefield* scribendum censet in Sylv. crit. T. II. p. 114. Necessitatem emendandi non video. αὐγάζομαι, termina-

tione media, dixerunt plures. *Homer.* Il. ψ. 458. οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς; *Callimach.* H. in Dian. 129. οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι. H. in Cerer. 5. τὸν κάλαθον μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε. — Similis felicitatis exemplum propoſuit *Martial.* X. 63. in matrona, quae — *nihil extremos perdidit ante rogos. Quinque dedit pueros, totidem mihi Juno puellas: Clauſerunt omnes lumina noſtra manus.* Adde *Propert.* IV. El. XI. 97. ſq. — V. 4. ἦλε. Vat. Cod. Emendavit *Salm.* — V. 5. ἁ μέν. Vat. Cod. „Mallet quis forte ἐμῶν ὠδῖνα θυγατρῶν. Ultima vox ſubauditur.“ *Br.* Sed ſic manca eſt oratio; nec ferenda ellipſis, hoc praeſertim loco, ubi antitheſis expreſſam rei oppoſitae commemorationem poſtulat. *Wakefield* l. c. corrigit: ἐμὴν ὠδῖνα μ. *meum partum*, i. e. *meos liberos.* At etiam οἱ ἄῤῥενες Hermocrateae ſunt liberi. Ceterum ſic, ut cl. *Wakefield*, hunc verſum laudat *Wetſten.* ad Nov. Teſt. II. p. 467. Mihi hic verſus emendatricem manum paſſus eſſe videtur. Nihil impedimenti foret, ſi legeretur:

ἔμπαλι δ' ἡ μὲν θηλυτέρων ὠδῖνας ἔλυσε,
Φοῖβος δ' εἰς ἥβην ἄρσενας ἠγάγετο.

Sic juſta eſt antitheſis. — V. 6. ἥβαν et ἀγάγετο. Vat. Cod. — V. 8. παισὶ καὶ γ. Cod. παισί τε καὶ γλ. mallet
ας
Br. Sic *Salmaſius* dedit et *Wakefield.* — Ταντάλιδη. Vat. Cod.

LXIV. Cod. Vat. p. 260. Ἀντιπάτρου· εἰς νυμφίον τινὰ ἐπὶ τῆς παστάδος τελευτήσαντα. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 22. *Reisk.* in Anth. nr. 595. p. 93. — V. 1. λέγει. Cod. Vat. In marg. apogr. Lipſ. λέγω, (quod *Leichius* recepit) et λέγοις. Verior eſt conjectura *Reiskii* λέγειν, infinitivo pro imperativo poſito. — V. 2. ἀμβλὺ νέφος, caligo, quae oculorum aciem hebetabat. — V. 3. ὄμμασι δὲ πν. σὺν ἀπέσβεσε μ. ἰδόντες. Vat. Cod. ἰδόντος habetur in marg. apogr. Lipſ. qua lectione ſpreta, *Reiskius* ἰδόντ' ἐς

in textum invexit. Junge: τοῦτο τὸ νέφος (caligo illa ex animi deliquio orta) σὺν ὄμμασι (ſimul cum oculorum lumine) ἀπέσβεσε πνοιὴν, (ipſam animam exſtinxit Egerii) αὐτοῦ ἰδόντος μόνον τὴν κόρην. (qui puellam viderat tantum, qui nonniſi adſpectu puellae fructus erat.) — V. 4. κοῦρον. Cod. Vat. quod in κούραν mutavit *R.* — θευμορίης. Vide de hac voce ad *Callimachi* Ep. III. p. 255. — Ἧλιε. Conf. *Eurip.* Epigr. T. II. p. 57. (Ed. Lipſ. T. I. p. 96.) — V. 5. σέλας. facis, quae nuptae praeferebatur. Hujus adſpectus cum Egerio mortem videretur attuliſſe, Orcus eam incendiſſe dicitur. Cf. ſupra Ep. LX.

¶. 126.] *LXV.* Cod. Vat. p. 266. Ἀντιπάτρου. Εἰς Λυσιδίκην γραῦν, ἣν ἡ οἰκία πεσοῦσα ἔκτανε. *Alberti* ad Heſych. v. βυρμὸς p. 780. *Leich.* in Sepulcr. p. 24. *Reisk.* in Anth. p. 90. nr. 607. — V. 1. θριγμοῖσι. apogr. Lipſ. — Nix circa pinnas muri collecta et liquefacta, effecit, ut murus aedium concideret et Lyſidicen vetulam ruina perimeret. — V. 3. „ὁμώλακες. lectio eſt cod. nequaquam „ſollicitanda. *Salmaſius* ὁμήλικες." *Br.* *Apollon. Rh.* L. II. 396. Βύζηρες ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες. *Schol.* ὅμουροι. ὤλακα γὰρ τὴν αὔλακα, Δωρικῶς. Idem L. II. 787. ὁμώλακας ἀρούρας. — V. 4. πύργον. ipſas domus ruinas in tumuli locum exſtruxerunt. *Turrem*, πύργον, vocat domum ſolitariam. Vide ad Ep. LIV. Temere hanc lectionem ſollicitavit ſive *Guyetus* ſive *Salmaſius*, qui βυρμὸν corrigebat. *Heſych.* βυρμός. σταθμός. i. e. ὅρμος, *ſtatio navium*, ut recte *Voſſius*, quo nihil ab h. l. magis alienum eſt.

LXVI. Vat. Cod. p. 248. ſq. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 253. St. 366. W. Niſi Vat. Cod. hoc carmen, in hominem Tyrium conſcriptum, diſerte noſtro *Antipatro* tribueret, Sidonii eſſe putarem. — V. 1. μεμ. πόντῳ. mari debitus; cui quodammodo fatale fuit, ut in undis perires. — V. 5. Tantae tuae divitiae te a morte redimere non potuerunt. Comparandus locus nobiliſſimus

ap. *Petronium* c. CXV. *Ubi impotentia tua? Nempe piſcibus belluisque expoſitus es, et, qui paulo ante jactabas vires imperii tui, de tam magna nave ne tabulam quidem naufragus habes. Ite nunc, mortales, et magnis cogitationibus pectus implete. Ite, cauti, et opes, fraudibus captas, per mille annos disponite.* Adde *Horat.* II. Carm. 18. 36.

LXVII. Cod. Vat. p. 264. Ἀντιπ. Plan. p. 216. St. 315. W. ſine gentili. — In Apollodorum, ſtadiodromum, cum Piſa abiret, fulmine percuſſum. — V. 2. αὕτη. Ad hujus montis radices Apollodorus ſepultus eſt. — V. 3. Πίσσηθεν. Vulgo. — ὤρης. Vat. Cod. — V. 5. „Αἰγανέης. Scribendum Αἰανέης. ut recte a *Brodaeo* emendatum." *Br.* Sic quoque *Joſ. Scaliger* emendavit in not. mſt. Aeane et Beroë Macedoniae urbes. — V. 6. „Vox Διός ad ſenſum et metrum neceſſaria, quae „in Planudea deeſt, e Vat. Cod. repoſita eſt. Verſus „ſunt Phalaecii Hendecaſyllabi." *Br.* Varia tentarunt viri docti, ut verſum explerent. *Huetius* p. 21. ν. δ. δρ. τῇδε καθεύδει. *Anonymus* Bibl. Bodl. νικ. σταδιοδρόμος κ. ſive νικ. ὁ δρ. ἐκεῖ κ. *Joſ. Scaliger* in not. mſt. μόρῳ καθεύδει.

LXVIII. Cod. Vat. p. 316. Ἀντιπάτρου. οἱ δὲ Φιλίππου Θεσσ. Edidit *Jenſ.* nr. 134. *Reiske* in Anth. nr. 785. p. 168. In Glyconem athletam, quem Auguſti aetate vixiſſe credibile eſt ex *Horat.* I. Ep. I. 28. *Nec quia deſperes invicti membra Glyconis, Nodoſa corpus nolis prohibere podagra.* quem locum *Reisk.* non neglexit comparare. Conf. *Leſſing.* de Epigramm. Tom. I. Opp. p. 324. ſqq. — V. 2. κεραυνός. propter vim et celeritatem. *Pauſan.* L. I. 16. p. 38. Πτολεμαῖος — ἄλλως δὲ τολμῆσαι πρόχειρος, καὶ δι' αὐτὸ κεραυνὸς καλούμενος. Idem eundem Ptolemaeum ſic appellatum eſſe ait διὰ τὸ ἄγαν τολμηρόν. L. X. 19. p. 843. — V. 3. Ἄτλας. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XL. — V. 4. τὸν δὲ πρ. quod in ἔρρον.

τοιόνδε πρ. mutavit *Reisk.* — Deinde membr. οὔτ' ἐν Ἰ. οὔθ' Ἑ. τὸ πρ. οὔτ' ἐν Ἀ. Haec ſenſum praebent minime ineptum: Talem virum nunquam nec inter Italos, nec inter Graecos, nec inter Aſiaticos denique Orcus, omnia vincens, proſtravit. — Multo minus perſpicuus ſenſus in lectione Brunckiana. Male tamen etiam in illa lectione πρόσθεν et τὸ πρῶτον junguntur. Vide, an corrigendum ſit:

ἔῤῥοντι· τοῖον δὲ σθένος οὔτ' ἐν Ἰταλοῖς,
οὔθ' Ἑλλάδι τὸ πρῶτον, οὔτ' ἐν Ἀσίδι,
ὁ πάντα νικῶν Ἀΐδης ἀνέτρεπε.

— V. 6. laudans *Wetſten.* ad N. T. II. p. 174. apte confert *Luciani* Contemp. §. 8. ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς, τοῦ θανάτου. *Euſebius* de Laud. Conſtant. 7. p. 621. C. ὡς μηκέτ' ὄντες μετὰ θάνατον, νικητὴν ἁπάντων καὶ μέγαν θεὸν τὸν θάνατον ἀνηγόρευον.

¶. 127.] *LXIX.* Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 256. St. 371. W. In Lyſin, naufragum, in litore ſepultum. Comp. *Archiae* Ep. XXXIII. — V. 3. ὕδατι. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. „τὸν οὐκ ἔτι φορτίδι νηὶ „ἔμπορον. Forte Lyſis hic dives fuerat mercator, qui ad„verſam fortunam expertus eo redactus fuerat, ut *non* „*amplius magna opus haberet navi*, ad vehendas merces „ſuas; ſicque οὐκ ἔτι commodam interpretationem ac„cipit. At probabilius ſcriptum fuiſſe olim οὐκ ἐπὶ φ. „ἔτι et ἐπὶ ſaepe permutantur.“ *Br.* Debetur haec conjectura, ſive emendatio potius, *Schneideri* acumini. Mari avaritia paſſim exprobratur. Jam igitur hoc in maris invidiam dicitur, quod Lyſin, quamvis parvo navigio vectum exiguisque inſtructum copiis, tamen ſubmerſerit. — V. 7. ματεύων ζωήν. *Theocritus* ap. *Athen.* L. VII. p. 284. A. καί τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' – εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον, Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. prout haec emendavit *Toup.* in Add. ad Theocr. p. 408. Conf. Eid. XXI. 65. ſqq.

Ex Lect. p. 155.] *LXX.* Cod. Vat. p. 460. Ἀντιπάτρου. *Sidonio* fortasse tribuendum. Scriptum videtur in tabulam pictam, quinque Bacchas, in variis rebus occupatas, exhibentem. — V. 1. Διονύσοιο. Vat. Cod. — Postremas hujus versiculi voces *Br.* in σαώτεω contrahendas recte censuit. Idem tamen tentat: αἵδε σαώτῃ Ἐντίνουσι θεῷ. quod nihili. Scribendum videtur:

αἵδε σαώτεω
ἐντύνουσι θοῆς ἔργα χοροστασίης.

Sic jamdudum correxeram, cum *Schneiderum* quoque ἐντύνουσι legisse viderem. *Callim.* H. in Apoll. 8. οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. II. p. 130. Verum quoque θοῆς, quod Vat. Cod. firmat, ubi non θεαῖ, sed θεᾶς legitur, i. e. θοᾶς. *Quintus Maec.* Ep. XI. αὐτὸς ἄναξ ἔμβαινε θοῷ πηδήματι. — Repraesentabatur igitur chorus Bacchi Servatoris. Erat ap. Troezenios templum Διονύσου, κατὰ δή τι μάντευμα ἐπίκλησιν σαώτου. *Pausan.* L. II. 31. p. 184. Item prope Amymonen, fluvium Argolidis, Διόνυσος erat σαώτης, καθήμενον ξόανον. *Pausan.* L. II. 37. p. 198. — V. 3. ἀεργάζουσα. Vat. Cod. — V. 6. ἁ δὲ πέμπτα. Vat. Cod. — V. 7. 8. »Nullus ex ultimo disticho sensus expiscari potest. Cor»rupta verba, quae vide an sic sanari possint:

»πάσᾳ φοιταλέᾳ τε, παρηόριόν τε νόημα
»ἐκπλαγέες, λύσσᾳ δαίμονος εὐϊάδι.«

Brunck. Tam facilis tamque egregia emendatio non debebat dubitanter proponi. In cod. est λύσσᾳ, i. e. λύσσᾳ. Idem παρήορος et παρηόριος. *Homer.* Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. *Archilochus* ap. *Stob.* p. 561. Gesn. νόου παρήορος. Vide *Etym. M.* p. 683. 49. et inprimis *Valckenar.* ad Adon. p. 241. sqq.

BOETHI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 397. Βοήθου τοῦ ἐλεγειογράφου. Plan. p. 13. St. 23. W. Scriptum in Pyladem, pantomimum, qui Bacchum ſaltaverat. Conf. *Antip. Theſſ.* Ep. XXVII. Scio, hoc carmen illuſtratum eſſe a *Bened. Averanio* T. I. Diſſ. XVI. p. 49. ſqq. ſed liber non ad manus eſt. — V. 3. ὀρχήσατο. Vat. Cod. — Pro κεῖνον ὀρθὰ κατὰ τρ. *Scaliger* in not. mſt. et ad *Euſebium* ann. 1995. p. 169. ὠρχήσατο κινῶν Κόρδακα καὶ τρ. cui conjecturae ſpeciem facit *Suidas* in Πυλάδης Κίλιξ . . . . . ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ εὑρέθη, ἀπὸ τῆς κωμικῆς καλουμένης ὀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἥτις ἐκαλεῖτο σίκιννις, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις ἐμμέλεια. *Scaligeri* tamen conatui obviam ivit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 836. qui cod. lectionem ſic interpretatur: Pylades Bacchum ſaltavit ſecundum rectas leges et inſtituta tragicorum ὀρχηστοδιδασκάλων. ſive νομίμως ὠρχήσατο, ut Seleucus dixit de Bathyllo ap. *Athen.* L. I. p. 20. E. quem locum comparavit *Caſaubonus* ad *Perſii* Sat. V. p. 174[b].

ALPHEI MITYLENAEI
EPIGRAMMATA.

¶. 128.] *I.* Cod. Vat. p. 571. *Menagius* edidit in Obſſ. ad *Taſſonis* Amintam p. 184. qui liber mihi non ad manus eſt. Primum diſtichon protulit *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 89. ubi vim verbi ἀνέραστος exponit. In ſchedis Tryll. Ἀλκαίου inſcribitur. In membranis eſt Ἀλφειοῦ Μιτυλ. — Amor non fugiendus, ſed ſectandus eſt, quippe qui deſidiam et ſegnitiem ex animo excutiat. — V. 1. τλήμονες. *Horat.* III. Carm. XII. 1. *Miſe-*

rarum est neque amori dare ludum. Ad totius carminis argumentum praeclare facit *Ovidius* I. Amor. IX. 31. *Ergo desidiam quicunque vocabit amorem, Desinat, ingenii est experientis amor.* et in fine: *Qui nolet fieri desidiosus, amet.* — V. 3. καὶ γὰρ ἐγώ. Sic plane idem l. c. v. 41. *Ipse ego segnis eram discinctaque in otia natus: Mollierant animos lectus et umbra meos. Impulit ignavum formosae cura puellae.* — V. 4. ξεινόφιλον. Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Nomen ξεινοφίλου tuetur *Simonides* Ep. LVIII. p. 137. — V. 6. ψυχῆς ἀκόνη. quae animum impellunt et exercent, dicuntur ἀκονᾷν τὰς ψυχὰς, ut ap. *Xenophont.* Oecon. 21. 3. et παρακονᾷν, ut in Cyropaed. VI. 2. Paulo audacius res ipsa, quae impellit et acuit, ἀκόνη vocatur; cujus audaciae illustre exemplum est ap. *Pindar.* Ol. VI. 141. quod nuper praeclare tractavit *Heynius* p. 79. Oppidum, quod Lacedaemoniis multum negotii fecerat, cum quidam ex eorum regibus vastare vellet, Ephori dixerunt: μηδαμῶς ἀφανίσῃς, μηδ' ἀνέλῃς τὰν ἀκόναν τῶν νέων. *Plutarch.* T. II. p. 233. D. Inter recentiores hac imagine usus est *Torqu. Tassus* in Gierus. liber. XX. 114. *Tale ei suoi sdegni desta, ed alla cote D'amor gli aguzza ed alle fiamme avviva.*

II. Vat. Cod. p. 173. Ἀλκαίου Μιτυλ. Hoc tamen lemma in membranis a sec. manu esse, *Brunckius* asserit, cum prius Ἀλφειοῦ fuerit. In nostro apogr. nullum correctionis vestigium. *Alpheo* tribuitur in Planud. p. 433. St. 567. W. ubi compares magnam ejusdem argumenti carminum multitudinem. — V. 1. ἄλλης ἀπ' ἄλλης. Vat. Cod. Miror, praepositionem ἀπὸ bis positam doctissimo editori stomachum non movisse. Verba ἄνθετο ἀπ' ab imperito librario, qui versum mutilum reperiebat, addita esse puto, cum *Alpheus* fortasse dedisset:

θῆκε τόδ' οἰκείης σύμβολον ἀγρεσίης.

Conf. *Archiae* Ep. VI. VII. VIII. IX. — V. 3. ἀπὸ μοίρια.

Vat. Cod. — V. 4. ἰθυτόνων. Vat. et *Suid.* qui h. v. excitavit v. στάλικας T. III. p. 368. — V. 5. ὦ μὲν Plan. — V. 6. Ap. *Suid.* v. ὠφελείας T. II. p. 773. ὧδε νέμοις. quod emendavit *Toup.* Em. in Suid. P. II. p. 301.

III. Planud. p. 332. St. 472. W. Amori dormienti poëta facem et pharetram eripere conatur; ſed ſaevum puerum vel dormientem timens a conatu abſtinet. Expreſſit hoc carmen *Statyll. Flacc.* Ep. VIII. — V. 1. χερὸς omittit Ald. pr. et ſec. lacuna relicta. καὶ inſeruit ed. fil. Aldi. χερὸς primus *Aſcenſius* dedit. Ab ed. Flor. pr. hoc carmen plane abeſt. — V. 3. εὐνομίη. εἰρήνη. *Suid.* *Philippus* Ep. XXIX. Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν Καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε φέρειν. — ¶. 129.] V. 5. Sed vel ſic, doloſe, timeo, ne quem mihi dolum ſtruas, ſomniumque, mihi infeſtum, mente concipias. Ex δολοπλόκε ad κεύθῃς ſubſtantivum δόλον aſſumendum eſt. — πικρόν. ἐχθρόν. Vide *Schol. Sophocl.* Phil. 254. *Valckenar.* ad Phoen. p. 352. — *Statyll. Fl.* l. c. ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα, Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

IV. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 14. St. 25. W. Animum, praeſentibus aequum, omnibus divitiis praeferendum eſſe. — V. 1. βαθυληΐους. agros ſegete longe lateque tectos. τέμενος βαθυλήϊον *Homer.* Il. ε. 550. — V. 2. „Ex Archilochi verſibus (Fr. X.), quos ſibi imitan„dos propoſuiſſe Alpheus videtur, ſummus Criticus „*Rich. Bentl.* ad Horat. p. 132. ſcribendum cenſet, οὐκ „ὄλβον, πολύχρυσος οἷα Γύγης. Nihil muto. Quum ἀρούρας „epitheton habeat, ſic ſubſtantivo ὄλβον bene jungitur „πολύχρυσον et utrumque ad Gygen refertur, qui fuit di„ves et agri et auri.“ *Br.* In eandem ſententiam, colore non abſimili, *Horat.* III. Carm. XVI. 39. *Contracto melius parva cupidine Vectigalia porrigam, Quam ſi Mygdoniis regnum Alyattei Campis continuem.* *Tibullus* L. III. El. 3. 29. *Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis, Nec quas terrarum ſustinet orbis opes. Haec alii cupiant. Li-*

ceat mihi paupere cultu Secure cara conjuge posse frui. Ut Gygae et Croesi divitiae pro magnis opibus paroemiace dicuntur, sic Tantali quoque talenta passim occurrunt. Ap. *Aristaenetum* L. I. 10. p. 27. olim lectum fuisse suspicor: Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν, οὐδὲ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ, cum vulgo legatur τὸν πάντα πλοῦτον, perquam inficete. Vide *Zenobium* in Prov. VI. 4. p. 152. ibique *Schottum*. — V. 3. Macrinum, quem Alpheus h. l. alloquitur, Macrinum imperatorem esse putavit *Fabric.* in Bibl. Gr. Vol. II. L. I. 12. p. 14. sine causa idonea, ut monuit *Dorville* in Misc. Obss. T. VII. p. 70. — V. 4. τὸ μηδὲν ἄγαν. De auctore hujus dicti vide *Schol. Eurip.* Hipp. 265. et Epigr. ἀδέσπ. DVIII.

V. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 90. St. 132. W. Gloria Trojae rerumque sub Trojae moenibus gestarum memoria per Homeri carmina adhuc viget et durat. — V. 3. „ὑπὸ στεφάνῃ τε πόληος. Haec est Codd. omnium „et editionum veterum lectio, quam primus mutavit „H. Stephanus ob corruptum ἡ δὲ τὸν initio sequentis „versus. Hoc corrigendum erat et illud retinendum.“ *Br. Stephanus* dedit: ὑπὸ στεφάνῃσι π. Ἡ δὲ τόν. Optima est *Brunckii* emendatio. Sequitur *Alpheus* eos, qui Hectorem ab Achille circa moenia raptum dicebant. *Euripid.* Androm. 107. Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη Εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. Vide *Heyn.* Excurs. ad Aen. I. 483. XVIII. p. 161. sq. — V. 5. ὄν. quo vate non una quaedam urbs, sed utriusque mundi, Orientis non minus quam Occidentis, plaga gloriatur.

VI. Cod. Vat. p. 371. Edidit *Jensius* nr. 109. *Reisk.* Anth. nr. 760. p. 157. Poëta ex Syria Romam profecturus Neptunum secundam navigationem rogat. — V. 1. ἵππιε. Notus Neptunus ἵππιος, rei equestris praeses. — V. 2. „Εὐβοίης ἀμφ. σκόπελον. Ad hunc scopulum

„naufragium fecit *Reiskius*. Loquitur poëta de Caphareo, „quem praeternavigabant, qui Italiam e Syria pete- „bant. Infra p. 161. οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες." *Br.* Hunc ſcopulum *Reiskius* certe non ignorabat, cum ad hoc carmen dubitaret, quod ſaxum Euboeae poëta ſignificare voluerit. Qui Italiam e Syria petebant, Caphareum promontorium praeternavigabant quidem, ſed ingenti intervallo, ita ut poëtam hujus potiſſimum rei cauſa Neptunum invocaſſe vix crediderim. Commemorari ſolent in deorum invocationibus loca, ubi maxime coluntur et habitare putantur. Jam Neptuni regia circa Euboeam fuit. Apud *Homer*. Il. ν. 20. Neptunus, Samothracia relicta, τρὶς μὲν ὀρέξατ᾽ ἰών· τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ, Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται. Conf. *Strabon*. L. VII. p. 592. — Hanc domum in fundo maris ſignificare videtur *Alpheus* verbis ἀμφικρεμῆ σκόπελον, rupem fluctibus exeſam, antrum, undique ſaxis dependentibus circumdatum. In Cod. Vat. Εὐβοίβης legitur. — V. 3. Simili modo precatur *Philodemus* Ep. XXIV. 7. 8.

VII. Cod. Vat. p. 447. Planud. p. 8. St. 15. W. Expreſſum eſt carmen ex Epigr. *Alcaei Meſſ.* XIII. Romanorum arma terram et mare ſubegerunt; nihil jam ſupereſt praeter coelum. Quare Jovem poëta monet, ut portas Olympi claudat. Ex poſtremis verbis οὐρανίη οἶμος ἔτ᾽ ἔστ᾽ ἄβατος, *Opſopoeus* inepte ſuſpicatur, hoc carmen in Romanorum contumeliam ſcriptum eſſe; ſignificari enim, Romanos coelo indignos eſſe. — V. 4. οὐρανίη δ᾽ ὑμῶς. Cod. Vat. In marg. γρ. οἶμος.

¶. 130.] *VIII.* Cod. Vat. p. 373. cujus auctoritate *Alpheo Mitylenaeo* tribuitur, in Planud. enim p. 99. St. 146. W. *Antipatro Theſſalonicenſi* inſcriptum eſt. Heroum, Trojano bello illuſtrium, patrias fere everſas eſſe. Mycenarum quidem nec ruinas conſpici. *Euſtath.* ad

Il. β. p. 219. 30. ἐταπεινώθησαν δὲ, φησὶ, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ αἱ Μυκῆναι· καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες εἶχον καὶ Μυκήνας συντελούσας εἰς ἕν. χρόνοις δ' ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῶν Μυκηναίων πόλεως. Hoc et ſequens Epigramma imitatione expreſſit *Antonius Argivus* T. II. p. 240. — V. 1. μὲν ὀνόματι. Vat. Cod. Fuit fortaſſe ἐν ὄμματι. — V. 2. πολλῶν. Vat. et Plan. Male. Vera eſt *Brunckii* lectio, quamvis ejus auctoritatem penitus ignoramus. Librarii metro timentes πολλὸν in πολλῶν mutaverunt. Breves ſyllabas in hac pentametri parte nonnunquam produci paſſim monuimus. — V. 3. παρερχόμενός τε Μυκήνην omnes editt. veteres. *Stephanus* γε ſcripſit. — Comparandus illuſtris *Sulpicii* locus ad *Ciceronem* Epiſt. ad Div. L. IV. 5. — Μυκήνη legendum eſſe, vidit *Joſ. Scaliger* in not. mſtis. — V. 5. αἰπολικὸν μήνυμα. De loco plane deſerto, μηλοβότῳ, ubi caprarum greges paſcentes conſpiciuntur. *Huetius* p. 12. comparat Epigr. ſeq. ubi item de urbibus dirutis δείκνυσθ' εὐμύκων αὖλια βουκολίων. Sed miror, poëtam eandem rem bis dixiſſe, idque iisdem prope verbis. Quare verſu praec. αἰπολίου deberi ſuſpicor librario, qui ad αἰπολικὸν oculis aberraverat. Scribe:

— ἔγνων, καὶ σκοπέλου παντὸς ἐρημοτέρην.

quam emendationem commendat et lenitas mutationis, et locus *Pompeji* Ep. I. p. 105. quem noſter ante oculos habuit:

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα Μυκήνη,
εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου.

— V. 5. Senes tantum urbem hoc loco fuiſſe meminerunt. — Κυκλώπων. Vide notas ad *Antip. Sidon.* Ep. LI. *Interppr. Thucyd.* L. VIII. p. 243. ſq.

IX. Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 100. St. 147. W. Urbes, unde Trojae victores prodierint, everſas jacere, Trojam contra ſtare et ſupereſſe. — Magis poëtice

quam vere hoc dici monuit *Dorvillius* in Misc. Obss. T. VII. p. 71. quum *Strabo* quidem L. VIII. p. 578. Argos et superesse et primum post Spartam locum obtinere dixerit. — Ἑλλάδος. Fuerunt inter veteres, qui Ἑλλὰς ap. *Homer.* Il. β. 681. pro urbis nomine haberent; nec, ut videtur, injuria. Vide *Strabon.* L. IX. p. 659. C. Cf. *Schönemann* de Geogr. Homeri p. 72. *Alpheus* certe Achillis patriam significare voluit. — V. 2. χρυσέη ἀκρ. Mycenae, quam urbem *Homerus* τὴν πολύχρυσον appellare solet. Hinc Perseus ortus. Praeclarus locus est *Pausaniae* L. VIII. 33. p. 668. de fortunae impotentia, in grandia aeque ac in exigua grassantis, ubi etiam Mycenarum fortunam commemorat: Μυκῆναι μέν γε τοῦ πρὸς Ἰλίῳ πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ἡγησαμένη — ἠρήμωνται πανώλεθροι. — V. 3. ἔσβεσθ' ἡρώων emend. *Jos. Scaliger* in not. mstis. *Exstincta est gloria heroum, quorum virtute Trojae conciderunt moenia.* — Hoc ab *Alpheo* dici miror, qui Epigr. V. recte dixerat, heroum, in bello Trojano illustrium, nomen et gloriam ad omne aevum durare. Nec id profecto hoc loco agitur, heroum illorum nomina utrum floreant, an in oblivionem abierint, cum nonnisi urbium, unde victor Graecorum exercitus prodierat, fatum cum Trojae fortuna comparetur. Quae cum ita se habeant, *Alpheum* non sic scripsisse puto, ut vulgatur, κείνων κλέος, sed potius:

ἐσβέσαθ' ἡρώων κείνων ἕδος.

Sedes et patria heroum. *Hesych.* Κυκλώπων ἕδος. ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκήνας. *Pindar.* Ol. β. 22. ὦ Κρόνιε — ἕδος Ὀλύμπου νέμων. Isthm. α. 42. ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος. *Euripid.* Orest. 1247. κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Iphig. in Aul. 1527. δολόεντα Τροίας ἕδη. De deorum sedibus et templis ἕδος eleganter usurpatur, docente *Ruhnk.* ad Tim. p. 93. — Ne cui vero durior videatur metaphora in verbis ἐσβέσατο ἕδος, verbum σβέννυμι simili ratione passim occurrit pro *evertere, finire, ex-*

cidere; et in paſſivo pro *ceſſare, evaneſcere.* Ep. ἀδέσπ. T. III. p. 146. XX. σβέννυντο δὲ πηγαί. exaruerunt fontes, non ſolis aeſtu, ſed ſerpente aquam potante. Ibid. p. 141. II. Tereus γλῶσσαν ἐμὴν ἐθέρισσε, καὶ ἔσβεσεν Ἑλλάδα φωνήν. T. III. p. 284. DCXXIX. σβεννύντας ποτὲ τούςδε τυραννίδα. — V. 4. ἤρειψαν. Cod. Vat. — V. 5. ἐστὶν πόλις Vat. Cod. Troja a Julio Caeſare et Auguſto agro, libertate et immunitate operum donata. Vide *Strabon.* L. XIII. p. 889. et *Intpp. Horatii* III. Carmin. III. 60. Ad ſenſum facit Epigr. Anth. Lat. T. I. p. 456. II. *Idem Agamemnonias dices cum videris arces: Heu victrix victa vaſtior urbe jaces.* — V. 6. εὐμήκων. Ex Lectt. Ald. pr. in Ald. 2. et tertiam venit. εὐμύκων reſtituit *Aſcenſius.*

X. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 81. St. 118. W. *Antipatrum Theſſalonicenſem* reprehendit, quod Ep. XXXV. Delum inſulam de vaſtitate ſua conquerentem induxerit. Vide, quae ibi notavimus. Tractavit hoc carmen *Dorvill.* in Exercit. Del. p. 68. — Lemmati hujus carminis adſcripſit *Joſ. Scaliger* καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου. quod quid ſibi velit, non aſſequor. Certe hoc carmen pro *Antipatri* opere haberi nequit. — V. 1. ἀσάλευτον. Vide, quae congeſſit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. IV. 2. p. 457. ſq. — Κρονίδης. Neptunus fortaſſe, qui Jovi hoc praeſtitiſſe dicitur ap. *Lucian.* Dial. D. Mar. X. — V. 3. θεοὺς ap. *Stephanum*, typographi fortaſſe vitio. Veteres enim edd. omnes τεοὺς legunt. Per Apollinem et Dianam poëta jurat. — Membr. Vat. μὰ τέου — δαίμονος. — V. 6.

Ἄρτεμι' οὐκ ἄ. ἥ σε λέγει. ſic Cod. Vat.

XI. „E *Pauſania* L. VIII. p. 706. Non exſtat in „Planudeae codicibus, ideo ab omnibus editionibus „abeſt. A Stephano in Appendicem relatum, et licet ibi „repetitum ſit in Wecheliana p. 9. qui hanc editionem „curavit, hoc Epigr. addidit L. III. capite εἰς ἀνδρείους. „Hoc loco in Vat. Cod. videtur eſſe; nam in Salmaſii

„editione adſcriptum eſt auctoris nomen, quod ap. Pau„ſaniam non legitur, et additae variae lectiones, qui„buscum Pauſanias concinit." *Br.* Unde *Salmaſius* habeat, hoc carmen *Alphei* eſſe, fruſtra quaeſiveris. In Vat. membranis non magis legitur, quam in Planudea. *Alcaeo Meſſenio* tribuendum eſſe, ſuſpicabatur *Schneiderus.* Inſcriptum erat ſtatuae Philopoemenis Tegeae. Statuam equeſtrem eidem Delphis poſitam commemorat *Plutarch.* T. II. p. 451. ed. Tubing. — Valde hoc Epigramma torſit *Huetium* p. 21. qui id ap. *Pauſaniam* emendatius quam in Wecheliana legi non meminerat. — V. 2. ποιησαμένου. Wech. — πολλὰ μὲν ἀλκαῖς —. Idem de ſuo heroë Godofredo Italorum Virgilius: *Molto egli oprò col ſenno e colla mano.* — V. 3. αἰχμητά. Wech. — ¶. 131.] V. 5. τροπαὶ ἀτετυγμένα. Wech. — Praeclarum belli ducem fuiſſe Philopoemenem, evincunt duae de duobus Spartae tyrannis reportatae victoriae. Machanidam et Nabin poëta ſignificat. *Plutarch.* in Vit. Philop. c. X. et XIV. — V. 6. Wech. omiſſo Σπάρτας legit τὰν αὐξανομέναν. Eadem v. 7. ἕνεκ' αὖτε γέα. ubi parum abfuit quin *Huetius* veram lectionem conjectando aſſequeretur.

XII. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 119. St. 172. W. In gallinam, quae, cum pullis incubaret, nive obruta eſt. — V. 1. χειμερίαις vulgo. — παλυνομένη τιτθάς. Vat. Cod. — παλύνειν *inſpergere* paſſim. Ap. *Homerum* Od. ξ. 429. παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Il. λ. 560. λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. De nive *Apollon. Rhod.* L. III. 69. νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα. — τιθὰς ὄρνις. τιθαὶ ὄρνιθες. *Aratus* Dioſem. 228. Vide *Arnald.* Lectt. gr. p. 128. — V. 3. οὐράνιος Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. αἰθέρος οὐρανίων α. Vat. Cod. et Plan. *Brunckii* lectio ex ipſius editoris conjectura fluxiſſe videtur. Corruptelae ſuſpicionem movet tautologia in verbis νεφέων οὐρανίων αἰθέρος, et ejusdem vocabuli repetitio. Quamvis hanc paſſim admiſerunt Epigrammatarii. Fortaſſe ſcribendum:

— ἣ γὰρ ἔμεινεν
αἴθριος, οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.

αἴθριος idem, quod ὑπαίθριος. Sub divo mansit, frigori exposita, tempestatem a pullis prohibens. αἴθριος. ὑπὸ τὸν ἀέρα. *Hesych.* αἰθρία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. λέγεται δὲ καὶ ὕπαιθρον. — αἴθρια στέφη. τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα· ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα. αἴθριον καὶ αἴθριος ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα. *Suidas.* Conf. inprimis *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 137. — Pro νεφέων autem si quis νιφάδων scribendum duxerit, me non valde refragantem habebit. *Antip. Sidon.* Ep. LXI. κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων. ubi vide not. — V. 5. Πρόκνη κ. Μ. qui liberos vestris manibus obtruncastis. — ὀρνιθ. Color, ut ap. *Callimach.* Fragm. CXXIX. αἰgάων ἔργα διδασκόμεναι.

APOLLONIDAE SMYRNAEI

EPIGRAMMATA.

¶. 132.] *I.* Cod. Vat. p. 510. Planud. p. 173. St. 253. W. Dormientem convivam poëta excitat, eumque, quam cito mors omnibus instet, monens ad potandum hortatur. — V. 1. ὑπνώῃς. Vat. Cod. ὦ ἑταῖρε. Plan. et Vat. ὦ 'ταῖρε legendum esse, monuit *Casaub.* in not. mst. — V. 2. μοιρίδίη μελέτη. Somnum *mortis quasi meditationem* vocat, ut imaginem mortis alii. Vide *Scheffer.* ad Aelian. V. H. II. 35. p. 136. — V. 4. ἄχρις. merum bibe, usque dum genua titubent. Cf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXVIII. 2. T. II. p. 97. — V. 5. ὅτ' οὐ corrigendum, ut Plan. et Vat. habent. — Pro πολὺς χρόνος membr. Vat. πολὺς, πολὺς, omisso χρόνος, quod fortasse verum est. — Deinde eaedem ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου pro ἀλλά γ' ἐπ. quod vel sine codicibus corrigendum erat. — V. 6. ἡ πολιή. vulgo. Longe elegantior Cod. Vat. lectio

ἡ συν-

ἡ συνετή. *Philodem.* Ep. XIX. πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης θρὶξ ἤδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης. Cf. ejusd. Ep. XIV. 3. 4.

II. Hoc et ſequens Epigr. in Leonem, puerum formoſum, Rhodenſem, non legitur in Muſa puerili, quam quidem hodie habemus in Vat. Cod. Planudes igitur exemplo copioſiore uſus eſt. Vide Prolegg. p. LXXXVI. Servata enim in Plan. p 294. St. 433. W. — V. 1. Κινύρην. Formoſiſſimus mortalium, Aſſyriorum rex, ſecundum *Hygin.* Fab. CCLXX. et CCXLII. Cypriorum regem eundem vocat, et Apollini in deliciis fuiſſe narrat *Pindar.* Pyth. II. 27. ſqq. ubi vide *Schol.* Conf. *Heynium* in Apollodor. III. 14. 3. p. 825. et *Munkerum* ad Anton. Lib. c. XXXIV. — Φρύγας ἄμφω. Ganymedem et Paridem. — V. 3. Κερκαφίδῃ. Vid. Ep. XIV. et *Strabon.* L. XIV. p. 654. — V. 4. ἡ τοίῳ λάμπεται ἠελίῳ. Formoſi pueri cum ſole comparantur, ut ap. *Meleagr.* Ep. XXXV. ubi vide not. p. 55. Simul autem, quod *Brodaeus* bene monuit, ad Solem, tutelarem inſulae deum, reſpicitur. — Pro ἔστ' Ed. Flor. pr. ἔσσ' et verſu ſeq. λάμπεαι. Prius Aldinae omnes et Aſcenſ. ſervarunt; alterum inepte commutarunt cum λάμπεται. Si vera eſt noſtra lectio, pro καὶ Ῥόδος legerim ἡ Ῥόδος.

III. Planud. p. 294. St. 434. W. Luſus in nomine Leonis. — Pro Ἀλκίδεω, quae eſt omnium editt. lectio, *Br.* Ἀλκείδεω corrigit. — τὸ δωδέκατον. Victoria de leone non inter duodecim Herculis certamina foret, ſi ejusmodi ipſi leo obviam eſſet factus. In formoſos enim et formoſas non nimis fortem fuiſſe Herculem, omnis clamat antiquitas.

IV. Cod. Vat. p. 325. Edidit *Jenſius* nr. 42. *Reisk.* in Anth. p. 131. nr. 692. In mulierem, quae, cum oculorum lumine privata eſſet, binos enixa pueros ſolem jam pluribus quam antea oculis adſpicere videretur. —

V. 1. τεόν. Vat. quod *Reisk.* in τεῶν mutavit. Nec hoc valde elegans; non tamen editoris, ſed poëtae vitio. φίλον φάος magis foret e poëtarum conſuetudine. οὐκέτι. non amplius oculis privata dici poteris. — V. 2. δυστόκῳ. *Jenſ.* δυοτόκῳ. Cod. Vat. Hoc utrum in διςσοτόκῳ commutandum ſit, an cum *Brunckio* in δοιοτόκῳ, difficile ſuerit judicatu. — V. 3. ἐν abundat, ut ſaepe. περιθαλπές. Vat. Cod. — *Jenſius* et *Reisk.* περικαλλές. — V. 4. τελειοτέρη. Perfectior et quodammodo integrior dicitur mulier, quae peperit; cum contra ſterilis mulier praecipua quadam honoris ſui parte carere videatur. Cf. *Propert.* IV. 11. 60. — Hanc poëtae ſententiam eſſe, nullus dubito. *Reiskius* de initiatione in myſteria Orphica cogitans, totius carminis argumentum mire pervertit.

¶. 133.] *V.* Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuſter* ad *Suidam* v. ἀπάρχεσθαι Tom. I. p. 248. *Reisk.* Anthol. nr. 486. p. 37. Euphron, parvi agri, nec majoris vineae poſſeſſor, deo, neſcio cui, parva ex parvis munera offert; largiora promittens, ſi major ipſi copia contigerit. — Viri, qui loquens inducitur, nomen in Cod. Vat. Εὔφρων eſt. Σώφρων *Kuſterus* exhibuit, eumque ſecutus *Reiskius*, licet in apogr. Lipſ. Εὔφρων repererit. Revocanda membranarum lectio. *Euphronis* nomen occurrit ap. *Heraclid. Sinop.* Ep. I. 5. T. II. p. 261. Omiſſo viri nomine hunc verſum *Suidas* laudat in πολυαύλακος, ſequentem in πολυγλεύκου Tom. III. p. 143. — βότρυος πολυγλ. uvae multum fundentis muſtum, pro magna vinea. — V. 3. ἐπὶ κνίζοντι. Vat. ἐπινίζοντι apogr. Lipſ. — V. 4. πῄδακα. Cod. Vat. Idem a pr. man. ῥωγὸς exhibet. De vocabulis ῥὰξ et ῥὼξ, eorumque diſcrimine vide *Intrpp. Thomae M.* p. 774. ſq. ubi *Bernardus* hunc verſum excitavit. Conf. not. ad *Philodemi* Ep. XVIII. 7. — V. 5. εἰμὶ δ' ἐξ. Vat. et *Suid.* qui hoc diſtichon profert T. I. p. 248. σοὶ νῦν, quod *Kuſterus* in apogr. Bigot. reperit, *Brunckius* in Bu-

heriano, ex *Salmaſii* libro profluxiſſe videtur. Non igitur erat, cur *Br. Reiskium* reprehenderet, qui et ipſe emendationem periclitatus, ἐστὶ μὲν ἐξ ὀ. ſcribendum putavit. Proxime ad membranarum lectionem accederet:

ἡ μὲν ἴδ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις — —

ſive:

ἦδε μὲν ἐξ — —.

— V. 6. ἀπ' ἀρξόμεθα. *Leonidas Tar.* Ep. VIII. τῇδε πενιχραὶ Ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

VI. Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuſter* ad *Suidam* v. θαλάμη T. II. p. 161. *Reisk.* in Anthol. nr. 487. p. 37. *Goens* ad *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 105. Clito mellis ex alvearibus primitias diis offert. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in σμήνη T. III. p. 342. ubi ἀντινομαίων legitur. Vocem diviſit *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 427. ἀντὶ νομαίων, *victimarum loco.* Nempe Clito nec hoedum, nec ovem, ſed quae in promtu erant, offerebat dona. νομαία. ἡ ἐκ τῆς νομῆς. *Suid.* T. II. p. 629. In Cod. Vat. ἀμφινομέων (αι) legitur. ἀμφινομαίων *Goens.* *Reiskius* incidit in ἀνθονομαίων, *flores depaſcentium.* — Nomen dedicantis ap. *Suidam* eſt Κλειτός. — V. 3. 4. *Suidas* in τηλοπέτους, τῆς πόῤῥω πετομένης, T. III. p. 461. ubi δῶρον ἀφ' ἱμάντου, ſine ſenſu. *Kuſterus* in ſuo apographo ἀπημάντου inveniens, veram lectionem facile detexit. — V. 5. 6. *Suid.* in θαλάμη T. II. p. 161. ubi edd. vett. σκηνοπαγεῖς legunt. Idem v. 5. profert in θεσμοτόκον. τὰς μελίσσας φησὶ διὰ τὸ εὔτακτον. T. II. p. 190. In Vat. quoque junctim legitur θεσμοτόκον, quod *Suidas* igitur accepit de apibus, quae *magnis agitant ſub legibus aevum. Virgil.* Georg. IV. 154. Sed noli dubitare, quin recte ſcripſerit *Br.* δ' ἑσμοτόκον. *Kuſter.* et *Goens* δ' omiſerunt. — Mox ἐκ δὲ μ. ex *Suida* aſſumtum eſt. In Cod. enim Vat. εὖ legitur. — νέκταρος. *Eurip.* in Bacch. 142. ῥεῖ δὲ μελισσᾶν νέκταρι. *Virgil.* Georg. IV. 163. *aliae puriſſima mella Stipant, et liquido*

distendunt nectare cellas. — κηροπαγὴς θάλαμος eſt ap. *Niciam* Ep. VII. μελισσῶν ἄπλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι. *Antiphil.* Ep. XXIX.

VII. Cod. Vat. p. 161. Planud. p. 415. St. 550. W. Menis, piſcator, Dianae dapes pro paupertate ſua apponit, ut largam ipſi capturam praebeat, precatus. — V. 1. *Suidas* h. verſum cum particula ſequentis profert in λιμενῆτιν T. II. p. 447. Idem integrum diſtichon laudat in τρίγλῃς T. III. p. 502. et in φυκίδα T. III. p. 642. In his omnibus locis λιμενῆτιν legit, quae eſt Vat. Cod. lectio. Sed λιμενῖτιν legendum eſſe contendit *Toup.* ad Suidam P. III. p. 491. Πρίαπος λιμενίτας eſt ap. *Leon. Tar.* Ep. LVII. Sed fortaſſe ne ſic quidem vera lectio reſtituta eſt, cum legendum ſit:

καὶ φυκίδα σοὶ, λιμενῖτι
Ἄρτεμι — — —

tibi, o Diana, quae in portubus coleris. unde λιμενοσκόπος ap. *Callimach.* H. in Dian. 259. qui etiam v. 39. Jovem Dianae munia tribuentem inducens, καὶ μὲν ἀγυιαῖς, ait, Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Hinc poëta divam interrogat v. 183. Τίς δαί νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον; Τίς δὲ λιμήν; — τρίγλην ἀπ' ἀνθρακίης. mullum in carbonibus toſtum et adhuc calentem. Vide de τρίγλῃ *Camus* Notes ſur Ariſtote p. 788. Mullus Dianae ſacer, ut alii dicunt, propter nomen: vide *Phurnut.* de N. D. p. 232. *Athen.* L. VII. p. 325. Alii ludicram cauſam afferunt; ut poëta ap. *Athen.* L. I. p. 5. D. Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ. — φυκίδα. Vide *Aſclepiad.* Ep. XXVIII. — V. 2. Qui hic Μῆνις vocatur, ap. *Suidam* et in Plan. Θῆρις eſt. In Planudeae tamen Codd. Μῆνις. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 15. ζωρότερον. ἀκρατώτερον. ἐν ἐπιγράμματι· καὶ ζωρότερον κεράσας ἰσοχειλέα. καὶ Ὅμηρος εἰπών, ζωρότερον κέρασσε. — ἰσοχειλέα. usque ad ſcyphi marginem. *Xe-*

noph. Exp. Cyri L. IV. 5. 19. οἶνος κρίθινος ἐν κρητῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς. — Particulam hujus verſus cum ſequente integro laudat *Suid.* in αὖον T. I. p. 382. — V. 5. αἱέν. Plan. Vat. — λίνα, tibi, Diva, omnia retium, i. e. venationis genera tributa ſunt. Dianae autem piſcatus, non minus ac venationis, primitiae offerebantur. *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 39. p. 197.

VIII. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 35. St. 51. W. Cajum, Lucii filium, primam barbam detondentem, poëta, ceteris aurea munera ferentibus, carminibus celebrat. Expreſſum hoc carmen ex *Antip. Theſſ.* XXI. De more diem, quo juvenes barbam comamque ponebant, celebrandi vide *Raderum* ad *Martial.* L. IX. 17. *Barthium* ad *Statii* Sylv. III. 4. p. 326. et quos laudat *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 551. De Cajo, in cujus honorem noſtrum Epigramma conſcriptum eſt, conjecturas protulit *Reiskius* in Not. Poët. p. 194. de quibus tum dicemus, ubi de *Apollonidae* aetate disputabimus.— V. 1. παρηΐδων πρῶτον. vulgo. πρῶτον eſt in Aldinis. Cod. Vat. vulgarem formam παρειῶν poëticae ſubſtituit. — θέρος. *primam meſſem*, primum proventum. Epigr. VI. ἀμήνεος ἔκ με ταμὼν, γλυκερὸν θέρος. Poëta reſpexit *Callimach.* H. in Del. 298. παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν, quod *Ruhnkenius* monuit Epiſt. crit. p. 163. — ἕλικας. *Strato* Ep. IX. τρυφεραὶ κροτάφων ξανθοφυεῖς ἕλικες. — Pro κείρεο Ald. ſec. vitioſe κύρεο. — V. 4. Λεύκιον. Cod. Vat. Aldus in Codd. invenit ἰούλων λεύκιον. quod in Ald. ſec. et tert. receptum eſt. — ¶. 134.] V. 5. χρυσέοισιν. In eundem ſenſum *Horat.* IV. Carm. VIII. 9. – *non haec mihi vis: nec tibi talium Res eſt aut animus deliciarum egens. Gaudes carminibus: carmina poſſumus Donare et pretium dicere muneri.*

IX. Planud. p. 338. St. 478. W. In Priapum, Phylomachi opus, qui, non procul a Gratiis collocatus, ſe in genua concidiſſe ait. Genubus innixus Priapus conſpicitur ap. *Montefalconium* Suppl. T. I. P. II. Planche 180. — V. 3. „Φυλόμαχος. Sic Vat. Cod. Triplici modo „ſcriptum occurrit hujus ſtatuarii nomen: Φιλόμαχος in „Polybii fragm. ap. *Suidam* v. Προυσίας. Φυλόμαχος et Φυ„ρόμαχος. Hoc ultimum verum eſt. Vide Diodori Ex„cerpta p. 588. Primo modo hoc nomen efferri debere, „fruſtra contendit P. Leopardus Emend. III. 21. Plus „ſemel a Plinio memoratus, cui Pyromachus audit. Vide „*Harduin.* T. II. p. 656. not. 145. Florebat circa „Olymp. CXX. Falſus eſt circa hunc artificem Junius „in Catal. qui duos ex uno facit.“ *Br.* Hoc carmen ſi in Vat. Cod. legitur, meam diligentiam effugit; ſed cum ad artium opera ſpectet, equidem in illo codice reperiri dubito. — V. 3. Χαρίτων καλήν. μίαν τῶν Χαρίτων, καὶ ταύτην καλήν. Sed depravata videtur vulgata lectio et ſic emendanda:

Χαρίτων δέ μοι ἄγχι καλιὴν
ἀθρήσας — —.

Prope Priapum illum Phyromachi Gratiarum ſacellum fuit. Hinc poëta ſupplicantem dei ſtatum ingenioſe interpretatur: Gratiarum ſacellum in propinquo conſpicatus, ne quaeras, cur ſic in genua procubuerim. καλιαὶ, *tuguria,* (vide *Graevii* Lectt. Heſiod. XI. p. 57.) paſſim deorum ſacella ſignificant. *Heſych.* καλιαί. νοσσιαὶ ἐκ ξύλων· καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν οἰκείαν. *Crinagor.* Ep. VII. Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή. Idem Ep. XV. Ἑκάλης φιλοξείνοιο καλιὴν, de Hecales tugurio, ut *Leonid. Tar.* Ep. LV. et *Apollon. Rhod.* L. I. 170. μυχάτῃ καλιῇ.

X. Planud. p. 337. St. 477. W. Pan, deus agreſtis, ſibi ex aureis poculis, vino pretioſo, majoribusque victimis litari nolit. — V. 2. Ἰταλοῦ. e longinquo arceſſiti.

Finge tibi poëtam, cum haec ſcriberet, in Smyrnae aliusve oppidi Aſiae agro verſantem. Recenſum vinorum Italiae ex *Galeno* dedit *Athenaeus* L. I. p. 25. ſq. — V. 3. γυρoὺς τένοντας. Fortaſſe de toroſis taurorum cervicibus accipi debet. τένοντα pro ipſa cervice poſuit *Lucian.* in Tyranno §. 19. T. III. p. 199. ed. Bip. ἀνάβαινε οὖν καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει. Fortaſſe etiam de incurvatis tauri cruribus. Conf. *Foeſium* in Oec. Hipp. v. τένοντες p. 370. — πέτρῃ. De ara interpretantur. Vide, an ſcriptum fuerit πεύκῃ, ſive πτελέῃ, *ulmo*, in cujus umbra Panis ſignum collocatum fuit ſcilicet. Cf. not. ad *Anytes* Ep. VII. p. 426. — V. 5. „αὐτόξυλος. μονόξυλος. „Vide Heſychii Intrpp. in hac voce. Idem eſt, quod μο„νοστόρθυγξ ſupra in Diodori Ep. III. p. 80." *Br.* Optima eſt obſervatio *Euſtathii* ad Il. ψ. p. 1457. 34. plurimis vocabulis, quae cum αὐτὸς compoſita ſunt, recenſitis: αὐτόξυλον ἔκπωμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. 35.) καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται. Eodem ſenſu *Philippus* Ep. VII. κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε Πᾶνα Φιλοξενίδης. — ἀρνεοθοίνης. agna contentus, taurum mihi immolari nolo. — V. 6. ἐγχθονίου κύλικος. vini domeſtici, in ipſo agro nati, pocula. *Brodaeus* mallet καὶ ἐκ χθονίου, ut ſit muſtum ex fictilibus poculis. Non placet. Quamvis in hoc diſticho nihil eſt, quod opponatur χρυσέοις δεπάεσσι verſ. 1., non tamen ſic in ordinem cogendi ſunt poëtae, ut eos ad ſeveram dialecticae normam exigere conemur.

XI. Cod. Vat. p. 398. ſq. Planud. p. 88. St. 129. W. Fons, cui nomen *puri*, manare deſierat, ex quo latro ibi cruentas manus abluerat. Huc facit *Pauſan.* L. IX. 30. p. 769. de amne Helicone agens, quem Diatae olim aperto alveo manaſſe narrabant: τὰς γυναῖκας δὲ, αἳ τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν, ἐναπονίψασθαί οἱ θελῆσαι τὸ αἷμα· καταδῦναι δὲ ἐπὶ τούτῳ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν γῆν, ἵνα δὴ μὴ τοῦ φόνου καθάρσια τὸ ὕδωρ παράσχηται. — V. 1. ἡ καθαρή. Vat. Cod.

et Plan. Nec mutanda erat lectio. Junge: ἡ καθαρὴ — οὐκέτι βλύζω. Paulo longior verborum ambitus, sed propterea non vitiosus. Quin Brunckiana lectione admissa omnis contextus elegantia penitus tollitur, postremo disticho, paralytici membri instar, misere pendente. — V. 2. κρήνη. Ed. pr. tres Ald. et Ascens. — V. 3. παρακλίντορος. Vat. Cod. — Latro viros quosdam ad hunc fontem recubantes interemerat. — Expressit hoc carmen *Antiphanes* Ep. VII. p. 205.

XII. Cod. Vat. p. 242. Planud. p. 199. St. 290. W. Scriptum in Aelium, militem fortissimum, qui gravi et incurabili vexatus morbo, gladio incubuerat, ne quis eum a morbo superatum dicere posset. Imitatus est hoc carmen *Philippus* Ep. XXV. p. 218. — V. 2. σωρεύσας. multis aureis coronis, quas virtutis causa acceperat, cumulatus. Non de coronis proprie dictis, quas inter militum Romanorum praemia fuisse nemo ignorat, sed de torquibus aureis agi videtur, quae item fortibus donabantur. Vide *Taciti* Annal. II. 9. *Quintil.* Inst. Or. VI. 3. 79. — *Philippus* l. c. ὁ ψελιώσας Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις. — αὐχένας ὁπλοφ. suam cervicem, armorum pondere gravatam. — ¶. 135.] V. 3. τέρμα ἄφυκτον. quam *extremam necessitatem* vocat *Sallustius* Fragm. p. 940. Cort. qui *neminem, nisi qui muliebri ingenio sit, illam exspectare* pronuntiat. — Hunc versum cum sequ. laudat *Suid.* in ὑπάτη T. III. p. 533. ubi οἶδεν exhibetur, quod a vulgata nihil differre temere judicat *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 513. — „In Planud. ἀριστείην „ἐμφανὲς εἰς ἰδίην. At codd. quatuor, vett. editiones et „Suidas habent ἐμφανὲς, quod genuinae lectioni propius „accedit, quam a Reiskio sagaciter detectam recepi. „Mallem ἔφθασεν. Nam ἔφθανεν est imperfectum, in quo „α longum. Corripiunt tamen Attici. Vide Clark. ad „Il. β. 43. Hunc morem Epigrammatarii saepe sequun„tur. Vide infra Bianoris V. 6. et Leonidae IV. 3.“ *Br.*

ἀμφανὲς habet Ed. pr. et Afcenf. ἐμφανὲς Aldinae. Vitium notavit *Toupius* l. c. qui ἀριστείην ἔδραμεν εἰς ἰδίην correxit ex Ep. *Philippi:* τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος ἔδραμε θυμῷ Ἐς προτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην. Huic conjecturae calculum adjecit *Gilb. Wakefield* in Sylv. crit. T. I. p. 163. ubi praeterea pro νοῦσον ὅτ' εἰς — tentat: νύσσαν ὅτ' εἰς ὕ. quod *Philippi* imitatione refellitur. — V. 5. θνάσκων. Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 401. Planud. p. 73. St. 107. W. Maris perfidiam et rapacitatem poëta increpat, quod Ariftomenem ipfis halcyoniis diebus fubmerferit. — V. 1. „In Planudea corrupte legitur καί ποτε δινήεις. Verbum „νάω adftruit Spanhem. ad Callim. p. 329. editionis no„viffimae.“ *Br.* In antiquis edd. omnibus δινείης habetur. In Vat. Cod. δινήεις, et fuperfcriptum a rec. man. θεῖσα Βόσπορος; fortaffe pro δινηθεῖσα Βόσπορος. quod nihil eft. Pro meo tamen fenfu Brunckiana emendatio languet. Verbo carere poffumus, fi legatur:

καὶ πότε δὴ νήεσσ' ἄφοβος πόρος — — —

nec, fi literarum fpectaveris ductus, haec lectio illa minus videbitur probabilis. *Lollius Baff.* Ep. V. οὐλόμεναι νήεσσι Καφήριδες. — V. 2. ἐν omittit Vat. De diebus halcyoniis multi dixerunt. Vide *Intrpp. Lucian.* T. I. p. 444. ed. Bip. — αἷς πόντος. Quod poëta mare in halcyonum gratiam facere ait, id *Theocritus* ipfis halcyonibus tribuit Eid. VII. 57. Ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν — Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαισι περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα. — στηρίξατο. ἐστόρεσε. ἔθηκε. firmum et tantum non immobile reddidit, ita ut vel ipfa terra minus videatur fida. — V. 5. „γαῖα. Inepte. Scribendum μαῖα. Ingeniofa et certiffi„ma emendatio Munkero debetur ad Hyginum p. 133. „Sic fupra Antip. Theffal. XXXV. Delum Latonae „μαῖαν vocat.“ *Br.* Senfus eft: Eo ipfo tempore, quo

te maternos animos ſumſiſſe et halcyonum partibus favere gloriaris, Ariſtomenem una cum navi merſiſti fluctibus. Vulgatam ita defendi poſſe putabat *Huetius* p. 9. ut γαῖα ſit, *cum te alteram terram eſſe jactas. Scaliger* tentabat γαίᾳ καὶ νήεσσιν ἅ. in quo felix ejus ingenium deſidero. Male etiam *Brodaeus* ὠδίνεσσι *procreatis hominibus* interpretatur, cum manifeſtum ſit, ad halcyonum ὠδῖνας reſpici. *Grotius* vertit:

Tempore at hoc, fidum jactas quo partubus eſſe,
Ipſum onus et dominum mergis Ariſtomenem.

ulcus hujus loci non attingens. Sed *Hieronymus de Boſch*, Vir clar. hoc tamen loco *Munkeri* emendationem μαῖα in textu poſuit. Hoc vocabulum ſenſu figurato uſurpavit *Dionyſius* Ep. X. οὐδὲ Κυρήνη Μαῖά σε πατρῴων ἐντὸς ἔδεκτο τάφων. *Julian. Aeg.* Ep. XXXII. Παφίη προὔκυψε — Μαῖαν Ἀπελλείην εὑραμένη παλάμην.

XIV. Cod. Vat. p. 404. Planud. p. 83. St. 123. W. Hiſtoria de aquila, quae, quo tempore Tiberius Nero Rhodi habitabat, in faſtigio aedium ejus conſedit. Rem narrat *Sueton.* Vit. Tiber. c. XIV. *Ante paucos vero quam revocaretur* (Tiberius) *dies a q u i l a, n u n q u a m a n t e a R h o d i c o n ſ p e c t a, in culmine domus ejus adſedit*; cui loco *Caſaubonus* Epigramma noſtrum admovit. — V. 1. Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος. *Rhodus aquilam non habet. Plin.* H. N. L. X. 41. Tom. I. p. 560. — ἀνέμβατος inſolenter vi activa ponitur, de eo, qui accedere ad locum non ſolebat, cum proprie ſit *inaceſſus.* — V. 2. Κερκαφίδαις. Vide ad Ep. II. 3. — ἱστορίῃ. quam nunquam viderant; quam fando audiverant tantum. — V. 3. ὑψιπετῆ ταρσόν. alas, quibus ſumma coeli petit. — ἀερθῆς Vat. Cod. — V. 4. Ἠελίου νῆσον. Rhodum, Soli ſacram inſulam. Vide ad *Antiphil.* Ep. XIX. — V. 5. χειρὶ συνήθης, ut ad Jovis, ita ad Neronis manus accedere conſueta. — V. 6. Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον. Hinc intelligitur, Epigramma ſcriptum

esse demum post Tiberii adoptionem, tribus annis post illud portentum. Nam quo tempore Rhodi versabatur, Cajo et Lucio adhuc viventibus, nulla futuri regni spes fuit. Postea, rebus immutatis, illa aquila futurum Tiberii honorem portendisse videbatur. Simile augurium narrat *Plutarch.* T. II. p. 340. C.

XV. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 48. W. De cervis, qui, cum nivem in montibus collectam fugientes, in fluvium descendissent, aqua subito frigore constricta, glacie tanquam compedibus capti sunt. — V. 3. ἐφόρμισαν ἐλπίδι φροῦδοι. Vat. Cod. cujus lectionis ductu *Pierson.* ad Moer. p. 383. correxit ἐλπίσι φρούδαις, cum vulgo χρησταῖς legatur. *Spe irrita ad fluvium venerunt.* ἐλπίδες φροῦδαι. *Eurip.* Ion. 866. — Versu sequ. vulgo ἄσθμασιν legitur; in Vat. Cod. ἄθμασιν. Hoc in νάμασιν mutavit *Ruhnkenius* ap. *Piersonum.* Ad fluvium cervi venerant, ut liquidis aquis genua foverent. Nihil tamen vitii hic suspicatus est *Grotius*, qui vertit: *Spe subeunte petunt fluvios, velocia crura Mitior ut surgens aura tepefaceret.* Pro meo quidem sensu νοτερὸν ἆσθμα non solum idem dicit, ac *Ruhnkenii* emendatio, sed etiam exquisitius. ἆσθμα est aura ex aquis commota, vel in aquis latens, quae calore quodam artus fovet et penetrat. *Antip. Sid.* Ep. LXIII. ἤρειπεν ἐσχαρίου λάβρον ἐπ' ἆσθμα πυρός. Epigr. inedit. φυγόντες ὀπωρίνου κυνὸς ἆσθμα. — Pro γόνυ Cod. Vat. γόνου. — V. 6. χειμερίης. Vat. Cod. — Glacie tanquam in pedica capti sunt. — V. 7. Turba agricolarum, cum cervos sic captos vidissent, eos occidit praedamque sine retibus ullove labore (ἀλίνου) partam consumsit. — V. 8. στάλικα. Vat. Cod.

¶. 136.] *XVI.* Vat. Cod. p. 405. Planud. p. 97. St. 142. W. De Scyllo, urinatore, qui clam mare subiens anchoras, quibus Persarum naves nitebantur, amputavit. — V. 1, „Σκύλλις. Hujus viri nomen triplici mo-

„do effertur, Σκυλλίας, Ionice Σκυλλίης, Σκύλλις et Σκύλλος. „Vide Kuhn. ad Polluc. p. 787. Hic in omnibus libris „fcriptum eft Σκύλλος, in Vat. etiam membrana, ubi „praefixum hoc lemma: εἰς Σκύλλον τὸν τὰς ἀγκύρας τῶν „Περσικῶν νεῶν νυκτὸς ἀποκείραντα. Mutandum non erat ju- „dice Valckenar. ap. Herodot. p. 622. Sciam aliquan- „do, quid in Athenaei fcriptis libris fit, ubi forte repe- „rietur Κυάνης φησὶ τῆς Σκυλλίου." *Br.* Locus *Athenaei*, quem in animo habebat *Brunckius*, eft L. VII. p. 296. F. a *Valckenario* tentatus ad Herodotum l. c. Αἰσχρίων δὲ ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν Ἰάμβων, Ὕδνης (Κυάνης) φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. Ap. *Paufaniam* enim L. X. p. 842. Scyllis (fic enim ibi vocatur) filiam Cyanen docuiffe narratur καταδῦναι καὶ εἰς τὰ βαθύτατα τῆς θαλάσσης. Scylli hujus δύτου τῶν τότε ἀνθρώπων ἀρίστου, ut *Herodotus* ait, nobile facinus, de quo hoc carmine agitur, in tabula picta re-praefentatum fuiffe docet *Plin.* XXXV. 39. 32. *Androbius pinxit Scyllin anchoras Perficae claffis praecidentem.* Vide *Heynium* in Comment. X. p. 97. Pofita eft eidem ftatua Delphis, quam *Paufanias* vidit, qui inprimis con-fulendus eft L. X. 19. p. 842. — Σκύλλις *Brunckius* ex *Brodaei* conjectura recepit. — V. 2. ἤλαυνεν. Cod. Vat. Carere poffumus inutili fulcro, quod etiam abeft ab ed. pr. tribus Aldinis et Afcenf. κακοῖς ἐλαύνειν hoc fenfu dixit *Euripid.* Androm. v. 31. ἐλαύνεται συμφοραῖς οἶκος. Ion. 1619. — εὕρετο. Vat. Cod. Mox idem Νιρῆος et ὑπο-πλεύσας. — λαθρίοις τενάγεσσι. Ipfe Scyllis clam (λάθριος) defcendit usque ad fundum maris, qui h. l. τέναγος vo-catur, quod proprie locum coenofum fignificat. — ὅρμον. Idem quod ἕρμα, ipfum ancorae pondus, quo na-vis retinetur. *Paufan.* l. c. οὗτοι (Scyllis cum filia) περὶ τὸ ὄρος τὸ Πήλιον ἐπιπεσόντος ναυτικῷ τῷ Ξέρξου βιαίου χειμῶ-νος προσεξειργάσαντο σφίσιν ἀπώλειαν, τάς τε ἀγκύρας καὶ εἰ δή τι ἄλλο ἔρυμα ταῖς τριήρεσιν ἦν, ὑφέλκοντες. —

V. 5. ἐπὶ γῆς. navibus verſus litus pulſis Perſae perierunt. In talibus ἐπὶ motum ad locum ſignificat. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν. *Xenoph.* K. Π. IV. 5. 54. — ὤλισθανε. omnes edd. vett. Stephaniana, operarum vitio, ὀλίσθανε. — πρώτη πεῖρα Θεμ. Themiſtoclem igitur Scyllin excitaſſe putavit *Apollonidas*, ut illud facinus aggrederetur. Fuerunt fortaſſe ex Atticis ſcriptoribus, qui rem in Themiſtoclis laudem traherent; ſicut alii Boream, ab Athenienſibus invocatum, Perſis illam cladem intuliſſe narrabant. Vide *Herodotum* L. VII. 189. ſq. p. 594.

XVII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 111. St. 162. W. In Melitinnam, quae, cum nuntium de filii Dionis naufragio accepiſſet, naufragi cujusdam cadaver, ad litus appulſum, tanquam filii ſui corpus, ſepelivit; cum, ecce, brevi poſt tempore Dio ſalvus cum nave ſua rediit. — V. 1. Μελίτεια. Cod. Vat. Μελίτινα vulgo. Prius verum videtur, Μελίτεια bis occurrit ap. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. et IX. — V. 3. 4. Eleganter *Grotius*: *Conſpicit alterius propulſum corpus ab undis, Et miſeram proprii movit imago mali.* — V. 6. „ἐς „γαίην. Vat. Cod. et duo Planudeae ἤλυθεν ἐκ γαίης, unde „Salmaſius reponebat Αἰγαίης. Proba videtur vulgata „lectio " *Br.* Inepta eſt *Salmaſii* conjectura; ſed vulgata, quae *Planudis* inventum eſt, ita languet, ut nefas ſit dubitare, quin in Vat. Cod. lectione ἐκ γαίης verum lateat. Scribe:

ἤλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ᾽ ἐμπορίης.

Nihil hac emendatione certius. Peregrinatione ex voto peracta ſalvus rediit mercator. *Theo* Ep. I. T. II. p. 405. εὐκταίων ἄχρις ἔβην λιμένων. *Crinagor.* Ep. XII. ἠοῖ ἐπ᾽ εὐκταίῃ. Apud *Euripidem* Med. 169. vulgo legitur: Θέμιν εὐκταίαν ἐπιβοᾶται — ubi ἰχναίαν legendum cenſebat *Ruhnkenius*, probante *Pierſono* ad Moerin p. 137. ſq. Fruſtra vulgatam tuetur *Musgravius.* Sed vide, an ſcribendum ſit:

Θέμιν ἀνταίαν ἐπιβοᾶται.

quod propius accedit ad εὐκταίαν. Frequenter enim ευ et α in Codd. commutantur. ἀνταῖος eſt, quae ſupplicum exaudit preces. Vide *Heſychium* v. ἀνταία, et *Ilgen* in Opuſc. Philol. p. 271. — V. 7. Quam diverſae ſunt matrum ſortes! Haec (Melitea) quem nunquam videre ſperaverat, vivum amplectitur; illa (cujus filium Melitea pro ſuo humaverat) ne mortuum quidem videbit filium.

XVIII. Cod. Vat. p. 403. Planud. p. 11. St. 19. W. De equo humanis carnibus veſcente. Ejusmodi equi portentum monſtrabatur Londini ao. 1771. Qui cum forte vincula rupiſſet, hominem devoravit, aliusque laniavit viſcera. Vide *Camus* Notes ſur Ariſtote p. 200. n. 6.

μασσό

— V. 1. ξυνόν. Vat. Cod. — V. 2. ὑπ᾽ ἀ. σ. φρισσομενον. Vat. Cod. φρυάττεσθαι de equo hinniente ſolemnius. Sed propter hanc ipſam cauſam Vatic. Cod. lectionem praetulerim. *Schol. Theocriti* Eid. V. 141. φριμάσσεο. ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. *Herodot.* L. III. 87. p. 242. τὴν χεῖρα πρὸς τοῦ Δαρείου ἵππου τοὺς μυκτῆρας προσενεῖκαι. τὸν δὲ αἰσθόμενον φριμάξεσθαι καὶ χρεμετίσαι. *Suidas:* φριμασσομένη. χρεμετίζουσα. ἀγριουμένη. ἢ ἀτάκτως πηδῶσα. ἡ δὲ ἵππος ὀπισθόρμητα φριμασσομένη ἐχώρει, καὶ ἀδύνατα εἶχεν ἐς τὰ ἄδενδρα (κατάδενδρα. *Toup.* Em. P. III. p. 553.) ἐπιβῆναι. καὶ αὖθις. κτύπου τῶν ὅπλων καὶ φριμαγμοῦ τῶν ἵππων κατακούοντες ἐξεπλήσσοντο. — V. 3. Θρηϊκίης φάτνης. Vetus de Diomedis equis fabula animum ſubit. Vide *Hygin.* Fab. XXX. et quos laudavit *Fiſcherus* ad Palaeph. c. IV. p. 35. — παλεὸς Vat. Cod. pro παλαιὸς, ut videtur; male. Exquiſitae eſt elegantiae illud πολιὸς λόγος, cui ſimilia dedit *Pierſon.* ad Moerin p. 353.

XIX. Cod. Vat. p. 430. Plan. p. 19. St. 31. W. Philinna moribunda maritum Diogenem rogaverat, ut liberorum cauſa ſecundas nuptias ne contraheret. At

ille, conjuge defuncta, promiſſi immemor, uxorem ducere parat. Quo facto, ipſa nuptiarum nocte, cubiculum gravi ruina dormientes opprimit. — V. 2. σπείραις. vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. Cum his precibus comparanda ſunt, quae Alceſtis Admetum rogat ap. *Euripidem* v. 304.

— τούς γε γὰρ φιλεῖς
οὐχ ἧσσον ἢ 'γὼ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις.

— V. 3. ἑταίρην. Vat. Totum hunc verſum omittit Ald. ſec. — ¶. 137.] V. 4. Mire haec vertit *Grotius: Tam grave diſſidium prima nam nocte ſubortum eſt, Cerneret ut thalami gaudia nulla ſequens.* θάλαμον igitur ſenſu figurato de conjugio accepit, ſtatim a prima nocte ira quadam (μήνιδι) ſponſorum turbato et dirupto. Neſcio, quid alii ſentiant; mihi certe haec interpretatio vehementer jejuna videtur. Nullus dubito, quin thalami ruinam ſignificare voluerit *Apollonidas*, qualem caſum deplorat auctor Ep. ἀδεσπ. DCLXXIV. ubi ſponſum cum ſponſa ἔσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος. Tanta autem ruina fuit, ut altero mane ſol oriens ne lectum quidem cerneret, omnibus oppreſſis et obtritis ſcilicet. Id autem factum *Philinnae irâ*, quae novis nuptis graviter ſuccenſebat. σχάζειν idem eſt, quod καταλύειν, *ſolvere, rumpere.* Vide *Foeſium* in Oecon. Hipp. p. 365. Hoc ſenſu *Crinagor.* Ep. IX. roſae πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. p. 140. — Ne quid tamen diſſimulem, offendit me nonnihil vocabulum μῆνις ſine genitivo cauſae poſitum. Fere ſcribendum ſuſpicor:

νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσ' Ἐριννὺς ἄφυκτος.

Ex σχασεριννυς perquam facile σχασε μηνις fieri potuit. Furiarum autem uni haec ruina tribuitur, quandoqui-

dem magnae calamitates, ex inimicorum ira et vindicta exortae, ad Furias referri ſolebant. Teucer ap. *Sophoclem* in Ajace v. 1034. cum fratrem vidiſſet gladio, quem ab Hectore acceperat, percuſſum, ἆρ' οὐκ Ἐριννὺς, inquit, τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Quare imprecationes ipſae ἐριννύες vocantur. *Eurip.* Phoen. 626. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' ἐριννῦς; Ib. 1316. ἄποτμος ὁ φόνος Ἕνεκεν ἐριννύων. Malus igitur daemon imprecationibus, ira vindictaeque ſtudio excitatus Ἐριννὺς eſt. *Eurip.* Med. 1259. κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν Τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων. ubi recte *Schol.*: τάλαιναν Ἐριννύν φησι αὐτὸν τὸν Μηδείας δαίμονα, οὐ τὴν Μήδειαν. Hinc fit, ut ipſa calamitas eodem vocabulo appelletur. *Sophocl.* Trach. 893. de Iole, quae totam Herculis domum in ingentia mala immerſerat: ἔτεκεν μεγάλαν Ἁ νέορτος ἅδε νύμφα Δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.

XX. Cod. Vat. p. 396. Planud. p. 29. St. 45. W. In puerum Ariſtippum, qui eodem die, quo flagrantem effugerat domum, fulmine ictus periit. — V. 3. ἔμφυγεν ed. Flor. pr.

XXI. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 30. St. 45. W. Aquila, quae Cretenſis cujusdam ſagitta confixa erat, de coelo delapſa, virum ejusdem ſagittae cuſpide peremit. Idem argumentum tractavit *Bianor* Ep. X. — V. 1. ἰοτυπείς. Vat. Cod. — V. 3. ξένον pro κεῖνον idem. In his membranis verſus terminatur ſyllaba πάλιν, reliquis omiſſis. — V. 4. ἠέριον — ἔθανεν. Vat. Cod. — V. 5. Non Cretenſium ſolum ſagittae certiſſimae, ſed etiam Jovis tela non facile a ſcopo aberrant. Frigida ἔννοια, quam paulo ingenioſius convertit *Tull. Geminus* Ep. IX. Τόξων (f. Λοξίου) εὐστοχίην θαυμάζομεν, ὃς δὲ (f. γε) κατ' ἐχθρῶν Ἥδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει. — Pro αὐχεῖθ' Vat. Cod. αὐχεῖσθ' exhibet.

XXII. Cod. Vat. p. 402. ſq. Planud. p. 107. St. 158. W. — V. 1. ηΛαίλιος. Sic Vat. membr. et lemma: ηεἰς

„εἰς Λαίλιον ὕπατον Ῥωμαῖον. Apollonides ſub Auguſto vixit, „qua aetate conſules fuerunt A. V. 748. C. Antiſtius „et Laelius Balbus. Lemmati additum: ζήτει ἔννοιαν τοῦ „ἐπιγράμματος. Obſcurus nempe ſenſus eſt, ſed quem, „ut reor, fruſtra quaeſieris; mutila enim haec et hiulca „mihi videntur.“ *Br.* Equidem duo carmina diverſi argumenti, alterum in fine, alterum in capite mutilum in unum coaluiſſe ſuſpicor. Vide, quomodo *Grotius* ſe ex his ſalebris expedire conatus ſit:

Vidit ut Eurotam generis lux prima Latini,
Laelius, o Spartes optima dixit aqua;
Cumque manu vatum chartas evolveret, omen
Ad caput en ſtudii vidit adeſſe ſui;
Namque in frondiferis picae convallibus ore
Edebant varios nos imitante ſonos.
Addidit hoc animos: felix labor ille, poëtae,
Veſter, ait, quorum verba ſequuntur aves.

Αἴλιος habet Stephan. ex Ed. Fl. pr. et Aſcenſ. Aldus in Cod. ſuo Λάλιος invenit, quod is, qui Ald. ſec. curavit, in Λαίλιος mutavit. Hoc *Boſchius* quoque recepit. — ὕπατον vulgo. ὑπάτων in Vat. Cod. a manu ſec. — V. 4. κορυφῆς. De montis Taÿgeti vertice interpretatur *Brodaeus;* male. Viri illius, de quo h. l. agitur, caput intellige, ſuper quo, in arboribus puta, conſidebant aviculae. — σύμβολον εὐμαθίης. doctrinae etiam inter aves, humanam vocem imitantes, ſignum. — V. 5. κίττε. Vat. Vulgo, verborum ſtructura vacillante, κίττας. — πτερόν. volucris, ut Ep. XXV. 8. βιότου. Humanum genus et hic et multis aliis in locis notat. Vide *Daviſium* ad *Max. Tyr.* p. 539. *Phaedrus* Praef. L. I. 4. *quod prudenti vitam conſilio monet.* ubi vide *Burmannum.* — V. 7. παῖδε. vulgo. — τί δ' οὐ. Quis eloquentiae ſummo ſtudio totoque pectore operam dare recuſaverit, cum vel aves noſtram vocem amare et imitari viderit? Verba γάρυος ἡμετέρης omittit Vat. Cod.

¶. 138.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 318. Planud. p. 197. St. 286. W. De piſcatore Meneſtrato, quem piſcis in guttur delapſus ſuffocavit. In eodem argumento verſatur Ep. *Leonidae Tar.* XCIII. — V. 2. „ἱππείης. Rectum „hoc videtur: ſed ex emendatione eſt. Nam Codd. „omnes habent ἐξαμίης et ἐξάμίης. Prius eſt in Vat. „Cod.“ *Br.* ἱππείης debetur *Brodaeo*. Scholiaſtes εὔτριχος ſuſpicatur, ἢ καλὰς τρίχας ἐχούσης δόνακος. Pro ἐξ ἀμίης, ſic enim vett. editt. legunt, *Joſ. Scaliger* et *Caſaubonus* tentant: ἐξ ἅλίης —. Sed hoc cum verbis ἐκ τριχὸς conſiſtere nequit. *Schneiderus* ἑξαμίτης conjecit, ut ſit linea ſex ſetarum, ſive e ſex ſetis contorta. δόνακα τριτάνυστον dixit *Archias* Ep. X. E ſetis equinis hae lineae fiunt. Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης, Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων, λιμνοφυῆ δόνακα. *Oppian.* Hal. L. III. Οἱ μὲν δονάκεσσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν Ὁρμιὴν ἵππειον ἐύπλοκον ἀγρώσσουσι. — V. 3. πλάνον et Cod. Vat. et edd. omnes; nec aliter legi debet. εἶδαρ, φόνιον πλάνον, eſcam, quae piſces fallit et in perniciem adducit. Obverſabatur *Apollonidae Theocritus* Eid. XXI. 42. καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν. — V. 4. ἔθριξε adſcripſit *Caſaubonus;* quod locum non habet. Verum eſt ἔφριξε. Piſcis hamo inhaerens tremulo motu lineam concuſſit, i. è. ἔφριξε. Nihil hoc verbo in hac re ſignificantius. — V. 5. ἀγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι. Ex Vat. Cod. in contextum admiſſum eſt. Vulgo ἀγνυμένη δ' ὑποδύντα. Quaedam editiones ἀχνυμένη, unde *Caſaubonus* ἀχνυμένη δ' ὑπ' ὀδύνῃ. ὑπ' ὀδόντα, quod ut diverſa lectio in marg. Wechel. legitur, aſſenſu ſuo probavit *Joſ. Scaliger* et *Huetius* p. 20. qui piſcatores piſces dentibus ſolere occidere monet. Sic eſt ap. *Leonid. Tar.* l. c. ἰουλίδα πετρήεσσαν Δακνάζων — Ἔφθιτ' · ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀΐξασα Ὤιχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα. — In fine duae Aldinae φαρύγγων, quod Aldus in Cod. quodam reperit.

XXIV. Cod. Vat. p. 308. Edidit *Jenſ.* nr. 64. *Reisk.* Anth. nr. 714. p. 139. In Menoetem Samium, Diophanis filium, qui pia quadam de cauſa navigans, naufragio facto in fluctibus periit. Carmen in fine mutilum eſt. — V. 1. δειλοιο Vat. Cod. Cum *Jenſius* δείλοιο edidiſſet, *Reiskius* emendavit Σύρου καὶ Δήλοιο, ut ſignificetur inſula Syrus, paulo ſupra Delum verſus ſeptentrionem ſita; quam Pherecydis natales illuſtraverunt. *Heringa* in Obſſ. p. 267. Ἕβρου καὶ Νείλοιο corrigendum exiſtimabat; quo admiſſo, Menoetes e Thracia in Aegyptum navigaſſe putandus eſt. — V. 3. Pro εἰς ὅσιον *Reiskius* dedit εἰς Ἀσίαν; incertus tamen, an recte ſic ſcripſerit, εἰς Θάσον et εἰς Σηστὸν conjecit praeterea. Habent lectores, quod ſibi eligant. Mihi tutiſſimum videtur, membranarum lectionem tueri. Si ſincera ſunt poſtrema carminis verba, νούσῳ πατρὸς ἐπειγόμενον (Cod. ἐπειγομένοις), Menoetes, cum patrem in morbum incidiſſe certior eſſet factus, nulla mora interpoſita domum videtur properaſſe. Hoc poëta ὅσιον τάχος vocat; niſi fortaſſe ὅσιον τέλος ſcribendum eſt. — V. 4. *Reiskius* dedit: καὶ νοῦσαι πανῦσαν ἐπειγόμενον. At Menoetes non morbo, ſed naufragio periit, κλύδων σὺν φόρτῳ κρύψεν αὐτόν.

XXV. Cod. Vat. p. 399. ſq. Ἀπολλωνίδα, οἱ δὲ Φιλίππου. Edidit *Jenſius* nr. 139. *Reisk.* in Anth. nr. 787. p. 169. Criton auceps cum locuſtam cepiſſet, ex eo inde tempore, a fortuna deſtitutus, avibus fruſtra dolos ſtruxit. Conf. *Bianor.* Ep. III. — V. 1. πρῶνας Vat. Cod. quod *Reiskius* ſervavit. — V. 2. πτερῷ jungendum cum ῥαπίζων. Alis commotis locuſtas ſtrepitum illum edere, ſatis conſtat. Comparandus inprimis, unde noſter colorem duxit, *Nicias* Ep. VIII. οὐκέτι δὴ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκα κλωνὸς ἑλιχθεὶς Τέρψομ', ἀπὸ ῥαδινῶν φθόγγον ἱεὶς πτερύγων. et *Pamphilus* Ep. II. ubi ſcribendum puto:

Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν
ἀδεῖαν πτερύγων (vulgo μέλπων) ἐκπροχέεις ἰαχάν.

— V. 2. μέσον. Vat. μέσαν νηδὺν dedit *Reiskius*. Longe elegantior est *Brunckii* emendatio. Locustas sole incalescente maxime strepere, alibi docuimus. — V. 3. δαίδαλον. Cod. Apud *Jensium* praeterea βανίζων legitur. Utrumque eleganter correxit *Reiskius*. — αὐτουργῷ. carmine nativo, non arte, sed natura edoctae. Vide ad Epigr. X. 5. — V. 5. „Πιαλεύς. e Pialia, Thessaliae „urbe. Vide Stephanum, ad quem miror hoc Epigram„ma ab Holstenio prolatum non fuisse." *Br.* — πάσης θήρης. qui omnia avium genera arundinibus capiebat.— V. 6. Hunc versum omisit editio *Jensiana* et *R.* — In Cod. legitur ἀσάρκου νῶτα δουν. Locusta ἄσαρκος, ut ap. *Anacreont.* Od. XLIII. 17. ἀναιμόσαρκε. Hinc puellam macilentam cum locusta comparat ille ap. *Theocrit.* Eid. X. 18.— Rem non plane insolentem fuisse, locustas arundinibus captare, intelligitur ex *Aristoph.* ap. *Athen.* L. IV. p. 133. B. τέττιγα ἐρᾷς φαγεῖν καὶ κερκώπην θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ. — V. 7. Sensus est, ut apparet ex *Bianore* l. c. Critonem post illud facinus infelix exercuisse aucupium. Verba obscuriora. Sic accipio: ἀλᾶται σφαλεὶς εἰς τὰς ἠ. π. pro ἐν ταῖς ἤθάσι πάγαις. in consueto aucupio spe frustratus, errat, frustra aves, quas aucupetur, desiderans.

XXVI. Cod. Vat. p. 316. Edidit *Jensius* nr. 115. *Reisk.* in Anth. nr. 766. p. 160. In tumulum piscatoris prope litus. — V. 1. Nomen Γλῆνιν *Reiskio* suspectum est, qui in Latinis *Glaucum* expressit. Illud tamen nomen, quod nec ipsum *R.* fugit, occurrit etiam ap. *Suidam*: Γλᾶνις. εἶδος ἰχθύος, καὶ χρησμολόγος, Βάκιδος ἀδελφός.— Idem post primum versum unum intercidisse putabat, in quo causa illius calamitatis, nempe ventus aut vertigo, exposita fuerit; nam πικρῇ δίνῃ idem esse atque εἰς δίνην. Hoc mihi secus videtur. κύματος δίνη est κῦμα δινῆεν,

unda turbine excitata, quae Glenin in ſaxo prope litus ſedentem in fluctus deturbavit. — V. 2. πικρὴ Cod. Vat. — V. 3. De ἀποῤῥὼξ agens *Euſtathius* ad Il. β. p. 253. 34. λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ πετρῶν ἀπεσχισμένων ἐξ ἀλλήλων· οὕτω γὰρ ἀποῤῥὼξ πέτρα πηγὴν προβάλλειν λέγεται. *Soph.* Philoct. 937. καταῤῥῶγες πέτραι. *Plutarch.* in Vit. Syllae c. XV. φρούριον ἀποῤῥῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον. — V. 4. „Repone, uti recte in Cod. ſcriptum eſt, συνεργήτης. Pra„vum συνεργέτης oſcitabundus e Reiskio recepi, quod „verſum perimit. Sunt enim choliambi perfectiſſimi." *Br.* At Codicis ſcriptura ne graeca quidem eſt. Servanda eſt *Reiskii* lectio, verbis tamen transpoſitis, ne numeri pereant:

χῶσαν δέ μ' ὅσσος ἦν συνεργέτης λαός.

Ductum hoc ex *Leonida Tar.* Ep. XCI. item in piſcatorem: σῆμα δὲ τόδ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος, Ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος. — ¶. 139.] V. 5. γαληναίην θῖνα. Litus tranquillum et minime procelloſum piſcatoribus precatur, ſui caſus rationem habens. Hoc aptius, quam ad piſcandi opportunitatem referre verba.

XXVII. Cod. Vat. p. 306. Planud. p. 251. St. 364. W. In Diphilum Diogenis fil. Mileſium, qui, naufragio facto, in inſula Andro ſepultus eſt. — V. 1. ὅρμον omittit Cod. Vat. — Φοιβήϊον. Mileſii Phoebum praecipuo honore colebant. Celebrabantur ibi Φοίβου ἀποδημίαι, teſte *Menandro* rhetore de Encomiis c. IV. p. 38. ed. *Heeren.* Veterum loca collegerunt *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 226. p. 329. et inprimis *Dorvillius* ad Charit. p. 246. qui nec Epigr. noſtrum neglexit. — V. 4. πελάγους vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod.

XXVIII. Cod. Vat. p. 262. Planud. p. 207. St. 301. W. ubi hoc carmen exſtare ſerius animadvertit *Reiskius*, qui id recepit in Anth. nr. 598. p. 85. Scriptum eſt in Heliodorum et Diogeniam, ejus conjugem,

quae maritum defunctum breviſſimo tempore ſecuta eſt. — V. 1. „ἔφθανεν. ſic Vat. membr. et Planudeorum re„gius optimus in uno loco: bis enim in eo legitur hoc „carmen. Aldus in ſecunda ἔφθανεν habet, quem ſequi„tur Nicolinorum editio. At Florentina et Aldina pr. „κάτθανεν. De prosodia dictum ſupra ad Ep. XII." *Br.* κάτθανεν ſervavit Aſcenſ. et Steph. Pro οὐδ' ὅσον apogr. Lipſ. οἱ ὅσον, deſcribentis errore. Nam in Vat. Cod. οὐδ' legitur. ὥρην *Opſopoeus* de tempore trimeſtri interpretatur: *Brodaeus* de horae unius intervallo; hoc verius.— V. 3. ὡς ὑμέναιον ἐπὶ πλ vulgo; nec aliter membr. Vat. *Br.* recepit conjecturam *Toupii* in Em. in Suid. P. III. p. 367. comparantis Ep. ἀδέσπ. DCXLIX. ἥδ' ἐγὼ ἡ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι. *Sub lapide nuptiali, non ſepulcrali*, ut ille interpretatur. Haec lectio, quam *Toupius* elegantem vocat, mihi et frigida et ſubabſurda videtur. Utinam ſciam, quid *Caſaubonus* h. l. tentaverit; nam quod ex Schedis Bodlej. enotatum reperio, ὡσκενεαινα, depravatum eſt. *Tyrwhitt* in Notis ad *Toupii* Emend T. IV. p. 420. corrigit: ἄμφω δ', ὡς ἅμ' ἔναιον, ἐνὶ πλακὶ τυμβ. Ambo, ut olim ſimul habitaverunt, ſic nunc ſimul ſub eodem cippo ſepulti jacent. — V. 4. In Vat. Cod. a pr. m. θάνατον pro θάλαμον ſcriptum. In καὶ τάφον grata eſt emphaſis: etiam de ſepulcro communi non minus laetantur, quam olim de communi thalamo. *Auſonius* in Parental. Ep. III. *Aeternum placidos Manes complexa mariti, Viva torum quondam, functa foves tumulum.* Idem Ep. XVII. *At tibi dilecti ne deſit cura mariti, Functa colis thalamo nunc monimenta tuo. Hic ubi primus Hymen, ſedes ibi moeſta ſepulcri. Nupta magis dici quam tumulata potes.*

XXIX. Cod. Vat. p. 233. Planud. p. 236. St. 342. W. Servus, cum domino ſepulcrum excavaret, ruente terra obrutus et exſtinctus loquitur. Nihil hic viderunt *Opſop.* et *Brod.* — V. 1. θανάτου. Cod. Vat. Tua mors mihi

vitâ conſtitit. — ἀντὶ δὲ σεῖο. Sepulcrum, quod tibi implendum erat, ipſe implevi, qui feci. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in ἠρία T. II. p. 75. ubi legitur: ἡνίκα δυσδάκρυτα κ. χ. ἠ. τεύχω —. quod minime ſpernendum. σεῦ enim in vulgata prorſus abundat, cum ſequatur, ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω. Recipienda igitur in poſterum elegantior lectio. — V. 5. ἀμφὶ δέ μ' ἄλισθε ξυνὴ κ. Plan. non omnino male. Verior tamen videtur Codicis lectio γυρὴ κόνις, terra ſubtus excavata, et inde ad decidendum prona. — V. 6. Mortem ſibi minus acerbam videri ait, quod ſub domini ſui tutela etiam apud inferos ſit futurus. Simile fidei exemplum eſt in Ep. *Dioſcorid.* XXXV. Ep. ἀδεσπ. DCLXXVI.

XXX. Cod. Vat. p. 264. Planud. p. 287[a]. St. 415. W. In Poſidippum, qui, quatuor filiis morte exſtinctis, flendo privatus eſt oculis. — V. 1. Quis eſt, qui unius filii mortem deplorans, non ultimum malorum ſe perpeſſum eſſe exiſtimet? Atqui Poſidippus omnes ſuos intra paucos dies pereuntes vidit. Pro κλαύσας *Opſop.* ſuſpicatur θάψας, nullam aliam ob cauſam, niſi quod θάψε ſequitur. — V. 2. Ποσιδίππου. Vat. — ὁ Ποσ. δόμος. ipſe Poſidippus. — V. 3. συνήριθμον ἦμαρ. quatuor dies quatuor filiis attulerunt mortem. — V. 4. κειράμενον. Vat. Cod. Et hoc bene; participium referendum ad ἦμαρ. — V. 5. κατ' ὀμβρηθέντα. Vat. Epigr. ἀδέσπ. DCLXV. ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα. *Aſclepiad.* Ep. IV. κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων. — V. 6. κοινὴ νύξ. illos Orci, hunc coecitatis tenebrae.

E Lection. p. 159.] *XXXI.* Vat. Cod. p. 484. Quantum ex depravata ſcriptura conjici poteſt, ſcriptum eſt hoc carmen in Veneris templum, quod Poſthumus quidam in ipſo mari exſtruxit. *Schneiderus* cogitabat de C. Poſthumo Pollione, architecto, qui Apollinis templum ſtruxerat, ubi hodie eccleſia princeps Terracinen-

ſis. Vid. *Stoſch.* in Praef. ad Gemm. cael. p. VIII. — Mutilum videtur hoc carmen, ſive ab initio, ſive poſt verſ. ſecundum. Poſthumus ſe Veneri templum dedicare ait:

Μητρὶ περιστεφέα σηκὸν, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πηξάμενος — —

Sic haec ſcribenda videntur et diſtinguenda. *Poſthumus tibi, Venus, templum mari, quod te genuit, circumdatum exſtruxit, fundamentis ejus in ipſa maris profunditate poſitis.* — Recte mihi ſcripſiſſe videor, σηκὸν περιστεφέα θαλάσσῃ, de fano, ad quod unda alluebat. *Homeri* Hymn. in Apoll. 410. Πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν ἁλιστέφανον πτολίεθρον Ἷξον. Confuſum περιστέφει et περιστρέφει ap. *Callim.* H. in Del. 93. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 236. — Recte etiam πηξάμενος κρηπῖδας, de eo, qui fundamentum ponit. *Callim.* H. in Apoll. 58. Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ. *Agathias* Ep. LVII. hirundo κάρφεσι πηξαμένη θάλαμον. *Himerius* Orat. XVI. 4. δέον ἐπὶ ταῖς ὑμετέραις ᾐόσι τοῦ θεοῦ τὴν παστάδα πήξασθαι. Idem Ecl. XII. 5. εἴποτέ μοι καὶ Ἀττικὸν πήξαιο θέατρον. Ex *Nonno* quaedam vide ap. *Ruhnk.* Ep. cr. p. 139. alia ap. *Wetſten.* in N. T. II. p. 411. — Alterum diſtichon ſic corrigendum puto:

χαίρει δ' ἀμφί σε πόντος, ὑπὸ ζεφύροιο πνοῇσιν
ἁβρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας.

Tibi rident aequora ponti. *Lucret.* L. I. 8. γαληναίῃ δὲ θάλασσα Μειδιάει. *Satyr. Thyill.* Ep. VI. Mare igitur laetatur circa divam, eique arridet. — ἁβρὸν γελᾷν, ut ap. *Anacreont.* Od. V. 5. πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες. et VI. 3. Pontus zephyri flatu leniter commotus et criſpatus videtur ἁβρὸν γελᾷν. *Moſchus* fr. V. τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν, ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ, Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα, πείθει δὲ πολὺ πλέον ὅμμα γαλάνας. ut mihi haec corrigenda videntur. *Lucret.* V. 1002.

Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis. Fortaſſe huc etiam trahendus *Aeſchyli* Prom. v. 89. ποντίων δὲ κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα. — V. 5. *Brunckius* corrigendum eſſe vidit: νηοῦ θ' ὃν ἐδείματο σεῖο. Poſtremus verſus conclamatus videtur. Niſi audacior eſſe viderer, corrigendum proponerem:

εἵνεκα δ' εὐσεβίης νηοῦ θ', ὃν ἐδείματο, φαιδροῖς
Πόστουμον λεύσσοις ὄμμασιν, ὦ Παφίη.

Vide notas ad *Callimach.* Ep. LXII. 5. — Sed alios ſpero inventuros eſſe, quod propius ad Codicis ſcripturam accedat.

CRINAGORAE EPIGRAMMATA.

¶. 140.] *I.* Anthol. Plan. p. 330. St. 469. W. Vincti amoris ſimulacra paſſim commemorantur in Anthologia. Conf. *Alcaei Meſſ.* Ep. XI. *Antip. Sid.* XLI. *Quinti Maecii* IX. *Satyrii Thyïll.* IV. — V. I. συσφίγγων χ. τ. manus vehementer conſtringens et complodens, ut deſperantes ſolent facere. *Huetius* p. 32. ſic interpretatur: quia, dum manus conatur vinculis exſolvere, eo magis adſtringit eas. Idem tamen legi mallet: σὺ σφίγξον. *Tu vero, o miniſter, colliga pueri manus.* Inepte. Comparatio hujus carminis cum iis, in quibus idem argumentum tractatur, efficit, ut depravationem ſcripturae ſuſpiceris. In omnibus Amoris manus vinculis conſtrictae dicuntur. *Satyrius Thyïllus:* τίς — τὰς ὠκυβόλους περιηγέας ἐσφήκωσε χεῖρας; *Alcaeus Meſſ.* τίς πλέγδην σὰς ἀνέδησε χέρας; An *Crinagoras* ſcripſit:

καὶ κλαῖε, καὶ στέναζε νῦν, σφιγχθεὶς χεροῖν
τένοντας — —

ut eſt ap. *Quint. Maec.* l. c. δυσεκφύκτως σφιγχθεὶς χέρας.

Alcaeus Meff. Ep. X. δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας. *Meleager* LII. χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην. *Aufonius* in Amore Cruci aff. v. 60. *Amorem Devinctum poft terga manus, fubftrictaque plantis Vincula moerentem.* — V. 3. ἐλεεῖν' ὑποβλέπει. Elegans hujus verbi ufus ad fignificandum obtutum triftem et ad miferationem compofitum. Proprie ii, qui limis et furtivis oculis aliquem adfpiciunt, ὑποβλέπειν dicuntur. Vide *Dorvill.* ad Char. p. 506. — V. 5. καρδίᾳ vulgo. *Brunckii* lectio ex conjectura videtur fluxiffe, nec improbabili. — V. 8. πέπονθας, οἷ' ἔρεξας. *Meleager* LVIII. ἄξια πάσχεις, ὧν ἔδρασας. Idem Ep. XLII. ὡς μόλις, οἷ' ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες. Vide not. p. 61.

II. Cod. Vat. p. 431. Edidit *L. Holften.* ad Steph. Byz. p. 166. *Jenfius* nr. 152. *Reisk.* in Anth. p. 175. nr. 803. Puella Arifto Nauplium Graecorum naves face fublata perdentem cecinerat; quo cantu audito poëtae animus amore incenfus eft. Nauplii fabula mimorum illius aevi argumentum fuiffe, apparet ex *Suetonio* in Ner. c. 39. *Transeuntem Ifidorus Cynicus in publico clara voce corripuerat, quod Nauplii mala bene cantitaret, fua bona male disponeret.* Cf. *Lucian.* de Saltat. §. 46. T. V. p. 152. ed. Bip. — V. 2. ἐκ μολπῆς. Expreffa funt haec ex *Diofcorid.* Ep. X.

Ἵππον Ἀθήνιον ᾖσεν ἐμοὶ κακόν· ἐν πυρὶ πᾶσα
Ἴλιος ἦν, κἠγὼ κείνῃ ἅμ' ἐφλεγόμαν.

— V. 3. ὑπὲρ ν. ταφηρείης. Cod. Vat. Recte hoc emendarunt defcribentes. *Propert.* IV. El. I. 115. *Nauplius ultores fub noctem porrigit ignes.* Id. III. El. 5. 54. *Saxa triumphales fregere Caphareа puppes.* — Qui hic eft ψεύστης πυρσός, ap. *Eurip.* Helen. 1142. δόλιος ἀστὴρ vocatur. — V. 4. δύσμορος Cod. Vat. ut et *Reisk.* et *Holft.* ediderunt. δυσμόρου fufpicatur *Br.* quod elegantius.

III. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W. Per noctem poëta infomnem de folitudine fua conque-

ritur. — V. 1. κῆν ῥίψῃς. Ex *Homero* fortaſſe expreſſa verba Il. ω. 4. οὐδέ μιν ὕπνος Ἥιρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα — Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. quo reſpexit *Juven.* Sat. III. 279. *Ovid.* I. Amor. II. init.

Eſſe quid hoc dicam, quod tam mihi dura videntur
Strata, neque in lecto pallia noſtra ſedent?
Et vacuus ſomno noctem, quam longa peregi;
Laſſaque verſati corporis oſſa dolent.

Hinc lux *Propertio* L. II. 13. 59. quem fruſtra corrigere conati ſunt VV. DD. *Horum ego ſum vates, quoties deſertus amaras Explevi noctes, fractus utroque toro.* i. e. laſſitudine (κόπῳ) fractus, cum in lecto volutatus, ἐπὶ λαιὰ καὶ ἐπὶ δεξιὰ ῥιψάμενος, ſomnum fruſtra arceſſens, ingratas noctes exegi. Idem L. II. El. XVIII. 46. *Speranti ſubito ſi qua venire negat, Quanta illum toto verſant ſuſpiria lecto.* — V. 3. γέμιλλα. vulgo. — V. 4. κοιμηθεὶς, in lecto compoſitus; ne de ipſo ſomno accipias.

¶. 141.] *IV.* Cod. Vat. p. 183. Edidit *Kuſter.* ad Suid. v. ἀρτιδαεῖ T. I. p. 339. *Reiske* Anth. p. 32. nr. 477. et hinc *Toup.* in Ep. crit. p. 55. ad cujus mentem a *Brunckio* exhibitum eſt. — Poëta Proclo natales celebranti calamum ſcriptorium mittit dono. — V. 2. δουρατίην Vat. Cod. *Suidas* v. 1. cum parte ultimi excitat (T. I. p. 339.) ſic: ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ Πέμπω ἀρτιδαεῖ σύμπνουν ἐργασίῃ. *Kuſterus*, qui νεόσμηκτον de calamo uſurpari poſſe dubitabat, tentavit νεόγλυπτον vel σμιλευτὸν vel νεόκμητον. Neque δουρατέην (ſic enim in apogr.) ſincerum eſſe putabat. Hoc vocabulum in δουράτιον mutavit *Toup.* qui comparat *Nicetam* in Joann. Comn. p. 19. ἀλλὰ καὶ δοράτια ἐκ καλάμων κραδαίνοντες ταῖς τοῦ βασιλέως συμπλέκονται φάλαγξιν. Qui locus quam parum faciat ad *Toupii* conjecturam firmandam, ſponte apparet. *Brunckius* haec notavit: „νεόσμηκτον a Kuſtero

„sollicitari non debebat. Suidas, qui huc respexisse videtur, exponit νεόθηκτον καὶ νεοκάθαρτον. Nescio, an ex „poëtae conditione et fortuna ἀργύρεος κάλαμος recte di- „catur ὀλίγη δόσις. Vide sq. carmen. Nec mihi valde „placet, calamum, scribendi instrumentum, per appo- „sitionem vocari νεόσμηκτον δουράτιον. δοράτιον est parvum „hastile, quod cum calamo nihil commune habet, nec „cum eo comparari potest. In Cod. scriptum δουρατέην „[δουρατίην]. Scribendum censeo δουράτεον, et ἀργύρεον „cum Reiskio referendum ad ἦμαρ. ἀργύρεον ἦμαρ diem „natalitium vocat, quia eo mittebantur dona pretiosa, „aurea, argentea etc. Leonidas infra p. 194. ἄλλος μὲν „κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους Πέμψουσι, πλούτου „δῶρα γενεθλίδια. Sensus est: *Natali tuo die, quo tibi alii „argentea mittent dona, ligneum huncce calamum ego „mitto, parvi quidem pretii, sed majori ex affectu.*" Br. — V. 3. κεράεσσι. κέρατα calami sunt apices, qui calamo in infima parte fisso exoriuntur, unde iis δισσοὶ ὀδόντες tribuuntur in Ep. *Pauli Silent.* LI. *Ausonius* Epist. VII. 49. *Nec jam fissipedis per calami vias Grassetur Cnidiae sulcus arundinis.* Vide *Schwarzium* de Ornam. Libr. vet. p. 214. sq. et *Salmas.* in Exerc. Plin. p. 735. D. — V. 4. arundo, quae atramentum in laevem chartam facile effundit. Chartae solebant laevigari, ne calamus festinans retineretur scabritie. *Cicero* ad Quint. Fr. L. II. Ep. 14. *Calamo et atramento temperato, dentata etiam charta res agetur*, i. e. dente complanata et laevigata. *Plin.* L. XIII. 25. p. 691. — V. 6. ἀρτιδαῆ σύμπνοον εὐμαθίῃ. Vat. Cod. ἀρτιδαεῖ ex *Suida* in textum venit, ubi σύμπνοον ἐργασίῃ legitur. Non satis video, cur in postrema voce a Codicis scriptura recessum sit. — Ceterum ex hoc versu intelligimus, Proclum puerum fuisse, qui scribendi artem paulo ante didicerat.

V. Cod. Vat. p. 183. *Reisk.* in Anth. nr. 478. p. 33. Dentiscalpium poëta Lucio cuidam mittit ex pinna

aquilae factum. *Martial.* L. XIV. Ep. 19. *Lentiscum melius, sed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes pinna levare potest.* Ex lentisco enim et metallo potissimum fiebant dentiscalpia. Vide *Raderum* ad Martial. L. VI. Ep. LXXIV. — V. 1. „ἀγκυλόχειλος. Sic cod. Salmasius „reponebat ἀγκυλοχείλου, quod cum Reiskio minime ne„cessarium puto. In Macedonii Epigr. antea inedito „T. III. p. 332. genitivus est ἀφιλοσταχύου, qui ex re„gula deberet esse ἀφιλοστάχυος: cetera enim composita „στάχυς flexionem simplicis retinent. Contraria ratio„ne genitivum ῥοδοδάκτυλος protulit Reiskius e Leonis „Philosophi carmine de Mensibus, quod legitur T. III. „p. 130. ubi hanc scripturam retinui, quam praeter „edd. vett. habet etiam cod. Jani Lascaris." *Br.* αἰετὸν γοργὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα. *Alciphr.* L. III. p. 422. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι. *Homer.* Il. π. 428. — V. 3. μίμνου. apogr. Lips. — μετὰ δόρπιον. Vat. Cod. — V. 4. κινῆσαι. Vat. Cod. et *Reisk.* ἐκκινῆσαι emendavit *Valckenar.* ad Herodot. VII. p. 617. 35. — V. 5. βαιόν. ut in praeced. Epigr. ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος. — οἷα δεδαπὸς (non δεδαπὼς) Cod. Vat. In marg. apogr. Lips. δὲ δαιτὸς, unde *Reisk.* fecit: οἷα δὲ λιτὸς — *qualia tibi dona venire par est a domino curtae supellectilis;* in cujus emendationis gratiam etiam seq. versu δῶρ' ἂν ὀπάσσοι dedit. δεδοικὼς est ex emendatione *Salmasii.* — V. 6. δῶρον ὀπάσσ' ἐπὶ σοί. Cod. — Dubito, an in hoc disticho *Crinagorae* manum teneamus.

VI. Cod. Vat. p. 184. Edidit *L. Kusterus* ad Suid. v. γέλγιθες T. I. p. 471. *Reisk.* Anth. nr. 481. p. 34. Philoxenides quidam Pani et Priapo bellaria affert. — V. 1. Profert *Suid.* T. II. p. 668. in οἰνοπέπαντοι. cui vocabulo interpretationem non addidit. De *racemis maturis* interpretatur *Kuster.* *Reiskius* vertit: *Racemos uvarum vino maturo plenos.* *Epigon.* *Thess.* Ep. I. uva πεπάνων βοτρύων ῥᾶγα κομισσαμένη. *Philipp.* Ep. LXVIII. τεῦς

ἀπεπάντους βότρυας. — V. 2. *Suid.* T. III. p. 383. — στρόβιλος. *nux pinea.* Vide *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 164. et *Wesseling* ad *Herodot.* p. 755. 13. — V. 3. *Suid.* T. I. p. 145. ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρον. ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός. καὶ δειλαὶ δάκνεσθε ἀμυγδάλαι. *Kusterus* dedit ἀμυγδαλαῖ, contra grammaticorum praecepta. *Reiskius* vero, cum in apogr. Lipſ. inveniſſet ſcriptum δακρύεσθε, emendandum putavit δειλαὶ δακρυοῦσαι, *miſeras ploratrices amygdalas*, propter olei abundantiam; inepta conjectura. *Toupius* Em. in Suid. P. I. p. 26. interpretatur: *amygdalae, quae facile frangi queunt*; a qua interpretatione ipſe receſſit in Cur. nov. p. 169. ubi δειναὶ δάκνεσθαι corrigit; amygdalas enim ad compotationem promovendam arcendamque ebrietatem aptiſſimas *eſu praeſtantes* vocari. At vix dubitari poteſt, quin in δάκνεσθαι ad corticem durum fractuque difficilem reſpiciatur. Ejusmodi nucibus, duris putaminibus munitis, opponuntur ἀμύγδαλα σιγαλόεντα *Hermippi* ap. *Athen.* L. I. p. 28. *quae ſine ſtrepitu manduntur*; ſi vera eſt explicatio *Palmerii* Exercitatt. p. 482. — Equidem nuces δειλὰς δάκνεσθαι explicaverim eas, *quae, ne frangantur, timent*, quandoquidem hoc illis imminet. δειλαὶ pro δειλιάζουσαι, δεδοικυῖαι. Sed vide, an in voculis ΚΑΙΔΕΙΛΑΙ lateat ΚΑΡΓΑΛΕΑΙ?

κἀργαλέαι δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι — —

nuces fractu difficiles. In Codd. ubi ſ et δ, ει et α ſaepiſſime inter ſe confunduntur, ſunt enim ſimillima, una tantum litera inter ſe discrepant καρſαλεαι et καιδειλαι. — Pro ἤτε apogr. Lipſ. αἴτε. — V. 4. *Suidas* in ποπάδες T. III. p. 152. ἰτρίνεαι ποπάδες ſunt placentae tenues, ex ſeſamo et melle confectae, quae alias ἴτρια dicebantur. *Salmaſius* ap. *Kuſterum* emendat κοπάδες ἠτρινέαι, i. e. τεμάχη ἤτρου ἤγουν ὑπογαστρίου ὑείου. *ſuminis ſuilli fruſtum.* »ποπάδες. idem quod πόπανα, πλακούντια πλατέα καὶ λεπτὰ, »ἰτρινέαι dicta, quia ex genere τῶν ἰτρίων, ex eadem ma»teria facta, qua ἰτρία. Vide Heſych. v. et Intrpp. prae-

„sertim Foesii Oeconom. Hipp. Haec absque causa sol-„licitabat Salmasius.“ *Br.* — V. 5. γελγῖθες. Cod. Vat. et *Suidas* T. I. p. 471. qui totum locum sic exhibet: καὶ πότιμοι γέλγιθες· ἠδέ τε ὄγχναι· δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια. *Hesych.* γελγῖθες. αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 822. sq. *Schneiderum* ad Nicandri Alex. 432. p. 219. qui et nostri loci mentionem fecit. — Mox in Cod. legitur ἰδ' ὑελακυκάδες ὄγχναι. Hoc epitheton *Suidas* omisit et loco laud. et iterum in ἐπεισόδιον T. I. p. 798. γέλγιθες καὶ ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ σταφυλαὶ δαψιλὲς ο. γ. ἐπεισόδιον. — *Reiskius* cum in apogr. Lips. invenisset ὑελοκυκάδες, correxit ὑετοκυκάδες. Sic *aquosa pyra* appellari posse putabat. *Toup.* in Cur. nov. p. 169. ὑελοοίδακες tentat: *cyathi ad instar tumentes.* *Suidas:* οἴδακες. οἱ πτγόμενοι φύληκες. φύληκας οἰδαίνοντας dixit *Aristoph.* Pac. 1165. — ὄγχνη h. l. pro *pyro sativo* accipiendum, ut passim. Conf. *Bod. a Stapel* ad Theophr. II. p. 89. Non inutile fuerit observasse, pyra in conviviis cum aqua fuisse apposita. *Athen.* L. XIV. p. 650. C. ὅτι δὲ τοὺς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, Ἄλεξις ἐν Βρεντίᾳ (f. Βρεττίᾳ. vide *Stob.* Flor. CIII. p. 558.) παρίστησιν διὰ τούτων· εἶδές ποτε Πεινῶσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας Ἐν ὕδατι πολλῷ. — V. 6. ἐπ' εἰσόδια. Vat. — ἐπεισόδια vocari has ad potandum illecebras, quia veluti accessio sint potationis, et inter potandum, tanquam aliud agendo, deglutiantur, recte monuit *Reiskius.* — V. 7. φιλοσκήπωνι. Notandus Pan, baculo instructus. Intellige pedum, instrumentum pastorum. — „εὐστόρθυγξ hic est „coleata cuspide pulcre peculiatus; cui obscoena por-„rectus ab inguine palus.“ *Br.*

VII. Cod. Vat. p. 190. Ter hoc carmen *Kusterus* edidit: T. II. p. 18. in εἴβεσθαι, ubi *Suidas* primum distichon excitat; T. III. p. 363. in σπήλυγγες, ubi in contextu vers. 1. habetur; denique T. III. p. 121. in πίτυς. *Reisk.* Anthol. nr. 494. p. 41. Hinc *Goens* in Diss. de

Porphyr. c. II. p. XXXII. ubi veterum loca collegit, in quibus aquarum ſcaturigines in antris Nympharum commemorantur. — Soſander venator Nymphis, Pani et Mercurio cervorum ſpolia dedicat. — V. 2. λείβουσαι. apogr. Lipſ. Noſtrum eſt in Cod. Vat. et ap. *Suid.* in πρεὼν T. III. p. 170. in πρῶνες ibid. p. 217. et in σπήλυγγες. — σκολιός. flexuoſus. — ¶. 142.] V. 3. *Suidas* in πίτυς vitioſe Π. τειχήεσσα. Vocale et canorum vocatur Panis ſacellum propter ipſius dei cantum. — De καλιῇ vide ad *Apollonid.* Ep. IX. — V. 4. Κασσαίης. Vat. Cod. et apogr. Lipſ. unde Κρισσαίης fecit *Reiskius.* Κασπίης *Kuſterus.* — „Κασταλίης. Sic e Salmaſii emendatione. „In codice [in interpolato apogr.] Κασπίης. quod metro „quidem non repugnat, ſed rei veritati: apud Graecos „Pani habitus honor, nullus autem apud barbaras gen„tes Caſpii montis vicinas. Melius forte Κωρυκίης repo„ſitum fuiſſet. Corycium antrum Nympharum et Panos „ſacrum erat. Sed quid reponi poſſit, facilius eſt dicere, „quam quid revera fuerit. Κασταλίη fontis eſt nomen, „qui Muſis erat ſacer, et hic alienum eſt.“ *Br.* Fortaſſe fruſtra in his loci nomen quaeritur. Scripſerim equidem:

τὴν ὑπὸ [τῆς] λασίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης.

quam ad radices horridae hujus petrae habet. Agathias Ep. XXIX.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
κνακὸν ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Plato Ep. XIV. λάσιον δρυάζων λέπας. *Marian.* Ep. III. ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην. — Pro λέλογχε Vat. vitioſe λίλογχε. — V. 5. ἱερά τ' Vat. Cod. quod ipſum deſiderabat *Br.* pro vulgato ἱερὰ δ'. — ἀγρευταῖσι. Cod. — πρέμνα γεραναδρύου. Vetuſtum intellige ſtipitem, ad quem venatores captarum ferarum cornua aliasque exuvias affigere ſolebant. Vide *Paſſerat.* ad Catull. p. 44. et *Schottum*

tum in Obff. L. I. c. 12. — γεράνδρυες. αἱ παλαιαὶ δρύες. καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρυες. *Apollon. Rhod.* L. I. 1118. πρόχνυ γεράνδρυον. *Erycius* Ep. IX. αὖα ἐκτάμνοντι γεράνδρυα. Vide *Spanh.* ad Callim. H. in Jov. 22. p. 38. — V. 6. λιθολογέες. Vat. Cod. et ap. Lipf. Emendavit *Reisk.* ex *Kuftero.* Cf. *Pierfon.* ad Moer. p. 53. Intelliguntur lapidum acervi, qui Mercurio folebant exftrui, ἑρμαῖα five ἕρμακες appellati. Vide *Schol.* in *Homeri* Od. π. 471. ad quem locum *Euftathius* quoque p. 625. 30. multa de Ἑρμοῦ λόφοις disputat. Qua forma fuerint, intelligitur ex *Strabone* L. XVII. p. 1173. B. ubi vide *Cafaubonum.* In ejusmodi lapidum ftruem fcriptum Epigr. ἀδέσπ. CCXXXIV. ubi vid. not. — V. 7. δέχοισθε. Vat. a pr. man. — V. 8. ἐλαφηβολίης. *Kufter.* ex interpolato Codice. In membranis ἐλαφισσοίης legitur. Id ex apogr. Lipf. *Reisk.* reftituit, tanquam longe elegantius. A σόος, *impetus,* (*Hefych.* ἡ ὁρμή.) derivatur σόω et σοέω. Hinc σοίδες, quod vocabulum *Is. Voffius* praeclare detexit in gloffa *Hefychii:* σοῖδες ἢ σοβάδες, διὰ τὸ σεσοβῆσθαι ἐν τῷ βακχεύειν. σόος γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ φορά. — Sed uno tantum σ fcribendum ἐλαφοσοίη, quod fine metri detrimento fieri poteft. Hujusmodi enim literae in pronuntiando duplicari folent.

VIII. Cod. Vat. p. 192. Totum hoc carmen exftat ap. *Suidam* in ὄλπη T. II. p. 680. *Reisk.* Anth. nr. 508. p. 49. Simonis filio, natales celebranti, poëta ampullam aeneam muneri mittit. — V. 1. ὄλπαι, quarum in palaeftra erat utilitas, (vide *Intrpp. Theocriti* Eid. II. 156.) proprie δερματίναι, *coriaceae,* fuiffe videntur. Sed hoc non urgendum. *Theocr.* Eid. XVIII. 45. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος. *Achaeus* ap. *Athen.* L. X. p. 451. D. λιθάργυρος δ' ὄλπη παρηωρεῖτο χρίσματος. *Stefichorus* in Helena, eodem auctore l. c. λιθαργύρεον ποδονιπτῆρα dixit. Hujus fortaffe materiae *Crinagorae* ampullam fuiffe fufpicatur *Schneiderus.* Vide eundem in Lexic. crit. v. — Cur appelletur haec

ampulla opus indicum, ſe ignorare fatetur *Reiskius*. Nec mihi quidquam de Indorum in hujusmodi artibus peritia conſtat. — V. 3. Verba *υἱὲ Σίμωνος* omittit *Suidas*.

IX. Cod. Vat. p. 205. *Reisk*. Anth. nr. 542. p. 64. Roſae, media hyeme florentes, ad puellam, natales celebrantem, miſſae loquuntur. — V. 1. *ἤνθει μέν*. Cod. Vat. et *Reisk*. — Non ſatis cauſae erat, cur membranarum lectio rejiceretur. Olim roſae verno tempore florebant; nos autem nunc calices media hyeme recluſimus. — V. 3. *σῇ ἐπὶ μ. γενέθλῃ*. Vat. Cod. *σῇ* improbabat *Br*. probabat *Schneiderus*. — *σοὶ* ex apogr. Lipſ. protulit *Reisk*. — V. 4. *λεχέων*. Deſponſata igitur fuit puella, cui roſae mittebantur et jam nuptiarum dies inſtabat. Sic haec accipienda videntur. — V. 5. *καλλίστη στεφθῆναι*. Vat. Cod. et apogr. Lipſ. unde *R*. fecit *καλλίστης στεφθῆναι*. *pulcherrimae mulieris tempora cingere*. Quanto elegantior *Br*. lectio! Videtur autem ſcribendum: *καλλίστης δ' ὀφθῆναι*. unde depravationis fons etiam melius apparet.

X. Cod. Vat. p. 206. *Reisk*. Anthol. nr. 547. p. 66. Non ſatis perſpicuum carminis argumentum. Scriptum eſt in Demoſthenem Mileſium, qui, ni fallor, triplicem inter tubicines victoriam Olympia reportaverat. Nam *σαλπιγκταὶ* quoque inter ſe certabant, in ara ſtantes, quae Olympiae erat, *ἐν ἄλτει*. *Pauſan*. L. V. 22. p. 434. Cf. ad Epigr. *ἀδέσπ*. in Lect. p. 274. (Ed. Lipſ. CCCXIII[b].) Ut de ejusmodi potiſſimum victoria hoc carmen explicari velim, efficit tertium diſtichon. — Non tamen tam certa eſt haec interpretatio, ut alia locum habere nequeat. — V. 1. *Τυρσηνῆς*. Vide not. ad *Tymnae* Ep. I. — V. 2. *στρηνές*. *τραχέως*. De undis rauco ſtrepitu ad litus alliſis, paſſim. *Apollon. Rh*. L. II. 323. *στρηνὲς δὲ πέρι στυφελὴ βρέμει ἀκτή*. *Antip. Theſſ*. Ep. LXIX. *θάλασσα — στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατα*. Vide *T. H*. ad *Heſych*. v. *ἀστρηνές*.

— V. 3. ὁ πρίν. Paulo contortius haec videntur dicta. Sensum hunc esse puto: Praeteritum tempus tubae sonum in binis victoriis audivit; plures binas e certaminibus victorias reportarunt, sive tubâ inter tibicines, sive alio certaminis genere, victoriâ ad sonum tubae renuntiatâ. — V. 4. Sic haec leguntur in membr. Vat. ubi vers. sq. Μιλήτου habetur. In apogr. Lips. τρισσοῖς ἤγαγες ἐν στεφάνοις ἀ. Μίλητον. *Reisk.* ἤγαλες dedit, a verbo ἀγάλλω. — Lectio Cod. Vat. in versu quinto Μιλήτου efficit, ut scribendum putem:

εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἤλασας εἰς στεφάνους,
ἀστὸς Μιλήτου, Δημόσθενες — —

Quum tu autem usque ad trinas victorias progressus sis, fatendum est, tubam nunquam graviorem edidisse sonum, i. e. nunquam tubicinem tubam fortius inflasse, sive, metaphorica significatione, nunquam ab ullo clariorem victoriam reportatam esse. εἰ causam indicans supra illustravimus. Recte ἤλασας εἰς στεφάνους. Sic Epigr. ἀδέσπ. DCLIII. ἐς γὰρ ἄκρον Μούσης καὶ ἥβης ἧκον ἐλάσσας. *Aelian.* H. A. X. σοφίας εἰς ἄκρον ἐληλακότα ἄνδρα. *Alciphron* L. III. p. 280. εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν. *Erycius* Ep. XI. ἤλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον. — Recte etiam ἀστὸς Μιλήτου. — κώδων. idem quod σάλπιγξ. Vide not. ad *Hedyli* Ep. IV. (VIII) p. 338. — V. 6. cum parte praecedentis versus laudat *Wetsten.* ad N. T. II. p. 155. ubi similia de αὐλῶν βόμβῳ collegit.

¶. 143.] *XI.* Bis legitur in membranis Vat. p. 169. et p. 205. Plan. p. 440. St. 573. W. Marcellus, qui puer in bellum profectus erat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen et Ep. XV. ad Octaviae, sororis Augusti, filium referenda esse monuit *Br.* post *Dorvillium* in Vanno crit. p. 192. qui de bello Cantabrico circa ann. U. C. 729. confecto agi censebat. Qui cum anno 731. e vita excesserit (*Dio Cass.* LIII. 30. p. 725.),

vicesimo aetatis anno vixdum superato (vid. *Vellej. Paterc.* II. 93.), hoc carmen paulo ante ejus obitum scriptum sit, necesse est. — V. 2. „κερχναῆς. Sic libri omnes. „At aptius videtur epitheton, quod habet Suidas in „σκυλοφόρος [T. III. p. 340. ubi prius distichon excita„tur]. Bis in membranis legitur hoc carmen: uno loco „scriptum τέρμα, in altero τέλσα. Minus obviae vocis „notiorem esse glossema suspicari quis posset. At τέλσον „in singulari a poëtis usurpatum scio: plurale τέλσα le„gisse non memini.“ *Br.* At quam multa in carminibus Anthologiae occurrunt ἅπαξ λεγόμενα! Recentiores illi Graeculi priscam linguam saepe immutarunt, vel novas formas fingentes, vel veteres nonnihil deflectentes, vel denique raro obvias et archaicas formas ex vetustate eruentes, cujus generis τέλσα fuisse videtur. In nullo Graecorum, qui supersunt, occurrit ἔντος, cum ἔντεα omnes dixerint; nemo tamen dubitabit, quin in fr. *Archilochi* III. 2. forma singularis numeri recte a *Brunckio* reposita sit. Nec *Hesychii* sospitator a forma τέλσα abhorruit, cum in glossa: τέλσας. στροφάς. τέλη. πέρατα — suspicaretur τέλσα olim scriptum fuisse, litera ς e concursu sequentis vocabuli adhaerente. — V. 4. οὕτως Vat. Cod. utroque loco.

XII. Cod. Vat. p. 186. „Edidit *Dorville* ad Charit. „p. 30. absque ulla vitii suspicione; de quibusdam ni„mis anxius est *Pierson.* Verisim. p. 90. quae mihi bona „et non sollicitanda videntur.“ *Br.* Anth. *Reisk.* nr. 488. p. 38. Vota facit poëta pro incolumitate fratris Euclidis, eo die, quo ille primam barbam deposuit. — V. 1. 2. profert *Wetsten.* ad Nov. Test. I. p. 317. — Ἠὼς apogr. Lips. quod *R* correxit ex *Dorvillii* exemplo. — V. 2. εὐλόχῳ corrigit *Pierson.* ex *Callim.* I p. XXI. ubi vulgo εὔλοχος legebatur, nunc vero ex Vat. Cod. ἐς λέχος emendatum est. Neque hic locus emendatione eget. — Veteres μείλιχος et μειλίχιος dicebant. *Suid.* Μειλιχία καὶ μειλίχιος.

πρᾶος. χρηστός. *Hesych.* Μείλιχα. ἥδιστα. γλυκέα. προσηνῆ. ἐπιεικῆ. Diana, quae puerperii dolores mitigat. — V. 3. ἔτ' ἄχνοος. antequam juvenilem aetatem attingeret; ad praeteritum tempus verba referenda. — ηὔξατο. *Reisk.* — V. 4. τὸ πρῶτον ἔαρ. quod *Apollonid.* Ep. VIII. ἤδη παρηΐδων πρῶτον θέρος vocat. — V. 5. δέχοισθε. Cum emphasi videtur dictum. Dii, quos benigno animo et propitii respiciunt, eorum munera dicuntur δέχεσθαι; sin aliter, aspernari et rejicere. — Sententia ducta videtur ex *Antip. Thess.* Ep. XXI.

XIII. Cod. Vat. p. 186. Edidit *Dorville* in Vann. crit. p. 190. in Obss. Misc. Nov. Vol. I. P. III. p. 154. *Reiske* in Anth. nr. 489. p. 38. Poëtae pro Antonia ad Lucinam preces. Vers. 6. dubitari non patitur, quin de Antonia minore, Antonii triumviri ex Octavia filia, agatur, quam Drusus, Liviae filius, in matrimonio habebat. Vide *Plutarch.* Vit. Anton. T. I. p. 955. F. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 885. — V. 1. Εἰλειθυιῶν. Vat. Cod. et *Reisk.* Ἐλειθυιῶν *Dorv.* Ilithyae plurali numero occurrunt ap. *Homer.* Il. λ. 270. et τ. 119. Earum mater Juno. Cf. *Eustath.* ad Il. λ. p. 781. 20. Εἰλήθυιαί τε Ἥρας θυγατέρες. *Aelian.* H. A. VII. 15. et X. 47. — Ἥρη δέ. Vat. et apogr. Lips. τε *Dorvill.* — κουρηγὲ, τελείη ex ingenio scripsit *Reisk.* Sed poëta Junonem saepius non sine gravitate compellat. — Junonem τελείην autem, una cum Jove τελείῳ, Venere, Suadela et Lucina novi sponsi potissimum invocabant, teste *Plutarcho* T. II. p. 264. B. Quo sensu illis τῶν τελείων cognomen tributum sit, apparet ex *Aeschyl.* Agam. 982. Ζεῦ, Ζεῦ, τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει. Idem in Eumen. 26. τέλειον ὕψιστον Δία. — V. 2. πατὴρ *Reisk.* qui versu 1. μήτηρ dedit. — V. 4. Ἠπιόνης. Noster Ep. XVI. φάρμακα πρηείης οἶσθα παρ' Ἠπιόνης. Ap. Epidaurios colebatur, ut Aesculapii conjux. *Pausan.* L. II. p. 177. Ut mater complurium numinum, quae sanitati conservandae praesunt, laudatur ap.

Ariſtidem T. I. p. 46. 3. ed. Oxon. οἷς Ἰασώ τε καὶ Πανάκεια καὶ Αἴγλη σύνεστι καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀντίῤῥοπος, Ἠπιόνης δὴ παῖδες ἐπώνυμοι. ut h. l. egregie emendavit *Valckenar.* in Diatr. p. 290. B. quem vide. — V. 5. γε γηθ. ap. Lipſ. — γεγηθήσεις, tanquam a verbo γεγηθέω, dedit *Reisk.* — πόσις eſt Druſus, Liviae ex Claudio Nerone filius; μήτηρ, Octavia, Auguſti ſoror; ἑκυρὰ, ipſa Livia.

XIV. Cod. Vat. p. 395. Edidit *Pauw* ad Anacr. p. 3. *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. *Jenſius* nr. 19. Anthol. *Reisk.* nr. 670. p. 120. Conf. *Fiſcher.* ad Anacr. p. 507. ed. nov. — Antoniae poëta Anacreontis codicem dono offert. — V. 1. βίβλων. *R.* — V. 2. πεντάς. In quinque igitur libros Anacreontis carmina deſcripta fuerunt, in eo ſaltem codice, de quo h. l. agitur. De numero librorum vide *Dorvillium* l. c. et qui ejus veſtigia preſſit, *Fiſcherum* in not. ad Anacr. p. 3. — V. 2. Sic Epigr. XLI. ἦν γὰρ ἅπαντα Δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπί σοι Χαρίτων. — V. 3. In Cod. Vat. ſic: Ἀνακρείοντος ἃς ὁ Τήϊος ἡδὺς πρέσβυς. Sequ. verſu autem verba ἢ σὺν Ἱμέροις a recentiore manu ſunt addita. *Dorvillius* in libro interpolato invenit: ἃς Ἀνακρέων ἡδὺς πρέσβυς ὁ Τήϊος. quae verba ille ſic transpoſuit, ut *Br.* exhibuit. Minori mutatione *Heringa* in Obſſ. crit. p. 193. ἃς Ἀνακρέων ὁ πρέσβυς ἡδὺς Τήϊος. Fateor, hos conatus mihi nec valde veriſimiles, nec elegantes videri. Si illis et meam qualemcunque conjecturam adjicere licet, verba ἡδὺς πρέσβυς ex gloſſemate verſui adjecta eſſe arbitror, cum fortaſſe ſcriptum eſſet:

Ἀνακρέων ποθ' ἃς γ' ὁ Τήϊος κύκνος.

Vocem κύκνος erat qui per ἡδὺς πρέσβυς interpretaretur. *Cygni* enim vocantur poëtae et ſenes. *Antip. Sid.* LXXVI. Τύμβος Ἀνακρείοντος, ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος εὕδει. Ἑλικώνιος κύκνος Pindarus vocatur ap. *Chriſtodor.* in Ecphr. p. 470. Sed nota res. Ad utramque notionem, cantoris et ſenis,

facit *Eurip.* in Herc. Fur. 692. — *Reiskius* tamen totum hunc locum, ὧς — Ἵμερος, tanquam novi Graeculi miserabile scholion a sua editione exulare jussit. Exempla diversorum metrorum, in uno carmine commistorum, collegit *Dorville* in Vann. crit. p. 186. — V. 5. 'Αντωνίη, casu recto, Cod. Vat. et Jens. — V. 6. ἐνεγκαμένην. Idem. Utrumque emendavit *Dorvill.* — ἱερὴ ἠώς. Dies natalitius esse videtur.

¶. 144.] *XV.* Cod. Vat. p. 449. Plan. p. 95. St. 139. W. In Cod. Constantini Lascaris, quem *Iriarte* descripsit, nomen Κριναγόρου mutatum in Κλιναγόρου. — M. Claudio Marcello (vide ad Ep. XI.) puero Crinagoras Hecalen Callimachi dono mittit. — V. 1. 2. Hoc distichon laudans *Schol. Aristoph.* Eqq. 753. ὦ 'νὴρ exhibet. — τορευτὸν ἔπος carmen studiose expolitum. Similia collegit ad hoc ipsum Epigramma *Bentlejus* in Fr. Callim. XL. p. 429. ed. *Ern.* — πάντας ἔσεισε κάλως. (κάλους Vat. Cod.) in quo summo cum studio elaboravit. Proverbialem locutionem illustravit, nostro loco non neglecto, *P. Leopardus* in Emend. L. X. 8. p. 259. sqq. — V. 3. Ἑκάβης. Edd. quaedam veteres, ex prava correctione. δὲ ἁ Ἑκάλης. Vat. Cod. Hecales, quae Theseum hospitio apud se acceperat, historiam narrat *Plutarch.* T. I. p. 6. B. Cf. *Politiani* Miscell. c. 24. Mirari subit, quod *Crinagorae* loci nemo meminerit ad fragm. *Callimachi* ap. *Suidam* in ἐπαύλια, et *Etym. M.* in θάνατος, quod inter incerta fragmenta relatum est, nr. CXXXI. p. 494. cum, ex Hecale petitum esse, hic ipse locus manifestum faciat. Theseus, hospitale Hecales tugurium relinquens, haec dixisse videtur:

πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.

Idem poëta ap. *Schol. Aristoph.* ad Acharn. p. 266. τίον δέ ἑ πάντες ὁδῖται Ἢ ῥα φιλοξενίην· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον. Hinc ei cognomen τῆς φιλοξένου adhaesit. *Plutarch.* l. c.

ἔσχε τὰς εἰρημένας ἀμοιβὰς τῆς φιλοξενίας. Perpetuus *Callimachi* imitator *Nonnus* Dion. III. p. 98. φιλοξείνοιο δὲ Νύμφης. XVII. p. 466. φιλοξείνῳ δὲ νομῆϊ Ἵλαον ὄμμα φέρων. — V. 4. Μαραθών. Ad taurum Marathonium referendum. Vide *Plutarch.* l. c. — τοὺς ἐπ. π. Plan. et mox νεαρῶν. Utrumque ex Vat. Cod. emendatum. — V. 5. Utinam juvenile robur Thesei, et gloria, quae illius herois illustravit vitam, tibi, o Marcelle, contingat. — V. 6. κείνου *Brodaeus* in suo exemplo invenit. — Pro εἴη ἀρέσθαι in marg. Vat. Cod. εἰνάρεσθαι legitur.

XVI. Anth. Plan. p. 346. St. 485. W. In laudem Praxagorae medici, cujus meminit *Plinius* L. XXVI. 6. p. 391. ubi *Harduinus* hoc Epigramma attulit, et *Cornelius Celsus* in Praef. p. 3. 6. *Post quem* (Hippocratem) *Diocles Carystius, deinde Praxagoras et Chrysippus, tum Herophilus et Erasistratus sic artem hanc exercuerunt, ut etiam in diversas curandi vias processerint.* — V. 2. πανάκη. Herba panacea (*ipso nomine omnium morborum remedia promittente*, ut *Plinius* loquitur L. XXV. 11. p. 363. ubi vide *Harduin.*) Aesculapius sibi manus inunxit, iisque in Praxagorae sinum demissis, pectus ejus artis salutiferae scientia implevit. Sic enim dii suas virtutes cum hominibus communicare putantur. *Meleagr.* Ep. XXIII. ubi vide not. *Theocrit.* Eid. XVII. 36. Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας. *Callimachus* ap. *Schol. Pindari* Nem. IV. 12. Gratias rogat, ut manus in ipsius elegis abstergant: Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μενῶσιν ἔτος. ubi *Hemsterh.* nostrum locum laudare non neglexit. — ἀνίαι. Hanc ob causam omnia febrium remedia, omnemque vulnerum curandorum rationem tenes. — Ἠπιόνης. Vide ad Ep. XIII. — V. 7. 8. Similiter *Magnus Medicus* T. II. p. 304. de Galeno:

χήρευεν δὲ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος,
σῇ παιηονίῃ χειρὶ βιαζόμενα.

XVII. Anth. Plan. p. 292. St. 432. W. „Quis hic „ſit Criſpus, neſcio. 'Si verum eſt lemma, locata fuerit „illius imago in vico, ubi tres Fortunae ſtatuae poſitae. „Veriſimilius eſt factum carmen occaſione trium Fortu- „nae ſtatuarum, aut pictarum imaginum, quibus ornata „Criſpi illius domus." *Br.* *Banduri* in Antiqq. CP. T. II. p. 838. de Criſpo, Phocae imperatoris genero, cogitabat; quem tamen alii Priſcum appellant. T. II. p. 721. ſq. Optime *Schneiderus* in not. mſt.: „C. Criſpus „iterum Conſul A. U. C. 797: ſub Claudio ap. Dio- „nem p. 960. neſcio an idem. Tiberium quosdam ſta- „tuis honoraſſe et funere publico mortuos, tradit qui- „dem Dio p. 869. ſed de vivis tacet. Quid, quod ne „ſermo quidem hoc loco eſt de imagine Criſpi? Sed „vivus erat adhuc et ſortunae gradus altiores conſcen- „dere cogitabat favore Tiberii." — V. 1 - 4. Tam benignus tuus et ad auxilium ferendum promtus animus multis fortunae copiis indiget, ut ingenitum illud bene faciendi deſiderium explere poſſis. — V. 4. μυρίων. Aldinae omnes et Aſc. μύριον non de multitúdine tantum, ſed frequenter etiam de magnitudine dicitur. μύριος μόχθος, μύριον κῦδος, μύριον ἄλγος paſſim in Anthologia obvia. — V. 5. κρέσσων. Caeſar Fortuna potentior te in altiore honoris gradu collocet. Nam quae Fortuna, niſi ab ipſo profecta, ſatis firma videri poſſit? Sic fere ἄρηρε explicari malim, quam *placuit.* *Heſych.* Ἄρηρεν. ἰσχυρῶς ἥρμοσται. Ἀρηρός. ἰσχυρῶς ἡρμοσμένον.

¶. 145.] *XVIII.* Anth. Plan. p. 297. St. 436. W. Statuae, in lemmate commemoratae, in ipſo carmine nulla fit mentio. Agitur de Tiberii Neronis expeditionibus in Aſiam et Germaniam. Miſſus eſt ab Auguſto in Armeniam, ut Tigranem (ſecundum *Suetonium* Vit. Tib. c. IX. et alios, quos vide ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 738. et *Vellej.* L. II. c. 94.) in regnum reſtitueret. *Vellejus* ſolus Artavasdis cauſa hoc bellum ſusceptum eſſe tradi-

dit, nisi potius cum *Lipsio* legendum est: *regnum ejus Artavasdi ereptum Tigrani dedit.* Cf. *Ruhnken.* p. 383. Deinde in Germaniam missus egregie bellavit. Vide *Vellejum* L. II. 105. sqq. *Sueton.* c. 9. *Dion. Cass.* p. 801. — V. 1. καὶ τὰ N. vulgo. quod an recte mutatum sit, dubito. Nulla est antithesis. Mundus terminatur oriente et occidente; *etiam* Neronis res gestae utrumque mundi finem attingunt. — V. 4. εἶχε. vulgo. εἶδε correxit *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Huetius* p. 29. — V. 5. διερὸν κράτος, i. e. νίκη, ut passim ap. poëtas. — οἶδεν. Neronis virtutem experti sunt, et qui ad Araxem et qui ad Rhenum habitant.

XIX. Cod. Vat. p. 394. Edidit *Jens.* nr. 18. Anth. *Reisk.* nr. 669. p. 119. In nuptias regum, nescio quorum, Aegypti et Libyae, quorum societate has terras in posterum inter se conjunctissimas fore, poëta auguratur. *Reiskius* hoc carmen non *Crinagorae*, certe non ei, qui sub Augusto vixerit, sed fortasse *Callimacho* tribuendum esse suspicatur. Respici enim ad nuptias Berenices, quae Magae, Cyrenarum praefecti, filia fuit, cum Ptolemaeo Euergeta. Vid. *Justin.* L. XXVI. 3. coll. *Pausan.* L. I. p. 17. sq. Inciderunt hae nuptiae in *Callimachi* aetatem, etsi annus ipse ignoretur. — V. 2. τέμνει. Nilus ab Aethiopibus in Aegyptum decurrens, Cyrenae incolas et regno Cyrenaico adjunctos populos ab Aegyptiis secernit.

XX. Cod. Vat. p. 403. Edidit *Jensius* nr. 15. *Reisk.* in Anth. nr. 666. p. 118. *Wesseling* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 591. et ex eo *Toup.* Em. in Hesych. T. IV. p. 354. Corinthi, a pessimis civibus habitatae, sortem poëta conqueritur. Respicitur nimirum ad libertinorum coloniam, quae Julio Caesare quintum Consule A. U. 710. in Isthmum deducta est. Vide inprimis *Strabon.* L. XVII. p. 833. *Pausan.* L. II. p. 111. et p. 116.

quos laudat *Fabricius* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 377. — V. 1. οἵους ἀνθ' οἵων. Sic loquuntur veteres. *Euripid.* Alceſt. 142. ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις. *Sophocl.* Antig. 942. οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω. Plura vide a *Wyttenbachio* collata in Bibl. crit. T. III. P. II. p. 21. — V. 2. ἀμμορίη. Vat. Cod. — V. 3. „Scriptum in Cod. „αὐτίκα καὶ γᾶς ἡ χθαμαλωτέρη. corrupte. Utinam mari „ſubmerſa fuiſſes! Sed ne ſic quidem locus ſanatus eſt: „nam recta loquendi ratio nomen hic in quarto caſu „requirit: Κόρινθε, εἴθε σε κεῖσθαι χθαμαλωτέρην πόντου καὶ „ἐρημοτέρην — quod non patitur verſus. An χθαμαλώτε„ρον ſcribendum adverbialiter, et ἐρημοτέρην? aut ſic re„fingendus locus?

„ὤφελες ἢ πόντου χθαμαλωτέρη εἴθε Κόρινθε
„κεῖσθαι, ἢ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη.“

Brunck. Weſſelingius et poſt eum *Toup.* αὐτίκα καὶ γᾶς ἧς. Sine ſenſu. *Reiske* refinxit: Ἀστυπαλαίας ἢ χθαμαλώτερα κεῖσαι Κόρινθε, κεῖσαι καὶ Λ. *quae hic jaces humilior Aſtypalaea, jaces deſertior arenis Libycis.* Recte fortaſſe vidit vir perſpicaciſſimus, proprium urbis aut regionis nomen hic deſiderari, ſed non tanta licentia in membranarum lectionem graſſandum, multo minus metrum tam graviter laedendum erat. — Minima mutatione legerim:

αὐτίκα δ' Αἰγείρας χθαμαλωτέρη — — —.

Perparum intereſt inter καιγας et δαιγειρας. Commemoratur Aegira inter eas urbes, quas mare obruerit. Vide *Joſ. Scaliger.* ad Hieron. Chron. p. 123. et not. in *Bianor.* Ep. XII. 7. Sic Helice et Bura, quibus eadem calamitas accidit, paſſim, tanquam παροιμιακῶς, commemorantur. — αὐτίκα cum κεῖσαι jungendum. Ep. XII. καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων Εὐκλ. πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός. Ep. XXVI. 5. ἧξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας. — V. 5. Pro διὰ πᾶσα *Reiskius* dedit διάπασμα, ut eſſet *direptum permiſſa.* Inutilis et inepta mutatio. Junge: ἡ πᾶσα διαδε-

θεῖσα θλ. — παλίμπρητοι, *servi nequam et inutiles*. ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρητος. *Harpocrat*. in παλίμβολα. *Chrysost*. Or. XXXI. p. 321. D. jungit παλίμβολα καὶ παλίμπρατα. Vide *Ruhnken*. ad Tim. p. 205. — δεθεῖσα. Vat. Cod. et Jens. — V. 6. Veterum Bacchiadarum, qui priscis temporibus Corinthi imperium tenebant, ossa premere videbatur urbs, habitata civibus, prioribus illis nobilissimae urbis incolis dissimillimis. Quid in hac lectione tantopere offenderit *Reiskium*, non video. Ille tamen dedit: ὄλβιά γ' ἀρχαίων ὀ. B.

XXI. Cod. Vat. p. 430. Edidit *L. Holsten*. ad Steph. v. Ἑρκύνιον p. 116. *Dorville* ad Charit. p. 423. et iterum in Sicul. T. I. p. 34. *Jensius* nr. 13. Anthol. *Reisk*. nr. 664. p. 117. — In aquas quasdam in Pyrenaeis, quae Caesaris adventu illustratae esse dicuntur. — V. 1. „Holstein habet Ἐρκυναῖον e Msc. cod. cujus ubique „scripturam fideliter repraesentavit; quam lectionem „magis probo." *Br*. Magis etiam probabat *Heringa* in Obss. p. 191. Sylva Hercynia pro remotissima aliqua regione dici potuit, sicut Σολόεις. In Palatinis tamen membranis Ὀρκυναῖον legitur, etiam *Dorvillio* teste. Nec fortasse male, modo scribas, spiritu mutato, Ὁρκυναῖον. ὁ Ὁρκύνιος δρυμὸς est etiam ap. *Ptolem*. T. II. Geogr. XI. p. 57. Dubitat tamen *Dorv*. an non potius Ὁρκαναῖον scribendum sit, an Ὑρκαναῖον (hoc recepit *Reiskius*), cum etiam *Agathias* in Prooemio v. 75. Hyrcanum sive Caspium sinum pro ultimis navigationis finibus posuerit. — μυχὸς de recessu montano non minus bene quam de sinu maris dicitur. Vide *Dorvill*. ad *Char*. l. c. — Σολόεντα. Libyae promontorium; vide *Herodotum* L. IV. 43. p. 299. quo promontorio, *Scylace* teste p. 125., navigatio in Oceano Atlantico terminabatur. — V. 2. ἔλθῃς. Cod. et Jens. ἔλθῃ. *Dorv*. et *Reisk*. — Ἑσπερίδων. De Hesperidibus Libyae vide *Salmas*. ad Solin. p. 264. — V. 3. Gloria Augustum sequitur, quocunque iverit;

id quod Pyrenaei teſtantur fontes. Quibus enim ne lignatores quidem, circum eos habitantes, uti ſolebant, ad hos in poſterum utriusque continentis incolae accedent. — Sic omnia perſpicua, quae antea ob pravam diſtinctionem intelligi non poterant. *Heringae* conjecturas adſcribere ſuperſedeo. — Aquis autem, quibus illuſtrem famam auguratur *Crinagoras*, Auguſtus uſus eſſe videbatur *Dorvillio*, cum, Cantabria domita, deſtillationibus jecinore vitiato, frigida balnea adhibere coepit, Antonio Muſa auctore. Vide *Sueton.* Vit. Aug. 81. p. 153. ed. Ern. Vereor tamen, ne haec conjectura concidat, comparato *Dione* p. 720. et 725. ex quibus locis intelligitur, frigidae aquae medicinam ab Auguſto nonniſi duobus annis poſt reditum ex Hiſpania fuiſſe adhibitam. — Ceterum color idem ap. *Nazarium* in Paneg. Conſtant. XVI. *Nusquam gradum extuliſti, quin ubique te gloria quaſi umbra comitata ſit.* — V. 4. „Πυρήνης. Sic cod. recte. Vetuſtiſſimae regiae membra„nae, in quibus Dionyſii Periegeſis, v. 288. habent: „τοῖς δ' ἔπι Πυρηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν. In edd. ge„minata ρ legitur Πυῤῥηναῖον. Sic etiam ap. latinos poëtas „Pyrene prima producta. Infra tamen XXVIII. ubi „editi libri habent οὔρεα Πυρηναῖα, Vat. Cod. Πυῤῥηναῖα.“ *Br.* — ¶. 146.] V. 5. 6. Hoc diſtichon ab inepta interpretatione neſcio cujus in Miſc. Lipſ. IV. p. 127. vindicat *Dorville* ad Char. p. 117.

XXII. Cod. Vat. p. 432. Εἰς πρόβατον τρίτοκον· καὶ νῦν εἰσι τοιαῦτα πρόβατα οὐκ ἐν Ἀρμενίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Σκυθίᾳ. Edidit *Salmaſ.* de Homon. H. I. p. 165. *Jenſius* nr. 154. Anth. *Reisk.* nr. 805. p. 176. — V. 1. ἐντὸς Ἀράξεο. Cod. Vat. Hoc *Pierſon.* ad *Moer.* p. 422. mutavit in ἔνθα γ' Ἀράξεω. *Reisk.* in ἔνθεν. Initium carminis deeſſe ſuſpicabatur *Salmaſius.* — Ἀγαῤῥική. *Salmaſius* Agariam in Sarmatia Europaea quaerebat, quia Ptolemaeus fluvii Agari et promontorii Agarici in illa regione

mentionem facit. Putabat itaque, ovium iſtarum ſobolem ex Agarrica Sarmatiae in Armeniam translatam eſſe. Memoratur Agarra in Suſiana, prope Eulaeum fluvium, ſatis longo intervallo ab Armenia disſita. Quum in eadem regione habeatur fluvius *Araxes*, qui ad Hecatompylas ortus in Perſicum ſinum effunditur, vide, an *Crinagoras*, τῇ ὁμωνυμίᾳ in errorem inductus, ovem, quae Perſicae eſſet originis (Ἀγαῤῥικὴ) et ad Araxen, Perſiae fluvium, inveniretur, ad fluvium ejusdem nominis, ſed illo longe notiorem, in Armenia collocaverit. — De fluviis, qui Araxis nomen antiquitus habuerunt, vide *Buberium* in Diſſert. Herodot. c. XVIII. p. 190. — Caeterum *Scbneiderus* hoc carmen refert ad Armenicam Tiberii expeditionem, quem vide ad *Oppian.* Cyneg. I. 378. p. 361. — V. 3. „Recte Salmaſius μήλων, licet „in Cod. ſcriptum ſit μήλοις. Ordo, χαῖται δ' αὐταῖς οὐκ „εἰσιν ἅτε που ἐπὶ μαλακοῖς μαλλοῖς τῶν μήλων. Simile quid „de ovium quodam genere habet Oppian. in Cyneg. „τάχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερίζοι τρηχυτάτῃ χαίτῃ δυσπαίπαλος, οὐκ „ὀΐεσσι." *Br.* Cod. Vat. χεῖται δ' οὐ μήλοις. *Reiske* dedit: χαῖται δ' οὐ, μήλοις ἅτε που μαλακοῖς, ἐπίμαλλοι. *at coma non eſt denſa, criſpa, mollis, qualis eſſe ſolet ovibus delicatis.* — De ovibus *Plin.* H. N. VIII. 75. p. 478. *Iſtriae Liburniaeque pilo propior quam lanae, pexis aliena veſtibus.* In Britanniae quoque partibus ſeptentrionalibus oves pro lana pilos habent, a caprarum pilis parum diverſos. Vide *Küttneri Beyträge zur Kenntniſs von England*, Faſc. XVI. p. 146. — V. 4. ψεδναί. *raris crinibus iisque aſperis.* *Homer.* Il. β. 219. φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. quod certatim expreſſerunt recentiores. Vide *Pierſon.* ad *Moerin* p. 421. ſq. — V. 6. οὐ θαλίου. *Jenſ.* — In contextu Cod. et iterum in marg. οὐθατίου. — V. 8. ἀλλὰ vitioſe in Analectis. ἄλλα legendum. — De forma γέα pro γαῖα vide *Euſtath.* ad Il. ε. p. 2111. 7.

XXIII. Cod. Vat. p. 451. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. Φαίαξ p. 338. *Jens.* nr. 81. Anthol. *Reisk.* nr. 732. p. 147. Insula quaedam describitur, parva, sed fertilis, multaque incolis commoda praebens. — V. 1. εἰ καί με. Vat. Cod. et *Holst. Jens.* εἰ χ' οἵ με π. ἐρεῦσιν emendavit *Reiske: quamvis me dicent spatii exiguam, qui me forte mensi fuerint.* Hujus vestigia pressit *Toup.* in Em. in Suid. P. I. p. 160. ubi h. v. sic constituit, ut ap. *Br.* habetur. — V. 2. σταδίους. Vat. Cod. — V. 3. ἐπ' αὔλακα π. ἀρότρου. Vat. Cod. *Holst. Jens.* — ἐπαύλακα junctim exhibuit *R.* cui vulgata lectio negotia fecit: πῖαρ ἀλεύρου conjecit. Mirum, Homericum locutionem οὖθαρ ἀρούρης viro doctissimo non in mentem venisse. Hunc quoque vers. eleganter correxit *Toupius.* — V. 4. ἀκροδρύου. Omnes arborei fructus, qui corticem ligneum habent, ἀκρόδρυα vocantur; quin alii eandem vocem de quibuscunque fructibus arboreis usurparunt. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 430. C. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. II. p. 89. 342. — V. 5. ὑπ' ἰχθύσι. Vat. Cod. ἐπ' *Jens.* et *Holst.* — εὔαγρος. qui piscatoribus largam piscium copiam affert. — ὑπὸ μαίρῃ. Cod. Vat. μαίρην emendavit *R. Hesych.* Μαῖρα. κύων τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιότατον καῦμα. Sic de patria sua gloriatur *Ovidius* II. Amor. XVI. 3. *Sol licet admoto tellurem sidere findat, Et micet Icarii stella proterva canis; Arva pererrantur Peligna liquentibus undis. Libanius* in Antioch. T. I. p. 283. ed. *Reisk.* — V. 6. λιμένων τ' ἤπιον. Vat. Cod. recte. Idem ἀτρεμίη casu recto. — Vitiose apogr. Voss. ἀρτεμίῃ ap. *Pierson.* in Veris. p. 226. — V. 8. τῷ ἐπεκρίσθην. Vat. Cod. *Holst.* — In lectione Reiskiana, τῷ ἔπι ὠρίσθην, verba sic jungi debent: ἐθέμην τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐφ' ᾧ ὠρίσθην γελᾶσθαι. *Nomen accepi, unde mihi fatale erat rideri.* Suspicabatur *Reiskius*, respici ad Σύβοτα, quod nomen tribus insulis, inter Corcyram et Epirum sitis, com-

mune fuit. Vide *Strabon.* VII. p. 499. A. B. *Thucyd.* L. I. 47. Sed de una tantum insula in hoc Epigr. agitur, non de pluribus. Et fuerunt in eadem regione ἄλλαι νησῖδες, οὐκ ἄξιαι μνήμης, secundum *Strabonem* l. c. quarum una fortasse hoc carmine significatur.

XXIV. Cod. Vat. p. 452. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 597. A. Poëta navigationem in Italiam parans, Menippum geographum compellat, qui ipsum quasi manu per regiones peragrandas ducat. Respicitur hoc carmine Menippi Pergameni Periplus, quo internum mare tribus libris descripserat. *Marcianus Heracleota*: Μένιππος δὲ ὁ Περγαμηνὸς, καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περίπλουν ἐν τρισὶν ἤθροισε βίβλοις, ἱστορικήν τινα καὶ γεωγραφικὴν ἐποιήσατο ἐπαγγελίαν. Vide *Dodwell.* in Diss. VII. Tom. I. Geogr. minorum p. 146. ubi Menippi fragmenta leguntur, hoc Epigrammate praemisso. Conf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. IV. p. 614. not. 99. ed. *Harl.* — V. 3. διφέω. Vat. Cod. Notanda forma διφέω pro διφάω. — ἡγητῆρα περίπλοον *Salmasius* interpretatur περιηγητήν. qui per singula ducat, memorabilia quaeque ostendens et describens. — V. 4. Σχερίην. *Homer.* Od. ε. 34. Σχερίην ἐρίβωλον, Φαιήκων ἐς γαῖαν. Eadem, quae Corcyra. Vide *Schol.* ad *Homeri* loc. et ad *Apollon. Rh.* L. IV. p. 984. — V. 5. ἀλλὰ σύλλαβέ μοι. operam mihi navare velis. ἵστορα κύκλον. Periplum illum, de quo supra. Vide *Salmasium* Praef. ad Solin. p. 11. ubi partem hujus distichi excitat, et ad *Solin.* p. 596. G.

¶. 147.] *XXV.* Anth. Plan. p. 9. St. 16. W. In Cod. Vat. p. 324. primo disticho adscriptum lemma: Κριναγόρου. εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην. Versui tertio autem hoc: Ἄδηλον. εἰς Ῥωμαῖον στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαισίως. *Scaliger* quoque in not. ap. *Huetium* p. 4. hoc distichon a reliquis separandum, idque a capite et calce truncum esse censebat. Verbum, ut σίγα, vel αὐχεῖς per interrogationem, supplendum suspicabatur *Huetius.* Qua-

Quatuor haec diſticha unius carminis eſſe, mihi perſuaſum habeo, nec Vaticani Cod. auctoritatem moror, qui ſaepiſſime jungenda discerpit et non initio ſolum carminum, ſed in partibus etiam eorum lemmata ponere ſolet. Vide ad Ep. *Hegeſippi* IV. 5. 6. Vol. I. 2. p. 173. Quum in Anth. Plan. verſ. 2. καλλιπτολέμων legatur, *Brunckius* cum Vat. membr. κάλει πολέμων dedit, ut ſenſus eſſet integer. In idem incidit *Anonym.* Bibl. Bodl. cui etiam καλυπτόμενος in mentem venerat. Hoc illi praetulerim, niſi tum πάντων fulcro careret. Vatic. lectionem etiam *Dorvill.* probavit ad Charit. p. 607. Sed quo ſenſu haec dicta ſunt? κάλει Ὀθρ. *voca, invoca, in memoriam tibi revoca* clariſſima priſcae aetatis facinora? Hoc mihi perquam inſolenter videtur dictum. Deinde, quod etiam gravius, hac lectione et interpretatione admiſſa, ſententiae hiant, ſequentibus diſtichis cum primo nulla ratione coëuntibus. Adde, quod ſic vocabulum καλλιπτολέμων, quod et elegans eſt et ſupra librariorum captum, expellitur. Quae cum ita ſe habeant, conjectura hunc locum tentari poſſe exiſtimo. Quid? ſi ſcripſerit Mitylenaeus noſter:

Ὀθρυάδην ΠΑΡΑΘΕΙ, τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα καλλιπτολέμων
Ἄῤῥιος αἰχμητὴς Ἰταλός· παρὰ χεύμασι — —

Arrius Romanus miles omnium, qui unquam claruerunt bello, Othryadis, Cynegiri, aliorum, facinora ſuperat. Qui cum ad Rheni ripas jaceret, vulneribus tantum non confectus, et aquilam ſuis hoſtili manu eripi vidiſſet, contumeliam non tulit, ſed exſiliens eum, qui vexillum tenebat, interfecit aquilamque ſervavit. — παραθεῖν pro *ſuperare* dicitur, ut παριέναι, παρέρχεσθαι. — τὸ μέγα κλέος, abſolute poſitum, nec ineleganter, ut mihi quidem videtur. Sic poëtae abstractis, quae vocant, pro concretis uti ſolent. Qui omnes gloria ſuperabat, μέγα κλέος dici potuit, ut homo malis obrutus συμφορά. Vide

Wesseling. ad *Herodot.* I. 13. p. 16. Possis etiam: Ὀθρυάδου — τὸ μέγα κλέος. — V. 3. Ἄρεος. Vat. Cod. et Plan. Ἄβριος debetur *Scaligero* ap. *Huetium* l. c. — Pro Ῥήνου in membr. Vat. Νείλου, vulgata tamen lectione supra scripta. — V. 8. μοῦνος. Hoc eximium tulit, hoc ei soli contigit, ut, cum interficeretur, non vinceretur.

XXVI. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 46. St. 67. W. Capella quaedam, quam Caesar, Augustus an Tiberius, non constat, nave secum duxerat, ut dulcissimo ejus lacte frueretur, se inter astra relatum iri sperat. — V. 3. ἐπεὶ ex *Br.* emendatione, ut videtur. Vulgo et in Cod. ἔπειτ'. Pro ἐφράσσατο vett. edd. omnes usque ad *Stephanum* ἐφράσατο. Sed vide *Clark.* ad Homer. Il. α. 140. et ψ. 126. — V. 4. νηυσὶν σ. εἰργάσατο. Vat. Cod. Hoc mihi vulgata videtur verius. Certe ἠγάγετο glossam redolet. — V. 5. Ut illa, quae Jovem aluit, capella inter astra relata est, sic mihi quoque idem obtingere debet, cum ille Jove nihilo minor sit.

XXVII. Cod. Vat. p. 452. In Plan. p. 84. St. 123. W. hoc carmen *Philippo* tribuitur. Scriptum est in psittacum, qui, cum e cavea aufugiens in sylvam rediisset, ibi quoque illud suum *Ave Caesar* repetebat reliquasque etiam aves easdem voces pronuntiare docebat. — V. 1. λιγοτευχέα. Ed. Fl. κύρτος. De *nassa* passim usurpatum, hoc loco de *cavea* viminibus contexta dicitur. *Pollux* X. 160. κύρτη σιδηρᾶ ἀγγεῖόν τι, οἷον οἰκίσκος ὀρνίθιος, παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόχῳ. Magnificam psittaci caveam describit *Statius* Sylv. II. 4. 11. *At tibi quanta domus rutila testudine fulgens, Connexusque ebori virgarum argenteus ordo.* — V. 2. ἀνθοφυεῖ. variis coloribus picta. *Quem non gemmata volucris Junonia cauda Vinceret. Statius* l. c. v. 26. — V. 3. ἐκμελετῶν. *verba meditatus. Statius* v. 7. *Martialis* L. XIV. 72.

Psittacus a vobis aliorum nomina discam:
Hoc didici per me dicere: Caesar ave.

Hanc potiſſimum ſalutationem pſittacos docebant. Veterum loca collegit *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 428. — V. 6. δαίμονι, ſic nude poſitum pro *Caeſare, domino*, mihi valde videtur inſolens. Mallem:

τίς φθῆναι δύναται ΔΕСΠΟΤΑ ΧΑΙΡ' ἐνέπειν.

Domine ſalve. — V. 7. εὕρεσιν αισαι δὲ κ. Vat. Cod. ἐς δέ σε κ. Plan. Aliud quid latere videtur. Fortaſſe:

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθεν ἐν οὔρεσιν· ἴσα δὲ, Καῖσαρ,
νῦν ἀκέλευστας ἅπας σ' ὄρνις ἀνακρέκεται.

— V. 8. ἀκέλευτος. Vat. Cod.

¶. 148.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 403. *Crinagorae* tribuit, quod in Plan. p. 6. St. 11. W. Βάσσου inſcribitur. Scriptum in Germanicum multa fortiter in bello gerentem. Interpretes haec referunt ad Germanicum Druſi et Antoniae minoris filium, de cujus in Germania rebus geſtis vide *Sueton.* Vit. Calig. 1. ſqq. *Dion. Caſſ.* T. II. p. 823. et p. 864. — V. 1. Πυῤῥηναῖα. Vat. Cod. ſed vide ad Ep. XXI. — βαθυάγγεες. Edd. vett. βαθάγκεες. Caſtigavit *Brodaeus.* — V. 3. ἀκτίνων. Germanico, tanquam Jovi alicui, fulgura tribuit. De Glycone athleta *Antip. Theſſ.* LXVIII. ὁ παμμάχων κεραυνός. Notum *Virgilii* Aen. VI. 842. *geminos, duo fulmina belli, Scipiadas,* ubi vide ill. *Heynium.* — V. 4. ἀστράπτων. *Virgil.* IV. Georg. 560. *Caeſar dum magnus ad altum Fulminat Euphratem bello.* Hanc metaphoram illuſtravit exemplis *Oudendorp.* ad *Lucan.* I. 254. — V. 6. τοιαύταις. *Non alias quaerunt numina noſtra manus* vertit *Grotius.* — ὀφείλεσθαι dicitur, ut *deberi*, pro *obnoxium eſſe.* Enyo igitur et Mars in Germanico majus quoddam numen agnoſcunt, cui ſuam ipſorum vim et potentiam debeant.

XXIX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 6. St. 12. W. Tutum et immotum Romanum imperium fore auguratur poëta, quamdiu invicta Caeſaris dextra reipublicae gubernaculum teneat. — V. 1. πλημμύραν. Nec ſi maxi-

mae malorum undae irruerint. Dubito, an πλημμύρα sensu proprio de oceani fluctibus in terram redundantibus, an de hominum, oceanum accolentium, copia accipiendum sit. Sequenti certe versu Ῥῆνος de Germaniae copiis dictum videtur. Cogitavit poëta de prodigioso graecorum scriptorum commento, qui flumina a Xerxis exercitu exhausta tradiderunt. *Herodotus* L. VII. 21. p. 520. τί γὰρ οὐκ ἤγαγε ἐκ τῆς Ἀσίης ἔθνος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Ξέρξης; κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἀπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; *Diodor. Sic.* T. I. p. 407. φασὶ τοὺς ἀενάους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλιπεῖν. Vide, quae de hac re collegit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. II. p. 408. — V. 4. Major in fine versus ponenda distinctio, quae omissa est in Ed. Lips. — V. 5. 6. Eleganter et ingeniose *Cr.* usus est imagine ap. Homer. Il. μ. 132. sqq. quam exornavit *Virgil.* Aen. IV. 441.

annoso validam cum robore quercum
Alpini Boreae nunc hinc, nunc flatibus illinc
Eruere inter se certant: it stridor et alte
Consternunt terram concusso stipite frondes:
Ipsa baeret scopulis.

XXX. Cod. Vat. p. 513. Plan. p. 38. St. 56. W. „Vide Meursii Eleusinia p. 48. Athenis initiatus fuit „Augustus, cujus exemplum probabile est multos Roma„norum secutos fuisse. Quaedam in hoc carmine e Vat. „Cod. emendata.“ *Br.* Tractavit hoc carmen *Scaliger* ad *Tibull.* p. 168. sq. Initiatus est Augustus A. U. C. 723. narrante *Dione Cass.* T. I. p. 635. *Suet.* Vit. Aug. c. XCIII. — V. 3. ἐν ἐκείναις. Plan. ἂν ἐκείναις Vat. Cod. — V. 4. Δημήτριος μεγάλας νύκτας. Vat. Cod. Etiam in Plan. μεγάλας. Haec igitur non ex Vat. membranis, sed ex conjectura mutata sunt, quod *Br.*, ut videtur, lectores celatum voluit. Et profecto longe acutior et probabilior emendatio *Jos. Scaligeri* in not. mst. et ad *Tibul-*

lum l. c. ὄφρα κ' ἐπαινῇς (possis etiam ὄφρ' ἂν ἐπαινῇς) Δ. μεγάλαις v. Hoc enim epitheton deabus, quae mysteriis praesunt, tribuitur. De ἐπαινὴ Περσεφόνεια vide *Graevium* in Lectt. Hesiod. c. XXIII. ad Theog. 768. p. 116. — V. 5. κἀν. vulgo. De mystarum felicitate, etiam post fata, loca collegit *Brod.* et *Valck.* ad Eurip. Hipp. p. 163. Ad nostrum locum inprimis facit *Sophocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. E. ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλουσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. quod facete dictis occasionem dedit, quae narrat *Plutarch.* l. c. et p. 224. E. — V. 6. ἐς πλεόνων. ad inferos. Vide *Leonid. Tar.* Ep. LXXIX. 6. *Eustath.* ad Il. ε. p. 451. 34. *Casaubon.* ad *Diogen. Laërt.* L. I. p. 67.

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 51. St. 73. W. — Historia de muliere, quae cum stans in litore vestem ablueret, a fluctu redundante in mare delata periit. — V. 1. κροκάλησι. vulgo. — ¶. 149.] V. 5. πενίη. Vat. Cod. Paupertatis onere simul cum vita liberata est. — τίς θαρσήσαι. Quis, quaeso, mari confidat, nave conscensa, cum ne ii quidem, qui in terra versantur, ejus furorem et saevitiam effugere queant. οἱ πεζοὶ opponuntur τοῖς ναύταις, ut in Ep. *Meleagri* LXXX. 6.

XXXII. Cod. Vat. p. 445. cum nota: ἀδιανόητον παντελῶς. „Carminis hujus ultimum tantum distichon in „Planudea legitur [p. 87. St. 127. W.]. Integrum jam „dederat Huetius in not. ad Anthol. p. 11. ita ut in „notis ad Hesychium v. πῖαρ T. II. p. 959. non recte „ineditum dicatur. Ibi prolatus secundus pentameter „absque ulla emendatione, quam nec tentavit *Huetius:* „foede tamen corruptus est; nec ipse quid reponendum „sit excogito. Latet animalis nomen, cujus renium „adeps gravi odore canes fugat, aut eorum latratum „cohibet. Quodnam id sit, dixerint rerum naturalium

»peritiores.« *Br.* Artificium narrat, quo Ligures latrones ad canes fallendos utebantur. — V. 1. ἔρδοι τὴν ἔμαθέν τις. Paroemia paſſim obvia. *Ariſtoph.* Veſp. 1432. paulo plenius: ἔρδοι τις ἕκαστος τὴν εἰδείη τέχνην. Cicero Tuſc. Qu. L. I. 18. *Quam quisque norit artem, in hac ſe exerceat. — Unumquemque hoc agere debere, quod noſſet,* Alexander Severus ſolebat dicere, ap. *Aelium Lampr.* T. I. p. 998. Per parodiam *Stratonicus* ap. *Athen.* L. VIII. p. 351. E. ᾄδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. Vide *Gatacker.* de St. N. Inſtr. p. 129. ſq. *Valckenar.* in Diatr. p. 76. C. et *Lennep.* ad Phalar. p. 246. — Pro ὅπου ſaltem ὅπως ſcribendum, niſi reconditior latet lectio. — V. 4. *Aelian.* H. A. L. I. 37. p. 41. Θηρίων δὲ ἀλεξιφάρμακον ἦν ἄρα πάντων πιμελὴ ἐλέφαντος, ἣν εἴ τις ἐπιχρίσαιτο, καὶ εἰ γυμνὸς ὁμόσε χωροίη τοῖς ἀγριωτάτοις, ἀσινὴς ἀπαλλάττεται. Ad h. l. *Schneiderus* certiſſima emendatione hunc verſum refinxit ſic:

χρίονται νεβρῶν (ſive νεφρῶν) πῖαρ ἀκεστίνεσον.

comparato *Anatolio* in *Fabricii* Bibl. gr. T. IV. p. 300. — V. 5. ψευδόμενοι. quo facto fallunt nares canum. — V. 6. ῥηίτεροι. Vat. Cod. — Λιβύων temere tentabat *Brodaeus.* — ἀγαθῶν. Cod. Vat. In marg. ἀγαθόν.

XXXIII. Cod. Vat. p. 394. Plan. p. 107. St. 157. W. Animum ab inani divitiarum ſpe et cupiditate ad jucundiora Muſarum negotia revocat. — V. 1. ὦ δειλ. vulgo. ἐπ' ἐλπ. Vat. Cod. — V. 2. πωτηθείς. de animo ſpe metuque ſuspenſo. Quibus parva ſpes relicta, ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι dicuntur, ap. *Ariſtoph.* Eqq. 1241. quod illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 216. Bip. *Philo* de Temul. p. 245. C. ἄνθρωποι κεναῖς αἰωρούμενοι δόξαις. Julius Caeſar paulo ante, quam inimicorum ſuccubuit inſidiis, ſibi viſus eſt ἐπὶ τῶν νεφῶν μετέωρος αἰωρεῖσθαι καὶ τῆς τοῦ Διὸς χειρὸς ἅπτεσθαι. *Dio Caſſ.* T. I. p. 392. 1. — V. 3. Junge ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ὄνειρα ἀφένοιο διαγράψεις. *quo-*

usque tibi alia super aliis divitiarum somnia finges? — ὄνειρα. vana illa vota, cum spe exoptati eventus conjuncta, quibus animum per otium pascimus. — V. 4. οὐδέν. vulgo. — Nihil hominibus sponte, absque laboribus et studio, contingit. — Aliam sententiam hoc loco exspectabam, praesertim cum haec ne per se quidem spectata satis veritatis habeat. — V. 5. ἀμυδρά. ἀφανῆ. σκοτεινά. *Suid.* εἴδωλον ἀμαυρόν. *Homer.* Od. δ. 824. — Vana illa et inania somnia, spes et vota. De voce εἴδωλα vide quae dedit *Elsnerus* in Obsl. sacr. T. II. p. 97. — ἠλεμάτοισι. stultis et ineptis. Cf. *Eustath.* ad Il. p. 484. 38. — μέθαις. Vat. Cod.

XXXIV. Vat. Cod. p. 369. Plan. p. 52. St. 75. W. ubi auctoris nomen primus restituit *Aldus.* In Ed. pr. et Ascens. ἀδέσποτον est. De Nicia, Coorum tyranno, cujus cadaver e terra erutum et mutilatum est. De hoc tyranno, qui sub Tiberii regno Coorum libertatem oppressit, tradidit *Strabo*, L. XIV. p. 972. B. et *Plutarch.* in Vit. Brut. T. I. p. 994. *Perizonius* ejus nomen restituit *Aeliano* V. H. I. 29. p. 42. ubi vulgo Νικίππου legitur. — V. 1. καμοῦσιν. defunctis. — εἴποις et βιοτῆς vulgo. — V. 2. ζωοῖς. Omnes edd. vett. praeter Steph. qui ζωῆς habet, sine sensu. — ἕτεραι. Vat. Cod. fortasse rectius quam ἑτέρων, quae lectio minus exquisita. Comparandus *Aelian.* V. H. IV. 7. οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ᾽ ἢ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἢ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὅρμου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. — V. 5. μετοχλήσαντες. Vat. Cod.

¶. 150.] *XXXV.* Cod. Vat. p. 434. In Plan. p. 53. St. 77. W. Ἀντιφίλου inscribitur. In cranium, prope viam positum. — V. 1. κέλυφος. proprie *putamen*, deinde omnia excavata. Cymbam significat ap. *Antiphil.* Ep. XLI. 7. Contra σκάφιον de cranio dixit *Aristoph.* ap. *Pol.*

luc. II. 39. ὀστρέων κελύφη. *Pollux* VI. 51. — V. 2. ἁρμονίην. Vat. Cod. — V. 3. ἕρκος. Cogitavit de Homerico ψυχὴ — ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Il. ι. 408. — θανάτοιο insolenter dictum pro θανόντος. — V. 4. εἰνόδιον. quod in via positum praetereuntibus lacrymas elicit. — V. 5. σὺ omittunt omnes edd. vett. usque ad Ascens. et Steph. etiam Vat. Cod. — παρ' ἀτραπὸν, quod *Br.* in margine libri Salmasiani reperit, est ex membr. Palat. Vulgo παρὰ τρόπον. Parum feliciter *Brodaeus* πρέπον suspicabatur. — Pro ἀθρήσαις Cod. Vat. ἀθρήσας. Magnus *Grotius* hoc distichon sic vertit:

Propter iter radice jacens super, aspice, quanto
Plus habeant, cara est queis sua vita, boni.

Legit itaque παρ' ἀτραπὸν, quod cl. *Boschius* in textum recepit. In pentametro autem an verum sensum viderit, dubito. Si poëta verba φείδεσθαι βιότου hoc sensu posuit, homines monere voluit, ne vitam periculis objiciant. Quod praeceptum ut in hoc contextu habeat locum, fingendum est, cranium, de quo agitur, hominis fuisse vitae prodigi. Sed unde hoc noverat *Crinagoras?* ubi id dixit? Teneamus igitur interpretationem, quam *Brodaeus* dedit, *quid tandem lucrentur ii, qui victui parcant;* quamvis sic minime apparet, quomodo cranium haec videre et intelligere possit; nec, si intellexerit, quid inde boni lucretur. Dicam, quod sentio. Antiquitus depravatum fuit hoc distichon, ut monstrant omissio τοῦ σὺ, numeri in hexametro prorsus elumbes et inepti, ὄφρα in versus exitu positum, et sensus denique difficultas. πέλας cum πρέμνοιο jungendum, deleto κατὰ, quod sciolus aliquis ad versus vitium quadam ratione tollendum interposuit. Jam vides, numeros longe elegantius decurrere:

κεῖσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὄφρα . . . . .

Exitus versiculi intercidit.

XXXVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς Εὐνικίδαν τινα, οὗτινος ἡ λάρναξ ἀπὸ λυγδίνης πλακὸς ἐχρηματίζε. Edidit *Bentlej.* in not. ad Callim. p. 16. T. II. ed. *Ern.* Anth. *Reisk.* nr. 600. p. 86. — V. 1. Senſus non omnino certus. Si ſupples ἐστι, ſenſus erit: Quamvis hic tumulus marmoreo et artificioſe elaborato monimento ornatus eſt, non tamen boni viri oſſa tegit. Sin ἦν ſubaudis, hoc dixit *Crinagoras:* Etiamſi ſuperbum monimentum hunc tumulum ornaret, non tamen propterea is, qui ſub eo jacet, bonus vir erit. — πλακός. *Leonid. Tar.* Ep. LXVIII. 2. — V. 3. μὴ λίθῳ τεκμαίρεο. Expreſſit fortaſſe *Antip. Theſſ.* LVI. ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος Ὀφθῆναι, μεγάλου δ' ὀστέα φωτὸς ἔχει. Conf. Ep. ἀδέσπ. DCXIX. *Diodor.* Ep. XI. — V. 4. κωφὸν (χρῆμα) ἡ λίθος. Lapis ſenſu expers, nec mali viri oſſa premere refugit. Poſt hunc verſum aliquid excidiſſe ſuſpicor. Nulla enim eſt relatio inter vocabula κωφὸν et ζοφώδης. — νέκυς ζοφώδης. nigri cadaver hominis, i. e. mali et improbi. Ad mores referendum videtur epitheton; nam μέλανες vocabantur, quibus mores improbi. *Plutarch.* T. II. p. 12. D. μὴ συνδιατρίβειν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ κακοήθειαν. *Hic niger eſt. Horat.* I. Serm. IV. 85. *Reisk.* τῇ πᾶς ζ. legit. Parum profecto commodum illud καί; ſed fortaſſe praeceſſit olim aliquid, quo referebatur. — V. 6. τώλιγωπελές. Vat. Cod. In Apogr. nonnullis τώλιγηπερές. τώλιγηπελὲς emendavit *Bentl.* et *R.* — *Heſych.* ὀλιγηπελέων. ὀλίγον δυνάμενος. ἀσθενής. ἄτονος. ex *Homero* Il. ο. 24. Idem λιγηπελές. Vide inprimis *Valckenar.* in Diatr. p. 283. B. — ῥάκος. veluti pannus tritus et lacer. Non de cadavere accipi debet, ut fecit *T. H.* in loco mox laudando; ſed vivi Eunicidae corpus infirmum, lacerum et turpe fuit, ut apparet ex ſq. Epigrammate. — De homine nullius pretii *Lucian.* in Tim. §. 32. T. I. p. 102. Bip. μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον — ῥάκος ἤδη γεγενημένον. ubi vide *Hemſterh.* qui et noſtri loci memor fuit. σῶμα ῥα-

κῶδες vetulae tribuit *Rufin.* Ep. XXXII. — V. 7. δ' ὑπό. Vat. Cod.

XXXVII. Cod. Vat. p. 266. Plan. p. 284[a]. St. 411. W. In eundem Eunicidam, animo non minus quam corpore turpem. — V. 1. δύσβωλον. terram aridam et ſterilem, quae nihil praeter ſentes et rubos effert. Vide ad *Zenodot. Epheſ.* Ep. II. — V. 3. πλεῖα δόλοιο ex Plan. receptum eſt. — Sed longe aliud quiddam olim hic lectum fuiſſe, apparet ex Vat. Cod. ubi in contextu habetur πεπεκρεικοντα, ſupra ſcriptum autem στέρνα τ' ἐποκριόεντα. Vera videtur correctio. Verbum compoſitum ἐποκριάω occurrit ap. *Nicandr.* Ther. 790. Hinc derivatum adjectivum ἐποκριόεις pro ὀκριόεις. Hoc, quod de lapidibus aſperis uſurpari ſolet, non male ad mores aſperos, duros et inſuaves transfertur. *Heſych.* ὀκριόεν. (ſic recte emendatum pro ὀκρυόεν.) τραχύ. σκληρόν. στερεόν. ὀργίλον. Idem: ὀκριόεντο. ἐτραχύνοντο. ὠργίζοντο. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Quae gloſſa ad noſtrum locum praeclare facit. *Tibull.* I. El. I. 63. *non tua ſunt duro praecordia ferro Vincta, nec in tenero ſtat tibi corde ſilex.* — V. 4. κώλων δούλιον οἰοπέδην. *Brodaeus* membrorum vinculum, compagem, in deſerto loco jacentem, interpretatur. At non de membris in univerſum, ſed de parte quadam corporis Eunicidae agi, contextus docet. κῶλα igitur ſunt pedes, ut paſſim. *Euripid.* Phoen. 1400. 1421. Bacch. 168. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ran. 1400. Sed quid voci οἰοπέδην facias? οἰοπέδη eſt μονοπέδη, quod fortaſſe compedum genus fuit. Pedibus Eunicidam laboraſſe ſuſpiceris, ita ut *pedum compedes* dictae ſint, quaſi *impedimenta pedum* per periphraſin, qui ipſum euntem impedirent magis quam juvarent ſcilicet. δούλιος autem additur, quia ſervi ejusmodi compedibus (ξύλοις, ποδοκάκῃ, ποδοστράβῃ. vide *Polluc.* VIII. 72.) ſolebant conſtringi. — V. 5. ἄτριχα. calvum, quod non deforme ſolum, ſed etiam ridiculum. Vide not. ad

Luciani Ep. XVIII. — ἡμιπύρωτα. ambuſta membra, de rogo detracta, antequam combuſta eſſent, negligentiam et contemtum libitinariorum ſignificant. *Ovid.* in Ibide v. 633. *Cliniadaeve modo circumdatus ignibus atris Membra feras Stygiae ſemicremata rati.* Clodium *ambuſtum tribunum plebis* per contumeliam vocat *Cicero* in Or. pro Milone 5. 12. et 13. 33. *Tu P. Clodii cruentum cadaver ejeciſti domo – tu infeliciſſimis lignis ſemiuſtulatum nocturnis canibus dilaniandum reliquiſti.* — V. 7. δυσνύμφευτε. quae virum tam foedum tamque improbum in ſinum recipis. — κακοσκήνευς ἀνδρός. gravis ſis cineribus viri tam deformi corpore. De σκῆνος, *corpus*, vide *Heinſ.* ad *Heſych.* T. II. p. 1208. Vocem γογγυλόσκηνος (στρογγύλον τὸ σῶμα ἔχων) ſervavit *Etym. M.* — τέφρης. Vulgo et in Vat. Cod. Fortaſſe fuit τέφραις.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 307. *Jenſius* nr. 82. Anth. *Reisk.* nr. 733. p. 148. In mortem puellae, cui nomen Selene, quam a Luna ploratam eſſe ait. — V. 1. καὶ αὐτὴ ἤχλυσεν. Vat. Cod. Hinc *R.* καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσσεν. — V. 2. πένθος ἑὸν, *Reiskio* interprete, *vultum lugentem* Lunae ſignificat, triſtitiam ſuam luctumque nocte et tenebris occultantis, celantis. Quod vereor ne nimis argutum ſit. — ¶. 151.] V. 3. οὕνεκα δή. Jenſ. In Vat. Cod. τήν. Luſus eſt in nomine puellae, Selenes, quae cum ad Orci tenebras deſcendiſſet, Luna (Σελήνη) quoque tenebris immerſa eſt. *Antip. Sid.* Ep. XCIX. καί ῥ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα Σελάνα Ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπε. ubi vide not. — V. 5. κάλλος. Pulchros pulchrasque cum Luna comparare ſolent poëtae. Venus in Anchiſae amplexus veniens ὡς Σελήνη Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι. Hymn. in Vener. 89. *Muſaeus* v. 55. Ἡρὼ Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου Οἷά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα Σελήνη. ubi vide not. *Heinrichii* p. 61. ſq. — V. 6. μῖξεν. *Reisk.* dedit δεῖξεν ἐν νέφεϊ. (ſic *Jenſ.* contra Cod. fidem.) Mihi quoque olim

verbum μίξεν displicuit. Scribebam: λύξεν. Lunam plorantem habemus in Epitaphio formoſae puellae ap. *Schrader.* in Monim. Ital. p. 162. *Flevit Amor, moeſtae Charites, et Cynthia flevit, Pulcra Venus molles ſubſecuitque comas.* Nunc tamen Codicis lectioni inhaereo. μίξεν reſpondet τῷ κοινώσατο in praec. verſu. Ut olim pulcritudinem ſuam cum illa communicaverat, ita nunc quoque tenebras ſuas cum illius morte conjunxit. *Antiphil.* Ep. XL. σεισμῷ δ' ἄλλον ἔμιξα φόβον.

XXXIX. Cod. Vat. p. 307. Edidit *Jenſius* nr. 83. Anth. *Reisk.* nr. 734. p. 148. Naufragus, cujus cadaver fluctus in litus detulerant, paſtoris vitam felicem praedicat. — V. 1. καὶ οὐρ. *Jenſ.* κατ' emendavit *Ruhnk.* in Epiſt. crit. p. 122. Similia, ubi Paeti naufragi mortem luget, *Propertius* L. III. Ep. 5. 67.

Quod ſi contentus patrio bove verteret agros,
Verbaque duxiſſet pondus habere mea:
Viveret ante ſuos dulcis conviva penates,
Pauper, at in terra, nil ubi flere poteſt.

Poſtrema verba nimis inepta ſunt. Corrigo in tranſitu:

nil ubi turbo poteſt.

ubi venti et tempeſtates nihil valent. Vide *Burm.* in *Lucan.* L. IX. 449. — V. 2. „τόνδ' ἀνὰ ſcribendum fuiſſet, „ut jam ab elegantiſſimo Ruhnkenio factum noveram; „ſed corruptum etiam credo λευκόλοφον. Ideo cod. lectio„nem intactam reliqui. λευκόλοφος de monte ſi dicatur, „glabrum apicem ſignificare debet, cui epitheton ποιηρὸς „non congruit. Scripſerat forte τόνδε πρὸς ἀκρόλοφον." *Br.* τὸ λευκόλοφον defendit *Reisk.* analogia τοῦ λευκόπετρον *Polyb.* L. III. 53. T. I. p. 504. ed. nov. ubi deſertam et nudam petram ſignificat. Fingere tibi debes collem in ſuperiore cacumine nudum, circum radices mediamque regionem herboſum. — V. 3. „Hic verſus deſpe„ratus

„ratus eſt. Nam Reiskii commentum minime proban„dum eſt, nec multo magis placet, quod ipſe conjece„ram, *κριοῖς ἀγητῆρσι κατὰ βληχὴν ἀκολουθῶν.*“ *Br.* *Reisk.* dedit *ποτ' ἐβληχημένα βάζων.* *erga arietes, gregis duces, garriens balatum imitantia.* Et ipſe olim hunc locum ſine ſucceſſu tentavi. Tutiſſimum eſt ſine dubio ejusmodi ulcera plane non attingere: nonnunquam tamen audacia ad verum reperiendum prodeſt, niſi tibi ipſi, aliis tamen, qui, ſi nihil aliud, errores certe vitare diſcunt. Haec igitur alii fortaſſe olim melius reſtituent; interim ſic legerim:

κριοὺς ἀγητῆρας ἰδὼν βληχητὰ βιβάζειν.

arietes videns oves ineuntes. *τὰ βληχητὰ* pro ovibus uſurpavit *Aelian.* H. A. II. 54. — Eſt autem illud inter oblectamenta paſtorum. *Theocrit.* Eid. α. 87. *ᾡπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται.* unde emendatum Ep. *ἀδέσπ.* XL. *τοὶ δὲ τραγίσκοι Εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τὰς χιμάρας ἐβάτευν.* — V. 4. *ἤπιμικρῇ.* Vat. Cod. *ἢ πικρῇ* emendavit *Rubnk.* *πρὶν πικρῇ* *Reisk.* — V. 6. „*Εὖρος ἐφημίσατο* „in cod. ſcriptum. Salmaſii emendationem recepi. In „ſuperioribus nihil ſanavit, licet plura medica manu „indigerent.“ *Br.* In ed. pr. *Rubnk.* *ἐλγίσατο.* in altera magis in Salmaſianam lectionem inclinat. Infeliciter *Reiske* *Εὖρος ἐφωπλίσατο*, quod ridicule vertit: et circa hunc arenaceum collem me horſum prorſum jactando Eurus vim ſuam ostentat. *Bernardus* in Epiſt. ad Reisk. p. 364. *ἀφημέσατο.* *eructavit.* *ἀπημέσατο* voluit.

XL. Cod. Vat. p. 308. *Jenſius* nr. 84. *Reisk.* Anth. nr. 735. p. 149. Argumentum in graeco lemmate diſerte indicatum. — V. 1. *ἐπὶ μόρῳ ἀλλαχθέντι.* *ad commutatam liberorum ſortem.* — *ἀμφοτέρους*, et vivum et defunctum filium. — V. 3. *σέο νέκυν.* ejus, qui bona utebatur valetudine. — V. 4. *οὐ σε*, eum, qui infirmus fuerat. — *μετεσσυμένον* ex conjectura dedit *Reisk.* male.

— V. 6. Veſtra quidem ſors immutata eſt, mihi autem certus luctus manſit.

XLI. Vat. Cod. p. 102. Εἰς κόρην (male apogr. Lipſ. εἰς πόρνην) καλουμένην πρώτην. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 134. nr. 313. — V. 1. τί δὲ δεύτατον. Vat. Cod. et *R.* Hoc reponendum. Vid. *Euſtath.* ad Il. p. 1232. 37. *Heſych.* δεύτατος. ὕστατος. ἔσχατος, μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος. — V. 2. Quum quaeſiſſet, quomodo miſeram illam puellam appellet, nihil invenit aptius quam δειλαίη, quod unicuique calamitatis generi accommodatum. — V. 3. 4. abſunt ab apogr. Lipſ. unde factum, ut *R.* in reliquis quoque caecutiret. — τὰ ἄκρα, ut τὰ πρῶτα, φέρεσθαι dicuntur, qui in aliqua re principatum tenent. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 724. *Locella* ad *Xenoph. Eph.* p. 122. — In Cod. Vat. ψυχῆς ἦθος, quod fortaſſe non mutandum erat, quamquam lectio *Br.* elegantior. — ¶. 152.] V. 5. Pro σοὶ fortaſſe melius σ' οὖν, i. e. σοὶ οὖν, legas. — V. 6. ἀμιμήτων Χαρ. Cf. Epigr. XIV. 2.

XLII. Cod. Vat. p. 308. Plan. p. 233. St. 339. W. In Hymnidis, novem annorum puellae, obitum. — V. 1. „Protulit ad Charit. p. 130. Orvillius, ubi eruditis „nugis lectorem detinet. Nihil frequentius permuta„tione diphthongorum οι et ει. Perperam in Vat. Cod. „ſcriptum eſt οἰναέτιν pro εἰναέτιν. εἰνάετες ap. Homerum „pro ἐννάετες ſaepe.“ *Br.* In Plan. ubi hoc diſtichon diſtinctione laborat, ἐνναέτιν ſcribitur. De commutatione hujus vocabuli cum ſimilibus vide *Ruhnk.* in Ep. cr. II. p. 141. — V. 3. „Vat. membr. ἄλιστ'. Florent. ἄληστ'. „Iterum hic librariorum deprehenditur error, quibus „cum ejusdem ſoni eſſent, ι et η, ſaepe permutatae „ſunt hae literae. Sed horum uter peccaverit, non facile „dictu eſt. ἄλιστ' bene ſtare poteſt, quum certiſſimum „ſit, veteres in compoſitis vocibus liquidas non gemi-

„nasse. Vid. Clark. ad Il. ρ. 599. Usitatior est vulgo „scriptura ἄλλιστ'. Ex ἄλιστ' emendari etiam poterat, „quae Salmasii conjectura est, ἀλίαστ'. Hesych. ἀλίαστος. „ἀμετάτρεπτος. Ex ἄλῃστ', si η recte positum, optima erui „potest lectio, quamque alteri praefero, ἄπληστ'. Sic „Bianor in sententiae similis Epigrammate, infra p. 158. „XVI. πάντα Χάρων ἄπληστε." *Br.* Eandem emendationem proposuit *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Brod.* qui etiam *Bianoris* locum comparavit. — πρόωρον. πρὸ μοίρας. — ὁ βιαίως ἀποθανών. πρὸ ὥρας. ὁ ἐν νεότητι. *Ammon.* D. D. V. p. 120. — V. 4. τὴν π. σοὶ π. ἐσσομένην. Vat. Cod. τὴν π. σοῖο π. ἐσσομένην. vulgo. σεῖο dedit *Steph.* probante *Scalig.* in not. mst. — Sensus, qui ap. *Euripid.* in Alc. 55.

XLIII. Cod. Vat. p. 260. *Crinagorae* vindicat hoc carmen, quod in Plan. p. 55. St. 78. W. ἄδηλον est. Illius esse, sponte intellexerat *Scalig.* in not. mst. — Scriptum in poëtae servum, nimio solis aestu confectum. — V. 1. γῆ μευ. Terra me genuit, terra me defunctum tegit; nec ea, quae me in sinum recepit, illâ, quae me nutrivit, deterior est. — Quod is, qui loquitur, terram pro matre agnoscit, hominem significat nullius generis, *Terrae filium. Erasmi* Chil. I. VIII. 86. *Euripid.* Ion. 542. γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. Epigr. ἀδέσπ. DCLII[b]. γῆς ὢν πρόσθε γένος μητέρα γαῖαν ἔχω. Anth. Lat. T. II. l. IV. Ep. CCXLVI. *Terraque, quae nunc est mater sibi, sit levis opto.* Vide *Burm.* T. II. p. 207. — V. 3. αἰεὶ γὰρ αἰεὶ κείσομαι. *Sophocl.* Antig. 76. — V. 4. ἠελίου. Morbo heliaco itaque sive consternatione ex solis ictu orta periisse videtur.

XLIV. Cod. Vat. p. 309. Plan. p. 213. St. 310. W. Scriptum est in Philostratum, Academicum, qui, Antonio et Cleopatra, quorum castra sequebatur, devictis, omnia sua amiserat. Vide *Plutarch.* Vit. Caton. Min. T. IV.

p. 275. Vit. Anton. T. V. p. 146. ed. Bry. Epigramma in eum servavit *Philostratus* Vit. Soph. I. 5. p. 486.

Πανσόφου ὀργὴν ἴσχε Φιλοστράτου, ὃς Κλεοπάτρᾳ
νῦν προσομιλήσας, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

quos versus per parodiam expressos esse ex *Theognide* v. 215. bene monuit *Olearius*. Cf. *Gataker*. ad *M. Antonin.* p. 13. — V. 1. ποῦ. Ubi, quaeso, illorum regum potentia et opes, quibus fretus tu quoque beatus esse videbaris? — V. 3. „In Stephani edit. typothetae vitio „excusum ἢ ἐπεὶ Νείλῳ, quod servavit Wecheliana. „Aliae omnes, ut et Codd. ἢ ἐπί — . Qui teretes aures „habent, particulam ῥα, quam inserui, non damnabunt. „ἐπηώρησας est in omnibus libris, quos vidi. Vir doctus „in uno e Florentinae exemplaribus, quae habeo, ad„scripsit, nescio unde, οἷσι μετηώρησας." *Br.* Qui spe suspensi sunt, ἐπαιωρεῖσθαι dicuntur. *Herodian.* L. II. 9. 1. κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπίσι. Vide *Bud.* Comm. L. Gr. p. 1173. Qui igitur omnem spem vitae in aliqua re collocant, βίον inde ἐπαιωρεῖν probe dici possunt. Simile est ἀναρτᾷν ἑαυτὸν τινι πράγματι, quod illustratum dedit *Lennep.* ad Phalar. p. 169. — V. 4. Syllabae κεῖσαι 'Ιου .. Vat. codici a recentiore manu sunt additae. Eas in nullo Cod. invenit *Br.* nec in duabus princ. edd. habentur. In Ald. sec. et ceteras receptae sunt ex Lect. Ald. pr. Sed Aldus eas utrum in Cod. invenerit, an conjectando extuderit, incertum est. — Pro ὄροις Vat. Cod. ὄρβις. — V. 5. Romani milites copias, tua tibi industria comparatas, diripuerunt, cadaver autem tuum tenui testa conditum jacet. — ὀστρακίνῃ, πυέλῳ scilicet; quod fuse exposuit *Salmas.* in Exerc. ad Solin. p. 848. B. ad locum *Plinii* L. XXXV. 46. p. 711. *Quin et defunctos sese multi fictilibus soliis condi maluere.* vide *Harduin.*

XLV. Cod. Vat. p. 261. sq. Plan. p. 213. St. 311. W. In Seleucum Lesbium, juvenem et moribus optimis et

æloquentia conſpicuum, quem mors immatura in Hiſpania oppreſſerat. — V. 1. δειλαῖοι. et verſ. ſeq. ατηρου αἰθόμενοι θανατου. Vat. Cod. Vulgo ἀτηροῦ αἰθόμενοι βιότου. Ex Vat. Cod. lectione fons corruptelae apparet. *Horat.* I. Carm. IV. 15. *Vitae ſumma brevis ſpem nos vetat incboare longam. Macedonius* Ep. XXXIX. βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς Θνητὸς ἐών· δολιχαῖς δ' ἐλπίσι παιζόμεθα. — V. 4. ἄρτιος. inſtructus. Vide *G. Wakefield* in Del. Trag. T. II. p. 331. — ἐπ' αὐρόμενος. Vat. Cod. — ¶. 153.] V. 5. Ἴβηρσι. in Hiſpania, ut inde apparet, quod Seleucus in maris litore ſepultus eſſe dicitur. Cogitabat *Brodaeus* de Iberis Aſiae, qui hodie Georgiani vocantur. — Quum eloquentiae ſtudium in Seleuco commemoretur, ſuſpicari licet, eum in Hiſpania arti dicendi, quae tum temporis in illis regionibus florebat, dediſſe operam. — ἀμετρήτων αἰγιαλῶν. Sic Cod. Vat. et plurimae edd. vett. Ald. pr. αἰγιαλῷ, unde *Opſopoei* conjectura ἀμετρήτῳ.

XLVI. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 260. St. 376. W. Adſcripta nota marg. Vat. Cod. ζήτει εἰ ἓν τὸ ἐπίγραμμα εἰς παιδίον παρ' αἰγιαλὸν τεθαμμένον. Agitur de puero formoſo, cui nomen Ἔρως. Qui cum in inſula neſcio qua ſepultus eſſet, cupit poëta illam cum circumjacentibus inſulis Ἐρωτίδας vocari. — V. 1. ἠρνήσαντο. Exempla quaedam commutatorum in nobilium hominum gratiam nominum excitat *Brodaeus.* — V. 3. ἄμμες. Omnes edd. vett. usque ad Steph. Etiam V. C. ἄμμες. — V. 4. ἕξει ταύτην. Vat. Cod. ἕξει δὴ ταύτην. Edd. vett. Ed. pr. tamen ἥξει δὴ τ. quod probat *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — δὴ omiſſum in optimo Plan. cod. quo *Br.* uſus eſt. Aut ἥξει aut ἀμειψομένας legendum eſſe vidit *Huet.* p. 25. — V. 5. 6. Similis color in Ep. XXXVIII. 5. 6. — In puerum *Amorem* vocatum exſtat Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 190. CCL. ubi exempla nominis Ἔρως collegit

Burmann. — V. 7. σημα τόεσσα. terra in tumulum aggesta.

Ex Lect. p. 164.] *XLVII.* Vat. Cod. p. 449. Edidit *Jens.* nr. 77. Anth. *Reisk.* nr. 727. p. 145. Ab initio mutilum videbatur *Brunckio*, cujus haec sunt: „Multa egregia sunt et probabilia in Reiskii ad hos „versus notis. Decantatus Bathyllus pantomimus, Py„ladis rivalis, de quo legenda erudita Salmasii nota ad „Hist. Aug. p. 496. Philonidis cantoris aut choraulis „qui meminerit, novi neminem. Sed qui hanc professio„nem exercuerunt, non omnium nobis tradita fuerunt „nomina. Scenicum artificem, non poëtam, innuit hic „Crinagoras. Fuit autem poëta comicus, aut ὑπορχημά„των auctor, ad quem directum hoc Epigr. cujus initium „deest. Quae supersunt duo disticha ad mentem cl. Reis„kii sic scribenda sunt:

„Θύρσει καὶ τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις
„μῦθον, καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.
„οὔτε σε γὰρ λείψουσι Φιλωνίδου, οὔτε Βαθύλλου,
„τοῦ μὲν, ἀοιδάων, τοῦ δὲ, χεροῖν χάριτες.

„Comicam saltabat Bathyllus, accinente Philonide, qui, „si quatuor, aut plures in comico dramate personae es„sent, omnia, quae in eo agebantur, cantu et gestibus „exprimere valebant, uno Bathyllo quatuor, quinque „aut plures sustinente personas. Hoc ad Horatii prae„ceptum in A. P. quod vereor ut vulgati Interpretes „recte acceperint, *nec quarta loqui persona laboret*, re„ferendum non est. Alio enim spectat nec pantomimis „leges scripsit Horatius.“ *Br.* A *Brunckii* sententia abhorrebat *Schneiderus.* Hic enim *Crinagoram* cum poëta loqui existimabat. Scriptas enim a poëtis esse fabulas pantomimorum, *Lucianus* testatur de saltat. §. 84. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος. Idem laudat ejusdem scriptoris locum nobilissimum §. 66. ubi barbarus qui-

dam ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἵνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν. Adde Ep. in Vitalem Mimum Anth. Lat. T. II. p. 18. XX.

Fingebam vultus, habitus ac verba loquentum,
Ut plures uno crederes ore loqui.

Recte hinc concludit Vir Doctiſſ. fabulas ab initio in minores numero partes distributas fuiſſe, ita ut pantomimus tres vel ſummum quatuor perſonas ſaltando exprimeret. Deinde proceſſiſſe artem ad quinque adeo perſonas, quibus reddendis pantomimi pares eſſent. Quum igitur ſibi perſuaderet *Schneiderus*, *Crinagoram* cum poëta loqui, fabulam a pantomimo et cantore reddendam ſcribente, totum carmen ſic refinxit:

Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλασθέντι προσώποις
μύθῳ καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.
οὔτε σε γὰρ λείψουσι, Φιλωνίδη, οὔτε Βάθυλλον
τὸν μὲν ἀοιδάων, τὸν δὲ χορῶν χάριτες.

χορῶν χάριτες, ipſo auctore interprete, ſunt veneres et gratia in agendo, actionis declamationisque decor. *Oneſtas* Ep. II. κῶμον χαρίτων. De Pylade Bacchum ſaltante *Antipat. Theſſ.* XXVII. οἷα χορεύων Δαίμονος ἀκρήτου πᾶσαν ἔπλησε πόλιν. — Haec quamvis ingenioſa, Reiskianis tamen veriora non puto. χεροῖν χάριτες de manuum peritia et loquacitate accipio, in qua venuſtatem aliquam et elegantiam locum habuiſſe, vix dubites. Vide, quae notavimus ad *Antip. Theſſ.* XXVII. 6. οὐράνιος δὲ οὗτος, ὁ παμφώνοις χερσὶ λοχευόμενος. — Ceterum in his fabulis alium cecinifſe, alium ſaltaſſe, apparet ex *Lucian.* de Salt. §. 30. Πάλαι μὲν γὰρ οἱ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Quod autem ad initium car-

minis attinet, mihi non tam mutilum quam depravatum videtur. *Crinagoras*, Philonidam et Bathyllum laudaturus, pantomimorum poëtam aliquem, nam certum quendam nominaſſe minime opus erat, exhortatur, ut peritis hisce artificibus ſabulam ſcribat. Fortaſſe fuit olim:

Καὶ τρισὶ καὶ τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις
μῦθον καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.

Finis Partis primae Voluminis ſecundi.

